

Louny 1930.

DĚJINY MĚSTA LOUN

REGIONÁLNÍ STUDOVNA

VYDÁNO

K 35. VÝROČÍ ZALOŽENÍ ODBORU KČST V LOUNECH.

NAPSAL

František Štědrý.

CENA 30 Kč.

1930.

NÁKLADEM ODBORU KLUBU ČSL. TURISTŮ V LOUNECH.
TISKEM ANT. ŠTROMBACHA V LOUNECH,
TŘÍDA LEGIONÁŘŮ.

ÚVODEM.

Našemu venkovu i všem dějepiscům dávno známý autor dlouhé řady monografií o dějinách osad lounského kraje, pečlivý vydavatel Mikšovicovy „Kroniky města Loun“, pisatel přemnohých pojednání vědeckých v odborných časopisech — František Štědrý — předkládá veřejnosti posléze největší své dílo: „Dějiny Loun“.

Nejsou to ovšem dějiny v obvyklém smyslu slova. Je to spíše neobyčejně pracný soupis veškerého archivního materiálu k dějinám královské obce lounské od dob jejího založení až do polovice XIX. věku, pokud bylo jej možno shledati a srovnati dlouholetou neúpornou prací v listinách a zápisech města samého i ve všech jiných pramenech předmětu toho se dotýkajících.

Shrnutí to obsahuje většinou data jen málo známá nebo vůbec neznámá v celé úplnosti. Některé odstavce mají cenu vůbec prvního osvětlení vnitřních poměrů našeho města a jeho vývoje. Týká se to především prvního období dějin lounských, od vysazení města královského do válek husitských, které bylo až dosud zahaleno úplnou temnotou. V tom ohledu obsahuje práce Štědrého znamenitý příspěvek i pro všeobecné poznání prvotního osídlení našich měst královských a jejich poměrů právních, hospodářských a zejména národnostních.

Při zpracování samém vyhýbá se autor pečlivě všem dohadům a umělým konstrukcím minulosti, spokojuje se veškrze pouhými fakty, kterým dává mluvit za sebe. Jen zřídka dovoluje si stručnou poznámku, která dává tušiti jeho kritické stanovisko vlastní.

Těžiště díla spočívá ve vypsání vývoje městské správy, školství a poměrů církevních. Věcí známých a jinde vylíčených se dotýká jen tam, kde toho vyžaduje úplnost. Výtečnou přípravou bylo mu zajisté zpracování dějin velké většiny zdejších osad venkovských, dokonalá znalost pramenů, matrik, urbářů, zemských desk i všech přístupných archívalií, jakož i podrobné studium církevních poměrů českých v době gotické i reformační.

Celkem představují Štědrého „Dějiny Loun“ první vědecké zpracování tohoto tématu, ve všem všudy doložené a kritické, při čemž nebylo možno opírat se o žádnou práci starší. Teprve ono umožní přikročit k podrobnému vylíčení dějin lounské společnosti a politického významu města v širokém rámci dějin českých.

Doufáme, že tuto knihu, vydanou péčí „Odboru Klubu čl. turistů v Lounech“, přijmou s radostí a vděkem všichni občané našeho starobylého města, kteří dosud nepozbyli zájmu o minulost své vlasti a kteří dovedou oceniti nenáročnou, tichou a nadšenou práci pilného historika svého kraje, jemuž jsme hlubokou vděčností zavázáni.

Kamil Linhart.

V Lounech dne 1. ledna 1930.

A. LOUNY VESNICÍ.

Tu, kde se rozkládá na pravém břehu řeky Ohře královské město Louny, stávala vesnice již za doby pohanské. Nálezy předhistorické, na něž se uhodilo v místech kolem zrušeného kostela sv. Petra, dávají tušiti, že zde bydlel lid, který užíval nástrojů kamenných a který znal i bronzy a ozdoby z něho a dával je svým mrtvým do hrobu. Leč o těchto dobách nelze nám vyprávěti více, protože až dosud nepodařilo se nálezy všechny shledati a co bylo vykopáno, zůstalo méně povšimnuto.

Úkol náš jest obíratí se dobou, která zanechala po sobě stopy písemných pamětí. A těch jest poměrně málo. Co domácí archiv poskytuje, začíná teprv Janem Lucemburským. Starší zprávy se nezachovaly. Přišly v nivec, jak listina téhož krále z r. 1325 praví, bezstarostností obyvatelů (per incuriam perditā sunt diplomata).

Jsou sice listiny, které činí zmínku o Lounech z let 1088, 1125, 1186, 1207, 1208 a 1209. Ale první, zvaná zakládací listina kolegiátní kapitoly na Vyšehradě, praví, že Vratislav král dává 1088 kapitole přívoz v Lounech, na Otavě a Hoholicích (Erben Regesta I., 79, Fridrich Codex 380.). Ale listina ta neuznává se za pravou a klade se od znalců teprv do 13. století. Z této listiny vyčistí jest, že darování přívozu té doby dosti důležitého ve vsi Lounech obdržela kolegiátní kapitola vyšehradská od krále českého a že tedy ta ves patřila králi.

Druhá dle času listina, která se týká kláštera sv. Benedikta v Kladrubech a jeho založení Vladislavem I., knížetem a v níž klášter dostává zboží nějaké v Lounech, Robci a Újezdě, nenáleží našim Lounům, nýbrž nynějším Lounkám na Labi, které původně také jen Louny sluly, až později oproti rozkvetlému městu Lounům Lounky přezděny jsou. (Podobně se dalo s Libochovici nad Ohří, nyní městem, a Libochovici u Okoře, které Libochovičkami nazýváme.) Ale i tato listina Kladrubská počítá se mezi podezřelé. (Fridrich Codex I., 400.)

Také listina knížete českého Bedřicha z r. 1186, v níž se obnovuje a potvrzuje nadání kláštera Kladrubského ve vsi Lúnech, sídlo (mansio) a země s popluží (terra ad aratrum), nenalezla milosti před soudnými dějepisci a pokládá se za podvrženou. (Fridrich Codex I., 432.)

Z těchto tří listin mám za to, že Vyšehradská listina z roku 1088, ač jest mnohem mladší, má věcný podklad držby s počátku třináctého století a řadí se k listinám z let 1207, 1208 a 1209. Prvou listinou 1207 potvrzuje Přemysl Otakar I. založení kláštera oseckého (Erben Reg. I., 230), druhou 1208 25. dubna běfe týž král v ochranu klášter Osecký (Erben Reg. I., 232) a třetí z roku 1209 3. září biskup pražský Daniel potvrzuje nadání téhož kláštera oseckého, Erben Reg. I., 237. Mezi svědky těchto listin uvádí se Jan z Loun, kterého má Fridrich (Codex II., 362, 386, 388, 1390) při těchže listinách, ale nepravých a při jiné listině z r. 1194, kterou Přemysl Otakar I. potvrzuje nadání špitálu sv. Jana Jerusalemského šlechtici českými, zvláště pak vesnice, které daroval Hroznata Kadeřavý špitálu tomuto (Fridrich Codex II., 359). Všecky tyto listiny jsou dle Fridricha nepravé, ale svědek Jan z Loun, který se tu jmenuje, jest osobou skutečnou, jenže jeho držba Loun musí se posunouti aspoň o 20 let později, tedy mezi l. 1220—1230. Klade se tudíž do ukončení sporu Přemysla Otakara I. s biskupem Ondřejem r. 1221 (Palacký I., 292).

Tento Jan z Loun jest předek pánů z Žirotína a snad i stavitel hradu Žirotína pod Týncem nyní Panenským zvaným. Důkazy o tom máme nepřímé; neboť o tomto bohatýrském rodě zachovalo se málo zpráv a sám na slovo vzatý spisovatel Hradů a zámků a tvrzí v Čechách Dr. Augustin Sedláček nemůže o jeho počátcích mnoho pověděti, poněvadž se o něm málo zpráv písemných zachovalo. Že tento Jan z Loun byl předkem pánů z Žirotína, máme sice důkazy pozdní a to z kroniky zvané Dalimil. Tam čteme, Pram. děj. č. III., 194: „Budivojovice otje Čiečovi, Poděbrady Vilémovi i Kladsko otje Zvieřetickým a Luně Žirotínským.“ Z těchto slov Dalimilových čteme, že Přemysl Otakar II., zakládaje města královská, odňal Louny Žirotínským. Poněvadž ale Přemysl Otakar II. bral šlechticům nejvíce místa, která títo měli jako manství od krále, můžeme za to míti, že i Louny byly původně královstvím (zbožím krále) a že tento je požádal od Žirotína, který Louny držel. 1253 založen klášter dominikánský v Lounech (Pam. archeol. X. 533 Gelas. Dobner Monumenta). Přemysl Otakar II. nastoupil vládu v listopadu 1253 a není vyloučeno, že Louny byly již městem královským za jeho otce Václava I. Neboť o Dalimilovi a jeho kronice shodují se všichni znalci, že tento Přemyslovi Otakarovi II. nanesl mnoho, co již za Václava I. bylo provedeno. Bylíť nejen otec, ale i syn přední rozšiřovatelé německého mravu a Němců podporovatelé. Písemné zprávy jiné

o tom mlčí a věc zůstává na vahách, zdali již Václav I. neb Přemysl II. Louny založil. Neboť když klášter dominikánský již stál 1253, nemůžeme si mysliti, že by teprv v listopadu toho roku byl stavěn.

Druhý důvod, sice jen zdánlivý, jest, že Habart z Žirotína 1290 21. srpna (Emler Reg. Boh. II. 650) obdržel od papeže Mikuláše IV. prominutí překážky čtvrtého stupně příbuzenstva mezi ním a manželkou jeho Skolastikou, dcerou Zdeslava z Šternberka. Čtvrtý stupeň pokrevního příbuzenstva jest dle církevního počtu ten, že zde prapraděd Habarta z Žirotína a prababička Skolastyky ze Šternberka byli bratr a sestra. Počítáme-li na jedno pokolení 20 let, obdržíme 80 let do r. 1290, čili 1210. Jan z Loun byl ten praotec a jeho sestra, kteří byli předkové Habartovi a Skolastyky Šternberkové. Tím ovšem jsme se k Janovi z Loun přiblížili a pravděpodobně jsme Jana z Loun neb jeho syna za vystavitele Žirotína označiti mohli, jimž král Přemysl Otakar II. Louny odňal.

B. LOUNY MĚSTEM KRÁLOVSKÝM.

Kdy ves královská Louny vysazena městem královským, jest již řečeno v minulém pojednání. Stalo se to za posledního roku panování krále Václava I., totiž 1253.

Město každé královské mělo míti hradby a jen to, co se nacházelo uvnitř hradeb, nazývalo se město. Jakými byly hradby města, nemáme o tom žádných písemných pamětí, má se však za to, že dle vzoru hradeb Kolína nad Labem město městu se podobalo. Příkop 20 loket široký obezděn byl s obou stran tak, že zeď lícní i s parkánem čili plotem byla 20 loket vysoká, zeď rubní neb vnější sahala od samého dna příkopu. Parkán byl plot nebo zeď, na lícní zdi asi zvýší muže. (Zoubek Fr. O zakládání měst v Čechách, str. 28.) Brány byly dvě: pražská a žatecká. Při každé bráně byl zdvihací most přes příkop a tři věže polookrouhlé. Na straně k vodě (Ohři) bývala fortna neb branka a blíže ní lázeň. Ve zdech zachovala se malá opevnění neb bašty. Jedna byla v uličce České, nyní Dlouhé, ve směru domu č. 166 a 167, jiná se zachovala v uhlu, kam sahal klášter dominikánský na východ města. Nejvýznačnější částí bylo náměstí obyčejně do polokruhu, z něhož vybíhaly úzké ulice na západ, na východ. Kostel farní byl obklopen hřbitovem a chodilo se do něho dvěma uličkami, jedna byla mezi domy č. 42 a 43 a druhá mezi domem č. 49 a d. č. 50. Nynější ulice Benešova byla zahrazena hřbitovní zdí a děkanství bylo dříve, kde číslo nynější 147 postaveno jest a za ním nejstarší škola až do r. 1461. Odtud koupěn od obce dům č. 51, který byl druhou dle času školou. Město nebylo dlážděno,

teprv 1335. Radnice teprv 1398 2. června povolena jest podkomořím Sigmundem z Orlíka, aby si ji Lounští z příjmů mýt a soli vystavěli.

Toť jest jen krátce vytčeno, jaké zevnější změny nastaly v nově založeném královském městě.

Mnohem větší vliv na správu města mělo zavedení práva, zvaného majdburského nebo saského. Správu vedlo 12 konšelů přísežných s rychtářem v čele. Nejstarší známý seznam rychtáře a konšelů pochází z r. 1314, 13. ledna. Dobroslav rychtář a konšelé přísežní, Otík bohatý purkmistr, Martin syn Reinalda, Mikuláš z Běliny, Jan z Lukůva, Jindřich z Milžan, Bér, Konrád z Lužerad, Petr, správce školy, Petr prták, Jindřich kovář a Gocil. (Emler R. B. IV. 778). Zákoníka psaného práva majdburského ještě tehdyž nebylo. První obyvatelé němečtí odkud přišli, nemůžeme zjistiti. Pokusíme se podati seznam jejich, pokud se udrželi v nejstarších soudních knihách I. C. 1., 2., 3., 4., 5., 6. Právo toto saské (vikpildské) rozeznávalo se od zemského práva českého v mnohém ohledu. Bylo určitější, bylo rychlé a nevázalo se mnohými formálnostmi, jako zemské české právo. Kdo něco prodával, musel dle českého práva čekati 3 leta a šest neděl, než došel kupec k pravému vlastnictví. Menší důležitosti věci soudili obyčejně dva neb tři konšelé. Jednou za rok přítomen býval soudu královský podkomoří. Dědické právo lišilo se též od domáciho českého. Dávalo přednost těm, kteří s městem trpěli a byli vzdálenější před příbuznými bližšími. Sestra nevlastní (polobříšní) měla před vlastním bratrem, ale s městem netrpícím, přednost. Jména mužů dělila se na tři díly. Jeden díl musel se dostati mužům, druhý ženám, jen o třetím díle dědictví mohlo se volně rozhodovati. Díl, který náležel mužům, jmenoval se herbot z německého Heerwote. K tomuto dílu se počítal mužův meč, kůň jeho osedlaný, nejlepší brnění, ložní a stolní prádlo, umývadla, ručník a jiné podobné věci. Bylo-li více dědiců mužských, vzal první meč toliko a ostatní se dělili o to, co pozůstalo.

Dědictví ženy „rade“ záleželo v ovcích, husích, skříních, předivu, peřinách, polštářích, potřebách ke koupání, svícnech a ženských šatech, prstýnkách, náramcích, věncích, páteřích (růžencích), žaltářích a jiných bohoslužebných knihách, závěsech (záclonách).

Nehlásil-li se dědic do roka a do dne o svůj podíl, spadá tento na krále.

SVOBODNÉ KŠAFTOVÁNÍ později doplnil zvláštním listem císař Karel IV.

Trestní právo při zranění, zabití bylo tímto zákonem zjednodušeno. Přečiny ve dne spáchané trestaly se mírněji nad ty, které v noci se dály.

Do obce přijat byl toliko svobodný aneb na svobodu propuštěný. Přijetí do svazu obce se platilo. Kdo chtěl řemeslo provozovati, musel se ucházeti při cechu o přijetí.

Příjmy městské byly dvojí: stálé a případné neb měnivé. K stálým příjmům patřil šos, to jest ta činž, kterou platil měšťan z pozemků k městu přiměřených a který na zapravení platů ke komoře královské určen byl. Co zbylo ze šosu, naložilo se na opevnění města a na zachování staveb obecních.

Ze jmění movitého později se platy scházely, v Lounech jdou již po válkách husitských, dle záznamů knihy I. E 9 již v r. 1450.

Jaká práva měli měšťané louňští, neumíme pověděti. Teprv po vyměření Přemyslovců za Jindřicha Korutanského a Jana Lucemburského jdou do sněmů. V Lounech byli posíláni na sněmy dva měšťané, jak o tom kniha I. E 9 od r. 1453—1462 zprávu dává.

K vzdělání měšťanstva přispívala duchovní správa, klášter dominikánský hned r. 1253 založený, klášter Magdalenek sv. Anny na levém břehu, zvaném Benátky, a škola.

I. Louny do válek husitských.

1. Duchovní správa do r. 1418.

Duchovní správu vedl plebán a měl po ruce nejméně dva kaplany neb kazatele, jednoho českého a druhého Němce.

Kostel sv. Mikuláše, farní, dle okna v přízemku věže náležel ranné gotice a byl dle mého mínění dříve stavěn nežli Louny městem královským se staly, tedy před r. 1253. Druhý snad ještě starší kostel jest sv. Petr na předměstí žateckém, který ovšem nyní svými tvary hlásá dobu pozdní gotiky, jak erb rytířů Světeckých z Černčic v západním průčelí chrámu jako obnovitelů jeho posledních hlásá.

Kostel Matky boží na předměstí pražském náleží době 1490—1520. O něm bude promluveno až v této době.

Louny katolické až do roku 1418.

Řada plebánů (farářů) začíná teprv Bohušem, který v letech 1279—90, když byl biskupem pražským Tobiáš z Bechyně, dostal dovolení, že může odejít od své fary a studovati na cizí universitě. Jelikož tato zpráva pochází ne z listiny, nýbrž toliko vzorce listiny, jest jeho střídník (náměstek) J. (snad Jan). (Dr. Novák: Formulář biskupa Tobiáše z Bechyně, str. 107.)

Od té doby až do r. 1332 není zpráv o duchovních při faře lounské. Teprv r. 1345 26. dubna dává král Jan patronátní právo kostela lounského klášteru cisterciánů ve Valdsasích. (Emler Reg., Boh. IV., 411.)

Roku 1342 jest Heřman, syn Heřmana z Kinšperka, zdejším farářem (Monumenta vaticana I. 86., 87.). Toho obročí dosáhl jako

dvořan krále Karla IV. a sotva zde duchovní správu vykonával. Takovou milostí obdařený mohl užívati užitek obročí a dáti se zastoupiti náměstkem, jehož jméno však se nám nezachovalo. Tak i nástupce Heřmana z Kinšperka Mistr Reinbot, tělesný lékař Karlův, který r. 1353 držel faru ve Volenicích od r. 1354—1359, farářem lounským jest. Za něho známe již náměstka neb místofaráře, zdejšího rodáka Jana Vernhera, který od r. 1354—1361 v rozličném jednání při soudu zahájeném se vyskytuje. Od r. 1361—1382 žádného nástupce výš dotčených jsme nenalezli. Jen jeden rukopis kapitolního archivu pražského uvádí Mistra Petra, faráře lounského a korektora kleru. Ale poznámka ta jest bez roku a rukopis pochází ze století XV. Proto měl vdp. pan archivář a biskup Podlaha za to, že dotčený Petr byl korektorem cleri někdy ve válkách husitských, což ovšem není možné. Pro faráře lounského, nástupce Mistra Reinbota, zbývá toliko r. 1361—80, protože týž Mistr Petr jest již 3. září 1380 arcijáhmem bílinským (Emler conf. III., 137.). Snad nástupcem jeho jest Jindřich v pamětech místní knihy a dle spisu v Caucellaria Arnesti arch. již asi r. 1362 I. C. 2. poprvé připomínaný 5. prosince 1382. Týž pocházel z rodu vlydek z Žernosek, kteří nesli ve štítě klobouk (Sedláček Aug.: Soukromé zápisy, str. 94.). Za něho byl 1381 15. února kazatelem českým Jiří z Berouna a 1381 4. května bývalý kazatel Matěj. Na soudě, který měl královský podkomoří Hánek, probošt Lubocký neb Lebreský (Tomek: Děje Prahy, V., 44.), s měšťanem lounským Heindličkem, který pocházel z krve dědičného rychtáře Béra (viněn jest týž Heindliček, že prodal faráři Jindřichovi louku jakousi, čímž město o platy z té louky přišlo). Fara lounská byla dobře nadaná, soudě dle regulér desátků papežských, které obnášely 2 kopy grošů a byly ze všech 68 far děkanství žateckého největší. Z jeho doby měšťan lounský Oldřich Kyfferling a Otká m. koupili od faráře Jindřicha 100 ovec stříhaných za 10 kop grošů (přišla tudíž jedna ovce za 6 grošů) a šest hromad (acervos) obilí, totiž ječmene zimního 4 hromady a 2 hromady jarního, kterému říkali ploský a co ho ještě v stodole měl nevymláčeného za 15 kop grošů. Hromada jest míra neurčitá a nemůžeme tudíž počítati, mnoho-li asi korců obsahovalo těchto 6 hromad. Farář ten měl svého kolóna neb šafáře Tomce (podle téže knihy et. 140.). Desátek vybíral v penězích i obilninách. Tak se přiznává Ješek Chyterka, že zapravil desátek peněžný minulého roku i sutý. (I. C. 2., str. 140.). Měl i louku v Lužeradech (poloha to na severovýchod u Loun u Ohře) i chmelnici.

Jeho nástupce Vavřinec, syn Václava z Březové, klerik jen (a ne kněz), podán jest od krále Václava IV., jakožto patrona obročí lounského (Tingl V., 75. conf.). Byl on a i otec jeho v přízni toho panovníka. Z které Březové pocházel není jisto. Obecně měli historikové za to, že jest to Březová u Kutné Hory, ale sám Sed-

láček přidává k tomu snad. Erb jeho zachoval se ve Vídni. Má ve znaku berlu s oštěpem (Sedláček: Soukromé zápisy, str. 10.). Dle bully papeže Bonifáce IX. byl rozen 1370 a obdržel tudíž faru v 21 letech. Bulla ta vydána jest ve 14. roce papeže Bonifáce, tedy 1402 29. listopadu a platila mu již jako faráři v Běcharech u Jičina. Obsahuje zvláštní výsadu, že může užívati zároveň dvojího obročí s duchovní správy, kterážto výsada nyní neplatí. Obě ta obročí mohl podržeti po tři leta a i kdyby jej zavazovala k přijetí vyššího svěcení, nemusí ta svěcení (totiž to jáhenství a na kněžství) přijati. Již jako farář lounský obdržel od arcibiskupa Jana r. 1394 dovolení, že může se vzdálit na pět let z fary. Byl pak zároveň oltářníkem sv. Václava v kostele svatovítském v Praze. Protože tedy ani nemohl mše sv. sloužiti a svátostmi posluhovati, jsa pouhý klerik, měl v Lounech za sebe zástupce r. 1397 Henslina. (Tadra: Soudní akta, III., 381.). Roku 1400 18. října pronajal faru lounskou za 30 kop ročních Martinovi, faráři v Brloze. (Tadra: Soudní akta, IV., 75.). Mezitím opustil faru lounskou a přijal faru běcharskou. Od r. 1402—1407 přešel na následující fary: 1403 na Všetaty a Čejky (Emler conf., VI., 107.), 1404 na Třebívlice, zároveň držel oltářnictví Všech svatých ve Staré Boleslavi, od roku 1404—1406 faru Cviněves (nyní Cíňoves) držel, kterou směnil za oltářnictví P. Marie v kostele sv. Mikuláše na Starém městě pražském (Emler conf., VI., 131., 132., 178.) a r. 1407 vyměnil toto oltářnictví za faru v Slepoticích (Emler VI., 219.), v diecési litomyšlské. Tyto zprávy jsme přidali k životopisu jeho, jak Jaroslav Goll, při vydání kroniky jeho husitské, zapomněl. Goll dodává sice velmi šetrně, že mu při častých těch změnách běželo jen o důchody (Pram děj. č., V., str. 21.) a že nemínil se věnovati stavu kněžskému a správě duchovní. Divně se při tom vyjímá jeho horlení pro první článek husitský, aby kněží žádného světského panování neměli, když toho panování proti právu církevnímu tak úsilně užíval.

Od r. 1402 16. ledna až do 16. listopadu 1422 jest Mařík plebánem v Lounech. (Tadra: Soudní akta, IV.—VII.).

Jestliže ale 1406 Vavřínek plebánem v Lounech se nazývá (Tomek: Základy místopisu pražského, I., 67.), bude zápis ten chybný nebo nepřesný asi v tom smyslu, že slovo druhdy (quondam) plebanus zníti mělo.

1396 24. července založila Guta, vdova měšťana Prokopa, oltář v kostele sv. Mikuláše a nadala jej 8 kopami ročního platu, které vycházeti měly z domu a městiště jejího mezi d. Johana Vandy a d. Petra a sice 2 kopy. 2 kopy měly vycházeti z Kujma (poloha mezi Lenešicemi a Louny), které držel Johlík, 2 kopy a ze dvou masných krámů řezníka Hánka a Havlíše, taktéž 2 kopy a konečně ze 2 kop, které vycházely ze chmelnic a luk, jež drží Johlík a ona je od něho koupila. Oltář zasvěcen byl čtyřem sv. doktorům: Augu-

stinovi, Ambrožovi, Jeronýmovi a Řehořovi a sv. Barboře, na počest Těla Pána Ježíše Krista. Souhlas krále Václava IV. si vyžádala, protože bez něho nebylo by věnování platné, již dle Karla IV., císaře a krále českého, protože všechno zboží měst královských patřilo králi jako manství. Též farář Vavřinec z Březové vyslovil svůj souhlas s tímto nadáním. Prvním oltářníkem od Guty jmenovaným byl Duchek, kněz z Teplíc. Oltářnictví to povýšeno bylo na jednoduché obročí, s nímž nebyla žádná duchovní správa spojena, jedině sloužení mši sv. za zakladatelku. (Borový erect., 441.)

Ačkoliv toto nadání Guty, vdovy Prokopa, měšťana lounského, králem Václavem IV. roku 1396 25. února stvrzeno jest, bylo přece 5. dubna 1399 dáno 8 kop ročního platu Alšovi a Jankovi, čeledínům královským, a plat ten 8 kop má vycházeti ze zboží dotčené Guty. Klademe zde zápis z knihy I. C. 3., doslovně: Pecha Leonis, Mathias Zacemis, Pesslinus Scheller, Jacobus Leonis promiserunt hodie in iudicis Alssoni et Janconi familiaribus domini regis VIII. sexagenas grossorum sensus, quas domina Gutha pro capellano improvide legauerat, que VIII. sexagene tandem per dominum regem ipsis familiaribus date sunt et debent solui de bonis Guthe memorate. Sic ex adiuvitione sentencie juratorum debent uniri infra duas septimanas et ad literam super eo conficiendam concordantes consentire.

Z tohoto usnesení a nálezu práva učíme se, že ač král zásadně uznal darování 8 kop od Guty, že je od 15. února 1396 až do 5. dubna 1399 dal svým čeledínům Alšovi a Jankovi, protože je Guta neprozřetelně odkázala. Máme zde opět důkaz, že v kanceláři královské za tři leta na odkaz potvrzený králem buď zapomněli, aneb že konšelé lounští upozornili krále, že to nadání, jsouc založeno na zboží královském, nemůže býti stvrzeno, protože se přičí výsadě císaře Karla IV., že z manského statku královského — a takovým byly i domy i pole a luka k městu náležející — nemá býti nic odkazováno duchovenstvu a jiným ústavům. Zajímavé by bylo zvědět, kdo byli oni dva čeledínové královští Alš a Janek. Tomek ve svém dějepise Prahy, V., 52. neuvádí Alše mezi čeledíny, zato ale Janka jednookého k roku 1415 uvádí a má za to, že to byl asi později jmenovaný Jan Žižka z Trocnova. Tímto zápisem mohli bychom Jana Žižku již od r. 1399 jako čeledína dvoru krále Václava až do r. 1419 jmenovati. (Není-li tento Janek totožný s Jankem z Bezdědic.)

V témž roce 1396 11. července daroval Petr kněz, syn Jana smoláře (picariatoris), neb jak Tomek překládá — češtře, dvůr za městem mezi dvorem Polevky měšťana z jedné a Jana m. Loun, s druhé strany, s jedním lánem polí. Půllán polí toho dvora mezi poli Mikuláše Fluxy a Sedláčkovým a druhý půllán byl mezi poli měšťskými a vsí Cítolib, rovněž se souhlasem krále Václava IV. a faráře Vavřince s tou podmínkou, aby kněze Petra, dokud živ

bude, farář Vavřínek pöctivě choval a 4 kopy ročně mu dával. Po smrti Petrové případně jedna kopa gr. kazateli, aby při kázání za duše jeho předků se modlil.

Ve čtveru suchých dnů má farář mítí zpívanou mši sv. se dvěma asistenty, za to jim vystrojí farář oběd, rektorovi školnímu dá 3 groše, 9 kněžím, které pozve na tiché mše sv., dá po jednom groši a co zbude, rozdává mezi chudé.

Fara lounská byla tudíž do válek husitských skvěle nadána.

2. Klášter dominikánský.

Druhé duchovenství, které bylo založeno současně s vyzdvižením vesnice lounské na město královské, jest klášter dominikánský. A s kostelem Panny Marie a s kaplí sv. Barbory, který stával hned u brány pražské, kterážto brána stála až do r. 1861 mezi domem č. 352. a druhým vchodem do škol, nyní dívčích. Číslo domů 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 74, 73, 466 a 467 zaujímají prostor, kde byl nejen klášter obrácen průčelím k domu nyní č. 83. Mniši měli na tom prostranství též sladovnu, která stávala asi v nynější proražené ulici Hilbertově blíže k hradbám. Založen byl klášter dominikánský od krále Václava I., jak Gelas. Dobner v *Annales Hayecenses* II., 505. dotvrzuje. Již při založení města jest tu jediná bezpečná zpráva o Lounech, jimž se všechna privilegia starší až do r. 1325 ztratila.

Byl pak tento klášter dominikánský od Litoměřic až k Chebu první. Teprv 1316 12. března zachovala se zmínka o klášteře dominikánském v Chebu, kde tamější převor Heřman se souhlasem mistra Berengara Hartunga, provinciála saského a Benedikta, provinciála saského, uvolil se dávatí konventu kláštera chebského ročně 50 gr. neb soudek sledů dominikánům lounským, když mu bude dovoleno sbíratí almužny až k Ostrovu. Z této zprávy jde, že lounský klášter byl starší než chebský. O tomto víme, že založen byl r. 1294 24. května (Gradl: *Monumenta Egrana*, čís. 637., str. 235.).

Jakým vládl klášter dominikánský majetkem? Řád dominikánský patřil mezi řády žebravé, nesměl tedy dle původního založení svého nabývatí zboží pozemského, toliko ročních platů mohl získati. Vedle ročních platů měl u města tři zahrady a luka. Jedna štěpnice mezi Lenešicemi a Dobroměřicemi nesla r. 1395 35 kop, 16 grošů. Polovici štěpnice pronajal převor Adamovi a Jakubovi Dlouhému, chmelaři z Dobroměřic, za 17 kop 38 grošů. (Archiv Loun I., C. 3.)

Druhá štěpnice byla u Dobroměřic, kterou měl Petr Ohe a Jecha z Ranny za 4 kopy, 24 gr. ročně. Třetí zahrada, o níž se děje zmínka teprv po válkách husitských, byla naproti zahradě u samého kláštera na levém břehu Ohře.

Ale ani platů ročních klášter mnoho neměl. R. 1397 5. května daroval 4 kopy grošů Jindřich z Chodžova, syn Závíšův, za duši Bozděcha z Bělušic a jeho předků. (Balbín. erect., 258.). R. 1401 2. srpna koupil probošt kláštera roudnického 2 kopy ročního platu na některých lidech v Brloze od převora Mikuláše, Sulka lektora a Vavřince Semence, bratří a konventu řádu kazatelského v Lounech (Emler: Diplomatař kl. Roudnic., str. 46., 47.). L. 1403 29. srpna dali Vítek z Hostivaře, panoši Mikeš a Petr z Rešic 2 kopy 24 gr. platu ročního v Malých Hořešovicích a v Rešicích, by za duše jejich předků slouženy byly výroční mše sv. Převor Mikuláš a bratr Václav Kramařík slibují jménem konventu činiti dle vůle dárcův. (Borový erect., 579.) L. 1404 25. května žádá si Draha, vdova Haška Braškovce z Braškova a na Kystře, míti denně slouženy 2 mše sv. za duši svou a manžela jejího a dává Mikuláš převorovi 150 kop grošů. (Borový erect., 592.)

Roku 1406 22. prosince prodaly Žofka převoryše, Uršila, klíčnice kláštera sv. Anny u Loun, 1 kopy ročního platu za 10 kop převorovi Vavřinci a celému konventu dominikánů v Lounech s podmínkou, že mohou plat vykoupiti buď v městě samém, aneb na míli cesty od Loun. To se stalo r. 1407 7. září, kdy tento zápis z knih erekčních vymazán jest. R. 1409 2. března Rytkěj z Polenska a z Vršovic vykázal 2 kopy ročního platu na půl třetím lánů ve Vršovicích, které drželi Křtěn a Řeznák, bratrovi Vavřinci Rexovi řádu kazatelského v Litoměřicích, do jeho života. Po jeho smrti mělo se dostati tohoto platu dominikánům v Lounech a v Litoměřicích, aby se dály modlitby a mše sv. za duše bratra jeho Petra a Annu manželku jeho, v Litoměřicích pak za rodiče Vavřince Rexy, za Annu z Milešova a za Stanislava (erect. VIII., 59.). Odkazy měšťanů byly nepatrné. Když v r. 1390 mnozí měšťané putovali do Říma a činili před cestou své poslední pořizení, odkázal Henslin Kovář 1 kopy, Mandelina, vdova Petra Čermáka, půl kopy, Mareta, vdova Martina z Lužerač, 1 kopy, a Pešek z Obory taktěž 1 kopy. (Arch. lounský, I., C. 2.)

Jediná listina kláštera dominikánského v Lounech týká se odpustků, které uděluje Pileus, kardinál sv. Praxedy, na 100 dní těm, kteří na svátky vánoční, obřezání a zjevení Páně, na hod vzkříšení, nanebevstoupení, svatodušní, na sv. Trojici, Boží Tělo, na všechny svátky mariánské a sv. apoštolů, učitelů církevních: Ambrože, Augustina, Jeronýma a Řehoře, sv. Dominika, Petra muččeníka, Tomáše Akvinského, na svátky zemských patronů a na posvěcení chrámu, sv. pokání a nejsvětější svátost oltářní přijmou a k lepšímu opatření kaple sv. Maří Magdaleny a sv. Barbory, almužnou přispějí, listina z r. 1380 12. května (orig. pergam. archivu loun.).

Kláštřníci zasahali do pravomoci farářů. L. 1381 1. dubna (Tadra: Soudní akta, II., 95.), Václav převor oddal kuchaře Vá-

clava pana Sezemy z Počedělic neb z Rožmitála, (který zástavou držel ves Počedělice od arcibiskupa pražského Jana), s Křístou a dostal se proto před soud arcibiskupský. (Tadra: I. c., II., 95.). Týž převor měl jakousi rozepří s bohatým měšťanem lounským Jakubem Ryolem (Rewl, Rewlin, Ryolin), který té doby držel dům na náměstí, nyní čís. pop. 49. a byl spolupatronem fary chudeřské u Mělníka (Emler conf., IV., 221.).

Na konec podáváme řádu převorů a bratří, jichž jména buď v městských knihách neb jinde jsme shledali. R. 1381 Václav převor, Petr Skandel, Purchard a Hanuš Svedefleisch, Hynek a Kříž bratří, kteříž byli z rodů měšťanských 1380—1384. (I. C. 2., arch. loun.), 1394 Martin Flaška, převor (tamtéž I. C. 3.), 1399 Heřman, převor a Pureš (Purchart) bratr. 1401—1404 Mikuláš převor, Sulek lektor, Vavřinec Semeneč, sakristan a Gervold, syn měšťana loun. Petra z Horek a Máry, manželky jeho a Václav Kramařík bratr. (Borový erect., 579., 592.). R. 1406—1411 převor Vavřinec Semeneč. (Borový erect., 725. a arch. loun. I., C. 4.).

Roku 1419 zničen jest klášter ten. (Pram. děj. č., V., 581., Kronika university pražské) a nepovstal více. Také kostel a kaple sv. Barbory měšťany lounskými zbořeny.

3. Klášter Magdalenek.

Rok založení a listina zakládací lounských Magdalenek není znám. Zpráva Rybičkova (Pam. arch., XI., 322.), že kolem r. 1320 byly založeny, spočívá jen na kombinaci. Jisto jest, že klášter založil rychtář Frycek Bér, ale nikoliv r. 1320, protože tehdy ještě dědičným rychtářem nebyl, nýbrž teprv po r. 1321 21. května podle listiny krále Jana Lucemburského, kteráž se zachovala vložená do stvrzovací listiny Václava IV., kterou pravnuke Béra Frycka Hána, dědičný rychtář lounský, r. 1400 14. prosince dal si potvrditi své rychtářství. Ale ani tato listina nebyla zachována původní, nýbrž ve formuláři, nyní v universitní knihovně VI., A. 7. (Truhlář catal. codicum č. 1018, Emler Reg. Boh. IV., 778.). Rok úmrtí Frycka Béra není také znám. Podobizna Bérova zachovala se v kostele dobroměřickém, nad vítězným obloukem zobrazena (totiž poprsý jen). Kostel ten pokryt jest nástěnnými malbami, které měly býti za purkmistra Hilberta obnoveny. Ale nedošlo k tomu, nýbrž barbarským způsobem zničeny jsou u výše zdí kostela. Již dříve proražena jsou na jižní straně kostela větší okna a tím některé scény z obrazů umučení Páně zničeny jsou.

Roku 1331 8. října biskup pražský Jan z Dražic nadání Bérovo potvrdil. Z toho uzavíráme, že snad tentýž rok neb o rok dříve (1330) klášter založen jest. Tato stvrzovací listina biskupova (Emler Reg. III., 717.) praví, že na městišti blíž města Louna na břehu řeky Ohře vystavěn kostel a klášter sv. Maří Magdaleny.

Bér dal mu to zboží, které měl v Dobroměřicích. Jiná část Dobroměřic patřila k šosu města Loun. S držbou, kterou měl Bér v Dobroměřicích, byla spojena část patronátního práva fary a kostela sv. Matouše v Dobroměřicích. Listinou 3. května 1334, Běrem zakladatelem vydanou (Emler Reg. B. IV., 15.), jakoby pořizoval statkem svým a poroučel městu Lounům, co by měly činiti, kdyby zemřel. Vnuci jeho ještě let neměli. Poněvadž jsme nikde v listinách zachovaných ani v knihách městských, které se od r. 1347 zachovaly, žádné zmínky o synu jeho nenalezli, jest pravdě podobno, že syn jeho zemřel před otcem. 1341 19. srpna navrací král Jan dědicům Běrovým některé zboží pozemské v Blišanech (které Němci tehdáž nazývali Ulcheyn). Z dědiců byl jeden Heinlin, kterému říkali Češi Heindlíček (Emler Reg. Boh. IV., 392.). Tento rok výslovně se zove Bér mrtvým, což ovšem za rok úmrtí nemůžeme pokládati; neboť z jiných listin dřívějších o smrti jeho souditi můžeme.

V listině 1334 3. května, kterou jsme jako poslední pořízení statkem jeho vyznačili, odvolává se Bér na zakládací listinu svého kláštera, ve které volbu představenstva neb převora ponechává svým dědicům a generálovi řádu ponechává stvrzení jeho. Toto ustanovení čelí proti platným řádům církve a odpůrci biskupa Jana z Dražic vytýkali mu, že zakládací listinu tohoto kláštera bez všech omezení stvrdil. Také druhé ustanovení v příčině převory a jeptišek neposlušných a nehospodářských, které by jmění kláštera rozhazovaly, aby mohly jinou převoru voliti a marnotratnou sesaditi, nebylo podle řádových pravidel postupem pravidelným. Proto vznikly Magdalenkám lounským dlouhé soudy, které ani v r. 1400 nebyly uklizeny.

Jakou důležitost přikládal zakladatel Bér tomuto pořízení svému, viděti jest z toho, že dal je potvrditi tehdejšímu generálu řádu Ondřejovi a konšelům Bertoldovi, Štěpánovi, Goclinovi a Petrovi, správci školy, jakož i přísežným Otovi Bohatému, Petrovi Tučnému, Petrovi Holcovi, Jindřichu Reinbotovi, Petrovi z Milžan, Janovi Librichovi, Konrádu Alšovi a Mikuláši Boříkovi. (Ze všech těchto měšťanů a přísežných lounských zajímá nás nejvíce Petr, správce škol, který jest asi totožným s Petrem, písařem českým městským, který psal nejspíš první zachovanou knihu městskou z let 1347—62 pocházející, která jako vzácná památka a důležitá schránka prvních známých měšťanů lounských dosud se zachovala. (Nyní má značku I. C. 1.)

Štěpán konšel výše psaný, syn Divišův, kšaftem r. 1342 4. října, který se zachoval v prvopisu i v opisu v knize I. C. 2., odkázal dvěma jeptiškám téhož kláštera Marketě a Elisii, dcerám měšťana Kříže, tři kopy grošů do jejich života (Emler Reg. Boh. IV., 365.). Nadání Běrovo bylo brzy rozmnoženo. Král Jan 1335 7. srpna potvrzuje, co měl klášter v Dobroměřicích a přidává části blízkých

Nečich, části v Trhlavě (ves to nyní zmizelá v katastru nečišském na parcelách 178—181 a 650—7 stávavší), celou ves Oblík, která byla rozložena u nynějšího dvora poplužního Oblíku, část Raný a část fary dobroměřické. Také dal král roční plat půl druhé hřivny na třech lánech poplatných v Dobroměřicích.

Roku 1336 22. června stvrdil papež Benedikt XII. nadání Bérovo. Tato listina nás poučuje, že všechny ty vesnice klášteřu darované, byly manstvím královským a k nim se druží část Blšan (nynější nadační statek arcibiskupství pražského). (Emler Reg. Boh. IV., 123.)

Ještě 2. února 1346 daroval král Jan klášteřu jeden lán lesa u Řevničova, který příslušel panství křivoklátskému (Emler Reg. Boh. IV., 656.). Téhož roku schválil Jan král nadání Bérovo a vnuků jeho Petra a Jana (Pam. arch. XI., 522., Rybička). Mezi r. 1342—50 jmenuje se rychtářem lounským Mikuláš a sice na listině kšaftovní Štěpána Diviše, o němž jsme nahoře mluvili, a 1350 30. května, kde se uděluje měšťanům lounským lhůta k splacení 94 kop grošů, které jim prodali měšťané pražští Ula Silberzeiger a zeť jeho Oldřich Coter, až do roku 1353 do sv. Jiří. (Arch. loun. I. C. 1., str. 9. a). V jakém příbuzenství stál tento Mikuláš k Bérovi, nikde se nepraví.

Předtucha zakladatele Béra, že nastanou nedorozumění mezi představenými klášteřa s jedné a patrony a dědici jeho s druhé strany, brzy se splnila. Již r. 1364 2. října zapotřebí bylo rozhodců mezi klášteřem a příbuznými zakladatelovými (erect. IX., kniha G. 6.). Příbuzní byli tehďáž Ješlín, Jordán Kozka, manžel Anny Bérovnny, a Jakub, syn Heinlina Béra. Tito volili si za rozhodce neb ubrmana své pře Pavla, písaře komory královské, otce potomního arcibiskupa pražského Jana z Jenšteina (Tomek: Děje Prahy V., 46.) a Frenclína Posenpacha, hofrychtýře, kdežto klášteř zvolil měšťany pražské Jana Rosta a Oldřicha Silberzeigra. Vrchním ubrmanem byl Mistr Vernher, nejvyšší písař Starého města pražského. Rozsudek tento vypadl ve prospěch klášteřa a to zcela dle tehďáž platného práva církevního. V bodu prvním uznáno, že převor a konvent klášteřa mají právo voliti si probošta, úředníky a správce dle své libosti a nejsou povinni klásti účty Ješlínovi, Jordánovi Kozkovi a Jakubovi Heinlinovi. V bodu druhém přiznali dědicům Bérovy patrónátní právo k faře dobroměřické, ale s obmezením, že se mají v tom dorozuměti s převorem a konventem. Třetí bod týkal se přivtělení (inkorporace) fary dobroměřické klášteřu, totiž, aby z duchovenstva klášteřního podáván byl k faře této s obmezením, nebudou-li dědici Bérovi překážeti.

Za čtvrté, že mohou dědici Bérovi, kdyby převora špatně hospodařila, anebo kdyby kázeň v klášteře poklesla, udati je představeným jejích k napravení.

Zároveň také mají patronové a zakladatelé kláštera hájiti před útisky a násilím kohokoliv.

Konečně kdyby někdo ze zakladatelů upadl v chudobu, mají se oň postarati stravou a oděvem a kdyby z příbuzenstva která chtěla se státi jeptiškou, má k tomu plnou volnost. Výpověď ta stala se pod základem 100 kop k vyplacení té straně, která by poslušna byla výroků zvolených rozsudí.

V časech potomních rozmnožil se počet patronů, z nichž každý dělal si nějaké právo na klášter. Tak povstala r. 1400 6. prosince rozepře (Arch. loun. I. C. 3., str. 113.) o to, kdo má uschovávatí privileje a listiny klášterní. Právo to osoboval si Jindřich Bér, Hána, rychtář městský, místorychtář Bohuta z Citohlav, Dóra, manželka Václava Rukávce, Marlička, choť Jíry Vernhera, Anna Vypsilonová a Václav Patron. Předali opět na rozsudích, jimiž byli hofrychtýř Vavřinec a písař podkomořího Prokop. Tito vypověděli: Bohuta z Citohlav a Jindřich Bér, jako nejstarší z rodu Bérova, buďtež správci statků kláštera, listiny klášterní uloženy buďte v truhle s pěti zámky. Klíče k ní má míti rychtář Hána jeden, Bohuta z Citohlav druhý, Jindřich Bér třetí, čtvrtý Anna Vypsilonová a pátý rada města Loun. Všickni se s rozsudkem spojili.

Druhá rozepře vznikla hned po r. 1364 a to s farářem dobroměřickým o desátek. Příčina toho byla, že klášterní stavby stály částečně na pozemcích obce dobroměřické a tím přišel farář o desátek z těch pozemků, na nichž klášter stál.

Pavel z Janovic, doktor církevního práva a kanovník svato-vítský na hradě pražském, volen jest za rozhodce pře mezi probodem a Alžbětou převorou a konventem s jedné a mezi Petrem, farářem v Dobroměřících (od r. 1364—1387) s druhé strany. Rozsudek pak zněl takto: Klášter povinen jest faráři Petrovi a jeho nástupcům každoročně odváděti 4 korce žita, 4 korce pšenice a 4 korce ječmene ze dvorů a popluží, které pro sebe vydělá a ze mlýna, který se nalézá v mezích fary dobroměřické, 12 korců žita a 1 kopy grošů pražských, počínaje příštím sv. Martinem, pod pokoutou 100 kop grošů, z jejíž polovice má připadnouti na stavbu kostela sv. Víta a druhá polovice na kostel v Dobroměřících. — 2. Klášter zaplatí jménem zadržalého desátku a platů zadržalých 2½ kopy grošů na Vše svaté. — 3. Klášter zaplatí 18 kop, které obdržel po smrti faráře Slávka (který zemřel r. 1364), z farního dvora a z pozůstalosti téhož faráře a za tyto peníze koupí sukno pro chudé na výroční den smrti faráře Slávka. — 4. Petr, farář dobroměřický, koupí za 20 kop grošů, které mu byly za Mistra Borše, arcijáhna bechyňského a Beneše Krabice z Veitmile, arcijáhna žateckého, přisouzeny, od kláštera roční plat, aneb kdyby nekoupil, složí je u pokladníka arcibiskupova, do sv. Václava. Tím prohlášeno rozhodnutí výše psaných arcijáhnů za neplatné (erect. VIII., 4. A.). Listinu tu stvrdil Jan, syn Volfína z Pomuku 1393

20. listopadu. Datum toto jest rozhodně chybou, neboť Jan Volfli-nův z Pomuku (sv. Jan Nepomucký), byl již 20. března 1393 shozen s mostu do Vltavy. Dle poznámky, že Beneš Krabice z Veitmile, arcijáhen žatecký, jmenuje se zbožné paměti, stalo se rozhodnutí to po r. 1375, protože v témž roce Beneš Krabice zemřel.

Na místo platu jedné kopy grošů ročních a 24 korců obilí růz-ného zrna odhodlal se klášter dáti faráři jednu chmelnici na břehu řeky Ohře a jednu louku, která s touto chmelnicí souvisela, a jednu kopy ze statku Havla v Dobroměřicích ročně. Tato změna stala se r. 1411 6. června, když byl převorem provinciálním v Čechách, na Moravě a v Rakousích Jan Bullendorfer, převorou Žofie z Gablencu, podpřevorou Barbora, kuchmistryní Voršila, strážcí Marketa z Gablence, ředitelkou zpěvu Anna z Těplice a klíčnicí Kateřina. Farářem dobroměřickým byl Petr, který přišel 9. ledna 1408 z fary Krušiny (nyní jest to kostel sv. Pankráce u Vyšehradu) a před tím byl farářem na Kystře až do r. 1405. Generální vikář konsistoře Jan z Němčic dal vyšetřiti, jak se při podobných změnách farního jmění stávalo, skrze faráře Martina v Brlozě a Mařika, faráře lounského, zda-li za obilí roční s výhodou jest, dostane-li se faře dobroměřické louky a chmelnice. Což když oba znalci vyšetřili, potvrdil to konečnou smlouvou.

Další osudy až do válek husitských neposkytují žádné změny. Také nezbořili husité klášter tento, jak i Rybička v Pam. arch. se domnívá. Neboť kronika kolegiatu universitního jen o zničení klá-štera dominikánského se zmiňuje, o Magdalenkách ale mlčí. Zprávy domáci, poněkud mladší, praví, že klášter vzal za své častými po-vodněmi, neboť stál na místě vodám velmi podrobeném a to tím více, uvážíme-li, že viaduktu od Loun k Dobroměřicům tehdá nebylo.

Šest patronův kláštera, které jsme r. 1400 jmenovali, totiž Jin-dřich Bér, Hána, rychtář, Dóra, manželka Václava Rukávce, Mar-lička, choť Jíry Vernhera, Anna Vpsilonová a Václav Patron, ne-dočkali se konce válek husitských, v nichž klášter znenáhla vy-míral. Jindřich Bér připomíná se v r. 1400—1409, Bohuta z Ci-tohlav 1400—1405, Dorota Rukávcová žila až do r. 1447, Anna Vpsilonová až do r. 1417, Dorota Vernherová do r. 1413, Václav Patron byl živ ještě 1418. Rychtář Hána kšaftuje r. 1426 a zeť jeho Albrecht z Kyšic nastupuje místo jeho. Týž zemřel r. 1462. Mezi tím obec koupila dědičné rychtářství.

Již r. 1454 3. února potvrzuje král Ladislav bratřím Levovi, Ja-novi a Divišovi z Divic všecky výsady králů českých, dané dědi-cům Běrovým, totiž krále Jana z r. 1335 7. srpna, Karla IV. z r. 1356 1. srpna.

Bratří Leva, Jan a Diviš z Divic byli synové Václava Svině z Divic, který měl dceru rychtáře Hány za manželku. Taktéž dali sobě tito bratří spolu s Divišem z Kyšic, Danielem ze Samberka

a Janem Trúbou z Javoré, jakožto dědici Bérovi, od děkana kapitolního a administrátora arcibiskupství pražského Jana z Krumlova potvrditi listy krále Jana z r. 1334 3. května, 1335 7. srpna, list císaře Karla IV. z r. 1356 17. listopadu a krále Ladislava z r. 1454 3. února. Rok a den stvrzení toho není v aktech konsistorních udán, ale poněvadž Jan z Krumlova byl děkanem od r. 1469—1488, padá stvrzení to do těch let. Mezi lety 1450—1459 žily ještě jeptišky kláštera tohoto a dostává se jim od města na šat a stravu v klášteře zahražanském u Mostu žijícím. Když pak poslední z nich umřela, rozhodl král Jiří listem 17. května 1459, aby z nadání kláštera, které obsahuje ves Dobroměřice se dvorem, poli, lukami, zahradami a ostatním příslušenstvím, Nečichy, část Trhlav a Ranny, Oblík a všecko ostatní zboží, vystavěl se špitál. Správa zboží klášterního svěřena jest obci města Loun a poněvadž, kdo by byl patronem, na sporu jest, ponechává si král patronátní právo a vrchní správu časného zboží klášterního. Chudých a nuzných přijímati, pokud příjmy dostačí a správu špitálu král městu ponechává. (Orig. arch. loun., listina č. 35.)

Roku 1471 přihlásil se Jan z Divic a z Klobuk, dědic Václava Svině z Divic, jakožto zakladatel kláštera a vznesl při svou na krále. (Pam. arch. XI., 324., Rybička.)

Mezi tím potvrdil král Vladislav list krále Zikmunda a Jiřího a ponechal si vrchní fundatorství a právo k špitálu městskému r. 1479 10. února (orig. arch. loun., č. 39.). Úmluva mezi Janem z Divic, který 1481 13. března jediný z bratří na živě zůstal a obcí lounskou stanoví, aby Lounští vystavěli kostelík vlastním nákladem a opatřili jej tak, aby se v něm služba boží za ně dala a kdyby Jan z Divic v chudobu upadl a toho potřeboval, aby jej slušně stravou vedle jiných opatřili a každý rok 12 kop grošů mečových, dobrých v zemi české, obecně berných, pololetně platili o sv. Jiří a Havle, pod trestem každého obyvatele a poddaného moci stavovati a hyndrovati. Svědkové této úmluvy jsou Bavor ze Žichova a z Citolibě a Prokop z Hořešovic a z Kystry (orig. arch. loun.).

Konečně roku 1481 31. července Jan starší z Divic opět propouští město Louny ze závazku, aby kostelík na též místě (v Benátkách), kde dříve klášter stál, tam pro časté povodně k zkáze by přijíti mohl, aby jej Lounští vystavěli na předměstí žateckém vedle špitálu. Svědkem této úmluvy jest Jan mladší z Divic a na Vinařicích, strýc jeho (asi jeden ze synů Levových neb Divišových). Tím se končí zevnější děje kláštera Magdalenek v Lounech; neboť po smrti Janově není více řečí o potomcích zakladatelových rodu Bérova, a za Ferdinanda I. stávají se statky klášterní fundacním statkem záduší, škol a špitálu lounského.

Poohlédneme-li se po představených a obyvatelích kláštera tohoto, jest 1334 Ondřej, generál, 1377—78 Jan, generál řádu (Tadra:

Soudní akta I., 306.), který svoluje, aby rozhodnutí Pavla z Janovic, kanovníka pražského, platilo mezi řádem a klášteřem sv. Anny s jedné a Petrem, farářem dobroměřickým, s druhé strany, až na rozhodnutí o pozůstalosti předchůdce Petrova Slávka o pozůstalosti jeho.

Provinciál řádu Mikuláš 1373 po Německu (per Alemanniam) žádá listinu, týkající se práva patronátního ke kostelu dobroměřickému. 1376 jmenuje se jen proboštem sv. Anny (Tadra: Soudní akta I., 33.). 1405 Jindřich probošt účastní se rozepře, týkající se mlýna dobroměřického a mlýna pod sv. Petrem. 1411 jest Jan Bullendorfer převorem (provinciálem) Čech, Moravy a Rakous.

Z jeptišek Marketa a Eliška r. 1342 v kšaftě Štěpána Diviše, 1384 jeptišky Anna Lichtenbergová a M. Melteurová a Káča r. 1400. Pocházely ze starých rodin měšťanských německých. 1411 jmenují se převora Žofie z Gablencu, podpřevora Barbora, kuchmistryně Voršila, strážce Marketa, ředitelka zpěvu Anna z Teplíc a klíčnice Kateřina. 1406 a 1407 Žofka, převoryše a Voršila, klíčnice. Dle tohoto, ovšem chudého seznamu, zdá se, že zvláště dcerky německých měšťanských rodů, kteří v Žatci a Mostě přicházejí, do kláštera vstupovaly. (Gablenc jest totožné s Kavlenem neb Koblenecem, viz Stadtbuch von Saaz a Brüx.)

4. Škola.

Hned při založení města starali se Němci, kterými osazeno bylo, o školu. Jaká byla ta škola, těžko říci, zpráv z té doby se nedostává. Tolik ale můžeme říci, že měla svého správce (Schulemeister, magister scolae), což nutně vede k tomu, že tento správce školy měl pomocníky. V roce 1295 4. července, král Václav II. seznává, že Mečka, vdova školáře, odkázala ve vsi Dobroměřicích platy na opravu mostu lounského. Jméno muže jejího listina neuvádí. (Emler Reg. IV., 75., Kopiař VI., fol. 1.) Z toho víme, že učitelé byli ženatí na rozdíl učitelů doby podobojích, kteří byli neženatí, dokud při škole působili. Měli ale nižší svěcení, což jde ze slov clericellus neb scolaris. Roku 1407 Jan, školář, má dostati nějaké dědictví od paní Křišty a r. 1414 Albert, klerik neb školář (také žák se zove) zbil Dóru (švadlí netrix neb kojnou nutrix?). (I. C. 4., I. C. 5.) 1314 13. ledna, kde Dobroslav, rychtář lounský, a přísežní Otík, bohatý jako purkmistr, Martin, syn Reynoldův, Mikuláš z Bíliny, Jan z Lukovec, Jindřich z Milžan, Bér, Konrád z Lužerad, Petr, správce škol, Petr, prták, Jindřich, kovář a Gocl vyznávají, že Ulman z Družkovic před nimi v zahájeném soudu prodal dědictví, které v Družkovicích má se svými syny Janem, Mikulášem, Petrem, Jakubem a Václavem. (Emler Reg. Boh. IV., 778., archiv místodržitelství.) Též r. 1342 3. května, jest svědkem kšaftu Štěpána, syna Divišova (arch. loun. I. C. 2., str. 30.). Zří-

zením vysokých škol pražských r. 1348 nastala změna ve školách městských, kdy universita obdržela během času moc dosazovati učitele ke školám těm. Ačkoliv o těch správcích škol, kteří se od r. 1354—1418 uvádějí, není určitě udáno, že by od vysokého učení tam posláni byli, ale můžeme za to míti, když Mikuláš Puchník, později volený arcibiskup pražský, byl v letech 1375—76 rektorem školy roudnické (Tadra: Soudní akta I., 129.—163.) a Roudnice bylo město poddané arcibiskupům pražským, že tím spíše v městech královských se tak dalo. 1354—1356 jmenuje se Kunrát. Zdali Mistr Beneš ze Slavětína 1358 27. dubna jest učitelem v Lounech neb ve Slavětíně, nelze z jedině o něm zprávy (v knize I. C. I., str. 78.) rozhodnouti. Mám však za to, že zpráva ta ke Slavětínu hledí, protože i za pozdější doby (r. 1596) Slavětín svého správce školy měl (viz můj Slavětín — škola —). 1382—86 jest Jan, správce škol a městský písař, s manželkou svou Elou, majitel domu v Lounech. Jemu právem můžeme přisouditi druhou, dle stáří zachovalou knihu městskou od r. 1380—1392 sahající. Roku 1394—1418 byl správcem školy a zároveň písařem městským jiný Jan, rodem ze Žlutic a manželka jeho Klára (I. C. 3., 4., 5., 6.). Za jeho doby byl succentorem na školách lounských Martin ze Žlutic, 1397—1399, který v tomto roce zemřel. Po něm byl 1401 jiný succentor Martin, řečený Trapéc, jehož choť byla Mareta. 1409—1412 našli jsme kantora Martina Bárta, který měl za manželku Dorotu, dceru Heindlička z rodu Bérova.

Jména kantor a succentor značí jich hlavní zaměstnání, totiž zpívati a zpěvu učiti ke službám božím. Již za doby předhusitské daly se odkazy ke školám. Kšaftem Štěpána Diviše roku 1342 3. května, odkázán správci školy 1 gr. a dvě třetiny strychu žita žákům do školy. Tento odkaz udržel se až do r. 1569, kdy byl změněn tak, že vydáváno z něho žákům týdně na chléb. Jinak chodívali žáci na koledu o sv. Mikuláši, kdy se slavila pouť v městě. Chodili po domech a z toho, co dostali, pořádán jest oběd biskupský, o němž se děje zmínka teprv později, ale jistě má původ svůj v době katolické.

5. Správa obce. — Konšelé a rychtáři.

Ač nemáme skoro žádných zpráv o tom, jací obyvatelé uvedeni byli do města králem Přemyslem založeného, můžeme přec je poznati z nejstarší zachovalé knihy, která jde od r. 1347—1362. Dle ní jsme dosti podrobně zpraveni, kdo byli konšelé, přísední města v těch dobách a dle jiných zachovalých listin. Vedle nejstarších r. 1314 v listině z 13. ledna t. r. zachovalých jmen, máme seznam konšelů z roku 1324 9. dubna, když se jednalo o hranice v Kujmě mezi klášterem postoloprtským a městem. Rychtářem byl Frycek (Bér), který koupil rychtářství od krále Jana v r. 1321;

konšelé Otto Rinold, Mikuláš Rađslavův, Jan z Kadaně, Petr Goclin, Bořihněv, Kuncin z Lužerad. Jenlin z Citolib, Petr Pehenlin Reinbot, Holec, Petr, školastik (asi totožný s Petrem, správcem školy) a Jakub Frydlín. Roku 1333 4. března, osvědčují klášteru Oseckému, že koupil od bratří Lutolda, Radslava a Anny z Volevčic ves Volevčice se všim příslušenstvím, lounští konšelé a přísězný — totiž Petr, rychtář Štěpán, Bertold, Heinlin Reinbot, Petr z Milžan, scabini a přísězní jurati Petr, školastik, Petr Ortlin, Petr Vanda, Petr Jenne, Matěj z Peruce, Ojír, Petr Tučný a Petr, sukenkráječ. Svědkové toho trhu jsou Jan z Lužic, Bořita z Moravěvsi a Dluhnik z Hrádku (de Burglius) a z měšťanů lounských Medvěď (Ursus), Štěpán a Petr, rychtář. (Emler Reg. Boh. III., 772.)

Roku 1334 3. května, činí Bér, dědičný rychtář lounský a zakladatel kláštera Magdalenek v Benátkách lounských, pořádek ohledně ustanovení probošta, převory a jeptíšek neposlušných a za svědky toho se kladou scabini: konšelé: Bertold, Štěpán, Petr Goclinův, Petr, školastik (správce školy) a přísězní (jurati) Otto Bohatý, Petr Tlustý, Petr Holcův, Heinlin Reinbotův, Petr z Milžan, Ješek Librici (snad Librich), Kuněk Albertův a Mikuláš Bořikův. (Emler Reg. Boh. IV., 16.) 1342 14. září, kšaftu Štěpána Diviše svědkové jsou: rychtář Mikuláš Pertold, Jakub Frydlín, Heinlin z Citolib, Jan Bér, Mikuláš Vanda, Mikuláš Albertův, Petr Petruše, Mikuláš Ortlin, Frycek Reinbot, Pešek Tlustý, Otto Vernher, Ješek Librici (Librich). — (Emler Reg. Boh. IV., 465.)

Nejstarší kniha lounská I. C. I., str. 1. začíná: R. 1347 na den narození P. Krista tato kniha udělána jest k vůli rozhodnutím (propter arbitria civitatis), skrze konšely města: Petra Truta, Mikuláše Ortlina, Mikuláše Heinlinova, Jakuba Frydlina, Jana Lužerada, Petra Štěpánova, Petra Tlustého, Mikuláše Vlčka, Mikuláše Herynka, Oldřicha Vítka.

1348 8. července, zvoleni jsou Mikuláš Tluxe a Martin Michnal od konšelů našeho města Bertolda, Ojíře, Peruce, totiž Matěje, Petra Ortlina, Petra Medvěda, Otíka Vernhera, Mikuláše Reinbota, Mikuláše Alberta, Kuncla Adly, Martina Hechta a Hánka Řehníka, aby nesli peníze našemu králi, který uložil nám, abychom je složili do určitého dne. (I. C. I., str. 7.b, arch. loun.)

Roku 1350 31. května Mikuláš, rychtář a Mikuláš Vlček, purkmistr, Mikuláš Hlaváč, Petr Vanda, Albrecht z Ranny, Mikuláš Herynk, Petr Tlustý, Frycek Reinbot a ostatní přísězní a celá obec lounská seznávají, že Oldřich Silberzeiger a Oldřich Cotr, zeť jeho, mají otevřený list jejich na 94 kopy grošů pražských, které jim za sukna tři dlouhá a .13 krátkých lovanských na minulého sv. Michala měli zaplatiti, ale pro mor nastalý jim lhůtu k placení prodloužili, aby dali do zaplacení úroku 39 $\frac{1}{2}$ kopy a po lhůtách až do r. 1353, a kdyby nedali, podkomoří Frencl Janubiro z Prahy

má moc bez všeho soudu žádati (staviti na všem zboží movitém i nemovitém).

Zaznamenávají se dluhy, které učinili konšelé r. 1351. Jakub Frydlin, Jan Lužerad, Ojří, Albert Reizlin, Otto Vernher, Leutlin, Šebek, Mikuláš Litoměřický, Henslin, pekař, Mikuláš Sudelfleiš, Dětrich Durynk a Lev Bertold. 30 kop Peškovi, zeti Levovu, 80 kop Jindřichovi Neglinovi, měšťanu pražskému 1352 na svatoduší, a ty vzali Jakub Frydlin a Dětrich Durynk, 1355 a 1356 císaři má dáti obec 60 kop pololetně na sv. Jiří a na sv. Havla. Taktéž r. 1357 má dáti císaři 60 kop, maršálkovi královskému (Čeňkovi z Lipého 1349—63, Tomek V., 50.), r. 1355 na vánoce, Joklinovi Šleichenkaufovi 200 kop na sv. Jiří 1356, Volflinovi Vernherovi 80 kop na vánoce příští. (Jokeš Schleichenkauf na Star. m. pražském 1355—65. Tomek: Základy, strana 107.)

Od 26. října 1352 až do 20. ledna 1354 byli konšelé tito: Albert z Ranny, Petr Tlustý, Mikuláš Hlaváč, Mikuláš Bočan, Mikuláš Reinbot, Rehník, Bertold, Mikuláš Albertův, Kuncel Heller, Kuncel Hlaváč, Mikuláš Vlček a Petr Bér.

Tito konšelé sazení jsou podkomořím Rúsem z Citic (I. C. 1., str. 63.): Mikuláš Hlaváč, Mikuláš Bér, Vernher, Kuncel Hlaváč, Kuncel Heller, Joklin Jenlinův, Matěj Vanda, Heníček, Henslin, pekař, Mikuláš Herink, Rehník Jan, kolář.

1358 27./4. první soud drželi tito noví konšelé (I. C. 1. 78 a): Petr Tlustý, Mikuláš Albertův, Mikuláš Litoměřický, Šebek, švec, Joklin Magerkol, Pešek Gestalt, Mikuláš Kiverling, Zdeněk Hánek, Vanda, Alexius, Mikuláš Sudelfleiš a Petr Bér.

1359 21./6. noví konšelé: I. C. 1. (100 str.). 1. Jan Lužerad, 2. Lev, 3. Heinliček, 4. Volavec, 5. Veipšel, 6. Jan, pekař, 7. Petr Tlustý, 8. Alexius, 9. Mikuláš Sudelfleiš, 10. Zdeněk, 11. Šebek, 12. Joklin Magerkol.

Noví konšelé od 1360 1./5. do 1361 25./6.: 1. Mikuláš Vernardi, 2. Mikuláš Kiverling, 3. Matěj Vanda, 4. Pešlin Bér, 5. Mikuláš Albertův z Ranny, 6. Pešek Gestalt, 7. Šebek, 8. Mikuláš, krejčí, 9. Vernher, 10. Mikuláš z Biliny, 11. Matěj Herlip, 12. Mikuláš Luthmeriezer.

Od 25./6. 1361—26./8. 1362: 1. Lev, 2. Jan Lužerad, 3. Šebek, 4. Zdeněk, 5. Heinliček, 6. Vernher, 7. Mikuláš Sudelfleisch, 8. Martin Vanda, 9. Mikuláš Albertův, 10. Joklin Magerkol, 11. Jan, pekař, 12. Pešek Gestalt.

1363 24./2. tito konšelé byli: Mikuláš, rychtář. 1. Pešek Gestalt, 2. Jan Rueblini, 3. Jan Pechův, 4. Jan z Cítolib, 5. Mikuláš z Lužerad, 6. Volavec, 7. Pešek Leták, 8. Vojták, 9. Joklin Jenlin, 10. Hánek Rehník, 11. Mikuláš Škopek, 12. Matěj Herlipp. (A. I. I. B. 6., str. 10.)

1364. Ješlin, rychtář lounský, spolupatron fary Ranna (Emler cont. I. 56).

1373. Ješlin, rychtář loun. (Tadra: Soudní akta I. 53.)

1376. Hana, rychtář. (Tadra soudní akta k. II.)

1377. Pánek, purkmistr. E. 316 list podkomořního Mikuláše Jenteše.

1377 30./5. Pánek, Matěj Vanda a Matěj Wypstil. (E. 322 list podkomořního Mikuláše Jenteše.)

1378 20./1. (Desky dvorské XIII., 179.): 1. Hana, rychtář. 2. Jan Pánek, 3. Matěj Wypsil, 4. Jakub z Počerad, 5. Mikuláš Siedefleis, 6. Mikuláš Kyfferling, 7. Mikuláš Lestezener (z Leščan), 8. Mikuláš z Chomútova, 9. Mikuláš z Bíliny, 10. Rudman, 11. Rehoř Volavec, 12. Ješek, švec, 13. Půta z Ranny.

1380 22./6. (A. I. L. B. 6. 17.): Hana, rychtář. 1. Heindliček, 2. Hanek Potův, 3. Šebek, 4. Matěj Vanda, 5. Heinlin Rywl, 6. Blahut z Horek, 7. Hanuš, krejčí, 8. Hašek ze Smolnice, 9. Pecha Hlaváč, 10. Pavel, pekař, 11. Pešlin Plincl, 12. Mikuláš Kvasnice.

1381 11./10. (I. B. 6. 17.): Hana, rychtář. 1. Heindliček, 2. Arnold, 3. Rehoř Volavec, 4. Hánek Potův, 5. Pecha Lev, 6. Pešlin Zwirner, 7. Pešek Syrček, 8. Pešek Trapec, 9. Pecha z Ranny, 10. Hašek ze Smolnice, 11. Mikuláš z Bíliny, 12. Pavel, pekař.

1382 4./12. noví konšelé sazení jsou podkomořím Hankem, ale nejmenují se, jen z jednotlivých aktů soudních našli jsme: 21./2. Mikuláše vicejudeš, 7./3. Peška Trapéce, 7./1. Haška ze Smolnice, 25./4. Rehoře Volavce, 25./4. Pavla, pekaře, 25./4. Pecha Leva.

1384 (jurati) přísězní: 29./4. Šebek, 29./4. Plinclin, 18./9. Novi jurati I. I. 2. 52, ale nejmenují se.

1386 12./1. noví jurati (noví přísězní): Hána, rychtář a Jindřich Bér, místorychtář, jurati Kunc Bečvář 26./10., Ješek, smolář, 26./10., Hánek Ryvlin.

1387. Jurati: Ješek, Bořík, Šebek, Mikuš, kolář, Malý Vavřinec, Pešek Trapéc, Blažek Rudman.

1388. Arnold 17./4., Václav 17./4. Mikuláš Venus z Kadaně, Jakub Lev, Petran 9./5., Jakub Ryvlin, Hašek ze Smolnice, Jan Kněžek vůlgo Johan, Martin Vanda, Květoň ze Slavětína, 30./10. Johlík, 24./7., Ješek Traba 24./7.

1389. Hána, rychtář, Příbík, místorychtář. 1. Jindřich Bér, 2. Mikuláš Melteur, 3. Jakeš Ryvlin, 4. Bořík, 5. Mikuš, kolář, 6. Blahut z Horek, 7. Pavel, pekař, 8. Frycek, sladovník, 9. Petr Bohatý, 10. Macek Paduch, 11. Pešlin Plincl, 12. Jakeš, krejčí.

1390. I. C. 7., str. 69. I. B. 6. Hana, rychtář, Příbík, místorychtář (130), Jan místorychtář 4./11. 1. Jindřich Bér, 2. Mikuláš Melteur, 3. Mikuláš, kolář, 4. Bořík, 5. Jakub Rywl, 6. Frycek, sladovník, 7. Blahut z Horek, 8. Petr Bohatý (Reichpetr), 9. Macek Paduch, 10. Pavel, pekař, 11. Pešlin Plincl, 12. Jakeš, krejčí.

R. 1391 konšelé: 1. Květoň ze Slavětína, 2. Halam Vanda, 3. Jileš (z Chlumčan), 4. Vaněk Šilhavý z Líštan, 5. Hánek, 6. Johlík, 7. Hašek ze Smolnice, 8. Jan Trúba, 9. Blažek Rudman, 10. Pecha Lev, 11. Mikuláš Tluxa, 12. Petr Šeller.

1392 konšelé: 1. Jakub Čermák 11./5. 1392, 2. Pavlík (z Lišan) 11./5., 3. Heuslin, kolář, 4. Petr Reich 10./5., 5. Hašek, 6. Jan Trúba, 7. Jileš, 8. Blažek (Rudman), 9. Pecha Lev, 10. Tluxa Mikuláš, 11. Šeller.

1393—1394 konšelé: 1. Hortan, 2. Mikuláš Tluxa, 3. Mladota, 4. Petr pražský, 5. Šeller, 6. Nykl Okřín, 7. Frydek, 8. Petrliík, 9. Jakeš, soukeník, 10. Václav, kolář, 11. Henclin Potův, 12. Mikánek.

1395. Konšelé: 1. Václav, kolář, 2. Okřín, soukeník, 3. Hostan, 4. Šeller, 5. Frydek, 6. Pecha Lev, 7. Pavel, pekař, 8. Pavel z Lišan.

1396. Konšelé: 1. Jileš z Chlumčan, 2. Ondřej Rubal, 3. Halam Vanda, 4. Vaněk Šilhavý neb z Leščan, 5. Petr Šeller, 6. Jan Trúba, 7. Pavlík z Lišan, krejčí, 8. Okřín, 9. Pecha Lev, 10. Květoň, 11. Jakub Lev, 12. Jakub Čermák.

1398. Konšelé: 1. Jindřich Bér, 2. Jan Hinst, 3. Ondřej Rubal, 4. Pavlík z Lišan, 5. Peša Gutíč, 6. Jeroným Hallam Vandá, 7. Vaněk

z Leščan, 8. Pešlim Šeller, 9. Jileš, 10. Ježek Trúba, 11. Henzlin, kolář, 12. Mařík Lužeradský (I. C. 3., str. 99).

Konšelé 1399.: 1. Jindřich Bér, 2. Mikuš, kolář, 3. Jan Šebek, 4. Martin za školami, 5. Jan Sádek, 6. Bláha Hoch, 7. Ješek Okřínek z Dobroměřic, 8. Mikuláš Tluxa, 9. Halam Vanda, 10. Vaněk z Leščan, 11. Mařík, kožišník, 12. Petr ze Strašecí. (B. 6. 17. 11.)

Konšelé 1400: 1. Mikuš, kolář, 2. Jindřich z Těchlevic, 3. Ješa, řezník, 4. Mikánek, řezník, 5. Petr, Jednooké manžel, 6. Peša Gutič, 7. Beneš Jehlíkové, 8. Ješek Sadek, 9. Mikuláš Okřín, 10. Jan Šebek, 11. Jan Zatecký, 12. Pešlin Šeller. Tito konšelé byli až do 6./12. 1401.

1401: 7./10. Bohuta, místorychtář. Od 6./12. 1401—9./6. 1402: 1. Ježa, řezník, 2. Kunc, solař, 3. Martin ze Žhutic (Trapéc), 4. Sádek Ješek, 5. Martin za školami, 6. Ješek Okřínek, 7. Peša Gutič, 8. Mikuláš Okřín.

Konšelé 1403: 1. 19./10. Bohuta, 2. Chuchel, 3. Jileš, 4. Jan Zatecký, 5. Kunc, solař, 6. Mikánek, 7. Ryvl, 8. Trúba, 9. Rudman, 10. Kyfferlink.

Konšelé 1404: 17./3. měnění konšelů: 1. Sádek, 2. Rukávec, 3. Peša, 4. Jan Zatecký, 5. Matěj Utvinský, 6. Senomatský, 7. Blahut, 8. Okřín.

1405. 23./3. měnění konšelů. (I. C. 4. 38.)

Konšelé 1406: 20./11. 1. Jan Vanda, 2. Vaněk z Leščan, 3. Blažek Rudman, 4. Jileš z Chlumčan, 5. Ježa, řezník, 6. Jan Pražský, 7. Václav Herolt, 8. Blahut ze Solopisk, 9. Martin Zatecký, 10. Zdeněk ze Slavětína, 11. Jindřich z Těchlevic, 12. Mařík, kožišník. I. C. 4. 85.

Konšelé 1407 (2./12. I. C. 4. 108): 1. Peša Gutič, 2. Jan Sádek, 3. Mikuláš Okřín, 4. Václav z Rakovníka, 5. Matěj Utvinský, 6. Václav Patron, 7. Jan Morava, 8. Matěj Trúba, 9. Oldřich Kyfferlink, 10. Jan Šebek, 11. Štěpán Širochna, 12. Mařík, krejčí.

1409 konšelé: (15./3. I. C. 4. 145.) 1. Peša Gutič, 2. Jan Sádek, 3. Jileš z Chlumčan, 4. Matěj Kramář, 5. Václav Patron, 6. Bohuta z Citohlav, 7. Matěj z Bílé, 8. Jan Šebek, 9. Jan Chuchel, 10. Jindřich z Těchlevic, 11. Vaněk z Leščan, 12. Mařík, krejčí.

1410 13./12. 1409 nově sazení (I. C. 4. 167): 1. Jan Chuchel, 2. Štěpán Širochna, 3. Jindřich z Těchlevic, 4. Jan Sádek, 5. Jan Morava, 6. Václav Rakovnický, 7. Václav Patron, 8. Jan z Prahy, 9. Matěj z Bílé, 10. Václav z Prahy, 11. Hanuš Flachgerst, 12. Matěj Utvinský.

1411 9./1. (I. C. 4. 198): 1. Jindřich z Těchlevic, 2. Jan Pražský, 3. Pavlík z Lišan, 4. Mařík, krejčí, 5. Matěj Reichpešlín, 6. Mikuláš Okřín, 7. Frydl, soukeník, 8. Jileš z Chlumčan, 9. Hanuš Flachgerst, 10. Martin Zatecký, 11. Matěj, kramář, 12. Jan Chuchel.

1412 konšelé zvoleni noví 13./4. 1411 (I. C. 4. 223): 1. Jan Sádek, 2. Jan Morava, 3. Václav Rakovnický, 4. Matěj, kramář, 5. Jan Vanda, 6. Jan Pražský, 7. Matěj Trúba, 8. Václav Herolt, 9. Jan Šebek, 10. Jindřich z Těchlevic, 11. Pavlík z Lišan, 12. Václav Slavatský.

Konšelé 1413 23./2. voleni: 1. Jan Sádek, 2. Mikuláš Okřín, 3. Pavel, kramář, 4. Vavřinec, soukeník, 5. Jileš z Chlumčan, 6. Martin Zatecký, 7. Jan Pražský, 8. Oldřich Kyvrlink, 9. Václav Herolt, 10. Bartošek z Radoňic, 11. Štěpán Širochna, 12. Jindřich z Těchlevic.

Konšelé 1414 28./1. voleni (I. C. 5. 37): 1. Jan Vanda, 2. Matěj Trúba, 3. Jan Šebek, 4. Blažek Rudman, 5. Václav Slavatský, 6. Mařík, krejčí, 7. Jan Morava, 8. Frydl, soukeník, 9. Mikuláš Plinclin, 10. Mařík, kožišník, 11. Mika Lužerad, 12. Matěj, kramář.

Konšelé 1415 11./1. (I. C. 5. 58): 1. Jan Sádek, 2. Mikuláš Okřín, 3. Vavřinec, soukeník, 4. Václav Rakovnický, 5. Jan Vanda, 6. Matěj

Trúba, 7. Václav Heroš, 8. Jindřich z Těchlevic, 9. Martin Bárta, 10. Bartošek z Radonic, 11. Štěpán Sirochna, 12. Mařík, kožišník.

Konšelé 1416 sazení 1./12. 1415 (I. C. 5. 74): 1. Jan Vanda, 2. Jan Šebek, 3. Blažek Rudman, 4. Jindřich z Těchlevic, 5. Mařík, krejčí, 6. Jan Sadek, 7. Mikuláš Okřín, 8. Frydl, soukeník, 9. Jan Morava, 10. Jileš z Chlumčan, 11. Martin Zatecký, 12. Mika Lužerad.

Konšelé 1417 voleni 17./11. 1416 (I. C. 5. 103): 1. Štěpán Sirochna, 2. Řehoř, kožišník, 3. Jakub Libochleb, 4. Matěj Bicenús, 5. Vavřinec, soukeník, 6. Václav Milota, 7. Mařík, kožišník, 8. Beneš, kožišník, 9. Matěj Trúba, 10. Václav Heroš, 11. Antoch, 12. Martin Bárta.

1418 konšelé sazení 14./1. (I. C. 5. 130. I. C. 6. 1 DD XVI. 395 při Malých Hořešovicích): 1. Jan Sádek, 2. Jan Morava, 3. Frydl soukeník, 4. Vachek Lužeradský, 5. Martin, řezník, vnuk Jindřicha Béra, 6. Jan Vanda, 7. Jan Šebek, 8. Jindřich z Těchlevic, 9. Jan Chlumecký, 10. Jan Hlupý, 11. Mařík, krejčí, 12. Blažek Rudman.

6. Češi a Němci v městě od 1347—1418. — Zaměstnání.

Že Louny králem Přemyslem Otokarem II. a Václavem II. Němci osazeny byly, bylo v tehdejší době politikou, která čelila k tomu, vychovati si v městech silnou protiváhu vůči šlechtě, která moc královskou hleděla zeslabiti a na se potáhnouti. Z nemožných měst královských zachovaly se knihy starší, leč jen Praha a Bydžov mají knihy městské, které jsou starší nad Louny. Kniha bydžovská pochází z roku 1311, naše pak z r. 1347. Obsah její jako knihy soudní podává nám kolem 900 jmen nejen měšťanů lounských, ale i okolních vesnic obyvatel a šlechty, která dle privilegia krále Jana z r. 1325 byla souzena na soudě městském pro dluhy, které neobnášely více než 5 hřiven bez lotu. Proto nalézáme v knize této i jednání s drobnými šlechtici okolními, které čím dále mizí, až za panování Václava IV. skoro přestává. Jest to důkaz, že šlechta hleděla své pře, které měla s měšťany, svěsti na soud svůj zemský a tím osamostatniti se naproti králi a měštům. Tím si také vysvětlujeme, proč se šlechta podařilo dvakrátě zajmouti krále Václava IV. a proč při rozbrojích husitských stála při těch, kteří se řídili heslem Husovým, že kněžstvu světské panování nesluší a stala se vedle měšťanů první, která sahala po statcích duchovenstva.

Vymezíme nejprve rody německé, které buď měly své příbuzné v Mostě, Kadani, Duchcově, Chomutově, nebo přišli z Němec. Některé hlásí se domovem z nynějšího Vogtlandu. Nejprůběžnější německý rod byl Běrův, který se stal 1321 dědičným rychtářem a poslední dědičný rychtář Hána kšaftuje r. 1426, načež přechází rychtářství na jeho zetě Albrechta z Kyšic. Druhý znamenitý rod německý byl Vandův, kteří ale záhy se počestili a brzy koupili v Hořešovicích Malých pozemské zboží. Frycek z Chebu, Milotův z Chomutova, syn Jan a Kuno, Dytlín (Dětrich), Frycek Hencl,

Heřman, synové jeho Mikuláš a Petr, Valter z Citolib — náležejí rodům německým. Obdrželi totiž měšťané lounští od krále Jana tu výsadu, že smějí zakoupiti statky v Citolibi, Blšanech, Dobroměřicích a nebudou vázáni odváděti z nich více dávek, než jaké měšťanům lounským se ukládají.

Jan z Duchcova, Ebrhard, Finger Henslin a Mikuláš, Jenlin Freitag jsou Němci. Rod Freitagův kvetl později v Mostě a povýšen ve stav rytířský, psal se z Čepiroh. Opat kláštera hradištského, premonstrátů na Moravě, Šebastian Freitag z Čepiroh pocházel z něho. Též ve Hříškově měl v XVI. století jeden svobodný dvorec. Rodina Reinbotův, od r. 1324 v úřadě konšelském zůstávající, též Reizlin Albert byl konšelem r. 1351. Rývlin Hensli a Kristel, Jakub měl dům č. 49. na náměstí a byl podacím pánem kostela Chodečského. (Emler conf. III., 221.) Rudman Rudlin a jeho rod zůstal zde a kvetl až do XVII. století. Skandel Mikuláš, Šanenfus Jarun byli Němci, ač křestní jméno Jarun mohlo by nás svést k tomu, že bychom jej za Čecha pokládali. Šeller Mikuláš 1358, Šikal Jan, jméno počestěné z Šikl povstalé, Šilling Jakub a děti jeho. Vavřínek Šilling má dům ještě r. 1444. Šimer Martin, Šenhald, Šornikl Pešlin, Sleygerius, Struesslin Jan, Siedlfleisch Mikuláš, Šimon Kaltpier drží domy v městě. Teufl Heřman (překládá se také Diabolus), Undernicht, Vachtelsak, Vasserman, Veipšel Mikuláš, později zvaný Vypsilon, Veispech, Vernhart Mikuláš, Vernher soukeník (syn jeho Jan byl místofarářem lounským od r. 1350—62.), Verzich Petr, Volkenstein Henclin, švec, Vicher Heinl, Vuelherin Henclin ze Žatce. Všickni tito rodové buď vymřeli, aneb se někteří počestili. Máme příklad na Janovi Hinslovi, který se po válkách husitských jmenuje Syrovádka. Výčet těchto rodů není ještě úplný. Muezlín Petr se počestil a nazývá se Čepice.

Němci byli: rod Ortlinův, Peyniger, Plinclin Petr, Pešl Polberger, Polencer Henclin, Goclin r. 1314 již konšel, Gutšalk, Gutsun, Halbvirt, Harlacher, Hecht, Hellenbrecht, Hering a Herlipp, Heyberger, Hueffel, Mikuláš Karlman, Jan Kaiser, Mikuláš Krug, Kyvrling, Lentold, Leutlin, Magerkol Joklin 1358, 1359 konšel, Melesetech Jan.

Mezi Čechy počítáme všechny obyvatele vesnic a měst, kteří sem přišli. Vesničan byl přijat, když dokázal, že řádně byl vyhoštěn od pána svého a že tedy svobodným učiněn jest. Jen z Litoměřic, Mostu, Duchcova, Chomutova a Kadaně přišlé počítám k Němcům, protože ve XIV. stol. většina těchto měst německá byla:

Z Bečova Jan, z Bělušic Jan a Mikuláš, z Bíliny Jindřich a Mikuláš, z Blažimi Albík Jan, ze Břvan Jakub, Matěj, Medvěd, Petr, Štěpán, Vlk, z Březí Martin, z Března Jan Hrnčíř, Petr, z Brloha Chotek, Jan, Otík, Slach, z Charvátec Duchoň, Mařík, Mikuláš, z Chodžova Martin, Michal, Ondřej, z Chrabřec Jakub a Kliment, z Donína Diviš a Rivin, z Hořek Blahut 1390—7 konšel, z Hrádku Hotart, Konrád a Thima, z Hříškova Jan, Mikuláš, z Hřivčic Mikuláš a Václav, z Jimlína Mikuláš, Petr,

z Koštic Jan, z Kounova Václav, z Kozojed Jan a Matouš, z Klobuk Beneš, z Lenešic Blahen, Jan, Kříž Martin, Mikuláš, Ondřej, Simon, z Libčevsi Chotěbor, Herman, Křišťan, Petr, Václav, Vítek, z Lipna Kubín, Martin, Matěj, Mikuláš, Pašek, Svatoslav, Šebík, Štěpán, Václav, Vlk, z Lišan Pavlík, z Malnic Bedřich, Kvasnic, Radek, z Opočna Svach, z Počedělic Martin, Petr, z Ročova (de alta civitate) Beneda a Bohuněk, ze Slavětína Beneš Mistr, Blahůt Kohel, Havlík, Hodík, Jan, Květoň, Martin, Mikuláš, Rehoř, Tomáš Valter, ze Smolnice Blahen, Duchoň, Hašek, Jan, Reterman, Václav, ze Strkovic Vítek, z Těchlevic Jindřich, z Trhlav Havel, Jindřich, Mikuláš, ze Třtěna Benka, Martin, Petr, Staněk, z Touchovic Racek a Zuk, z Týnce (Mnichův) Hynek, z Úlovic Jan, Matěj, Velislav, z Utviny Matěj, Jiří, Ludvík, Petr, Václav, z Vraného Bedřich a Jan, z Vrbice Jakub a Ludvík, z Vlkaně Petr, z Vrbičan Martin, ze Zeměch Michal, Mikuláš, Petr Kulpa, ze Zandova Jakub, z Zelenic Matěj.

Tito příslušníci jednotlivých obcí, když do Loun se dostali, museli býti svobodní, což znamená tolik, že byli vyhoštěni ze svých obcí bez všech závazků pánům dřívějším, což tím snáze se stávalo, že té doby nebyl stav selský upoután člověčenstvím, to jest, že těšil se ještě osobní svobodě a nebylo třeba, jako od r. 1476—1526, aby řádným výhostem se vykázal a přijat byl do svazku města. Mnozí z nich byli zemané svobodní. Obyvatelstvo městské skládalo se nejvíce z řemeslníků, protože obdařeni jsou Lounští, jako jiná královská města, zvláštní výsadou, že na míli cesty kolem dokola nesměla se ve vsích provozovati žádná řemesla. Jen při vysazení jednotlivých vesnic připomíná se, že v té a oné vsi smí býti kovář neb kolář, neb jiné řemeslo provozováno. Tak přirozeným způsobem zmáhala se řemesla v městě a k zdokonalení svému se brzy sestupovala v cechy, které v době pozdější tvořily tělesa, chránící jednotlivé příslušníky téhož řemesla. Mezi řemesly vyskytá se Jan, zvonář r. 1353 a 1354 (*fusor campanarum*), což jest zjev pro Louny ojedinělý. V celém okolí nenalezen jest zvon, který by byl ulit v Lounech, jedině v kostele brložském. Zvon ten pocházel z r. 1465 a nápis jeho latinský zachoval Dr. B. Matějka v „Soupisu památek okresu loun.“, str. 1. Poněvadž toto dílo není každému přístupno, klademe je zde: Anno domini M^o (millesimo) CCCC^o LXV° (šedesátého pátého) laborata est campana ista lune (sdělán jest tento zvon v Lounech). Tento fakt by svědčil, že ještě po válkách husitských zvonář byl v Lounech. Řemesla nyní dělí se dle významného zaměstnání. Odruda kovářů byli mečíři. Luky dělali lukaři balistarii, sagittarii. Sládcí (*braxatores*) vařili pivo, sladovníci (*braseatores*) připravovali slady, soukeníci a suknakráječci (*pannifices* a *pannicidae*) spolu s postřihači (*panni rasores*). Krejčí dělali se na vetešníky (*renovatores vestium*) a skutečné krejčí (*sartores*), taktéž ševci hotovili obuv novou, prřáci spravovali obuv starou. Důležitý byl obchod solí. Kteří prodávali sůl v malém, sluli solaři (*saliscutae*), též ti, kteří kručce soli rozdrobovali, jiní *salis vectores* — vozatajové, rozvážející sůl. Ná-

padně málo bylo krčmářů. Za doby 1347—62 našli jsme jednoho, Hánka, který ale šenkoval spolu i víno, Krystynu a Marušku z Pnětluk. Nemůžeme však rozhodnouti, byla-li z Pnětluk, aneb šenkovala-li v městě. Také umělce znamenáme, hudece (figellatores) Otíka a Dominika a pištěce (fistulatores) Mikuláš Bosaron. Podle jména přičetli bychom jej spíše Italům, nežli Čechům. Smolaři (picariatores), které Tomek (Děj. Prahy) nazývá češíři, protože číše dřevěné vysmolovali, Ješek, Tomáš, Frank a Mikuláš. Malíři byli: Křížek, Barbora, manželka 1406—1416 a Petr z Ranny, který zemřel v Žatci 1413 1. prosince. Byl zde již dříve malíř 1347—1362, jméno jeho se nezachovalo, o jeho matce, choti a dceři děje se zmínka. Kramáři byli tu: Lev, Henslin z Kadaně, Petr a Václav; později jich přibývá. Četní byli kožišníci, k sedlářům přičísti slušno tobolečníky (peratores). Cihláři byli Jaklin Ortlín, Němec; později valně jich přibylo, když město svou cihelnu si zařídilo. Četní byli hokynáři, též ti, kteří prodávali koření, Hanka arumaria, t. j. prodavačka koření, jest Češka, lazebníků bylo více. Vacek, Velislav, Vítek byli Češi, Freulína, Frycka a Pešla kladu mezi Němce. Bečvářů (bednářů, doleatores) bylo valně, taktéž pekařů, kteří se rozeznávali jako pekaři a pecnáři (pistores et pistatores), kteří prodávali drůbež (pullatores), Kříž a Vitislav, jsou Češi. Tkadlci byli většinou Němci, kameníci (lapicide), kupci železníci (venditores ferri), Vaněk, Ondřej a Mareš (venditor vestrum) (tedy nynější konfekcionář), prodavač šatstva.

Mlýnů bylo tenkrát čtvero: Pod sv. Petrem, zvaný hořejší, mlýn na předměstí zateckém, druhý blíže mostu a třetí mlýn kostěný na místě, kde druhdy potok citolibský padal do řeky a kterého zbytek jest ještě znáti při malé vodě nad cukrovarem, druhdy Hýrovým. Čtvrtý byl dobroměřický mlýn na druhé straně řeky, v těch místech, kde potok dobroměřický padá do řeky. Ten mlýn držel klášter Magdalenek. Mikuláš Vanda držel kostěný mlýn roku 1361. O ostatních mlýnech dávají zprávy knihy od r. 1380—1418. Rybáři Ješek a Tomáš a Peregrin.

I obecní biřičové (precones) mají své domky v ulici České (nynější Dlouhé) na konci. Též obecní slouhové (pastores) Pavel a Vlk se připomínají v letech 1347—62.

7. Privilegia městská.

Privilegium Jana krále 22. dubna 1325 (jest dosud v archivu loun. zachované) obsahuje důležité výhody obyvatelům jeho dané. První majetek jejich rozměřený má obsahovati každý lán 84 strychů a z každého lánu má se platiti jen půl hřivny lehké váhy, totiž 28 grošů pražských jednou za rok, totiž na sv. Martina. Plat ten vycházeti má toliko z rolí, luka při městě ležící bez platu jsou a majitelé jich mají jich užívati ve

svůj prospěch. Dává jim král pro obecný užitek dvě pastviny, jednu velkou, která obkličuje řeku Ohři a leží mezi městem a Dobroměřicemi, a druhou menší pastvinu proti vsi Lenešicům a polohou, zvanou Kujem, což obě k obecnému dobru navždy má patřiti. Též masné krámy, chlebné kotce a lázně bez platu královského má jeden každý, pokud je má bez platu, míti. Jen ze mlýnů platiti se bude ročně z jednoho kola 14 grošů. Měšťanům dovoluje koupiti zboží pozemské od kterýchkoliv řeholí i světských pánů, aniž by k tomu potřebovali svolení královského, a když je koupí a podle zvyku země je od závad osvobodí, nebudou povinni z nich nic více platiti, než co se platí z jiného zboží v městě lounském. Mimo to osvobozuje Lounské, že ohledně těchto zboží nesmějí býti poháněni před cídu (soud) pražskou, nýbrž jen před soud králův a podkomořího a rychtáře a soudu města jejich. Aby však měšťané pohodlněji mohli dluhy své vymáhati a vypomínati, dává jim moc lodi biskupovy, opatů, kanovníků a kterýchkoli klášterníků, baronů, vládyk a jakýchkoliv šlechticů, pokud tito osobními dlužníky jejich budou, poháněti pro 5 kop bez lotu a stavovati.

Aby ale soud jejich městský více se zvelebil, chce král, aby každý, kdo by v mezích tohoto města nějaké nekázně a nenáležitosti (insolentia) se dopustil, aby rychtářem a přísežnými jejich trestán byl na soudě jejich. Kdyby však někdo proti soudu jejich se protivil, tenkrát, když by příčinou tohoto protivení se nějaká porucha, škoda a obtíž stala, „nemá to ani královskými soudci našimi v neprospěch jejich pokládáno býti“. Chce tedy král, by Lounští těch milostí měli a práv a svobod jako měšťané litoměřičtí užívají i oni pro budoucnost užítí mohli.

Podle tohoto privileje vysvětlujeme si, proč Lounští plat královský (census regius) tak mírný měli. Platili za krále Václava IV. jen 16 kop 40 grošů. (Toho času dostával tento plat Mistr Jan Svevus, doktor a učitel řádný lékařství na universitě pražské.) (Höfler: *Scriptores rerum husiticarum* II., 85.)

Roku 1335 19. prosince povoluje Lounským král Jan, aby mohli vybíratí ungelt, t. j. dávkou mírnou ze všech věcí prodejných neb movitých, by mohli město své pevným kamenem vydlážditi.

1336 25. května ulehčuje král Jan konati spravedlnost, protože mnoho trpěli tím, že úmrtí mnohá nepřišla před soud a svoluje, aby kdykoliv zabitého jedno znamení před soud mohou uvést, aby to mělo takovou platnost, jakoby skutečně celý pohřeb tu byl a za takový ode všech uznán byl. Taktéž, kdo by v soudě jejich zadržán a znamením nepoctivosti očerněn byl a soud městský nemohl by podkomořího dostatí, aby dle svého svědomí právo a spravedlnost slušnou a povinnou činiti mohli. Nařizuje zároveň prvorozenci svému a markrabí Moravskému Karlovi, hejtmanu,

komorníku a podkomořímu a všem úředníkům, aby takový fakt jim ve zlé nebyl vykládán. (Emler Reg. IV., 167.)

Důležité privilegium udělil král Jan 5. července 1337 městu Lounům a spolu všem královským městům: Berounu, Plzni, Klatovům, Stříbru, Tachovu, Domažlicům, Sušici, Písku, Budějovicům, Hradci, Mýtu, Chrudimi, Poličce, Jaroměři, Čáslavi, Kolínu, Kouřimi, Nymburku, Menšímu městu pražskému, Slanému, Mělníku, Litoměřicům, Ústí (nad Labem), Pírně (v Sasku nyní), Mostu, Žatci, Kadani, Ostrovu a Lokti: Kdykoliv podkomoří přijede do měst těchto, aby pře nějaké soudil, jen na vlastní útraty tak činil a více žádných výloh od měst nežádal. Žádné dary suken iperských a jiné, které toliko zvykem úřad podkomořský od nich žádal, a předchůdci jeho králi českými až dodnes nebyla stvrzena, aby nebyli nuceni dávat. Dovolil také měšťanům, aby přísežní, kteří se ve svém úřadě dobře zachovali, aby v roce s radou starších obecních jiné přísežné sobě volili, tak aby šest osob přísežných zůstalo a jiných šest voleno bylo. Mimo to mají měšťané a přísežní moc souditi zabítí a jiné pře, vyjímaje ty, které králům od starodávna vyhrazeny byly a pro které šlo odvolání k podkomořímu. K tomu, která města mají od starodávna nějaká zboží jim přiměřena, mají z nich platy dávat jako ve městě jsou a kdyby měšťané taková zboží svobodná měli, jsou povinni toliko k těm, které jim město ukládá.

Roku 1339 21. května propouští král Jan Lounům všechny užítky ze soli plynoucí. (Emler Reg. Boh. IV., 268.)

Toto privilegium rozšířil Karel IV. listem 1352 28. března v ten smysl, že ungelt ze soli má vybírán býti v městečkách Třebenicích, Slavětíně a Libochovicích, a aby žádný z těch městeček soli prodávati nesměl a ungelto z ní přijímati, leč by Lounští k tomu svolili. A formani, kteří přes les do království sůl vezou, mají z jednoho města královského ke druhému nejbližšímu jeti, nehledajíce postranných cest a nesouce s sebou znamení ungelto soli s kundšoftem. A jestliže by jinudy krom obecní silnice na královská města jeli, mají se všemi věcmi svými od měšťanů lounských, nebo od nich nařízených obstavování a zadržování býti a věci od nich obstavené mají k užítku města obráceny býti. Při tom zapovídá, aby žádný sklad soli prostičné v městě Luna nebyl, leč by k tomu výběřích ungelto ze soli přistoupilo dovolení. (Čelakovský: C. J. Mun., 467—9.)

1341 13. ledna osvobozuje král Jan Lounské od cla, které platiti mají ze dřev po Ohři připlavených, ať jsou ta cla pánův, měst a městeček a vesnic, náležejících kterýmkoliv lidem. (Emler Reg. Boh. IV., 377.)

1342 28. října osvobodil Jan, král, Lounské od placení berně, která nejdříve jim bude uložena, protože mu v jeho nutné potřebě již ze svého zboží dali. (Emler Reg. Boh. IV., 469.)

1345 14. června stvrzuje Lounským týž král, že mohou vybíratí ungelt z povozů, aby město dlážditi mohli, a kteří by silnice postranní volili, aby je stavovali a ungelt neb pokutu od nich vybírali. (Emler Reg. Boh. IV., 627.)

Také král Karel IV. byl milostiv městu Lounům. 1350 4. května patře na zkázu města, kterou ohněm utrpělo a velkými dluhy obtíženo jest, na pět let od placení berní, úrokův a všech jiných sbírek.

Dluhy ty známe aspoň částečně z nejstarší knihy městské, které tuto klademe:

1. Mikuláši z Jiřetína (de Jurntein) a Sleglinovi má město dáti na hromnice 94 $\frac{1}{2}$ kopy.

2. Jakšovi Bavorovi z Prahy má obec dáti na vánoce 80 kop.

3. hospodskému 4 kopy 9 gr., opět 8 $\frac{1}{2}$ kop „pro cre“? snad cerevisia — za pivo.

4. Klementinovi 4 kopy.

5. Henslinovi z Kadaně 19 kop.

6. opět Mikuláši z Jiřetína 82 gr. co vydal (expensis).

7. Pešlinovi Matějovi 30 kop.

8. hospodskému 9 $\frac{1}{2}$ kopy a 11 gr.

9. opět pro cre (za pivo) 14 $\frac{1}{2}$ kop.

10. Kryštofovi a bratřím jeho, měšťanům pražským, má obec dáti 74 kop za tři sukna šarlatu bruselského na druhou neděli postní nejbliže příští.

11. Janovi z Kadaně 12 kop.

12. opět Janovi z Kadaně 19 kop.

13. hospodskému v Praze 11 kop bez 7 $\frac{1}{2}$ groše.

14. opět hospodskému 10 kop 7 gr.

15. Mikuláši Vlčkovi za dva koně v Praze.

16. Petrovi Trutovi za 2 koně v Praze a 4 gr.

17. Petr Tlustý za 1 koně v Praze (vydání).

18. Sleglinovi 9 kop.

19. Mikuláši Albertovi 11 kop.

20. vévodovi Korutanskému 30 kop.

21. Mikuláši z Jiřetína 72 gr.

22. Co vydal pan vévoda 30 kop.

23. Hankovi Heliášovi a Fridrichovi z Rezna 30 kop, které dali vévodovi Korutanskému na sv. Michala.

24. Petrovi Trutovi 2 $\frac{1}{2}$ kopy 7 gr. za vydání panu vévodovi.

25. Petrovi Trutovi 2 kopy bez 12 gr. a 3 kopy komorníkoví.

26. Petrovi Trutovi 8 grošů a 3 $\frac{1}{2}$ kopy bez dvou grošů.

27. Mikuláši Albertovi 11 $\frac{1}{2}$ kopy.

28. Petrovi Trutovi 15 gr. a 3 $\frac{1}{2}$ kopy.

29. Zde se znamenají koně: Petr Vanda 11 koňů v Praze,

30. Petr Vanda: 2 koně v Budyni.

31. Mikuláš Hlaváč: 3 koně v Praze.

32. Obec dlužna jest židům 7 $\frac{1}{4}$ kop, které Jakub Frydlín dostal pod úrok.

33. Mikuláš Reinbot dal své peníze za dům biřiců (v České ulici totiž 1 $\frac{1}{2}$ kopy a 7 gr. (Účet z toho jest činěn před Ojřem, Mikulášem, Albertem a Mikulášem Heinlinem, v neděli po Bartoloměji 1347 26. srpna).

34. Petr Vanda má za obcí 25 gr. a 2 kopy za stavbu věže kostelní a brak a účet učinil taktéž v neděli po sv. Bartoloměji 1347, 26. srpna.

35. Hospodskému jest dlužna obec 7 gr. a 14 kop; súčtováno s ním ve čtvrtek před svátkem Narození P. Marie (6. září 1347).
36. Mikuláši Tluksovi obec jest povinna 1½ kopy a 9 gr. pro komorníka a advokáta (causidicus) z Litoměřic.
37. Mikuláši Vlčkovci obec jest povinna 50 gr. za . . . proboštovi Všech svatých (1341—52 byl jím Jan Očko z Vlašimě).
38. Ojířovi 26 gr. na koně a za peníze.
39. Ojířovi 10 gr.
40. Janovi, pekaři, 20 gr.
41. Mikuláši Reinbotovi 55 gr.
42. Kryštofovi a Ulovi bratřím 16 kop na příští sv. Kateřinu, ze kterých splaceno Janovi z Kadaně 12 kop.
43. Mikuláši Albertovi obec jest povinna 12½ kopy, ze kterých sraženo jest pro Frycka Reinbota 40 gr.
44. Mikuláši Albertovi 10 kop.
45. Též 1 kopu za práci se solí.
49. Též 1 kopu, kterou Mikuláš Albert panu Bertoldovi a Ojířovi v Praze poskytl.
50. 1½ kopy pro správce školy za světnici biřicovu.
51. Půl kopy pro tesaře Jana.
52. 1 kopu pro Dolejšího Kuncla (Cuncl inferni).
53. Ojířovi v Praze na útraty 10 kop.
54. Martin Hecht má dáti půl kopy tesaři na den početí P. Marie (8./12. 1347).
55. Jakšovi Bayorovi a jeho sestře a Hadinovi z Klíše 40 kop gr. na sv. Skolastika. Tyto peníze Mikuláš Ortlin vzal r. 1348.
56. Bernardovi a Mikulášovi bratřím Rostům z Prahy 20 kop na neděli družebnou a peníze ty vzal Albert Reizlin 1348.
57. Obec dlužna hospodskému v Praze 11 kop 41 gr.
58. Hospodskému v Praze 9 kop 4 gr.
59. Mikuláši Albertovi 6 kop bez 4 gr.
60. Hospodskému v Praze 30 kop.
61. Merklinovi, židu, 10 kop:
62. Oldřichovi Silberzeigrovi a Oldřichovi Cotrovi, zeti jeho v Praze, za 3 dlouhá sukena a 13 krátkých suken z Lovaně 94 kop od sv. Michala za rok. Tyto peníze vzal Matěj Peruc, Martin Michal a Kuncl Adlin roku 1348.
63. Obec má dáti Janovi (Očkovi z Vlašimě), proboštu Všech svatých, Johlinovi Jakubovi, Hubardovi, maršálkovi de Altari, 64 kop gr. na sv. Michala 1348, na úterek před Marketou (8. VII.).
64. 1348 8./7. slíbila obec dáti 64 kopy Šimonovi z Lichtenburku na sv. Jiří.
65. Šimonovi z Lichtenburku má dáti obec 64 kopy na sv. Michala r. 1349.
66. Obec má dáti Františkovi Pelantimu z Tridentu 64 kopy (gr. na sv. Jiří r. 1350.
67. Obec má dáti rychtáři a přísežným většího města pražského 64 kopy na sv. Michala r. 1350.
68. Taktéž má dáti obec rychtáři a přísežným většího města pražského 64 kopy na sv. Jiří r. 1351.
69. Obec má dáti královi a římskému císaři 45 kop na svatoduši.
70. Hennel, Frycek Resler, Ondřej Vagner, Hejnich z Bernsteina a Mikuláš Hebrer slíbili dovéztí obci 10 trámů na most, každý trám po 26 gr. Kuncl Magerkol ručí svrchupsaným, ve středu svatodušní 1350 (19. května).
71. Obec má dáti 80 kop Jindřichovi Neglinovi, měšťanu pražskému, 1352 na svatoduši a ty vzali Jakub Frydlín a Dětrich Daring.

72. Obec má dáti císaři a králi r. 1355 a 1356 po 60 kop., polovic na sv. Jiří a polovic na sv. Havla.

72. Maršálkovi českému (1349—63 Čeněk z Lipého) 35 kop na vánoce 1355.

73. Jaklinovi Sleichenkaufovi na sv. Jiří 1356 200 kop.

74. Volflinovi Vernherovi 80 kop na vánoce 1355.

Dluhy v městě dosahují, jak jsme je sčetli, 1717 kop 15 grošů, což na tu dobu byla suma značná.

Ale již v r. 1351 umlouvají se Lounští, u největšího věřitele Oldřicha Silberzeigra a zetě jeho Oldřicha Cotra, měšťanů pražských, o zaplacení dluhu toho v ten způsob, že by hotovi byli jej splatiti do tří let po částkách. K tomu nejvíce se přičinil tehdejší podkomoří Frencl Jakubův z Prahy (arch. loun. I. C., 1., 9., 10.).

8. Židé.

Poslední národ v městě jsou židé, kteří bydleli v České ulici na konci a měli tam také svou školu. Kdy do Loun přišli, není známo. Protože všechny listiny, týkající se města královského, bezstarostností měšťanů se ztratily, nemůžeme o židech prvních ničeho pověděti. Živili se půjčkami peněz, ježto křesťanům bylo zapovězeno úrok bráti z půjčených peněz, protože se to za lichvu považovalo, mohli židé na úroky půjčovati. A úrok ten nebyl malý. Z jedné kopy za týden bráti jeden groš bylo obyčejem židů. Měli ovšem půjčovati jen na zástavy. Proto setkáváme se s výrazem Jonka, žid hastilavit zlatý prsten po prvé, po druhé a po třetí. Slovo to jsem našel jen v archivu lounském a pochází od latinského slova hasta, tolik jak tyč, což při veřejných dražbách znamenalo místo této dražby. Znamená tudíž hastilare tolik, jako upozornění na místo dražby a tudíž i na předmět, který dražbou má býti prodán. Později našel jsem překlad toho slova hastilare folkovati 1459. (I. C., 7., arch. loun.). Hned v nejstarší knize přicházejí židé Aron, Gold a židovka Golda, Jakub a Jonka, žid Klapec, Menlin, Merklin, Musin, Ondřej, Pinkas, Sluma, židovka Hestera, Zbyňka. 1476—1484 Libuše, židovka, Civa, dcera Mojžíše žida 1491—1496. Mardochej neb Markvart, co upomíná na to, že hebrejská jména přeměňovali si na německá. Příznačné jest, že obývání jich bylo mezi českými a ne německými měšťany.

9. Další privilegia.

Roku 1355 25. září Karel IV. nelibě nese, že v Lounech vypukly spory obce s úřady městskými. Nařizuje rychtáři a přísežným, aby původce těch sporů mírně ztrestali. Rozepře rozhodnou podkomoří, hofrychtéř a pšar komory, až do města přijedou. Pečeť městská i nadále má zůstat v rukou přísežných neb kmetů.

(Čelakovský: Codex jur. mun. II, 522.)

1356 10. května potvrzuje císař Karel IV. rychtáři lounskému zápis na rychtářství lounské, jak je předchůdce jeho Bér od krále Jana obdržel (obsaženo jest v rukopise university pražské VI., A. 7. latinsky a český překlad v archivu m. Loun).

1362 v září, když Karel IV. chystal se k válce s Uhry a Rakušany, nařídil městům, aby založila velké sklady obilí, Louny měly přichystati 800 strychů a klášter Strahovský 200 strychů.
(Čelakovský: C. j. m. II., 576. Též opisy v zem. arch.)

1362 v září nařizuje královským městům, aby chovala velké zásoby zbraní, kteréžto zbraně dílem od něho obdržela, dílem za své peníze musela poříditi k potřebě zemské.

Znění tohoto nařízení a přiznávací listy na určitý počet brnění, náprsníků, podbradků, náramků, horních náramků na plece, obojkův a jiných zbraní se u Loun nezachovaly, ale není pochyby, že takové přiznání Lounští učinili.

(Čelakovský: C. j. m. II., 577.)

Katastr města Loun zvětšen byl 1365 koupí 8 lánů u Černčic, od hofmistra krále Václava IV., Petra z Janovic. O té věci jest první list císaře Karla IV. daný v Auerbachu, v němž Lounští mají bez meškání, jest-li osm lánů v Černčicích od Pečka z Janovic chtějí míti, tomuto je zaplatiti, tím obnosem, za který on, Petr z Janovic, je od krále koupil. Neučiní-li tak, že Petr z Janovic naloží s osmi lány dle své libosti, jako s dědictvím svým.

(Originál této listiny jest v archivu m. na papíře s pečeti červenou, z níž několik malých zbytků se zachovalo.)

Druhý pak list Karla IV. o téže věci zachoval se v kopiáři z r. 1435, na str. 4.b, ve kterém koupí 8 lánů v Černčicích potvrzuje v Praze 1365 12. března. Petr z Janovic jest vystavitel hradu Petrsburku v okrese Jesenickém. Sedláček neví, kdy ten hrad vystavěn byl. Dle výšeřpsaných listů bude stavěn asi po r. 1365.

I v době Karlově bylo drahně těch, kteří po silnicích lidi obírali, šacovali. Ačkoliv to bylo úkolem popravců a kmetů zemských, aby loupežníky ty chytali a dle práva zemského s nimi naložili, nestačili přec na úkol tento. Proto dává Karel IV. 1366 25. listopadu listem v Norimberce vydaným, rychtářům, kmetům a měšťanům měst Žatce, Mostu, Kadaně a Loun do ochrany silnice, které v jejich okrscích leží a povoluje jim, aby popravovali nad zločinci a loupežníky, kdekoliv je na silnicích dopadnou, nečekajíce na popravce a kmety zemské. Cokoliv zločincům při tom poberou, případně jim a těm, kteří na silnicích byli oloupeni. Kdyby někdo zločince, anebo podezřelé lidi přechovával a nechtěl jich vydati, mají jej města uručiti a oštane se statkem svým na milostí králově. Rovněž tak se stane tomu, kdo by vyzván jsa nehonil zločince, když v kraji loupež neb jiný zločin byl spáchán, aneb když

s jeho vědomím uloupené věci ze země byly vyvezeny, aniž by je zabavil. Města mají si navzájem proti každému pomáhati, kdož by jim při ochraňování silnic škoditi chtěl.

(Arch. loun., český překlad, německého originálu v kopířii I. B. 6., str. 5.a.)

1368 1. dubna císař Karel IV. nařizuje úředníkům královským, aby nad tím bděli, by kupci a vozkové, jedouce do země, nedávali se postranními cestami, nýbrž drželi se starodávných veřejných silnic, které vedou k městům Kadani, Mostu, Žatci a Lounům,
(Orig. pergamenový, arch. loun., č. 12.)

1372 19. září dává císař Karel IV. právo měšťanům a obyvatelům m. Loun, kteří trpí s městem berněmi a obecními pomůckami, aby mohli svobodně nakládati s majetkem svým v městě i mimo město se nalézajícím, po čas života i pro případ smrti a ustanovuje, že zemře-li kdo z nich bez posledního pořízení a žádných přirozených dědiců nepozůstavil, pozůstalost jeho spadne všecka právem dědickým na nejbližší příbuzné, dle ustanovení práva Starého města pražského.

(Listu toho císařského orig. č. 14. a v kopířii I. B. 6., str. 4.b.)

V knize B. 4., l. 7. jest český překlad, za nímž je poznamenáno l. 11., že císař Rudolf II. listem na hradě pražském poručil 1579 Lounským, aby propustili a vydali abatysi klášteřa Tajneckého, 100 kop grošů mš., jež spolusoused jejich Václav Brož odkázal tetě své Dorotě, kteráž od dětinství v témž klášteře Tajneckém jest schována, i také do téhož zákona duchovenství jich přijata jest. Lounští, dovolávající se privilegia z r. 1372, zpěchovali se vydati odkaz a učinili tak teprv, když jim císař Rudolf II. dal revers na hradě pražském v pátek po sv. Filipu a Jakubu (6. května 1580), kdež psáno: „I ačkoliv to privilegium vaše, kterýmž se zastíráte, v sobě by mělo ukazovati, že každý ze spoluměšťan a sousedův vašich statek svůj může dáti zapsati, řídití a odevzdati každému, však toliko světskému člověku, kteréhožto privilegium, abyste neprotrhli se obáváte, však poněvadž táž suma nadepsaná Dorotě, prvé než takové duchovenství na se přijala, od téhož strejce jejího odkázáno jest a tak ne duchovní osobě, ale světské, odkázání se stalo, protož takové propuštění a vydání týchž peněz jí abatysi Tejnecký k protržení ani na žádnou ujmu a škodu týchž privilegii vašich není a býti nemůže a vy tím na budoucí časy od žádného stíhání býti nemáte.“ (Codex J. mun., Čelakovský II., 661.)

1373 1. května císař Karel IV. slibuje ve smlouvě, kterou uzavírá s lantkrabími durynskými Fridrichem, Baltazarem a Vilémem, že dá dceru svou Annu za manželku Fridrichu, nejstaršímu synu Fridrichovu a ustanovuje jí za věno 10.000 kop gr. pražských,

v kteréžto sumě, kdyby nebyla vyplacena, mají hrad a město Most a město Louny se vším příslušenstvím ostati zastaveny. Zdá se však, že k zástavě ani nedošlo; neboť není o tom ani v listinách města Mostu, ani v archivu města Loun žádná zmínka. Zdá se spíše, že císař Karel IV. věno 10.000 kop brzy vyplatil.

1376 4. ledna císař Karel IV. chtěje prospěti městům Kadani, Mostu, Žatci a Lounům, vydává opět nařízení, že ve vesnicích kolem nich na míli nikdo nesmí slady dělati, ani pivo vařiti, ani je odjinud leč z města přivážeti, ani jakékoliv řemeslo provozovati. Jediní vesničtí kováři vyjímají se z toho zákazu. Listina ta nalézá se v originálu u města Kadaně, v opisu jest u města Žatce, ale u města Loun není. Že však i Lounům platila a byla prováděna, dokazují urbáře vesnic kolem Loun ležících, že v nich toliko o kovárnách panských řeč. Později za Vladislava krále a jeho syna Ludvíka byly o to spory mezi šlechtou a městy, mohou-li šlechtici na svých panstvích pivo vařiti a do měst dovážeti.

1377 8. února Karel IV. obdržev od rady kmetův, přísežných a měšťanů města Litoměřic, společně s měšťany měst Loun, Žatce, Slaného a Mostu 500 kop grošů pražských, dává městům těm na věčné časy ungelt z měření soli tak, že z míry soli groš, z půl míry půl groše a ze čtvrt míry čtvrt groše vybírati mohou a zároveň postupuje jim úřad šrotěřský se všemi důchody. Z výnosu ungeltu soli i šrotěřství mají opravovati příkopy, zdi a věže městské. (Nalézá se originál v arch. loun., č. 15. a v kopiáři B. 4., na str. 13. s nápisem: na důchod obecní ze soli na šrůtku, aby mohli sobě na věrteli měření soli v Lounech jeden groš, na půl věrteli půl groše, na čtvrt věrteli čtvrt groše nadsaditi a jej přijímati a mimo to, že jim dává šrůtku v Lounech, aby na to město Louny valy, zdmi, věžemi neb baštami zlepšovati a opravovati mohli, aneb to na jiné obecní potřeby města obrátili.)

Při tom je poznamenáno: „Hubkovna (Anna z Černčic), majitelka domu (č. 37.) nešrotovala a pobráno jí. Proti tomu privilegium, když Anna Hubkovna 1579 přečinila a prodavši 5 sudů starého piva Anně Francové, sama je na svých lihách, pacholkům zjednaných, lihovati dala, pominuvši v tom šrotýřův, i jest jí takové pivo do Brožky (bašta) pobráno a potom prodáno Diviše a od Divišky pánům ouředníkům peníze odvedeny.

(Čelakovský: C. J. M. II., 704.)

1378 18. čeryna císař Karel IV. opětně nařizuje ouředníkům královským, aby vozy se zbožím kupeckým jely po veřejných silnicích skrze města Kadaň, Most, Žatec a Louny.

(List se nezachoval o tom původní, toliko opis ve formuláři žateckém: Stadtbuch v. Saaz, Schlesinger, č. 122.)

Jest to zároveň důkazem, že přes přísný zákaz císařův přece se formami s kupeckým zbožím dle něho neřídili a postranními cestami zboží kupecké sem dováželi.

Po smrti Karla IV. syn jeho Václav IV. svěřuje úřad popravý v okrese lounském s těmitěž právy, jako otec jeho Karel IV., listem 25. listopadu 1366 vydaným.

1389 1. ledna povoluje král Václav IV. obci města Loun, aby mohla k užítku města a zvláště na opravu hradeb a věží městských vybírat clo z koní a krav.

(Originál arch. loun., č. 19. a Wunš: Dějiny Loun, 127.)

Český překlad latinského originálu čte se v kopiích B 4. na l. 18. s tímto dodatkem a vysvětlením: „Na clo z koní zapřažených i nezapřažených též i z krav a to, aby z každého koně do vozu zapřaženého aneb toho, který by svobodný skrze to město neb okolo města veden byl, jeden peníz a z každé krávy buď v trhový nebo kterýkoliv jiný den též jeden peníz jménem cla bráti mohli — a ty peníze aby nikam jinam než k užítku města a zvláště na vystavení věží, bašt, zdí městských a vyhlubování příkopů obraceli. Na to následuje výstražný příklad: Pan Jakub Zakostelský z Bílejova povolán do rady a oznámena mu stížnost pana purgmistra, pánův obojí rady (totiž přísežných a rady starších obecních), že by se proti milostem a vejsadám od králů českých obci města tohoto daným cla obecního zpečoval odvozovati. Protož aby v tom náležitě se choval a nic na protřzení takových privilegií a vejsad před sebe nebral. Proti čemuž též Jakub Zakostelský oznámil: poněvadž to dříví, o které stížnost se učinila, k svým potřebám dal voziti a což se tak sousedům k jejich vlastní potřebě vozí, z toho že se cla neplatí; pročž že on tu nic proti řádu dobrému a vejsadám této obce neučinil. Načež mu za odpověď dáno: Co se k potřebám sousedův při městě skládá, z toho že se jim clo pasíruje, než co se jinam mimo město vozí a k potřebám města se neskládá, z toho že jest jedenač každý povinen odvozovati. A protož aby on i poddaným svým poručil, když co takového do vsi vezou, z toho aby clo dávali, aneb aby sám bez zpečování to vypravoval. Actum v sobotu po sv. Školastice (13. února) l. 1593.“

1389 12. ledna král Václav IV. potvrzuje purkmistru, rychtáři, konšelům a vši obci města Loun privilegia předešlymi králi jim udělená, zvláště dva listy krále Jana z r. 1325 22. dubna, kterými jim starodávná práva potvrdil a měšťanům statky jejich zabezpečil. (List dán na Křivoklátě, nalézá se v opise privilegií v kopiích B. 6., list 6.)

1393 25. dubna král Václav IV. činí milost purkmistru, kmetům, radě i celé obci m. Loun, a by podkomořímú království českého aneb jeho zástupci, kdykoliv do města se dostaví k obnově kmetův a konšelův, ať by to bylo v roce jednou neb vícekrát, nedávali více potravného nežli 15 kop grošů. Na platech ode dávna podkomořímú, hofrychtěři, písaři podkomořímú a komornímú písaři davaných, nemá tím ničeho měněno býti. (Orig. perg. německý, č. 20., arch. loun.)

Tento královský list liší se od listu krále Jana, daného 5. července 1337, že na místo toho, aby podkomoři na vlastní útraty

soudil a více žádných výloh nežádal, že zde se mu vyměřuje po-
travné za 15 kop gr., kdežto dříve o tom nic určitého nařízeno ne-
bylo. Ostatní platy hofrychtěří, písaři podkomořího a komornímu
písaři se nemění.

1397 10. října v Norimberce nařizuje král Václav IV. purk-
mistru, konšelům a vši obci m. Loun, aby od sv. Havla nejbliže
příštího odváděli všechny úroky a jiné platy do komory krá-
lovské, náležité markrabím míšeňským, kterým už otec jeho císař
Karel IV. města Most a Louny v 10.000 kopách byl zastavil.

Král Václav uzavřel totiž smlouvu v Norimberce 11. října 1397
na to prostřednictvím biskupa bamberského Lambrechtů a míšeň-
ského markrabě Viléma staršího o dluh 10.000 kop gr. pr., o zá-
stavu města Mostu a Loun, jakož i náhradu za ušlé důchody.
Král Václav IV. zavázal se, že m. Most a Louny ihned jim postoupí
a k tomu 1000 kop zaplatí, že držení hradu Mostského do příštích
vánoc jim zjedná a v náhradu za ušlé důchody o sv. Jiřímu nej-
prve příštím jim 1300 kop zaplatí. Toliko si král vymínil, že hrad
a města Most a Louny jemu vždy otevřeny býti mají. Zástavní
suma 10.000 kop gr. pražských byla věnem dcery Anny císaře Karla.

(Čelakovský: C. M. J. II., 898.)

1398 7. listopadu král Václav povoluje rychtáři, konšelům a vši
obci m. Loun, aby novou radnici k užítku města si vystavěli
a aby výroční trh v den narození panny Marie a týdenní trh
v městě odbyvali, na kterémžto trhu by jednou v týdně i cizí řez-
níci, pekaři i jiní řemeslníci maso, pečivo i jiné potraviny i jiné
své věci mohli prodávati.

Pokud se stavby nové radnice lounské dotýče, povolil již 2.
června 1398 podkomoří Sigmund z Orlíka, aby z důchodu solního
a jiných důchodů obecních radnici sobě vystavěli.

(Orig. arch. loun., č. 21.)

O zakoupení domu, z kterého se měla radnice zaříditi, svědčí
tento zápis z 13. ledna 1399: „My Hána, rychtář, Jindřich Bér, Mikuš,
kolář, Jan Šebek, Martin za školami, Jan Sádek, Bláha Hoch, Ješek
Okřínek z Dobroměřic, Mikuláš Tluxa, Jeroným Halam Vanda, Vaněk
z Leščan, Mařík, kožišník, Petr ze Strašecí, který právě zemřel,
přísežní a konšelé města Loun, seznáváme a tímto prohlašujeme, že
Václav z Dirny, spoluměšťan náš, před čtyřmi lavicemi soudu zahá-
jeného, na kterém všechny činy a práva plnou jistotu a moc dostá-
vají, všechno zboží, které buď v městě neb mimo město za hradbami
našeho města měl, nic sobě nezůstavuje, které byly druhdy Heindlič-
kovy dobré paměti, našeho spoluměšťana, totiž dům, ze kterého se
radnice vystavěti má, mezi d. Peši Arnolda a d. Matěje pekaře,
našich spoluměšťanů, domu to nárožního, též masné krámy, pět
kamenů loje úročního, kotce chlebné, sladovnu mimo zeď městskou,
jakož i všechny domy a domky s platy uvnitř města i venku z města...
purkmistru a radě města vydal.“

Ohledně trhů týdenních vyžádali si konšelé lounští rozhodnutí z Magdeburku, načež obdrželi odpověď, že to sluší radě a starším obecním, aby to rozeznali a spravili, co by k obecnému dobrému potřebno a užitečno bylo.

1398 7. listopadu povoluje král Václav IV. na Žebráce rychtáři a přísězným m. Loun, aby koupili 16 kop gr. pr. ročního úroku na statku svobodném, ale ne manském pojištěného, z jehož důchodu by se vedl náklad na ranní zpívanou mši k počtě P. Marie, která by se ve farním kostele sloužila. Kaplana k ní mají sami podávati.

(Opis toho listu se nalézá v kopiáři B. 6., list 6. V knihách erekčních konsistoře jsme toto nadání nenalezli.)

Nejistota v zemi, která velmi se zmohla mezi zbojnou šlechtou, pány i rytíři, přiměla Václava IV. k tomu, že vydal nařízení opatům, proboštům, pánům i rytířům, vladykám, obcím měst Žatce, Mostu, Kadaně, Chomutova a Lounům a všem, kdož v okresech těch přebývají, aby spojíce se v jednotu, pomáhali si společně proti loupežníkům a jiným škůdcům zemským, jakož i proti jich podporovatelům a přechovávatelům. Stane-li se loupež, mají všickni loupežníka honiti a kdo v jednom městě bude psán, má všude býti držán za psance.

(List v archivu loun. není, ale v Žatci a v Kadaní a v rukopisu univer. knihovny VI., A. 7. Kodex Přemyslský.)

1399 2. prosince nařizuje král Václav IV. purkmistrům, radám a měšťanům m. Žatce, Mostu, Kadaně, Loun a Chomutova, aby stavovali a pokutovali ty, kteří v obvodu míle měst po vesnicích obilí prodávají a sůl, a postranními cestami jezdí.

(List m. archivu Žatce, Kadaně, Mostu. V Lounech není.)

1400 14. prosince potvrzuje král Václav IV. Hánovi, rychtáři lounskému, list, který dal císař Karel IV. 1356 10. května otci jeho Mikulášovi a dědicům jeho, že mohou rychtářství to se clem a jinými ostatními důchody dle své vůle zciziti.

(Český překlad z XV. století v archivu m. Loun.)

Zajímá nás více list podkomoří Sigmunda Hulera rychtáři Hanovi 5. dubna 1403, ve kterém známo činí, že Hana, rychtář města Lúna, některé provinění proti komoře královské i také proti němu spáchal a také byl obžalován a že jménem královským v grichtu (soudu) obchodu, cly se uvázal, ale že dříve řečený Hána jemu a komoře královské 50 kop gr. dal penězi hotovými a opět v grichtu (soud a jeho užitky) se clem a všelikterakými požitky, obchody a příslušnostmi, které od starodávna k dříve řečenému clu příslušely, zase Hanovi, rychtáři, navrátíl a požitky z dolepaných kusův a věcí, které skrze koňšely a přísězné m. Loun pod pečeti města napsané jemu podány byly a slovo od slova v tento list vloženy byly.

První od ryb všelikterakých, totiž živých a také tunních jeden groš, od viziny, od oleje dřevěného, zázvoru, pepře, šafránu, od hře-

bíčkův nerozdílně od miesta jeden groš a od jednoho vozu s chlebem jeden groš a od kávy půl groše, od jednoho vozu ryb suchých jeden groš, od řezníkův, jenž slovou huntýři, od města jeden groš, od kramáře s vozem jeden groš, od kupce s sekyrami a s spáši od města, každého jeden peníz. Item od kordův neb nožův od miesta jeden peníz, od srpů a kos od miesta po jednom groši, od tuny oleje jeden groš, od půl tuny půl groše. Item od ševcůův s novými števci od města po jednom penízi. Item od ševcůův, kteří sloví česky prtáci, od města po jednom penízi, od koželuhův po jednom penízi a od každého vozu s jablký a s česnekem a cibulemi a s zelím od města po jednom penízi. Item od složení kol, jenž sloví štenděři, od každého kola po jednom halěři. Item, kdo prodává mísy, anebo necky, z vozu daj jeden groš, od nových pláten totiž kmentův od miesta po jednom penízi, od šlojířův po jednom penízi, od koží volových po jednom halěři, od 10 koží vovčích neb skopových jeden peníz a od každého koně jeden halěr. Item od formanův soli, když v městě sůl skládají, anebo na jiné vozy prodávají, tehda od každého koně halíf jeden. Item, kdož prodává železo, s vozu daj jeden groš. Item od klobokuov s plsti dělaných a upravených po jednom penízi. Item od jiných všech formanův pro sůl jezdicích také od každého halěr. Item od každého, ktož pro některé obilé přijede, aby koupil a jestliže kúpí, tehdy od každého koně jeden halěr. Item od každého vozu přicházejícího s vlaskými vořechy, jestliže prodává, jeden groš, item od šrotěřův anebo lihovnikův třetí halěr. Item host příšlý, což by koli kúpil anebo prodal každý den v městě nebo před městem, daj rychtáři, což jemu přísluší. Item od velikých truhel nových od miesta jeden groš, od provazníkův od miesta jeden peníz. Item kterýžkoli host kúpil by jeden postav, daj jeden halěr. Item od koně a od každého hovada anebo dobytčete, ktož by kúpil, jeden halěr. Item kterýž kolivěk host příšlý kúpil by vepře v městě anebo před městem anebo svině, daj od každého jeden halěr. Item od jednoho poltu slanin jeden halěr. Item od jedné ovce jeden halěr. Item od dvů jehněc ovčích jeden halěr. Item od každého telete, kterýž host kúpí, daj halěr. Item kdož kupují vlnu, od každého pytle jeden peníz. Item kdožkoliv přijíždějí slady kupovati, od každého koně jeden halěr. Item od každého kupce anebo kramáře příšlého od města jeden halěr. Item kdož kupují chmel, od každého pytle jeden halěr. Item kdož by prodal chmel na voze v městě, od miesta jeden groš. A to toliko rozuměno má býti o hostech příšlých a hostinných ale ne o měšťanech a susedích aniž předměšťácích města lunskeho.

Přihodilo-li by se pak, že by někdo nebo někteří clo kupné aneb prodajné v městě nebo předměstí obyčejné všetečně by dáti zmeškal, tehdy dříve řečený Hana rychtář a dědici jinak budoucí jeho toho anebo ty 30 šilinky peněz pokutovati anebo viniti moci bude a slušně muž.

Protož příkazujeme všem a každým, zvláště úředníkům a purkrabům hradův a znamenitě purgmistru, konšelům a přísežným a vši obci města Lunskeho z moci královské pevně a přísně rozkazující, abyste často jmenovacího Hány, dědice a budoucí jeho na dříve řečené grichtě a jejich všelikterakých požitcích a zvláště na přijetí cla anebo tržného jakž nahoře jmenováno jest, žádnú měřú nezatruchlovali aniž překázeli, aniž skrze jiné své překázeli anebo zatruchlovali dopustili, ale raději je takové rukú obrannú drželi, zastávali a v skutku obhajovali, jestliže prchlivosti a horlivosti královské těžké a pokuty naši chtěli by se tím snažněji uvarovati.

Slibujeme také dříve řečenému Hanovi, rychtáři, dědicóm a budoucím jeho pod takovú formú list majestátský dáti, dobytí a vyjednati. Té věci na svědomí pečef naše k tomuto listu jesti přivěšena.

Dán v Praze léta božího tisícího čtyrstého léta třetího, v ten čtvrtek po neděli v postě, jenž slove Judica (5. dubna).“

(Kopie v arch. Loun.)

1404 29. dubna král Václav IV. potvrzuje purkmistru, konšelům a vši obci m. Žatce list svého otce Karla IV., že nemají platiti více berní ani jiných platů, nežli měšťané lounští.

(Čelakovský: C. J. M. II., 985.)

1405 v lednu král Václav IV. postupuje měšťanu staroměstskému Janovi Celnému vybírání cel a ungeltu v Starém městě pražském, na Malé straně, v Modřanech, Plzni, ve Slaném, v Lounech a na Žebráce.

(Čelakovský: C. M. J. II., 1013.)

1405 30. října král Václav IV. vyznává, že mu bývalý král. podkomoří Mikuláš Augustinův z Prahy složil řádné účty za čas vedení úřadu podkomořského, a že dle těch účtů král zůstává mu dlužen 2263 kop pražské mince. Z té příčiny zastavuje mu na osm let všechn duchod z ungeltu ve Starém městě pražském, z cel na mostě i v branách pražských, jakož i clo v Modřanech a v městech král. Plzni, ve Slaném a v Lounech, avšak bude povinen každého téhodne 20 kop gr. pražských do komory královské odváděti, jsa oprávněn řečené úřady, ungelt a cla dále pronajímati, aneb k vybírání jich úředníky dosazovati.

(Čelakovský: C. J. M. II., 1020.)

Poslední známý list Václava IV. Lounům jest 25. června 1417, kterým dává svolení k tomu, aby měštitě, pusté mezi domem Jana Hynsta (nyní č. 45.) a domem Václava Chovana (nyní č. 43.), které bezprostředně leží u hřbitova kostela farního sv. Mikuláše, mohli připojiti tomuto hřbitovu.

(Orig., č. 27. arch. loun. a kopiář B. 6., I. 10.)

Měšťanstvo lounské, původně německé, za doby Jana Lucemburka již silně české, přibíráním zvláště lidí českých z vesnic okolních, se již koncem panování císaře Karla IV. počestilo. — Za Václava IV. několik rodů německých tu bylo, ale ty se již tak počestily, že jména německá Heinlin, z rodu dědičného rychtáře, nezní jinak než Heindliček. Rod Vandů, Rudmanů, Šellerů, Šilinků, Kyfrlinků, Reinbotů, Reizlinů, Magerkolův, Ortlinův, Gestaltů, Freitagů, Siedflejšův, Šanenusů, Strueslinů, Syenhartův, Veipšlův, později zvaných Vypsilonů, Kaltpierů, Šiklů, mizí po r. 1400 a přes války husitské sotva 10 rodů německých tu zůstává. Někteří změnili své jméno, jako Jan Hynst, o němž byla řeč při prodeji měštitě ke hřbitovu sv. Mikuláše, nazývá se Jan Syrovádka. Muezlin jest Čepička. Jen se jménem Rudmanův a Verzichův setkáváme se ještě ve století XVI. Všecky soudní knihy psaly se latinsky, ale

již r. 1403 31. ledna nachází se v knize soudní I. C. 3. český akt, který zde pro zajímavost a pro pravopis slovně klademe:

„Jakzto Pescha Gutlicz formund a zprawcze sirotka Swachowa z Dobromiricz s gedne strany ot téhoz sirotka a Martin richtarz okowadz z Dobromiricz ot sebe sam s druhe strany ortel o zbozie w Dobromiriczich suz lezzi byly jsu ssadili a kterymzto ortelem richtarz obrdzal toho zbozie materzin rozdiel a to gest cztywtey dyel toho zbozie o niez gest bylo ortelowano. A sirotku su sie tehoz zbozie Slachowu dostali trzi rozdieli. Takz gest Pessa podal na konscheli opravie, ponyewadz su sie trzi rozdiely dostali sirotku (zbozie o nyez gest ortelowano gizzlizz magi prazdni a czisti beyti ty trzi rozdiely przied Martinem richtarzem. Tu su Conschele nalezli, ze magi czisti a prazdni przied nim beyti acz by proti tomu nemluwil. Otazan pak sa Martin opravie mluwili czo proti conschelskemu nalezu czi nechcze mluwiti, tu gest rzekl ze nechcze proti nalezu conschelskemu mluwiti (anizz mluwim).

Bylo to známo i Husovi, že Lounští u víře stateční jsou, lásku majíce k Bohu a svorní jsouce a napomíná je, aby u vzájemné lásce a svornosti setrvali, křivdy více Bohu než sobě činěné hledíce mstítí, při tom však života věčného pamětlivi jsouce.

(List ten latinsky tištěný v Palackého „Documenta M. Johannis Hus“, strana 10. se nalézá.)

Nadání Guty, měštky lounské, 8 kop grošů k zřízení kaplanství vzal král Václav IV. a dal je Janovi ze Slavic, komorníku svému, protože bez řádného svolení králova učiněno bylo.

(Archiv, č. 1., 404., DD. XV., 293.)

Nadání to 8 kop gr. ročního platu vycházení mělo z domu měštiště Guty po 2 kopách ročně, z Kujma 2 kopy a z dvou krámů řezníka Hánka a Havlíše a poněvadž všechen statek městský byl vlastně královský (manský), vyhradil si již otec jeho císař Karel IV., že žádný statek městský nesmí se bez povolení jeho odciziti. Darování pak k účelům církve bylo považováno za odcizení jeho.

II. Dějiny Loun od válek husitských až do Bílé hory.

1. Dějiny vnitřní.

A. Fara.

Mezi r. 1419—1435 nastala veliká proměna v Lounech. Nejdřív stály r. 1419 při Táborech, 1420 byly v rukou krále Zikmunda, 1421 poddaly se Praze čili husitům mírným, 1422—1435 opět při Táborech. Bojovaly na straně demokratické u Lipan.

Poslední katolický farář Mařík jest tu ještě r. 1422. Zdali jest totožný s tím plebánem, o jehož pozůstalost nastalo jednání mezi Jakubem Kalešem z Loun a Maruškou s jedné a Filipem, pí-

sařem s druhé strany, není známo. Možno by to bylo, že jednáno o pozůstalost Maříka, posledního faráře katolického. Ale jistoty o tom není. Tím by druhý známý farář lounský Bartoš mohl býti bezprostředním nástupcem Maříkovým. Byl Bartoš farář 1435 volitelem Jana Rokycany za arcibiskupa pražského. [(Sněmy IV., 208., VI., 168. Slavata, Paměti I., 233.) (A. č. III., 437.)].

O jeho nástupci Šimonovi, který se uvádí mezi r. 1452—1471, jako plebán lounský, zachoval se list purkmistra a konšelů lounských v kronice Mojžíšově (arch. loun. I. A. 9., str. 39.). Jest psán latinsky a praví se o něm, že jest synem Šimona a Alžběty manželky, svěcený a dobře vyučený, a že pochází z Lenešic, panství lounského, po všecy dny od svého mládí dobře se choval. Jest list ten dobrého zachování Šimonova. Dán jest 1424, den sv. Matouše 21. září. (Rok byl asi chybně opsán a jedna desítka opisuvateli vypadla MCCCCXX(X)IV.)

Svěcen byl na kněze od legata sněmu basilejského Filiberta, biskupa kostnického (nyní Coutance ve Francii) 1438, v sobotu po první neděli postní (8. března 1438). (Viz můj článek ve Sborníku hist. Vlasti 1904, str. 94.) V účtech knihy I. E. 9. uvádí se kněz Šimon 29. listopadu 1450. Možná, že tenkrát byl ještě jen kaplanem zdejším. Od r. 1452 21. ledna až do r. 1471 5. listopadu jest plebánem zdejším. Od r. 1450—1461 vystřídali se títo kaplaní za něho: 1450—1451 Ondřej, 1451—1453 Jiří kaplan, 1451—1453 Jan Kačer, 1453—1454 Jan Malý, který odtud (nejspíš dříve při škole zaměstnaný) odešel pro vysvěcení a byl zde dvě léta. 1454—1455 Havel kněz, 1454 o sv. Havle přišel kněz Havel a zůstal zde do sv. Jakuba 1455, 1455 Petr kněz toliko rok tu pobyl, 1455 Martin až do 1456 do června, 1456—1457 Štěpán, 1458—1460 Vavřinec, spolu s ním Matěj a Jan, kněží, 1462 Ondřej kněz, 1464 Vavřinec, 1466 Jan kněz, 1470 Oldřich kněz dostává 60 grošů na sukno pro oděv, 1471 Martin kněz dostává 3 kopy gr. na knihy od Máři, vdovy Štěchové.

1473 jest Petr místofarářem u kostela sv. Petra. Od té doby dějí se časté odkazy k tomuto kostelu, tak že i farou se nazývá. Tak odkázala Mařkéta Jakubova část dědiny (15 korců pole) na Mašově a 1478 i louku okrouhlou odkázala témuž záduší. 1475 Václav Frycek odkazuje kalich stříbrný, pozlacený kostelu sv. Petra (I. C. 7.). 1488 Matěj Mezeřícký odkázal 5 kop kostelu sv. Petra, 1496 kostelníci sv. Petra koupili čtvrt dědiny (15 korců pole), aby z ní vycházely 4 kopy gr. ročně knězi svatopetrskému. 1497 Knap Jindřich dává po své smrti 30 kop k sv. Petru. 1499 Tomek Libčevský odkazuje 10 kop k záduší sv. Petra. 1500 Marketa Chrabarová 2 kopy, Vávra, sladovník, 10 kop na zvon, Jan, mlynář, manžel Sudčin, 10 kop, 1501 Peňova Uršila 1 kopy, Jiří Šebek 19 grošů ročního platu a dvě slepice, 1502 Alžběta Matěje Koželuha z Benátek 6 kop grošů míš. na zvon. 1506 Důra Tornkova 4 kopy míš.,

1507 Kateřina Brožkova 20 kop a Junák, pekař 4 kopy. 1511 Jan Bohuše splatil 10 kop, odkázaných k záduší sv. Petra, 1515 Matouš Rameš 10 kop.

Po Petrovi knězi, který posluhoval v kostele sv. Petra, známe kněze Jíru. Tento studoval na universitě a stal se bakalářem 1502 8. října, 1502 14. listopadu Mistrem svobodných umění (viz Monumenta universitatis pragensis II., 201., 203.). Nazývá se Mistr Jiří Klučovský (nejspíš podle místa, odkud pocházel). Nejprve jsme jej našli r. 1512 (I. C. 8.), kde se mu platí z odkazu Vančírové 1 kopa 35 grošů. Jest tu ještě r. 1518. Nalezli jsme jej na odpočinku u faráře hřivického Jana Lukvina 1540. Oba i Mistr Jiří i farář Lukvin žalují na sebe u konsistoře pod obojí 1541 19. srpna. Mistr Jiří stěžuje si, že jej vzal za syna a ke kněžstvu mu dopomohl, a že mu přirekl, že ho až do smrti dochová. Farář Lukvin praví, že Mistr Klučovský mnoho starostí mu působí, že leckams jde, má doma víno i staré pivo a proto mu ujde přece do krčmy. Po Klučovském našli jsme kněze Jana svatopetrského r. 1521. Brzy nastal i ve straně podobojích nedostatek kněžstva. Od té doby vyskytují se jen kněží ve špitále a při farním chrámu. Po faráři Šimonovi, jehož úmrtí neb odchod z Loun není znám, setkáváme se teprv po 16 letech s farářem lounským Prokopem a kaplany jeho Janem Valtířem a Valentinem, kteří jsou 1487 19. října poručníky kšaftu a držebnosti Anešky z Očedělic, vdovy Viléma z Krásného Dvora, který držel statek divický v r. 1481—82. Jan Valtíř jest syn Řehoře Litochleba a manželky jeho Lidmily. Řehoř Litochleb byl mezi r. 1457—71 měšťanem lounským. Kněz Jan Valtíř měl dům v Lounech, nyní č. 135., proti nynějšímu děkanství na rohu vedle domu Vávry Záholy a prodal jej r. 1489 Janovi z Trhlav. 1492 25. října činí své poslední pořízení. O druhém kaplanu Valentinovi nic nevíme. Roku 1490—1491 objevuje se kněz Matěj (I. E. 9.). Roku 1491 jezdili lounští pro nového faráře do Třebenic a potom do Litoměřic, který již 9. července 1491 do Loun uveden byl. Ten den totiž účtují útraty a za pivo 117 grošů a 2 peníze (I. E. 9., 13.). Hned potom stěhují sem z Litoměřic jeho matku. Ale kdo by to byl, kniha a zápis nejmenuje a i Lippert ve svých dějinách Litoměřic žádného kněze neuvádí. Jest vůbec celé XV. století od válek husitských až do r. 1526 nejtemnější pevninou církve podobojí v Čechách. Teprv r. 1510 známe lounského faráře Matouše (archiv český, XIII., str. 218.).

Roku 1499 5. května zemřel v Lounech Mistr Jakub Stříbrský, administrátor církve podobojí, ustanovený králem Vladislavem roku 1497 opatem kláštera slovanského v Emausích. Nalezlo se však, že byl velký bludník a že by byl všechny kněží i víru svatou křesťanskou zahladil, tak, že když mnoho klášterních svatostí a obrazů pokazil a mnoho zlého v klášteře spáchal, na poručení vrchnosti

důstojenství svého byl zbaven, načež ostatní čas trávil zde v Lounech. (Pam. arch. I., 197.)

Knězem Matoušem r. 1510 končí se asi první období církve podobojí v Lounech, není-li ještě od toho roku až do r. 1520 nějakého nástupce Matoušova.

12. května 1520 přivezl Bramburk Václav věci nového faráře, kněze špitálského a mladého kněze na třech forách. Špitálský kněz se nazývá Václav a ten dostává služné 1521 za celý rok 10 kop, též 1522 a 1523 pololetně po 5 kopách. Též Janovi, knězi svato-petrskému, dává se 10 kop ročně a sice 1520, 1521, 1522, 1523.

Špitálský kněz Václav byl asi vystřídán Janem 1523.

Jméno faráře 12. května 1520 neudává se, ale byl to Jindřich farář u sv. Jindřicha v Praze, jak z Arch. č. XXXIII., str. 443. jde a setrval zde do r. 1525 19. června, 1527 byl již v Žatci. 24. srpna 1523 zvolen jest za administrátora konsistoře podobojí od stavů spolu s Mistrem Havlem Caherou ze Žatce, farářem Týnským, M. Janem Kulatou a Janem, farářem z Českého Brodu. (Palacký: Dějiny V. b., 450. Tomek: Čas. musejní 1848, str. 404.) Mladý kněz, kterého Bramburk Václav přivezl z Prahy, jest Havel Cahera, rodem ze Žatce. Již jako kaplan stal se mistrem svobodných umění. 1522 jako farář v Litoměřicích odebral se k Martinovi Lutrovi do Wittenberka. Byl dvakrát volen od stavů za administrátora podobojí konsistoře a sice 1523 24. srpna a 1524 29. ledna. Konsistoriánů s ním zvolených bylo 9. Roku 1526 byla konsistoř obnovena a konsistoriánů ustanoveno 10. Opět konsistoř obnovena 1528.

(Časopis musejní 1848, 464., 465. Tomek.)

1529, čtvrtek, den sv. Osvalda.

Král Ferdinand jsa v Budějovicích na sněmě, s psaním svým Pražanům vypověděl Mistra Havla Caheru Žateckého a administrátora konsistoře podobojí pro jeho nepokojná a bouřlivá kázání z měst pražských, do západu slunce, z českého království v šesti dnech a ve 14 dnech pořád zběhlých ze všech zemí a království, pod jeho panství přináležejících. (Sněmy I., 306.)

Roku 1529 na sněmu také za toho Havla přimluva se dala od kněžstva, aby král byl slyšán a glejt jemu (Havlovi) dán.

I toho stavové neučinili, jedno pro nepřítomnost jiných, druhé, že on za to nežádá a třetí, že vědí jistou vůli krále J. Mti, proti které se na odpor přimlouvati jest nenáležitě. (Sněmy I., 307.)

Havel Cahera líčí se jako člověk potměšilý, žádostivý peněz, plný lsti a úskoků. Odebral se do Míšně, pak do Norimberka, usadil se ve Šwabachu, v Anspachu na podzim 1531 se oženil. Neznámo, kde zemřel. (Rukověť literatury, Jireček J., I., 120., 121.)

Nástupcem faráře Jindřicha jmenuje se Jan Benešovský (Wunš, 68.). Jisto jest, že jezdili Lounští do Litoměřic pro kněze. Je-li to Jan Benešovský — nelze říci.

1527 16. října odstěhoval se z fary berouenské (Vavřinec), který 1535 byl již mrtev. Zprávu tu máme z bible basilejské, kterou daroval jeden z děkanů lounských klášteru Ročovskému, na prvním listě pergamenovém této bible.

1525—1526 jest Vít kněz pro špitál ustanovený, 1530—38 Pavel kněz, bratr Bohuslava Mizery byl zde nejspíš kaplanem svato-petrským.

Po faráři Vavřinci přišel sem Mistr Martin Klatovský, smýšle-ním luterán, který odtud přišel 1539 za kazatele betlemského a 11. května 1539 zvolen od stavů za administrátora konsistoře pod-obojí. 1536 27. září kněz Lukáš, farář v Radonicích, obžalován jest pro nezbedné chování k děkanovi lounskému M. Martinovi a dán do vězení. (Borový: Konsistoř utrakvist., 116.) Úřad administrá-tora konsistoře složil 1541. Od jeho doby počíná titul pí-saře lounského — děkanský. Snad to v aktech konsistoře utrakvistické někde se vynajde.

Když odešel Mistr Martin Klatovský do Prahy, jezdili Lounští pro faráře do Prahy. 6. prosince 1539 přivezl pernář Duch věci p. faráře z Prahy. Byl to Jan Šatný, farář dříve v Týně pražském, (Čas. mus. čes. 1848, str. 465.), kterému přidán kněz Blažej z No-vého města (Borový: K. utrak., str. 153.). Jan Šatný odešel při sv. Havle a formani přistěhovali 13. listopadu kněze Ondřeje z Votic. I tento Ondřej nezůstal zde dlouho. Je-li zpráva Wunšova dobrá, byl by Jan neb Jakub Charpa nástupcem Ondřejovým. 1. prosince 1542 dávají páni za kožich a čepičku faráři Jakubovi Charpovi 2 kopy 10 gr. (E. 12., 159.) 1544 12. dubna kněz Václav přivezen ze Slaného (O. 320.). Roku 1545 v únoru Vít kněz přišel z Vlach (Borový: Utrakv., 195.), jest synem Jana Holousa, měšťana lounského. Rok na to 1546 26. února stal se kaplanem žateckým (I. C., 10.). 10. října 1545 přivezli kněze Pavla z Prahy (E. 12., 219.). Pro rok 1545—47 nemáme domácích zpráv, kdo by zde fa-rářem byl. Teprv 23. února 1548 praví se, že mladý kněz přišel z Vlach, aby kaplanem byl 5 let u děkana Matěje Hrušky, jménem Pavel z Telče, Moravan. (Borový: Kons. utrakv., 220.) Tento Matěj Hruška jest jeden z těch, které Havel Gelast, pobošt Všech svatých, žaloval u císaře Ferdinanda, že by pravověrným nebyl. Dle našich zpráv byl 1548—1551 15. února děkanem v Lou-nech, 1559 děkanem v Žatci, 1561 farářem u sv. Jiří v Praze, kde sepsal kázání, jejichž originál chová se v knihovně Fürstenberské na Křivoklátě a opis v knihovně strahovské. Tento jsem měl v ruce a ač mnohé listy z něho scházejí, nabyt jsem jistoty, že bludy luterské v sobě obsahuje a že tudíž Havel Gelast nečinil mu křivdu, když ho žaloval. Tento proces táhl se i přes život Havla Gelasta a protože soudcové Hruškovi a jeho společníků sami po-dobným bludům hověli, ze kterých je Havel Gelast vinil, stalo se, že vše uvázlo v písku a po smrti krále Ferdinanda není o soudu

potuchy. Hruškův kaplan Pavel z Telče, Moravan, byl ženat, manželka jeho byla Zuzanna. I to jest příznačné pro celou církev podobojí v Čechách, že již před potrestáním stavů a měst pro účastenství ve válce šmalkaldské začalo se kněžstvo šmahem ženit. Ještě 1545 našli jsme, že farář solanský, který se dal oddati s dcerkou pražskou, byl pro to pohnán před komorní soud od hofrychtěře Jakuba Fikara z Vratu, zde však vidíme, že za tři leta potom již i kaplani se ženili. Jestli Matěj Hruška zůstal zde až do r. 1553, není známo. Jen Jan Venceslaides Fořt ze Králové Dvora přišel 20. října z Vlach, kde na kněze svěcen byl ještě s jinými šesti; jsa bakalářem, dán do Loun, aby zde byl tři leta. (Borový: Utrak. 317.) 1554 přišel sem za děkana Řehoř Žlutický, který byl 1553 farářem v Ledči na Sázavě (Pam. arch. V., 283. Šimek: Kutná Hora.) Že zemřel ještě téhož roku, našli jsme na jednom listě, obsahujícím kšafty v archivu zdejším.

Roku 1556 jmenuje kronika Mojžišova (I. A., 9.) Václava děkana. Byl-li tu ještě následující leta 1557—59, nemůžeme dokázati, protože v těch letech žádných zádušních účtů nemáme.

Kněz Jan Lupas neb Volf Litoměřický byl zde jen kaplanem a ne, jak Wunš, 68. str., má farářem. 29. srpna 1560 dostal za 4 leta, co tu pobyl, 40 kop. Lounští půjčili mu 30 kop, aby mohl býti knězem. Jest synem Volfa, kloboučníka. V Lounech byl ještě 1561 a dostal se do Libčevsi za faráře r. 1564.

Téhož roku 1561 jest tu kaplan Vavřinec (I. C., 34.) na počátku roku. 1561 9. srpna nebylo zde žádného kaplana. 1562 28. listopadu dává se 5 kop knězi Vavřincovi, kaplanu.

Dle akt konsistorních (Pažout 78., 268., 278.) byl zde v Lounech děkan Václav 1564 a až do sv. Jiří 1565.

Od sv. Jiří a do sv. Havla 1565 administroval kněz Adam a dostal za to 5 kop (I. E. 34.). Jest to Adam Hradecenus, bakalář, který sem poslán byl od konsistoře 15. ledna 1565.

Po děkanovi Václavovi dostal se sem Václav, dříve farář na Zderaze, 10. října 1565 a jest tu ještě r. 1568. Nazývá se Václav Melisaeus (Wunš, 68.). Příjmy jeho pololetní obnášely od kostela sv. Mikuláše 3 kopy, od sv. Petra 5 kop, od Matky boží 2 kopy.

Adam, kaplan špitální, měl pololetně 5 kop r. 1568. Od sv. Jiří 1569—1570 Jakub, kaplan špitálský.

Za děkana Václava přidáno mu na třetího oficiála školního, aby měl stravu na faře, 5 kop.

Již r. 1569 Václav Melisaeus není děkanem v Lounech a Jakub Volyňský, farář v Ranně, vypomáhá. (Mojžiš, kronika.)

1571 29. října přistěhoval se sem Jiří Nosálovský, nový děkan a 1572 18. dubna odebral se odtud (I. E., 35.). Měl pololetně 3 kopy od sv. Mikuláše, 5 kop od sv. Petra, 2 kopy od Matky boží a ze špitálu 5 kop. Písař účetní knihy I. E., 35. podává charakteristiku tohoto kněze řeckými slovy: *gastrí charismentos éóleto.*

(což znamená po česku: miloval břicho a zahynul). Konsistoři omlouvá se těmito slovy: „Odcházím proto, že páni lounští dávají přednost žákům přede mnou.“ Mezi tím posluhoval v Lounech kněz Vavíнец Descendat, farář v Dobroměřicích, kterému dali za to 4 kopy míš. 14. října 1572 přistěhovali kněze Havla Turnovského od sv. Štěpána z Prahy. Dali za přímluvu u nejvyššího komorníka Jana z Valdsteina na Hrádku nad Sázavou a Lovosicích, Jakubovi Písařovic sud vína za 32 1/2 kopy, aby v konsistoři dáno bylo jim, čeho žádali. Za tohoto faráře Havla Turnovského přidali páni lounští 7. listopadu 1573 na třetího oficiála školního 6 kop, aby stravován byl na faře. 19. října 1574 přistěhován sem Marek Filotheus Holický od sv. Havla v Praze, spolu s Matyášem Grillem, správcem školy ze Slaného. Jelo se pro ně s pěti vozy a dáno 18 kop 45 grošů a písaři konsistornímu od potvrzení kněze Marka 1 kopa. Pobył zde od sv. Havla 1574 do sv. Havla 1575. Než přišel nový děkan Mikuláš Crispus, vypomáhal dobroměřický farář Vavíнец Descendat. 1576—1578 do sv. Havla byl zde děkanem Mikuláš Crispus, který před tím od 1572—76 byl farářem v Ranně. 1578 18. října vzal děkan Mikuláš Crispus odpuštění a hned 20. října odstěhoval se do domu svého (Mikšovicova kronika). 1579 byl farářem v Postoloprtech, potom v Rakovnicce děkanem až do r. 1587, kde zemřel. (Levý: Rakovník, 185.)

Nástupce jeho byl Jan Hořický, před tím farář ve Stříbře. Byl ženat a klonil se více ke kalvinům než k luteránům. V prvních letech řádně povinnosti své plnil, avšak r. 1587 opustiv řády církve jako pikart se v náboženství choval. Konsistoř žalovala 1588 a opět 1589 a samým císařem bylo děkanovi přísně nakázáno, aby mši v ornátě sloužil, obrátky zanechal a pozdvihování způsobem starobylým konal, na Velký pátek, aby Tělo boží do hrobu vnesl a na jiřtní na velkou noc zase z hrobu vynesl a s procesím šel a jiné obřady aby zachovával. Děkan neposlechl, ale posměšně po poslu vzkázal, že se postaví na ten tejdén po sv. Jiří (Borový: Martin Medek, arc., 93.). Konsistoř novou žalobu proti němu vnesla 27. července 1589 a když se nedostavil, novou žalobu císaři proti němu podala. Děkan přišel, ale teprv v listopadu a vymlouval se, že Lounští obřadů předepsaných mítí nechtí. Když však chtěla konsistoř děkana z Loun vyzdvihnouti, vyhrožovali vyslanci města, že prý se celá obec jejich vzbouří.

I přiměla tedy konsistoř děkana k tomu, že vlastní rukou se zapsal, že vsecky řády církevní konati bude. Sotva že se domů vrátil, dovolila mu rada městská, aby se do vsi Smolnice vystěhoval. Město pak zůstalo nadále v bludu kalvinském. Nešetřili páni lounští darů, aby administrátora konsistoře spokojili. Dáno mu 5 uherských zlatých (9 kop). Děkan Jan Hořický odstěhoval se do Smolnice 1. ledna 1590. (Mikšovic kronika.) Tam zemřel mu vnuk Gabriel 5. září 1591. Jako vdovec oženil se po druhé. První žena

zemřela 14. února 1597 a téhož roku 24. června vzal si Annu, dceru Floriana Rokycanského, měšťana lounského.

Když byl farářem ve Smolnici, od 1. ledna 1590 administroval tu v Lounech kněz Jiří Přeštický až do 16. června a farář Leander Vavřinec Rvačovský přistěhoval se z Nového Bydžova do Loun. Tento známý spisovatel „Masopustu“ jest povědom v literatuře české. 1570 přijav kněžství byl farářem v Moravských Budějovicích, 1573 v Jaroměřicích, 1575 v Krbové a potom v Jevíčku. Odtud přestěhoval se do Slaného a pobyl tam čtyři leta jako děkan. Na krátko spravoval faru kosteleckou nad Labem, 1595 byl farářem v Bohdanči a tu se oženil, čímž dostal se s konsistoří do sporu. Přišel do Slaného s rodinou sedmi dětí. 1590 přijat na milost a jako farář v Novém Bydžově odešel do Loun. (Jireček: Rukověť d. list., č. II., 207.) 24. dubna 1591 odstěhoval se do Tábora za děkana a 18. října 1591 přistěhoval se bývalý děkan Jan Hořícký ze Smolnice do Loun. (Mikšovic kronika.) Jiří Přeštický, který po prvním odchodu děkana Jana Hoříckého administroval, vedl opět duchovní správu mezi 24. dubnem až do 5. května, jsa v podružství v Lounech. 4. května 1591 dán byl sem od konsistoře místoděkan Jan Šottlívus Vartenberský, který přišel z Nymburka a měl tu půl leta vytrvati. Při Janu Hoříckém byl kaplanem kněz Jeroným. 29. června 1591 dostal za práci svou 2 kopy.

Druhé manželství děkanu Janovi Hoříckému nesvědčilo. Dříve než rok uplynul zemřel 18. ledna 1598. Pochován jest v hlavním kostele sv. Mikuláše a hrobový kámen dán mu 23. prosince téhož roku. Roku 1627 27. června pochována jest v hrobě tom bohatá měšťanka Dorota Uždilová a hrobový kámen děkana Jana Hoříckého odstraněn. (Kronika Mikšovicova.)

Nástupcem Hoříckého stal se neméně pověstný Jeremiáš Denkhard Skytorýnský, kterého přistěhovali 29. října 1598. Útraty činily 4 kopy 12 grošů, Zeleného čtvrtku administrátorovi konsistoře 2 dukáty neb 3 kopy 25 gr. 5 d. (Arch. loun. I. E., 36.)

Po smrti Hoříckého administroval půl leta Jiří Klička Klatovský, jako místoděkan a dáno mu 31 ½ kopy.

Jeremiáš Denkhard Skytorýnský byl 1594 učitelem u Matky boží před Týnem v Praze, jmenuje se Šilperský, rodem z Poličky. Protože se jmenuje též Jeroným, není nemožno, že byl oním kaplanem v Lounech, který posluhoval r. 1592 a za práci obdržel 2 kopy. (I. E., 35.) Dostal se do Kadaně za faráře. Roku 1598 27. listopadu se tam oženil. V Kadani kázal ohavná kázání s hroznými historiemi (arch. arcit. registratura III., 298.). Kázal v Lounech než ho přistěhovali. Byl nemocen. Lounští platili za něho léky apatykáři 13 gr. 4 den. Byl tu 1599 a 1600. 16. října dostává pololetní plat svatohavelský 31 ½ kopy. (I. E. 36., str. 350.) Kam odešel, není známo. 1607 byl děkanem v Českém Brodě, 1616 farářem v Bříství a když po bitvě bělohorské činěn pokus s bývalými kněžími, kteří

se zvali podobojí, ale v srdci zůstali luterány neb kalviny, ustanoven jest Jeremiáš Denkhard prozatímním arciděkanem kutnohorským. Trvalo to ale na krátko. Mincmistr kutnohorský Vilém z Vřesovic ho poznal a odstranění jeho vymohl.

Po odchodu Jeremiáše Denkharda Skytórýnského administroval až do 26. října 1601 Jan Silvestr Hradecký, farář v Dobroměřicích (Kronika Mikšovicova), kdy přivezli kněze Vojtěcha z Tábora. Nazývá se Vartenberský. Při sv. Jiří 1603 odstěhoval se do Ranny, r. 1608 byl v Lenešicích, kdež 13. března 1613 zemřel.

Roku 1603 30. dubna přivezli z Domažlic Jana Nikolaidesa Žlutického do Loun. O něm vypráví kronika Litoměřická Nožířova (Strahov. rukopis VIII., E. 1.), že kněz Jan Žlutický prve zde v Litoměřicích kantorem byl, dal se na kněžství a nejprvnější mši sloužil v Litoměřicích v neděli po sv. Františku 1590, trval tam kaplanem půl druhého leta, potom odtud vyzdvižen a dán do Domažlic. 1601 24. března obeslán jest jako děkan domažlický do konsistoře, ale nedostavil se. Sami Domažličtí omlouvají jej nedostatkem zdraví, ale omluvě místa nedáno (akta konsistoře, arch. roudnický, VI. E., f. 4., str. 48.). V Lounech byl až do r. 1608. 26. ledna 1608 dostává druhý díl kvartálu vánočního 40 kop. (I. E., 37.) Když Jan Nikolaides Žlutický odešel z Loun, posluhuoval tu opět Vojtěch Vartenberský r. 1609, a zatím jest tu druhý administrátor Jakub Herolt Slánský, který dostává za kvartál vánoční 1610, 8 kop. (I. E., 37.)

Za kvartál svatodušní 6 kop a 21. srpna 1610 dodáno mu 4 kopy. 1611 14. května nový děkan Jakub Hrabeus, podle usnesení společného, dostal 39 kop 13 gr. 3 den. Musíme jej tedy umístiti na konec roku 1610, kdy asi sem se dostal. Nepatří to sice k dějinám Loun, ale pro důležitost, že vydal dvoje kázání r. 1616 a 1618 a tudíž patří k spisovatelům českým, jeho životopis tím doplňujeme jak jest v Jirečkově Rukověti liter. české I., 258. Jakub Hrabeus pochází z Dobrušky u Sušice. Studoval v Praze. Stav se bakalářem, vedl úřad učitelský v Kutné Hoře 1594. Z Hory dostal se do Vysokého Mýta 1600. Odtud dostal se do Hradce 1600, kdež mu po roce svěřena úřední správa školy (ČČM. 1845, 634—6.) 1600 a 1601. Stal se knězem a před 1610 byl děkanem v Mladé Boleslavi, 1611 děkanem v Lounech, 1612—1623 děkanem v Hradci Králové.

Po Hrabeovi přišel do Loun Mikuláš Sebastus (též Sabatocius) Pacovský a to 1613 4. května (I. E. 37., 196.). 1606 byl kolegou v Sušici (Č. Č. Musea 1845, str. 638.). 1607 26. června dosáhl bakalářství za děkana M. Troila Hagiochorana. (Codex decan. Pelzel IV.) Z kolegy školy sušické přijal kněžství a byl v Lounech děkanem od 4. května 1613—1619. 9. března po odchodu Mikuláše Sebastu Pacovského zůstalo 4 kopy 17 gr. 2 den. (E. 37.) 1621 13. března píše z Čáslavě Mikuláš Sebastus Pacov-

ský v příčině svých knih a 12. září 1621 od pánů a rady města Čáslavě, též v příčině jeho. (I. F. 1.) 1620—1621 Jan Scenophilus Heřmanoměstecký, poslední kněz utrakvista v Lounech.

Doba husitská a luteránská přivodila velké změny, nejprv v ohledu hmotném. Obročí lounské z celého děkanství žateckého nejbohatší, počítáme-li odkaz 1 lánu polí kněze Petra, syna smolařova, mělo tři lány polí, zahrad, luk a chmelnic a mnoho ročních platů na domech, polích a masných krámech, k lepšímu nadání kostela a fary. 8 kop ročních, které odkázala Guta na domě svém, na polích a chmelnici a na masných krámech, potáhl král Václav IV. na sebe a dal je svému komorníku Janovi ze Slávic, protože odkaz ten Guta prý bez řádného povolení krále učinila. Farní pozemky byly pronajaty jednotlivým měšťanům a z nájmu stali se tito emfiteutickými majiteli, odvádějící nájemné obci. Tato převzala starost o majetek farní a kostelní a vyplácela faráři a ostatnímu duchovenstvu služné v penězích a poživatinách. Dostával děkan obilí, ryby, sůl, zeleninu, koření, prostřednictvím obce každý den, jak účty dosud zachované, zvláště v knihách E. 34., 35., 36., 37. svědčí. Platy týdenní a kvartální (čtvrtletní) nebyly stejné. Taktéž víno k službě boží a pivo bylo mu vyměřeno. Děkanovi nedávalo se, co mu náleželo z najatých polí, ale dle toho, byl-li oblíben, aneb protiven jich Milostem pánům, dostal více i méně. Dokud ještě staří podobojí vládli — a to bylo až do vzniku a rozšíření se luterstva — strojili páni k prvotinám kněžským svým rodákům hostiny.

Změna v duchovních řádech nastala hned po vypuknutí války husitských. Přijímání pod obojí způsobou nutilo k zakládání vinic, jichž bylo hojně na jižním svahu Oblíka a také v okolí lounském, na Chlumu u Chlumčan měli měšťané lounští četné vinice. Znamení kalicha byla spatřovati nejen na věži chrámu, ale i na věžích při branách a na radním domě.

Kněží luterstvím a částečně i kalvinstvím načichlí, odkládali roucha bohoslužebná, nekonali procesí s velebnou svátostí. Ostatní zvláštnosti — jako česká mše, obrátka při pozdvihování — nebyla jen v Lounech, ale po celých Čechách v užívání. Přilnutí Lounských nejdříve k Táborům, potom k Rokycanovi a naposled k Luterovi, vytvořilo v duších jakousi nestálost, která má své stopy po bitvě bělohorské a sahá až k přítomnosti.

B. Škola.

Škola lounská ve válce husitské byla jako v době předhusitské v domě pod starou farou, nyní č. 147. a zůstala tam až do r. 1461. Purkmistr Prokop Zahradka jménem obce vzdal starou školu mezi domem farním (č. 137.) a d. Šicha, soukeníka (č. 148.) Marketě Paškové. (IV. 29., I. C. 7.)

Na místo této staré školy koupěn dům na rohu vedle hřbitova, okolo tvrze tohoto hřbitova, od vdovy Anny Petra Kanoidasa, man-

želky a syna jejího Jana. (I. C. 7.) V domě tom zůstala nejen pro celou dobu utrakvistickou, ale i v katolické, až do r. 1863.

Jedinou přestávku tvoří rok 1547, kdy škola prozatímní byla v čísle 33., kde pivovar byl a dříve nejstarší masné krámy.

V čele této školy stál jako dříve mistr školní magister scolae neb rektor. Jemu po boku byl kantor. Jméno jeho latinské — zpěvák — značí již nejhlavnější úkol jeho, cvičiti mládež ve zpěvu a to kostelním. Bylať škola utrakvistů těsně spojena s chrámem více snad než v době katolické. Vedle kantora byl tu succentor neb dříve v době katolické sublector, který kantora ve zpěvu zastával. Tito tři „oficiálové školní“ dostali brzy dva pomocníky; jeden, obyčejně bakalář, byl jako náměstkem rektora školy a po roce 1568 přichází pátý, zvaný kustoš (t. j. strážce), jehož úkolem bylo pacholata cvičiti ve čtení a přednášení a pomáhati při hře na varhany. Těch pět školních sil nebylo vždy při škole zdejší. Teprv od roku 1569 až do bitvy bělohorské hledělo se k tomu, by všecka ta místa byla obsazena. Nesmíme se však domnívati, že když bylo tu pět učitelských sil, bylo i pět tříd školních. Ve staré budově č. 51. byly dvě síně učebné a byt správce neb rektora školy. Jakým řádem se učilo a čemu se učilo v Lounech, o tom žádných podrobných zpráv se nezachovalo.

Služné školních oficiálův bylo rozdílné. V XV. století, pokud nám kniha účetní I. E. 9. z let 1450—1462 a 1490—91 zprávu podává, bylo 2 kopy o sv. Jiří a Havle. Z odkazu Michala Píky z Nadějova, který tu sám správcem školy býval, dáváno týdně bakaláři 18 grošů, kantorovi 16 gr. Jiné příjmy z rekordací, které Winter (Školy partikulární) označuje jako požebrávání a z koled. Tyto se vázaly na vánoce a nový rok, rekordací ale bylo do roku mnoho. List Lounských je vypočítává hromničkales, dušičkales, jarmarkales, montales, kalendales. A poněvadž se tím mládež školní od literárního učení odtrhávala a mnoho času zmařila, ustanovili se na tom, aby mistr školní za rok dostával 48 kop, při každých suchých dnech po 12 kopách, bakalář 24 kop, čtvrtletně v suchých dnech 6 kop, kantor a sukcentor po 12 kopách, čtvrtletně 3 kopy.

Sobotales od dětí budou vybíráti po 2 penězích a o to měli se společně děliti.

A poněvadž sukcentor s těžkostí bude moci pacholata vyslýchat, má mu přidati správce škol jednoho ze žákovstva mládence hodného, aby pacholata vyslýchal a za tu práci dostane 2 kopy. (I. E. 28.) Za to všechny odkazy stálé i dočasné vzala do svých rukou obec.

Výdej na žactvo od obce r. 1450—1471 týdně 1 gr. 2 peníze. Václav Smažil 1451 3. září odkázal do školy čtyřem, kteří budou kněze s velebnou svátostí nemocné navštěvujícího provázeti, roční plat dvou kop z půllánu polí jeho vycházející. 1452 7. ledna Kateřina Hořešovcova, vdova Matěje Hořešovce z Hořešovic a na Kystře, dala 10 kop žákům do škol, aby jim z toho každou sobotu

dáván byl jeden groš. 1463 18. června řezník Jakub a Marketa, manželka, odkazují ze svého statku dvě kopy, aby se dávaly čtyřem žákům, kteří by kněze s Tělem božím a drahou krví z kostela a do kostela provázeli (I. C. 7.). 1466 20. června Klára, vdova Kříže Šilhavého, odkazuje na domě svém (č. 113.), mezi domem Jana Trúby (č. 112.) a domem Petra, soukeníka (č. 114.) 1 kopu, aby si syn jejich Václav věčně na školu platil. (I. C. 9.)

1489 16. ledna paní Káča Filipova odkázala louku svou pod Mělci vedle louky Klichovské žákům do školy (I. C. 8.). 1510 13. prosince Mikuláš, kréjčí, koupil v Blšanech 1 kopu platu, kopu vajec, 4 kury a za 3 gr. chleba a odkázal to žákům školy lounské na věčné časy. Vnuk Mikuláše, krejčího, Jan Hruška z Března dal to zapsati do městské knihy.

1516 6. června Regina, dcera Blažka, soukeníka, odkazuje žákům na maso v sobotu každý týden 5 kop do jednoho roku.

1531 3. února Jan Havránek nařizuje manželce své Kateřině, aby po jeho smrti na školu 100 kop vydala (I. C. 9.). 1533 7. listopadu Václav Pelhřimovský odkázal žákům zdejší školy 1 kopu platu na maso (I. C. 9.).

1536 21. července Jan, městský písař Klatovský, na místě Václava Pelhřimovského odevzdal louku Janu, řezníku, synu Viktorýna, aby z ní žákům do školy platil ročně na maso 2 kopy. (I. C. 9.)

1542 25. srpna Jiřík Rozum odkazuje žákům do školy zdejší 200 kop, aby za ně plat koupen byl a za to strava každý týden, pokud stačiti bude. (I. C. 9.)

1553 3. října odkazuje Anna Zachařka na školu 50 kop (I. C. 10.) a Šebestián Rezler 1553 4. října odkazuje na školu v Lounech 50 kop (I. C. 10.). Konečně i žebrání po domech na tak zvaný biskupský oběd odstraněno, usnesením 24. ledna 1560 a podle smlouvy s mistrem školním učiněné za to dáno, že o sv. Mikuláši s biskupy nejezdili a tím sousedů nestěžovali, 3 kopy 24 gr. 6 penízů a věrtel piva za 1 kopu 20 gr. (I. E. 15.)

1568 v září vydání na vychovávání oficiálů školních platem stálým, místo rekordací podle dobrovolného J. M. C. rychtáře, purkmistra, pánův obojí rady i vsí obce snesené, kteréž pro zvelebení a rozšíření cti a chvály boží a literního učení, také pro užitek a dobro mládeže na způsob jistý učinili, jakž toho všeho poznamenání v rejstřících, do kterých se příjmové zádušní vpisují, za těch úředníků šíře v sobě zavírá a obsahuje:

1. Mistru školnímu 12 kop; 2. bakaláři 6 kop; 3. kantorovi 3 kopy; 4. sukcentorovi 3 kopy; 5. item pomocníku sukcentorovu, kterýž pomáhá menších pacholat v recitací vyslejšatí, 2 kopy. (E. 28., E. 34.)

Pacholata při každých suchých dnech budou platiti po 6 gr. a menší s sukcentorem 4 gr. mš.

Mimo to všechna obec a každý soused města a obojího předměstí i Benátek v suchých dnech každých, možnější po 4 gr., chudší po 2 gr. míš. osobám k tomu nařízeným budou dávat i ti do korbony obecní odváděti.

Kantor a succentor mají sobě od pacholat, kteří do školy chodí, každého týhodne sobotales po 2 penězích vybírati a o to společně se dělit.

Obec všechny odkazy ke škole vybírala a tak všem oficiálům školním ustanovené platy odvozovali. Tím přestalo žebrání a můžeme říci, že tím obec lounská velice získala.

Na opatrování žáků vydávala obec od r. 1571 týdně 30 grošů. (E. 35.)

a) Seznam správců (rektorů škol) od r. 1420—1620.

Kdo po Janovi, rektorovi škol, posledně připomínaném, roku 1420 až do r. 1458 školu zdejší spravoval, není známo. Teprv 25. února 1458 praví se: Václavovi z Drachova dává se z milosti 15 gr. (I. E. 9., str. 152.) 1459—1464 jmenuje se sice rektor školy, který dostává pololetně 1 kopu ještě na sv. Jiří, byl-li to ale Václav z Drachova, který odchází, nelze jistiti. 12. května 1464 jest Matěj rektorem, který se přistěhoval se svými soudruhy a dostal 1 kopu ne z práva, ale z milosti. (E. 9., str. 223.) Tento Matěj byl zde jen do sv. Jiří r. 1469, protože obec dává Jakobovi Drahozboží od povozu mistra školního 30 gr. (E. 9., str. 231.) 1471 4. května dostává místoředitel a kantor za půlletí sv. Havla a sv. Jiří 2 kopy gr. (E. 9., 257.) 1472—1475 Jakub, bakalář, syn Matěje, kramáře a Marta, manželka jeho.

1480 3. února Janovi, bakaláři z Pacova, švakru svému, odkazuje Barbora, Jachyma, kožišníka, vdova a Dorotě, manželce jeho, svou zahradu. 1491 22. dubna dostává rektor školy 1 kopu svatojirského platu, ale jméno jeho se neudává.

1519 4. března Michal, bakalář, rektor (E. 9., 9., 12.) školy zdejší, zapisuje všechnen statek svůj manželce své Regině, dceři Příbramové. (I. C. 9.) Za minucí (kalendář) velmi ozdobnou, na několika arších pánu podanou, 40 gr. nového leta dostává. 1520 13. října přivezl Bramburk nového rektora z Prahy. Až do r. 1528 dostává rektor po 1 kopě pololetně. Jména kniha neuvádí. 1529 Jan, bakalář, zeť Mandaleny Kaprové. 1533 Jan, bakalář ze Stříbra, Dorota, dcera rychtáře z Mnichova, manželka jeho (I. C. 9.). 1544 Jiří, bakalář (I. E. 12., 162.). — 1546 dostává 5 kop (E. 12., 241.).

1548 mistru školnímu, když se odtud odebral z rozkázání pánu, dáno 2 kopy. (12. E., 321.)

1548 Mistr Matěj Dvorský, správce školy zdejší (I. B. 4., 95. str.). 1549 za minucí 12 gr. (E. 12., 344.) 1557—1560 Mistr Jan Artofideus z Týna Horšova 1556 stal se bakalářem a téhož roku

povýšen za mistra svobodných umění. Až do r. 1556 zastával rozličné čestné úřady universitní. (Mon. univ. Prag., I.b., 329—364.). Zanechav učitelství, oženil se bohatě s Dorotou, vdovou po písaři městském Matoušovi. Zemřel 4. července 1597 (Kronika Mikšovicova). Snad před ním Martin Racotius Thurocius, Slovák, byl rektorem zdejší. Jest po něm básnické popsání města Loun, které uveřejnil v Č. mus. 1908 — Truhlář, 418. (Witr: Školy partik., 304.) Po něm spravoval školy lounské M. Jan Hradešinus Klaudianus, jenž r. 1561 18. listopadu uveden jest se svými žáky a oficiály do nové školy. Při tom byl purkmistr a páni. Zpívalo se vesele. Zemřel 21. května 1569 v Lounech. Měl za manželku Martu Havírku a byl její pátý muž. (Kronika Mikšovicova.) Jak dlouho spravoval školy zdejší, není zřejmo, ale již r. 1563 byl bakalář Jakub Mšenský ředitelem jejím (I. C. 45., F. 13.) a ještě r. 1567 zůstával. Rokem 1569 začíná nový pořádek na školách zdejších. Platy upraveny způsobem, jak bylo svrchu pověděno a sukcentorovi na pomoc přibrán kustoš, který vyslychal pacholata a za to dostával 8 kop ročně a od hry na varhany 4 kopy, takže se kantorovi a sukcentorovi v příjmech vyrovnal. Také žákům odvádělo se týdně po 30 gr. a s tím, tuším, všechny odkazy ke školám ze starších dob jsou vyrovnány a upraveny tak, že obec úroky vyupomínala a co se nedostávalo, žákům přidala. Také žáci povinni byli čtvrtletně přispívati, a to starší po 6 gr. a menší po 4 gr. Z obnosu sebraného dá se přibližně souditi na počet žactva.

Od sv. Havla 1569 do sv. Jiří 1570 jest správcem školy zdejší Pavel Pressius Kouřimský. Prvotně slul Pízá. Přišel z Wittenberka jako mistr svobodných umění r. 1568 a přijat jest na fakultě v Praze. (Mon. univ. I.b., 337.) Byl luterán, ale silně se klonil k českým bratřím, proto upadl v podezření kalvinismu. (Jireček: Rukověť II., 138.) Roku 1575 byl děkanem fakulty, ale 1576 místa toho se vzdal. V Kutné Hoře byl 1566—1577 kazatelem německým a odtud obrátil se do Štýrska, kde byl superintendentem. Uherský Brod přijal jej za správce církevního. Na cestě z Brna do Brodu skončil v Ostačicích 6. března 1586. — Po něm byl správcem školním M. Adam Cholossius Pelhřimovský od sv. Jiří 1570 do sv. Jiří 1571. Narodil se v Pelhřimově 16. října 1544, byl tudíž 26 let stár, když nastoupil místo v Lounech. Potom stal se městským písařem, kteréž místo zastával 22 let až do své smrti 1591 11. května. Oženil se bohatě. Pojal za manželku dceru býv. císařského rychtáře Jiříka Rozuma z Bílejova 1574 11. května. Druhou manželkou jeho byla Markyta Mejtská. Pochován jest na hřbitově sv. Petra v Lounech, kdež se až dosud spatřuje náhrobní kámen ve zdi hřbitovní na straně jihovýchodní, zazděný, s nápisem latinským, ale již velmi porušeným. Nápis ten zkomolený má Wunš na stránce 45. (Nápis ten od Cholossia za živa sepsaný.)

Nástupcem M. Adama Cholossia Pelhřimovského byl Mistr Bernard Sturm. V matrice universitní se nenalézá. Přišel z Boru (Haida). Mám za to, že byl povýšen na některé universitě německé. Některá eteosticha (chronosticha) latinská má Veleslavínův kalendář historický a Kronika Mikšovicova. Dle zvyku tehdejší doby provozoval se žáky svými nějakou komedii a za práci při tom dáno mu 10 kop r. 1573 22. srpna (I. E., 35.). Od sv. Havla 1573 do Havla 1574 zůstával zde Václav Mejtský, bakalář, s kantorem a sukcentorem. Dne 19. října 1574 přistěhoval se sem ze Slaného M. Matyáš Gryllus, jenž po půlletí odešel. Gryllus byl českým bratrem. Teprv o sv. Havle r. 1576 přistěhoval se sem M. Jan Rosacius Sušický. Útraty, když se jezdilo pro věci jeho do Prahy, činily 5 kop 20 gr. (I. E., 35.) Týž stal se bakalářem 1573 2. září a 1576-3. července mistrem. (Matr. univ. pražs., I. 6., 413., 421.) Pobyl zde až do Havla 1580, načež se stal profesorem university. Spis otce svého z němčiny přeložený věnoval r. 1581 Lounským z vděčnosti. Oženiv se, učiněn jest radním písařem v Kolíně, kde 29. listopadu 1584 život dokonal. (Jireček: Rukověť II., 197.) Rukopis po něm zůstalý chová knihovna křižovnická v Praze. Od sv. Havla 1580 až do sv. Havla 1583 spravoval zdejší školu Ondřej Vysokomýtský. Ondřej Jakobides stal se 2. září 1575 bakalářem, 1582 8. července mistrem, tedy mezi tím, co spravoval školy lounské. (M. U. Pr., I.b, 439.)

Po něm tu byl Jan Selim Žatecký až do Havla r. 1586. Zkoušky bakalářské podstoupil 1577 2. září, 1584 v postě stal se mistrem. (M. U. Pr., I.b, 427., 444.) Potom opustil školu a oženil se 1587 3. března s Benignou, vdovou z Mostu. (Mikšovicova kronika, str. 70.) Půl leta potom od sv. Havla do Jiří 1587 a odtud až do sv. Ducha 1588 byl zde jen bakalář a místoředitel škol Bernard Polemius Pacovský s platem 24 kop do roka. Paměti vysokých škol pražských o něm znamenají, že dosáhl hodnosti bakalářské 17. července 1585. (M. U. Pr., I.b, 447.) V učitelském úřadě trval ještě r. 1589, kdy již správcem škol byl Mistr Daniel Mitis Žatecký. Tento zde setrval jeden rok. Po něm přišel M. Petr Caselius Hradecký, půl léta jako náměstek ředitelův, potom až do r. 1593 správcem škol. Roku 1592 6. ledna přijat „na prubu“ za písaře městského. O sv. Václava t. r. přijat za písaře a učinil povinnost. Dne 12. října 1593 vzal si Markyту, vdovu po M. Adamovi Cholossiovi Pelhřimovském, předchůdci svém v radním písařství. Patřil k literátům kůru latinského. Roku 1598 27. prosince umřel a pochován jest u sv. Petra sám, pátý. Byl latinský veršovec (Mikšovic kronika). Od r. 1593—95 do sv. Havla jest zde Jan Chaliveus Blovícký správcem a byl již 1590 zde kolegou. (I. E., 36.)

Po něm nastoupil Petr Hebes Prachatický. Zemřel v úřadě svém 8. listopadu 1596. Také on byl zde kolegou od r.

1596 v řadě učitelů druhým. Byl tichá, ale učená duše, praví Mikšovic (strana 124.). O vánocích 1597 přivezen sem byl z Kolína Řehoř Zhořský Kladrubský (I. E., 36.). O vánocích 1599 stal se písařem městským na zkoušku, ale potom se písařství vzdal. (Mikšovic, 185.) Opustil školu a oženil se s vdovou po M. Petrovi Caseliovi Hradeckém, Markytou Mejtskou 9. listopadu 1599. Od r. 1602—1617 byl obecním písařem. Dne 23. září 1607 oženil se po druhé se Zuzanou, vdovou po Janovi Píseckém z Třebeska. Vítal jazykem latinským zimmního krále Fridricha v Lounech 25. října 1619, načež mu tento německy odpověděl. Po dobytí města Albrechtem z Valdsteina dán jest s předními osobami městskými do arestu. Když zemřela druhá choť jeho, oženil se s Kateřinou Zikmunda Třebenského, vdovou, oddán prvním katolickým farářem lounským Václavem Leitnerem z Hluboké, který před tím drahně let byl ve Vrbně. Stal se primasem obce lounské 1624 10. prosince na přání pana podkomořího. 1625 25. září vykonal zpověď a přijal velebnou svátost, podle nařízení církve katolické, s mnohými čelnými měšťany. Zemřel 2. července 1634. Kronikář Mikšovic poznamenal o něm, že mu říkali: omnibus placeto (zalib se všem). Hleděl prý se každému připochlebiti.

Po něm přišel sem M. Mikuláš Troilus Hagiochoranus, až do Havla 1602 spravoval zde školy. Stal se 1609—1611, 1614, 1615, 1620 až do dubna děkanem university pražské a byl posledním rektorem jejím 1621—1622. Pro víru vystěhoval se do Perna, kdež zemřel šedesátiletý 1631. (Winter: Děje univ., 216.) Po něm místo správce školy obdržel M. Mikuláš Malecius Vranský, který se stal 1601 bakalářem (Čas. mus. 1848, 141.) a nějaký čas pod Hagiochoranem působil jako kolega. Trval při učitelství dvě leta 1603 a 1604. Roku 1605 21. února oženil se s Annou po Václavovi Martínkovi zůstalou vdovou. Z poznámek kronikáře Mikšovice jest znáti, že tento učený muž sňatkem se ukvapil, pojav ženu pochybné pověsti. Roku 1609 2. září zvolen jest rychtářem městským. Často býval konšelem a jako úředník nad důchody městskými dal 1613 strhnouti část kraclů velké věže, na-proti bráně žatecké, protože kameny byly vypáleny. Nové kameny voženy jsou od Peruce a malovány. Též zvonici u sv. Petra vystavěl. Když první manželka Anna mu zemřela, pojal za choť Annu Marii, vdovu z Teplíc, 1623 27. února. Bydlel v nárožním domě na náměstí (nyní č. 185. a 321.). U toho domu dal strážmistr vojska, v Lounech ubytovaného, postavití nějaké trestání, na způsob osla, dosti vysoké. Byl očitě konšelem r. 1636. Nástupce jeho Jan Columella Stříbrský stal se bakalářem 1601. (Čas. mus. 1848, 190.) Byl nejspíš bratrem Josefa Columelly, který byl správcem škol v Budyni.

1603—1604 byl v Lounech pod Mikulášem Maleciem kolegou, načež učiněn správcem školy 1605—1607. Mikšovic, kronikář, líčí

jeho učitelování velmi černě. Roku 1607 1. ledna žakovstvo zde v městě i po obojím předměstí, mimo nikdy předešle nebývalý způsob a obyčej, chodilo na koledu vánoční, však za petici p. děkana nežádali. Ani k témuž děkanu Janu Nikolaidesovi Žlutického na koledu nešli, kromě toliko terciá, jako poslední pars (třída). Těm dal děkan koledy 6 gr. a 6 peněz míš. Roku 1607 2. máje pojal Zuzanu, vdovu, která předešle dva kněze měla, oba přečkala, Annu, Štočkovu dceru. Spravoval prý školu velmi nepřikladně, s neřádem znamenitým. Mládež byla rozpustilá, sousedův a dobrodincův svých si nevážila a co ta škola na místě stojí, takového podobného neřádu nebylo, jako za něho. Ač ne všechny ty žaloby mohou padnouti na Columellu, přec částečně i odjinud se potvrzuje, a to od Simona Žlutického, písaře rakovnického, který pastorka a syna svého z Loun vyzdvihuje a do Žatce do škol posílá. (Dvorský: Školy, 384.)

Roku 1607 21. prosince opustiv Columella školu, stal se knězem a měl novou mši (prvotiny) u Vojtěcha Vartemberského, faráře v Ranně. Přítomni byli Bohuslav Radešínský z Radešína, farář v Libčovsi, Zikmund Třebenský, farář z Cítoliba a Vít, farář z Počedelic. Mezi r. 1609—1616 byl farářem ve vsi Opočně (Mikšovic, 294., 389.). Po bitvě bělohorské vrátil se k víře katolické. Roku 1627 3. října složil veřejné vyznání víry po velikém kázání v kostele sv. Mikuláše v Lounech. Podle náповědi p. děkana (tehďaz Ondřeje Hortensia z Vidova, řádu cisterckého) vším hlasem oznámil, že víra katolická římská jest pravá, starožitná a samospasitelná, od kteréž že do smrti odstoupiti nemíní a že věří jako sv. Pavel. (Mikšovic, 493.)

Roku 1629 byl opět správcem školy. Zachoval se po něm rozvrh hodin vyučovacíh (bez roků) v archivu arcibiskupském. Nástupcem Columellovým byl Mistr Adam Chotounský z Chotouně, Nymburčan, který odbyl zkoušku bakalářskou r. 1605. (Čas. mus. 1848, I., 192.) Jej vystřídal r. 1608 Šimon Klement Ždánický, který taktéž 1605 povýšen byl na bakaláře. Byl v Lounech ještě 1612, kde 28. března pořizuje statkem svým. (I. C. 13., L. 5.) Odkazuje vše, co má, Anně, manželce své a Danielovi synu svému. Učitelství se vzdal již r. 1610. Po druhé oženil se s Doroťou po Kryštofovi Gryllusovi Rakovnickém zůstalou vdovou 25. dubna 1617 a 18. května na to zemřel. (Mikšovic, Kron.) O nástupci jeho M. Janovi Mathiadesovi Týnském víme málo. Na vysokých školách pražských dosáhl bakalářství r. 1609. (Čas. mus. I., 1848, str. 191.) Byl zde od r. 1611—1614. Mistr Jan Chochol Pražský, který po něm přišel, jen ¼ leta vtrval na místě r. 1614. Bakalářství dosáhl r. 1607. (Čas. mus. 1848, str. 193.) Také o něm jiných zpráv nemáme. Za to jest nám blíže znám Jan Falco (Sokol) Písecký, který 1615 spravoval školy zdejší. Byl zde v Lounech sukcentorem 1610 a 1611, dvě

léta potom kantorem 1612 a 1613, a bakalářem 1614, potom správcem školy. Dal se na kněžství a měl 13. listopadu 1616 své prvotiny ve vsi Opočně u tamního faráře Jana Columelly. Byl asi bratrem Václava Sokola Píseckého. (V. Jireček: Falco Václav.) Sedm čtvrtí let od postu 1616 do vánoc 1617 byl správcem školy lounské M. Jan Trochopeus Táborský. Ten prodělal obyčejnou dráhu působení svého v Lounech. Zanechal učitelství a oženil se s Annou, Jana Vopojdola dcerou, 30. října 1618. Za mladšího písaře zvolen jest 14. září 1622. Roku 1625 27. září vrátil se k církvi katolické, vykonav zpověď a přijav Tělo Páně spolu s jinými čelnějšími měšťany lounskými. Písařem byl ještě r. 1629. V radě mezi konšely zasedal často, naposled roku 1636. (I. E., 37.)

Pouze $\frac{3}{4}$ léta byl zde správcem M. Samuel Sobotecius r. 1617 a 1618. Poslední byl M. Sigmund Podkostelský, rodič českobrodský. Učiteloval zde od postu do vánoc r. 1619. Odtud odebral se do Sušice. Roku 1622 25. září zval Lounské na svatbu. Oženil se s Kateřinou, dcerou M. Adama Rozacia z Karlsperku v Sušici. Mezi měšťany zaujímal tam vynikající postavení. Stal se katolíkem. Živ byl ještě r. 1652. (Čas. mus. 1897, 476.)

b) Bakaláři jako náměstkové správců školních, někdy samostatně vedli školy.

Roku 1542 připomíná se Antoň, bakalář. (C. 41., P. 18.)

O bakalářích můžeme jinak mluvit teprv po nové úpravě škol lounských r. 1568, kdy po správci školy postaven byl bakalář. 1480 Jan bakalář z Pacova byl asi správcem školy. Proto jsme jej zařadili mezi rektory školy. Roku 1569—1577 bakalář Václav z Vysokého Mýta.

1578—1582 Matouš Mathebeus, 1583—86 toliko správce, kantor a sukcentor se připomínají. 1587 a 1588 bakalář Bernard Polemius Pacovinus sám školu spravoval. 1588 a 1589 byl podřízen M. Danieli Mitisovi Žateckému. 1590—1592 Jan Chalibeus Blovický, 1593—95 Petr Hebes Prachatický, 1596—1600 Václav Melisseus, 1600 — půl léta — Melichar Hamernicius a po něm až do r. 1603 Pavel Pacovský, syn Ambrožův. 1603—05 Jan Columella Stříbrský, 1605 Jan Luteola Berounský, který odtud odstěhoval se do Rakovníka. (Dvorský: Školy 308.) 1606—1607 Daniel Ješín Pražský, načež celý rok nebylo zde bakaláře 1607—08. Od sv. Jíří 1608 do sv. Havla 1610 Matěj Fabricius Bystřický, 1610—13 do sv. Jíří, bakalář Jan Malobický Uherskobrodský, 1613—18 Mikuláš Jelen Pražský, 1618—20 bakalář Jan Vršovský.

c) Kantoři:

1436 30. října Vaněk, kantor, Barbora, manž., odevzdávají si navzájem zboží, ale sotva do té doby činný byl. (I. C., 7.) 1460

- kantor mladý dostává 1 kopy pro Boha (I. C. 9., 186.). 1510 Jan, kantor někdy zdejší školy a manželka jeho Kateřina Havránková. 1522 kantor Jakub z Berouna sem přidělován. (I. E. 11., 200.)
- 1521 kantor Vávra odebírá se do Vlach, aby svěcen byl na kněze a dostává od pánů na cestu 4 kopy gr. (I. E. 11., 119.)
- 1525 kantor Houška (E. 6., 119.).
- 1526 Matouš kantor ze Stříbra a Regina Kočková, manželka jeho — 1537, zeť Anny Kočkové — 1542. (I. C. 9.)
- 1527 3. března Jiřík, kantor školy lounské a 1528 (a. č. 28., 41.), syn Jana Černého, 1530 oženil se a pojal za manželku Rozumku (bíble Ročovská).
- 1528—33 Burián, kantor, Eliška m. (I. C. 9.).
- 1537 kantor Jakub ze Stříbra oženil se s vdovou Žlutickou. (Bible Ročovská.)
- 1540 Jan Mach, kantor. 1548 měl dům podle fary. (C. 42.)
- 1541 Jan Janeček, kantor. (C. 41., P. 11.)
- 1542 Matouš, kantor. (I. C. 9.)
- 1545 Florian Zach, kantor, Lidmila, manželka. (I. C. 10.)
- 1554 Šimon, kantor. 1557 Dorota Dědková, manželka jeho. (I. C. 10.). 1561 (I. C. 10.). 1571 (I. C. 13., B. 7.). 1572 jinak Verblík (I. C. 13., C. 2.). 1575 (I. A. 1.). 1576 a 1577 (I. C. 13., D. 3.). 1579 Šimon Vrabruký (I. C. 17., 25.). 1581 (C. 48., I. 14.). 1586 (I. C. 47.).
- 1563 Jan Smutinec, kantor. (I. C. 10.)
- 1570 Jan Misandra, kantor. (C. 46., I. 7.)
- 1573 27. března zemřel Vaněk, kantor. (Mikšovic 50.)
- 1587—1588 Jan Kocman, kantor. (I. E. 36., Mon. U. Prag, II., 447.)
- 1590 Václav Chradimský, syn Eliášův. (I. E. 36.) 1591 (I. E. 36.) 1592 (E. 36.)
- 1593 Václav z Polné (E. 36.). 1595, 1596 a 1597 (E. 36.).
- 1598, 1599 (Václav) Artopeus z Polné 1599.
- 1600 Pavel Ambrožův z Pelhřimova. (E. 36.)
- 1600—1601 Jiří Litomyšlský. (E. 36.)
- 1601—1602 Simeon Kočkovský Pelhřimovský.
- 1603, 1604 a 1605 Jan Jirsius Bavorinus. (E. 36.)
- 1606—1607 Jakub Tacheus Slánský. (I. E. 36.)
- 1608—1609 Šimon Jesenický. (I. E. 36.)
- 1610—1611 Tomáš Rosacius Táborský. (E. 36.)
- 1612—1613 Jan Falco Písecký. (E. 36.)
- 1614 Tomáš Rosacius. (E. 36.)
- 1615 Jan Trochopeus Táborský. (E. 36.)
- 1616 Jan Kninský. (E. 36.)
- 1617—1619 Jan Simeonis Altomytenus.
- 1619 Václav Smicheus.

d) Succentores:

- 1457 Matěj, succentor. (E. 9., 147.)
1510 Jan, succentor. (E. V., 19., I. C. 8.)
1582—1603 Jan Petřův Nepomucký, 1599 11. dubna objevil se v nasbíraném a připínatém obojku, ač byl mládenec proředivělý a dosti letitý, a ač se zaříkal, že dokud bude živ, nikdo v něm choditi ho neuhlídá. Roku 1604 20. ledna oženil se se Salomenou, kovářkou, po její smrti 1608 opět se oženil s Eliškou, která mu 1617 zemřela, (Mikšovic kronika 185., 246., 394.)
1604—1605 Jan Humidus Pardubský.
1606—1609 Tomáš Slánský.
1610—1611 Jan Falco Písecký.
1612—1613 Jiří Strathiades Novokolínský.
1614 Jan Lounský.
1615 Jan Krška z Prahy.
1616—1618 Václav Svěchyn z Posumberka Chrudímský.
1619 Daniel Žalanský Starobydžovský.
1620 Václav Antecaenii.

e) Kustošové:

- 1592—93 Bartoloměj Pasconides Blovický.
1598 Jan Kladrubský.
1599 Mikuláš.
1600 Jan Stříbrský.
1600 Tomáš. — 1601 Mikuláš Berounský.
1601—02 Eliáš Vocorineus Žlutický.
1603 Adam Con.... Litomyšlský.
1604—1612 Václav Joannides Jesenský. (Janeček 331.). — (Winter: Školy.)
1614 Jan Krška Pražský.
1615 Matěj Zoubecius Paczovinus.
1616—1620 Václav Cyrillus; 1627 zemřela mu matka Anna. (O. 434., E. 32.)

C. Škola židovská.

Od roku 1498—1533 uvádí se dům v České ulici, nyní č. 182, jako škola židovská. Dům ten přešel na obec lounskou v letech 1526—1533, která ho prodala Dorotě Šaršounce. Není pochybnosti, že dům ten patřil obci židovské již dříve. Pamět nějaká z těchto dřívějších dob se nezachovala. Jména židů od nejstarších dob z let 1350—62 jsme uvedli v díle prvním.

D. 1.) Literáti latinští.

Sbory těch, kteří si vytkli za účel zpěvem oslavovati služby boží, vznikly pokud písemné zprávy sahají do dob císaře Karla IV.

a prvního arcibiskupa Arnošta z Pardubic. U nás v Lounech našel jsem první zprávu z r. 1515. 9. března kšaftuje Matouš Rameš a literátóm při zdejší faře odevzdává 10 kop. Rozumí se, že tímto odkazem sbor literátský nevznikl, nýbrž, že již před tím stával. Kdy však povstal, nelze určit.

„1530 způsobil jistý Ondřej latinským literátům dvoje na pergameně, ozdobně zlatem malované a psané kancionály“ — praví kronikář, kterého nazýváme J. Mojžišem. Opis té kroniky jest v pamětní knize I. A. 9. a uvedená zpráva na listě 45. Kancionály ty dosud jsou majetkem města. Kancionál latinský má na poslední stránce tento nápis: Anno natiuitatis Xristi MCCCCXXX ad laudem et gloriam sanctissime et indiuidue trinitatis, Marie virginis et tocius curie celestis feria V. ante penthecostis die Marcelli pape consumatum est graduale duarum parcium propris sumptibus discreti viri Andree Lunensis cinitatis cinis pro memoria habenda sempiterna, ut a Christi fidelibus tale beneficium non detur oblivioni temporibus futuris, sed deus omnipotens et largissimus premio sempiterno in beatitudine illum remuneret nec non et Paulum Melnicensem operis huius artificem premio non privet.“

Český překlad jest tento:

Roku narození Kristova 1530 ke cti a chvále nejsvětější a nerozdílné trojice, Marie panny a celého dvoru nebeského ten čtvrtek před svatodušním hodem na den Marcella, papeže, dokonán jest graduál o dvou dílech, vlastním nákladem počestného muže Ondřeje města Lounského, měšťánina na věčnou paměť, aby od věrných křesťanů takové dobrodiní nebylo zapomenuto na budoucí časy, ale aby bůh všemohoucí a nejštedřejší odměnou věčnou v blaženosti jej odměnil, než i Pavla Mělnického, tohoto díla umělce, odměny aby nezbavil.

Jest tudíž dílo Pavla Mělnického ve dvou částech od měšťana lounského dáno.

Pavel Mělnický, viz Slovník naučný XVII., 76.

Měšťan Ondřej

Kancionál (český) či písmě chval božích na evangelia a epistolý nedělní, též i na svátky apoštolské, kteréž svůj základ mají v zákoně Páně, jichžto se v církvích křesťanských památky připomínají každého roku a jsou vydané od kněze Jakuba Kunvaldského, někdy faráře ve Starém Jičíně 1563 8. května. (I. E. 15., arch. loun.)

Nebožtík Fabián (malíř) při graduále českém začal a na větším díle vykonal a Jan Táborský z Klokotské hory, dodělal. Dostal 40 kop a co se nedostalo na peníze, které některé osoby a řemesla na to složily, dodáno jest z karbanu a peněz obecních 10 kop 48 gr. 3 den.

1564 26. února za vázání graduálu českého 8 kop, za puklí 6 1/2 kopy, p. Janu Táborskému za jeho práci při tom 1 kopa gr. (arch. loun. I. E. 15.).

D. 2.) Kůr českých literátů

byl již r. 1541. (Mojžiš. kronika.) 1561 českým literátům obec kůr neb kruchtu darovala. (Mojžiš. kronika, I. A. 9., 47.)

Jmění obou kůrů záleželo v odkazech. Též příspěvky jednotlivých přijatých členů k rozmnožení jmění přičinilo. Kniha literátská nezachovala se. A tak nemůžeme souditi, jak silný sbor byl a odkazy teprv z pozdějších dob se připomínají. Snad se ještě přijde na jednotlivé věci, až celá registratura bude prohlédnuta.

2. Správa a soudnictví.

a) Rychtáři městští:

Město spravováno bylo rychtářem a dvanácti přísežnými konšely, jako v době předhusitské. Právo magdeburské mělo tu svou platnost, až do oné doby, kdy král Ferdinand vyzdvihl apelační soud na hradě pražském. To se stalo po oné vzpouře měst, která ve válce šmalkaldské pomáhala s některými stavy vévodům saským a protestantům proti němu a císaři Karlu V., bratru jeho. Od roku 1548 šla apelace z Loun rde do Magdeburka, nýbrž do Prahy. V podstatě tím právo, kterým se až dosud řídili Lounští, netrpělo. Ferdinandovi šlo o to, aby na domácí půdě se soudilo a aby města neměla příčiny do cizí země se utíkat. V Lounech drželi se práv městských, jak je vydal Krystián Koldín z Koldína. Kniha ta sloužila Lounským za rukověť, kterou se řídili při nalézáni práva. Zachovala se dosud v archivu městském. Správa a soudy byly v jedněch rukou. Oddělení soudu od správy nastalo teprv za císaře Josefa II.

Dědičným rychtářem byl Hána z rodu Bérova až do své smrti, totiž do r. 1426. Po něm obdržel rychtářství jeho zeť Albrecht z Kyšic, který měl za manželku Katruši, vdovu po Heřmanovi z Truzenic, dceru rychtáře Hány. V roce 1463 koupila obec toto dědičné rychtářství od Albrechta z Kyšic a jeho manželky a tím nastala důležitá změna v tomto úřadě. Obec ustanovila rychtáře, který neměl více moc zasedati v soudě a spolu rozhodovati s ostatními konšely, nýbrž měl moc policejní, vyhledávati zločince, zatýkati je, bděti nad mravopočestností. Vybírati pokuty, cla ve branách, na trzích, ujala obec pro sebe.

1463 3. prosince znamená se první městský rychtář Jan s mocí toliko policejní (I. C. 7.). 1473, 1474 jest Jan Voslička městským rychtářem (I. C. 7.). 1481 uvádí se Jaroš ze Chvic jako bývalý rychtář. 1483 Tuma rychtář E. 4. 154 (I. C. 7.). 1488 Jan rychtář Hrnčič — 1512. 1506 Aleš Honěk. 1511 Florian rychtář městský (archiv čes. XIII. 411).

- 1513—1514 Václav Zálaha, 1516 Václav Kočka, 1523 Jan Navara rychtář
městský (I. C. 9.)
- 1529 Václav Kočka
- 1543 Václav Vrbenský neb Jeptišský C. 42 R. 1.
- 1544 Václav pekař, rychtář C. 41. E. 1. — 1545 (C. 42).
- 1548 Jan Vážný, rychtář obecní, písař městský (I. C. 12.)
- 1550 Mates Mikšů, rychtář obecní (I. C. 12)
- 1551 Václav rychtář (I. C. 12.) 1552 14./2. I. C. 12.
- 1552 5./10. Jan Vidourek rychtář (I. C. 12).
- 1553 15./1. Matouš Pařízek (C. 10).
- 1555 Matěj Boustký (Kšaft Jana Jaubusa).
- 1556 Vit Vytlačil, rychtář městský C. 43. R. 16. 1557. (C. 43.).
- 1560 Stěpán kožišník, rychtář m. (C. 44. vządu). 1561 (kšafy).
1562. (C. 10.).
- 1563 Jan Jambus (C. 10.).
- 1567 Jan Jambus, rychtář městský (C 46. vządu).
- 1567 Jiřík kotnář, rychtář městský (C. 455. T. 14. C. 10.).
- 1567 Jan Vyřichlo, rychtář m. (kšafy).
- 1568 10./8. Jan Jambus, rychtář m. (C. 10.).
- 1570 Jan Kapr z Kaprsteina, r. m. (C. 46.).
- 25./7. Jiří Duchek, místorychtář.
- 1570 Jiří Koželuhovic, r. m. (C. 46. J. 8.).
- 1571 Jan Kapr z Kaprsteina, r. m. (C. 46. O. 15).
- 1572 Jiřík Všetěčka, m. r. (C. 47. vządu). 1573 (C. 47. vządu).
- 1574 (C. 10.).
- 1575 Jan Kapr, rychtář m. (C. 13. C. 13. b).
- 1576 Lukáš Mydlář, r. m. (C. 48 vządu).
- 1577 Jiří Všetěčka, r. m. (A. 1. G. 3.). 1578 C. 48.
- 1578 Kašpar Pařízek (I. C. 13).
- 1579 Václav Mejský (I. C. 21. 1580 C. 13. E. 2. 1581 C. 48.
- 1582 (C. 48 vządu); 1583 (C. 48 N. 9.).
- 1584 Václav Nosides (A. 2. F. 12.). 1585 (C. 48. U. 4.).
- 1586 Jiří Všetěčka (C. 23. G. 17.). 28./3. Matyáš Svidnický 3./6.
- 1587 Jan Šerý v. (Hukšovic 68. 71.).
- 1587 Simeon Užidil (I. C. 22. 4.).
- 1588 Jiří Krčma (I. C. 34. 184).
- 1590 Václav Vopozdil (I. C. 22. 74). 1591 (C. 49). 1592 24./4.
- Kšaft Pavla kněze z Telče. 1593 (C. 34. 368 I. C. 13 kšafy).
- 1596 Václav Martinek, r. m. (C. 49. G. 20.).
- 1598 7./7. Ondřej Saufflek Litoměřický (Mikšovic kronyka 138).
- 1598 27./5. Mrachota Kocorovský (Mikšovic kron. 145).
- 1599 29./5. Petr Šedivý (Mikšovic kron. 189) — 1600 7./1. (I. C. 34).
- 1600 6./5. Václav Rybička (Mikšovic kron. 217).
- 1601 27./9. Bartoloměj Kurka (Mikšovic kr. 222).
- 1602 Jiří Kondale (I. C. 49. H. 6.). 1603 (I. C. 34. 1026). 1604
(C. 34 1087).
- 1604, 1605 Jiří (neb Jakub Kvíčalka (kšafy).
- 1606 Jakub Žalud r. (C. 35. 36.).
- 1607 Tomáš Černý, r. m. (C. 35. 94).
- 1608 Jakub Žalud, r. m. (C. 23. D. 5.). 1609 2./9. propuštěn v obojí
radě (Mikšovic kron. 314.).
- 1610 Jan Rejnský, r. m. (C. 35. 228).
- 1610 26./4. Mikuláš Malecius, rychtář m. (kšafy), 1611.
- 1611 16./7. Jan Rejnský (C. 35. 182). 29./4. Jan Hrouda, místo-
rychtář (kšafy).
- 1612 Jiřík Vojtěch (I. C. 35. 199).
- 1613 Jan Rejnský (C. 35. 228).

- 1613 19./9. Václav Červenka (kšafty). 1614 (C. 35. 273). 1615 (C. 35. 273).
 1616 19./11. Martin Jahoda, r. m. (C. 35. 343).
 1617 Tomáš Rosaciús.
 1618 Matěj Papáček (C. 35. 363. A. 13. B. 16).

b) Královští rychtáři (též císařští rychtáři).

Král Ferdinand ustanovil v každém královském městě své rychtáře, kteří podle instrukce 17. ledna 1548 v Augšburku vydané:

1. Přisahou zavázání byli, sedali v radě mezi ouřadem konšelským na prvním místě a dobré císaře a dědiců jeho, všemi obyčejí obmysletí, jednati a působiti. Co by snad proti císaři, vrchnosti a komoře královské se před se bralo, aneb jaké puntování se dálo, o tom aby bez meškání oznamoval a netajil a pokud moci bude, aby přetrhoval;

2. rychtář císařský má vždy při soudech konšelských bývati, pořádek držeti, aby v určité hodině se scházeli, lidem průtahy a odklady v jich spravedlnostech se nedály, osob přijímači nebyli, chudému jak bohatému skutečně k spravedlnostem napomáhali;

3. ouřad konšelský nemá té moci míti, aby schůze svolávali pro kteréžkoli příčiny, ani žádných společných schůzek mimo rathouzu nemávali;

4. pokuty jsme některým městům podle znění nových privilegií pozůstavili;

5. rychtář s podrychtářem má míti pilný zřetel, aby se nic od měšťanů osedlých i neosedlých, svobodných a přespolních nedálo, nezpívalo, nemluvílo, co by proti Bohu, vrchnosti bylo, rýbrž, aby lidé na služby boží v nedělní a sváteční dny pilně chodili. Pakli by kdo proti tomu se provinil, aby trestán byl. Povaleče a lidi zahálčivé, aby vyzdvihovali, aby každý práce v čas hleděl, zlo pře-trženo a křesťanské obcování a pořádek vyzdvižen byl.

(Sněmy II., 543., 544.)

Císařští rychtáři od r. 1548 až do r. 1618 jsou tito:
 (Wunš 55.)

1548—1564 Jiří Rozúm z Bílejova, jeho příručí neb podrychtář N. Píka z Nadějova.

1565—1572 Šebestián Rezler z Lišic.

1572—1593 25. července Jakub Šokol z Meziklas, pochován u sv. Petra.

1593—1609 Jiří Dědek z Vlkové, zemřel 3. května 1609.

1609—1611 Jan Dlouhý z Šenpachu.

1611—1617 13. listopadu Simeon Uždil, pochován u sv. Petra.

1618 Matěj Pšanský ve vzpouře ustanoven a po ní sesazen.

c) Konšelé, přísežní, obecní starší od r. 1418
do r. 1620, pokud v pamětech se zachovali:

- 1419 nejsou známi.
1420 29./11. Jileš z Chlumčan (I. C. 6).
1421 neuvádí se.
1422 nejsou známi.
1423 25./6. Beneš kožišník, purkmistr (I. C. 6).
1424 nejsou známi.
14./9. 1425. I. C. 6., str. 62. 1. Jan Krakovský, purkmistr, 2. Jakub Litochleb, 3. Jan Morava, 4. Beneš kožišník, 5. Křišťan lukař, 6. Joachim kožišník, 7. Jíra sladovník, 8. Filip soukeník, 9. Mikuláš Zatecký, 10. Václav pekař, 11. Jan Kršňák, 12. Jindřich z Těchlevic.
1426 15./4. Desky dvorské XV. 302. 1. Albrecht rychtář, 2. Valenta Kruzín, purkmistr, 3. Jan Vanda, 4. Matěj Trúba, 5. Jan Šebek, 6. Mikuláš Zatecký, 7. Jindřich z Těchlevic, 8. Martin Tuhý, 9. Matěj Bilinský, 10. Jan Hlupý, 11. Křížek Citolibský, 12. Jíra provazník, 13. Janek bratr Filipův.
1427 14./11. Desky dvorské XV. 302. Albert rychtář, 1. Jan Kršňák, purkmistr, 2. Petr Eraznův, 3. Mikuláš Zatecký, 4. Pavel Strádal, 5. Matěj Ranský, 6. Jindřich z Těchlevic, 7. Jan Morava, 8. Jíra provazník, 9. Křížek Husák, 10. Janek bratr Filipův, 11. Jan Mikánek, 12. Jíra sládek.
1428 neznámi.
1429 Nevera Jan, purkmistr (I. C. 6. 99.).
1430 15./9. (I. C. 6. 108): 1. Václav pekař, purkmistr, 2. Jan Krakovský, 3. Matěj Zalud, 4. Jan Nevera, 5. Matěj Truba, 6. Jan Morava, 7. Valenta Kruzín, 8. Křížek Citolibský, 9. Jan soukeník, 10. Jindřich z Těchlevic.
1431 }
1432 } v aktech se nezachovala jména jejich.
1433 }
1434 }
1435 7./1. Václav ze Smolnice, purkmistr (I. C. 6. 138.). 9./9. Martin, purkmistr (I. C. 6. 143.).
1436 28./4. Klement Kozka, purkmistr (I. C. 6. 148). 29./5. Kříž Husák, purkmistr.
1437 }
1438 } nezachovala se.
1439 }
1440 18./4. Václav Frech, purkmistr (I. C. 6.). 19./4. Petr Rapolický, purkmistr (I. C. 6. 179.).
23./4. 1441 Václav Varmužka, purkmistr I. C. 6. (III. 235).
19./1. 1442 Joachim purkmistr I. C. 6. 192.
1442 21./9. (I. C. 7. 1.) DD. 61. G. 20. 1. Mikuláš Hamrle, 2. Antoch, 3. Jan Hlupý, 4. Petr Zavadil, 5. Jan Rudman, 6. Jan Sestřínek, 7. Pavel Škopek, 8. Jan Mikánek, 9. Pavel Stradal, 10. Kliča, 11. Jan Avalva od brány, 12. Prokop Zahradka, 13. Joachim purkmistr. I. C. 6. 192.
1443 }
1444 }
1445 } nezachovala se.
1446 }
1447 }
1448 }
1449 }
1450 16./10. Konšelé: 1. Pavel Jeník, 2. Rameš. Starší obecní: 1. Jakub Hromádka, 2. Martin orbojník.

1451 17./4. 1. Pavel Jeník, 2. Rameš. Konšelé: 16./10. Jakub Hromádka, 16./10. Mařík Hasistein. Starší obecní: 8./8. Pavel Jeník, 8./8. Václav Sokol.

1452. Konšelé: 1. Pavel Jeník 15./7. 2. Matěj krejčí 15./7., 3. Zichan z Vlkové 16./10. 4. Vencl 16./10. Starší obecní: 1. Jan Vlčický 15./7., 2. Ondřej Špička 15./7., 3. Václav Trkal 16./10., 4. Hanuš Liška 16./10.

1453. Konšelé staří: 1. Zichan z Vlkové 24./4., 2. Vencl 24./4., 3. Martin orlojník 31./12., 4. Prokop Koranda 31./12. Starší obecní: 1. Mařík Hasistein 31./12., 2. Mikuláš švec 31./12.

1454. Konšelé: 1. Martin sladovník 29./3., 2. Prokop Kovanda 29./3., 3. Albert Bláha DD. XVI. 391., 4. Pavel Strádal DD. XVI. 391. Starší obecní: 1. Mařík Hasistein 29./3., 2. Mikuláš švec 29./3.

1455. Konšelé: 1. Jíra Kyselo, purkmistr, 2. Prokop Kovanda, 3. Václav krejčí. Starší obecní: 1. Hanušek Gluck, 2. Rameš.

1456. Konšelé: 1. Pavel Strádal, purkmistr, 2. Hanušek Gluk 15./4., 3. Rameš 15./11., 4. Prokop Zahrádka. Starší obecní: 1. Prokop Koranda 15./11., 2. Ondřej Špinka 15./11.

1457. Konšelé: 1. Jan Holub 15./11., 2. Martin sladovník 15./11. Starší obecní: 1. Ondřej Špinka 15./11., 2. Václav Trkal 15./11.

1458. Konšelé: 1. Pavel Jeník 19./11., 2. Ondřej Cup 19./4. Starší obecní: 1. Martin sladovník 29./11., 2. Prokop Koranda 19./11.

1459. Konšelé: 1. Albrecht Bláha, 2. Zichan z Vlkové (E. 3. 20), 3. Mikuláš Truba 14./10. 4. Jan Holubický 14./10. Starší obecní: 1. Jan Vlčický, 2. Filip Tábora, 3. Prokop Koranda, 4. Václav Trkal.

1460. Konšelé: 1. Jan Jilšovic, purkmistr, 2. Prokop Zahrádka, 3. Beneš bečvář, 4. Rameš krejčí, 5. Bárta, sedlár. Starší obecní: 1. Jan Vlčický, 2. Brož kameník, 3. Václav Trkal, 4. Prokop Koranda.

1461. Konšelé: Albert, rychtář. 1. Rameš, 2. Machek. Starší obecní: 1. Řehoř Litochleb, 2. Filip Tábora.

1462. Konšelé: 1. Matěj krejčí 28./8., 2. Prokop Koranda 28./8. Obecní starší: 1. Jan Liška, 2. Václav Suchý, krejčí.

1463. Konšelé: 1. Peša, purkmistr, soukeník, 2. Řehoř Litochleb, 3. Jirka soukeník, 4. Václav Rek, purkmistr, 5. Mikuláš Šebek, 6. Jakub řezník. Starší obecní: 1. Machek sladovník, 2. Václav Mikánek.

1464. Konšelé titíž jako 1463.

1465. Konšelé: 13./11. 1. Klimeš sladovník, purkmistr, 2. Zichan z Vlkové.

1466. Filip Tábora (E. 476.).

1467. Nezachovala se.

1468. Konšelé: 1. Václav Vančira E. I. 379.

1469. Konšelé: 1. Klíma sladovník, purkmistr 4./2. 2. Albert Bláha, 3. 4./2. Zichan z Vlkové, 4. Řehoř Litochleb. Starší obecní: 1. Prokop Koranda 4./2., 2. Mikuláš písařův 4./2.

1470. 28./2. 1. Bláha Albert, purkmistr, 2. 12./10. Václav Vančira, 3. Jan Kyhar 23./11., 4. Řehoř Litochleb 3./2., 5. Machek sladovník, 6. Sích místo Litochleba. Starší obecní: 1. Jiří Trkal 4./2., 2. Jan mlynářův 4./2.

1471. Konšelé: 1. Machek sladovník, purkmistr, 2. Václav Suchý čert, 3. Brož řezník až do 29./11. 1. Prokop Koranda, 2. Václav Smažil. Starší obecní: 1. Jan Kyhar, 2. Václav Horyna, 3. Jaroslav, 4. Václav Mikúnek.

1472. Konšelé: 1. 17./1. Zichan z Vlkové, purkmistr, 2. Jiří Jirda, 3. 23./11. Mikuláš (torbiceuna) Trubač, 4. Albert Bláha 13./11.

1473. Konšelé: 1. 7./5. Mikuláš, purkmistr, 2. 9./7. Václav z Všehrd 9./7., 3. Albert Bláha 15./10.

1474. Konšelé: 1. Jiří Šebek 4./2. 2. Jirda soukeník 11./3., 3. Klímeš koníř, 4. Mikuláš Trubač, 5. Peša soukeník.
1475. Konšelé: 1. Zichan z Vlkové 3./2., 2. Antonín řezník 18./8., 3. Jiří Trkal 3./5.
1476. Konšelé: 1. Zichan z Vlkové, 2. Jiří Trkal.
1477. Konšelé: 1. Zichan z Vlkové 3./1., 2. Václav z Černčic 2./5.
1478. Konšelé: 1. Jan Liška, purkmistr 12./5., 2. Pavel sladovník 16./1., 3. Petr Knurek 9./10.
1479. Konšelé: 1. Tomáš Hurt, purkmistr 12./2., 2. Václav Suchý čert 14./5.
1480. Konšelé: 1. Antoch, purkmistr 3./2., 2. Jiří Šebek 9./6., Mikuláš z Černčic 13./10.
1481. Konšelé: 1. Rameš Jiří, 2. Mikuláš z Černčic, 3. Zichan z Vlkové, 4. Václav ze Všehrd, 5. Pavel Kyhar, 6. Mikuláš řezník, 7. Jiří Šebek, 8. Václav Suchý čert, 9. Machek, 10. Jiří Trkal, 11. Jiří Honěk, 12. Jan Strádal (I. C. 8. 1.).
1482. Konšelé: 8./3. 1. Pavel Kyhar řezník, purkmistr, 2. Jan Sokol z Mor, purkmistr.
1483. Konšelé: 1. 14./2. Matěj Mezeřícký, purkmistr, 2. 3./10. Jiří Šebek, purkmistr.
1484. 1. Jan Hakášek, purkmistr 6./2. (E. 3. 168).
1485. 1. Matuš Rameš, purkmistr (E. 3. 176).
1486. Konšelé: 1. Václav Charamza, purkmistr, 2. Mikuláš z Černčic, 3. Martin Hubka.
1487. 1. Mikuláš z Černčic, purkmistr (E. 3. 188), 2. Mikuláš Tabor, purkmistr (E. 3. 176).
1488. Konšelé: 1. Jiří Šebek, purkmistr 18./1., 2. Matěj Mezeřícký, purkmistr 18./1., 3. Klímeš, purkmistr 13./6., 4. Jíra Trkal, purkmistr 18./6., 5. Václav Vančira z Všehrd 29./11.
1489. 1. Martin Hubka, purkmistr 22./5., 2. Mikuláš, purkmistr (z Černčic) 18./9.
1490. Konšelé: 1. Vít Vlčický, purkmistr 19./2., 2. Jiří Šebek, purkmistr 19./2., 3. Pavel Kyhar, purkmistr 7./5., 4. Mikuláš Tabor, purkmistr 13./8.
1491. 1. Václav Charamza 17./6. purkmistr, 2. Mikuláš Tabor 16./9. purkm., 3. Mikuláš z Černčic, purk. 16./9., 4. Václav Vančira 21./10.
1492. Matěj Mezeřícký, purkmistr 23./11. (E. 3. 222).
1493. Pavel Kyhar, purkmistr 8./3. (E. 3. 224. 9./3), Václav Charamza, purkmistr (E. 3. 227. 10./5.), Mikuláš Tabor, purkmistr (E. 3. 229. 11./6.).
1494. Martin Hubka, purkmistr (E. 3. 232. 25./4.).
1495. Jan Strádal, purkmistr (E. 3239.), Matěj Mezeřícký, purkmistr (E. 3. 243.).
1496. Mikeš z Černčic, purkmistr (E. 3. 248.), Mikuláš Tabor, purkmistr (E. 3. 250.).
1497. Jiří kožišník, purkmistr (E. 3. 261. 17./11.).
1498. Burian kožišník, purkmistr (E. 3. 287. 7./12., 1./12.).
1499. Jiří Šebek, purkmistr (E. 3. 264. 11./5.), Mikuláš Kapr, purkmistr (E. 3. 266. 8./6.).
1500. Pavel Kyhar z Černčic, purkmistr (E. 3. 268. 14./2.), Václav Brož, purkmistr (E. 3. 268. 14./2.).
1501. Matěj Hasistein, purkmistr (E. 3. 273. 1./5.), Mikuláš Semenkovský z Vlkové (E. 3. 274. 15./6.).
1502. Mikuláš Semenkovský z Vlkové, purkmistr 7./1., Vít Vlčický, purkmistr 16./4., Aleš kožišník, konšel, Jakub Hula, konšel.
1503. Matouš Rameš, purkmistr. E. 3. 283. 18./8.
1504. Jan Kostomlatský z Vřesovic, purkmistr 23./2. E. 3. 286., Aleš kožišník, purkmistr 22./11. E. 3. 289.

1505. Matěj Hasistein, purkmistr, E. 3. 289 24./1., Matěj Čtyr-
mecitný, purkmistr, E. 3. 289 24./1., Václav Charamza, purkmistr,
E. 3. 291 30./5.

1506. Jan Kostomlatský z Vřesovic, purkmistr, E. 3. 297 7./8.,
Vavřinec Zálaha, purkmistr E. 3. 298 27./11.

1507. Jan Šavel z Vlkové, purkmistr E. 4. 1. 29./1., Václav Užidil,
purkmistr E. 4. 6. 23./7.

1508. Jan Hruška, purkmistr E. 4. 7. 3./3., Martin Kyhar, purk-
mistr E. 4. 8. 26./5., Mikuláš Semenkovský z Vlkové, purkmistr
E. 4. 10. 14./1.

1509. Matouš Rameš, purkmistr E. 4. 13. 5./1., Václav Sokol z Mor,
purkmistr E. 4. 14. 5./5., Vavřinec Zálaha, purkmistr E. 4. 17. 9./11.

1510. Blažek soukeník, purkmistr E. 4. 21. 8./6.

1511. Mikuláš Tabor, purkmistr, Arch. č. XIII. 457., Jiřík Šajdér,
A. č. XIII. 457., Jakub Ječek, purkmistr E. 4. 28.

1512 nejsou žádní konšelé známi.

1513. Jakub Ječek, purkmistr E. 433. 31./1., Jiřík Čtyřmecitný
I. C. 8 11./2., Vít kožišník I. C. 8 11./2.

1514 nejsou známi.

1515. Mikuláš Tábor E. 7. 136. Konšelé: Jiřík pekař E. 7. 136.

1516. Konšel Prokop Kapr E. 3. 289.

1517. Konšelé: 1. Mikuláš Tabor z Lukovec E. 10., 2. Jakub Hula
E. 10. Starší obecní: 1. Ondřej Rozum E. 10., 2. Jiří Spěchna E. 10.

1518. I. C. 9. 16. 17. Konšelé: 1. Jiří Čtyřmecitný, 2. Mikuláš
Tábor z Lukovec, 3. Jiří pekař, 4. Prokop Kapr, 5. Mikuláš Král sou-
keník, 6. Jan Smutinec, 7. Aleš Honěk, 8. Jakub Hula, 9. Bartoš
Mezřický, 10. Jan pekař, 11. Jan Žlutický, 12. Vít kožišník. Starší
obecní: 1. Čtyřmecitný I. C. 9. 16., 2. Jan Smutinec I. C. 9. 16.

1519. Konšelé: 1. Jakub Hula (C. 9), 2. Jan Žlutický (E. 10).
Starší obecní: 1. Jan Starý I. C. 9., 2. Jan Suchý (I. E. 10.).

1520. Konšelé: 1. Jan Smutinec, 2. Ondřej Rozum (E. 6. 10.
f. 35. 6. 194). Starší obecní: 1. Vít kožišník, 2. Václav Vavřincovic
(E. 10.).

1521. Konšelé: 1. Jakub Hula (E. 11.) 1./7., 2. Václav Zálaha.
Starší obecní: 1. Jiří Čtyřmecitný 6./7., 2. Václav Mates.

1522. Konšelé: 1. Jan Žlutický, 2. Jan Soběhrd. Starší
obecní: 1. Ondřej Rozum 30./8., 2. Jan Štan.

1523. Konšelé: 1. Jan Smutinec (I. E. 45. 52.), 2. Burian Kantor
(I. E. 45. 52.). Obecní starší: 1. Jakub Hula, 2. Jiří Čtyřmecitný.

1524. Konšelé: 1. Jan Žlutický 10./1., 2. Jan Stan, 3. Jan Cha-
ramza, purkmistr 15./3. E. 7. 90. Starší obecní: 1. Jindřich
Spěchna, 2. Jan Habart.

1525. Konšelé: 1. Jiří Čtyřmecitný (E. 11), 2. Burian Kantor
E. 45. 78. Starší obecní: 1. Ondřej Rozum E. 11., 2. Jan
Havránek E. 11.

1526. Konšelé: 1. Jakub Hula 10./11., 2. Jan Stan E. 45. 93.
Obecní starší: 1. Jan Zaklánek 27./6. E. 11., 2. Jan Soběhrd.

1527. Konšelé: 1. Václav Kaňkovský 10./11., 2. Karian Kantor
(E. 45. 10). Starší obecní: 1. Jan Havránek E. 10. 106., 2. Jan
Žalud E. 10. 106.

1528. Konšelé: 1. Jindřich Špechna, 2. Václav Mates 10./11.
E. 45. 148. Obecní starší: 1. Jan Žlutický E. 10. 2. Václav
Smutinec E. 10. 11.

1529. Konšelé: 1. Zachariáš kožišník, 2. Burian Kantor, 3.
Jindřich Rozum, 4. Jindřich Špechna, 5. Jan Zaklánek, 6. Mikuláš
Hula, 7. Václav Kankovský, 8. Jan Kapr, 9. Jan Havránek, 10. Václav
Mates, 11. Jiří Nosek, 12. Jan Dědek. Starší obecní: 1. Jan
Kapr E. 10., 2. Jan Habart E. 10. f. 126.

1530. Konšelé: 1. Jan Zaklánek, 2. Jan Žalud E. 45. 196, 3. Aleš kožišník C. 41. 10., 4. Burian Kantor C. 41. 11., 5. Jan Stan C. 41. 12., 6. Jindřich Špechna, 7. Jan Havránek, 8. Jan Čtyrmečitný C. 41. 13., 9. Václav Mates C. 41. 13., 10. Jan Žlutický C. 41. A. 9., 11. Václav Kankovský C. 41. A. 17., 12. Jan Koudelka C. 41. B. 1. Starší obecní: 1. Matouš Zachař E. 10., 2. Jan Havránek f. 138.

1531. Konšelé: 1. Jan Žalud C. 41. A. 10., 2. Jan Habart C. 41. A. 14., 3. Václav Kaňkovský C. 41. A. 15., 4. Jindřich Špechna C. 41. A. 15., 5. Burian kantor C. 41. B. 1., 6. Jan Stan C. 41. B. 3., 7. Jan Kapr C. 41. B. 6. 8. Václav Mates C. 41. B. 12., 9. Aleš, kožišník C. 41. B. 16., 10. Jan Koudelka C. 41. B. 18., 11. Jan Zaklánek C. 41. B. 20., 12. Jan Žlutický C. 41. C. 5. Starší obecní: 1. Václav Mates E. 10. 154, 2. Jan Stan (ibidem).

1532. Konšelé: 1. Burian kantor, 2. Jan Habart E. 45. 224, 3. Jindřich Špechna, purkmistr C. 41., 4. Jan Žlutický C. 41., 5. Václav Kaňkovský C. 41. A. 16., 6. Jan Koudelka C. 41. A. 17., 7. Jan Zaklánek C. 41. A. 18., 8. Jan Čtyrmečitný C. 41. A. 19., 9. Matouš Zachař C. 41. B. 1., 10. Václav Mates C. 41. B. 2., 11. Jan Havránek E. 10. 162., 12. Rehoř Trubač C. 41. C. 14. Starší obecní: 1. Jan Žlutický E. 10. 162., 2. Jan Žalud.

1533. Konšelé: 1. Jan Zaklánek, 2. Jan Havránek E. 45. 243, 3. Jan Čtyrmečitný E. 45. 254., 4. Jan Stan C. 41. A. 14., 5. Jan Charamza C. 41. A. 20., 6. Jan Habart C. 41. B. 4., 7. Burian kantor E. 10. 73., 8. Jan Koudelka C. 41. D. 8., 9. Jan Dědek C. 41. D. 10., 10. Jakub kožišník C. 41. D. 13. Starší obecní: 1. Václav Mates, 2. Jan Dědek E. 10. 175.

1534. Konšelé: 1. Burian kantor C. 41. D. 17., 2. Jan Čtyrmečitný E. 45., 263., 3. Jan Havránek C. 41. B. 3. E. 10. 187., 4. Jindřich Špechna E. 10. 187., 5. Václav Kankovský C. 41. D. 17., 6. Jan Zaklánek C. 41. D. 18., 7. Matouš Zachař C. 41. D. 20., 8. Jan Habart C. 41. E. 3., 9. Jan Koudelka C. 41. E. 8., 10. Jan Žalud C. 41. E. 13., 11. Jan Zákostelský C. 41. E. 16., 12. Felix C. 41. E. 19. Starší obecní: 1. Zachař, 2. Jakub kožišník E. 10. 187.

1535. Konšelé: 1. Jan Zaklánek E. 10. 201., 2. Jiří Rozum, 3. Jan Stan C. 41. F. 10., 4. Jan Dědek C. 41. F. 11., 5. Jan Žalud C. 41. F. 13., 6. Jan Zákostelský C. 41. F. 14., 7. Jan Charamza C. 41. F. 15., 8. Jan Mečír C. 41. F. 16., 9. Jan Habart C. 41. F. 20., 10. Václav Kankovský C. 41. G. 2., 11. Petr Hruška z Března C. 41. G. 5., 12. Matouš Zachař C. 41. G. 6. Starší obecní: 1. Jan Stan E. 10. 201., 2. Jan Žalud.

1536. Konšelé: 1. Jan Koudelka C. 41. B. 1., 2. Rehoř Trubač C. 41. B. 1., 3. Jan Havránek E. 10. 212., 4. Jan Čtyrmečitný E. 10. 212., 5. Jindřich Špechna C. 41. 9. 8., 6. Václav Mates C. 41. 9. 14., 7. Rehoř Trubač C. 41. G. 16., 8. Jakub kožišník C. 41. G. 18., 9. Jiří Rozum C. 41. G. 19., 10. Jan Zaklánek C. 41. G. 20., 11. Jan Habart C. 41., H. 2. Starší obecní: 1. Jindřich Špechna, 2. Jan Charamza E. 10. 202.

1537. Konšelé: 1. Jan Habart E. 10., 2. Jan Žalud E. 10. 232., 3. Jan Dědek C. 41. H. 12., 4. Jan Stan C. 41. H. 14., 5. Bartoš Mezeřícký C. 41. H. 15., 6. Jan Čtyrmečitný C. 41. H. 19., 7. Jakub kožišník C. 41. J. 5., 8. Jan Mečír C. 41. J. 8., 9. Jan Habart C. 41. J. 10., 10. Jan Koudelka C. 41. J. 12., 11. Václav Mates C. 41. J. 14. Starší obecní: 1. Jan Koudelka E. 10. 232. 2. Jakub kožišník.

1538. Konšelé: 1. Jan Čtyrmečitný, purkmistr C. 41. A. 15., 2. Jan Zaklánek C. 41. K. 12., 3. Jan Dědek E. 10. 242. 4. Jan Stan E. 7. 140., 5. Bartoš Mezeřícký C. 41. K. 3., 6. Václav Kankovský z Gamsensteina C. 41. K. 8., 7. Jan Habart C. 41. K. 9., 8. Jan

Havránek C. 41. K. 16., 9. Jindřich Špechna C. 41. K. 20., 10. Rehoř Trubač C. 41. L. 2., 11. Jan-Mečír C. 41. L. 4. Starší obecní: 1. Jan Havránek E. 10. 242., 2. Jan Čtyrmečitný.

1539. Konšelé: 1. Jan Habart E. 10. 253. E. 12. 7., 2. Jan Žalud E. 10. 253. 3. Jan Koudelka C. 41. L. 12., 4. Jindřich Špechna C. 41. L. 16., 5. Václav Mates C. 41. L. 19., 6. Jan Dědek C. 41. M. 2., 7. Jan Charamza C. 41. M. 7., 8. Jan Mečír C. 41. M. 8., 9. Jakub kožišník C. 41. M. 10., 10. Jiří Rozum C. 41. M. 12., 11. Václav Kankovský z Gamsensteina C. 41. M. 13., 12. Jan Zaklánek C. 41. M. 17. Starší obecní: 1. Jan Koudelka E. 12. 7. E. 10. 253., 2. Jiří Rozum E. 12. 7.

1540. Konšelé: 1. Jan Havránek E. 12. 40., 2. Jan Čtyrmečitný E. 12. 40., 3. Václav Mates C. 41. M. 19., 4. Václav Kankovský C. 41. N. 2., 5. Jan Dědek C. 41. N. 3., 6. Jan Stan C. 41. N. 9., 7. Jan Žalud C. 41. N. 12., 8. Jakub kožišník C. 41. N. 13., 9. Matouš Stodola C. 41. N. 16., 10. Samuel C. 41. N. 17., 11. Michal Pika C. 41. N. 17. Starší obecní: 1. Jan Zaklánek (E. 12.), 2. Jan Dědek (E. 12.).

1541. Konšelé: 5./9. 1. Jan Žalud, 2. Václav soukeník E. 12. 77., 3. Václav Kankovský z Gamsensteina C. 41. P. 1, 4. Rehoř Trubač C. 41. O. 9., 5. Jan Čtyrmečitný C. 41. O. 11., 6. Jiří Rozum C. 41. O. 15., 7. Jan Bártovic C. 41. O. 16., 8. Václav pekař C. 41. O. 19., 9. Jan Habart C. 41. P. 2., 10. Havránek Jan C. 41. P. 6., 11. Jan Koudelka C. 41. P. 14. Starší obecní: 1. Jakub kožišník, 2. Mikeš rector vozataj E. 12.

1542. Konšelé: 1. Jan Habart, 2. Václav Kankovský z Gamsensteina, 3. Jan Havránek, 4. Jan Čtyrmečitný E. 12. 109 umřel, 5. Jindřich Špechna, 6. Rehoř Trubač, 7. Jiří Rozum, 8. Jan Stan, 9. Jan Charamza, 10. Šebastian Rezlar, 11. Vaněk pekař, 12. Jiřík Suchý C. 42. Starší obecní: 1. Jan Zaklánek, 2. Jakub kožišník E. 12. 109., 3. Václav Mates, 4. Jakub kožišník, 5. Jan mečír, 6. Vaněk písař, 7. Jakub Aleš, 8. Jiří Hubásek, 9. Šťastný Uždil, 10. Jan Polák, 11. Mikeš forman, 12. Jakub královic.

1543. Konšelé: 1. Jakub písařovic I. C. 9., 2. Václav soukeník E. 12. 143., 3. Jiří Rozum E. 12. 143., 4. Jindřich Špechna C. 42. A. 4., 5. Jan Trubač C. 42. A. 4., 6. Václav pekař C. 42. A. 7., 7. Jan Stan C. 42. A. 8., 8. Václav Kankovský C. 42. A. 9., 9. Jan Charamza C. 42. A. 10., 10. Jan Mečír C. 42. A. 11., 11. Šebastian Rezler C. 42. A. 2., 12. Václav starý písař C. 42. A. 18. Starší obecní: 1. Jan Žalud E. 12. f. 143., 2. Jan Stan E. 12. 143.

1544. Konšelé: 1. Jan Habart, 2. Václav Kankovský z Gamsensteina, 3. Václav písař (?), 4. Jan Čtyrmečitný, 5. Jindřich Špechna, 6. Jiří Rozum, 7. Jan Dědek, 8. Jan Mečír, 9. Václav soukeník, 10. Jan Šavrlík (?), 11. Felix, 12. Štěpán Koubek I. C. 10. 1. Starší obecní: 1. Václav písař (?), 2. Jan Šavrlík (?) E. 12. 173.

1545. Konšelé: 1. Jan Žalud E. 12., 2. Jakub kožišník E. 12. 210., 3. Matouš Zachař C. 42. C. 15., 4. Jan Koudelka C. 42. D. 7., 5. Jan Charamza C. 42. D. 10., 6. Jan Král C. 42. D. 14., 7. Jakub písařovic C. 42. D. 15., 8. Jan Vážný C. 42. D. 17., 9. Jan Habart C. 42. D. 18., 10. Jan Čtyrmečitný C. 42. D. 20., 11. Jiří Rozum C. 42. E. 6. Starší obecní: 1. Václav soukeník, 2. Jan Polák E. 12.

1546. Konšelé: 1. Jan Čtyrmečitný, 2. Jan Mečír E. 12. 249., 3. Jan Dědek C. 42. E. 12., 4. Václav Mates C. 42. F. 2., 5. Václav pekař C. 42. F. 5., 6. Jakub kožišník C. 42. F. 7., 7. Václav Kantor C. 42. F. 8., 8. Jan Habart C. 42. F. 9., 9. Jiří Rozum C. 42. F. Starší obecní: 1. Jakub písař E. 12., 2. Jiří Suchý E. 12.

1547. Konšelé: 1. Jan Habart primas, 2. Rehoř Trubač, 3. Jan Žalud, 4. Michal Pika, 5. Šebastian Rezler C. 42. E. 12., 6. Jan Dědek C. 42. F. 16., 7. Jan Machovius C. 42. G. 7., 8. Jan Suchý

C. 42 G 13., 9. Jan Čtyrmecitný C. 42. G. 16. Starší obecni: 1. Vaněk kantorovic, 2. Jan Charamza, 3. Václav Jeptišký, 4. Jan Polák E. 12.

1548. Konšelé: 1. Jan Dědek C. 12., 2. Jiří soukeník C. 12., 3. Jan Žalud C. 42. H. 18., 4. Jan Charamza C. 42. J. 2., 5. Sebastián Rezler C. 42. J. 9., 6. Jan Vážný C. 42. J. 11., 7. Jeroným Špunt C. 42. J. 12., 8. Jan Čtyrmecitný C. 42. J. 16., 9. Jan Habart C. 42. J. 20., 10. Jiří Rozum C. 42. K. 2., 11. Jindřich Špechna C. 42. K. 3. Starší obecni: 1. Jan Charamza, 2. Václav Vrbenský E. 12 329.

1549. Konšelé: 1. Jiří Rozum, 2. Jan Čtyrmecitný, 3. Jan Habart, 4. Jan Dědek, 5. Jan Žalud, 6. Jiří Trubač, 7. Václav pekař, 8. Jan Vážný, 9. Felix Užidil, 10. Jeroným Špunt, 11. Vít Chomútovský, 12. Jiří soukeník I. C. 14. 1.

1549. 19. XI. noví konšelé: 1. Jan Charamza, 2. Václav Uvatorovic, 3. Zikmund Smutinec, 4. Matěj Mikšovic.

1550. Konšelé obnova f. III. post Mathie: 1. Jan Mečír, 2. Jeroným Fink, 3. Jindřich Špechna 4. Jan Čtyrmecitný, 5. Jan Vážný, 6. Sebastian Rezler, 7. Jan Habart, 8. Jiří Rozum, 9. Jan, Trubač, 10. Jan Charamza, 11. Jiří Suchy E. 12., 12. Jan Dědek.

Konšelé 1551 obnoven f. V. post Crucis: 1. Jindřich Špechna C. 42. P. 13., 2. Jan Mečír C. 42. P. 19. R. 9., 3. Jiří Suchý C. 42. R. 3., 4. Jakub Sokol C. 42. R. 3i, 5. Jan Habart C. 42. R. 11., 6. Jan Čtyrmecitný C. 42. R. 14., 7. Sebastian Rezler C. 42. R. 17., 8. Václav Kantorovic, 9. Jiří soukeník, 10. Jaroslav Tabor, 11. Matěj Mikšovic, 12. (?) Jan Král C. 42. Q. 18., 13. (?) Jan Machovic C. 42. Q. 19.

1552. Konšelé: 1. Jiří Suchý C. 42. S. 16., 2. Jakub Sokol C. 42. T. 1. 3. Václav kantor C. 42. T. 6., 4. Jiří soukeník C. 42. T. 9., 5. Jaroslav Tabor C. 42. T. 11., 6. Matěj Mikeš C. 42. T. 18., 7. Jan Mečír C. 42. U. 2., 8. Jan Habart C. 42. U. 6., 9. Jan Čtyrmecitný C. 42. U. 14., 10. Jindřich Špechna C. 42. X. 3., 11. Jeroným Fink. Obnova f. V. post nativitatem Marie.

1553. Konšelé (senatores) obnoven f. V. die crucis 14./9.: 1. Jan Habart, 2. Jan Čtyrmecitný, 3. Jan Mečír, 4. Sebastian Rezler, 5. Jindřich Špechna, 6. Jiří Suchý, 7. Václav kantor, 8. Jaroslav Tabor, 9. Jiřík soukeník, 10. Jeroným Fink, 11. Sigmund Smutinec, 12. Václav Gregoric I. C. 43.

1554. Konšelé obnova f. V. ante crucis: 1. Vilém suknakraječ C. 43. F. 5., 2. Matouš písař C. 43. F. 10., 3. Sebastian Rezler C. 43. G. 1., 4. Jan Habart C. 43. G. 6., 5. Jan Čtyrmecitný C. 43. G. 6., 6. Jindřich Špechna C. 43. H. 1., 7. Jiří Suchý, 8. Jan Žalud, 9. Viktoryn Kříž, 10. M. Matěj Kolinský.

1556. Konšelé: 1. Jan Habart C. 43. K. 9., 2. Jiří Suchý C. 43. L. 21., 3. Daniel Koranda ze Sabinova, 4. Michal Pika z Navějova, 5. Jakub Sokol, 6. Jindřich Špechna C. 43. K. 2., 7. Jan Žalud C. 43. J. 9., 8. Jaroslav Tabor z Lukovec C. 43. J. 15., 9. Jakub Sokol C. 43. K. 2., 10. Sebastian Rezler C. 43. L. 5., 11. Jan Čtyrmecitný C. 43. L. 16.

1556. Konšelé: 1. Jan Čtyrmecitný E. 27. 3., 2. Jakub Sokol C. 43. L. 22., 3. Jan Habart C. 43. J. 13., 4. Jiří Suchý C. 43. J. 15., 5. Daniel Koranda ze Sabinova C. 43. J. 15., 6. Jan Habart C. 43. J. 16., 7. Jaroslav Tabor z Lukovec C. 46. J. 16., 8. Sebastian Rezler z Lišic C. 43. M. 4., 9. Jindřich Špechna C. 43. M. 11., 10. Jan Žalud C. 43. T. 7., 11. M. Matyáš z Bílejova C. 43. W. 11., 12. (?) Starší obecni: 1. Jeroným Fink, 2. Rehoř Sabenský E. 27. 3.

1557. Konšelé: 1. Jan Čtyrmecitný, 2. Jindřich Špechna, 3. Jiří Suchý, 4. Daniel Koranda ze Sabinova, 5. Jan Glans (Žalud), 6. Jaroslav Tabor z Lukovec, 7. Jakub písařovic, 8. Matouš Mikšů, 9. Jan Král, 10. Rehoř Sabena, 11. Jiří Novodomský, 12. Vávra Zákostelský.

1558. Konšelé: 1. Jakub písařovic C. 43. J. 16. C. 10. 2. Vavřinec Zákostelský (E. 27. 83.), 3. Sebastian Rezler, 4. Jiří soukeník, 5. Václav kantorovic (E. 27. 85.), 6. Daniel Koranda ze Sabínova, 7. Jaroslav Tabor z Lukovec, 8. Rehoř Sabena U. 20., 9. Jiří Novodomský C. 43. W. 2., 10. Jindřich Špechna 44. G. 5., 11. Jan Čtyrmečitý C. 44. G. 12., 12. M. Matyáš z Bílejova C. 44. H. 9. Starší obecni: Jakub Sokol a Viktoryn Křížovic.

1559. Konšelé: 1. Jiří Suchý C. 43. W. 1., 2. Jan Čtyrmečitý C. 43. W. 2., 3. M. Matyáš Kolínský C. 43. W. 16., 4. Jaroslav Tabor z Lukovec C. 44. F. 16., 5. Jindřich Špechna G. 1., 6. Sebastian Rezler z Lišic C. 44. G. 18., 7. Jan Habart C. 44. J. 11., 8. Jakub písařovic C. 44. K. 6. 9. Jan Vážný C. 44. K. 9., 10. Jiřík Novodomský C. 44. K. 19., 11. Jiří soukeník C. 44. L. 9., 12. Jakub Sokol C. 44. L. 12., Jan Král C. 44. M. 1.

1560. Konšelé: 1. Viktorýn Křížovic C. 44. P. 20., 2. Jakub písařovic C. 44. O. 16., 3. Jaroslav Tabor z Lukovec C. 44. O. 8., 4. Daniel Koranda N. 6., 5. Jiřík Suchý C. 44. N. 2., 6. Jindřich Špechna C. 44. M. 19., 7. Jan Čtyrmečitý C. 44. H. 17., 8. Jiřík soukeník C. 44. G. 7., 9. Jan Vážný C. 44. G. 5., 10. Jakub Sokol C. 44. G. 5., 11. Jan Král C. 44. G. 5., 12. Jan Habart C. 44. G. 5.

1561. Konšelé z E. 63.: 1. Jan Vážný, 2. Jaroslav Tabor z Lukovec, 3. Jakub Sokol, 4. Jakub písařovic, 5. M. Matyáš Kolínský, 6. Jakub Zákostelský, 7. Jan Habart, 8. Jan Čtyrmečitý, 9. Viktoryn Křížovic, 10. Jiří Novodomský, 11. Rehoř Sabena, 12. Václav Vohnout.

1562. Konšelé z E. 63. obnova f. IV, post Petri et Pauli: 1. Šebestián Rezler, 2. Jan Habart, 3. M. Matěj Kolínský, 4. Jindřich Špechna, 5. Jaroslav Tabor, 6. Jakub písařovic, 7. Jana Libra (Vážný), 8. Viktoryn Kříž, 9. Jakub Sokol, 10. Jiří Novodomský, 11. Rehoř Sabena, 12. Jeroným Strejček.

1563. Konšelé z C. 44. a 45.: 1. M. Matyáš Kolínský J. 1., 2. Rehoř Sabena G. 7., 3. Jakub písařovic H. 16., 4. Jakub Sokol P. 17., 5. Jiří Novodomský N. 14., 6. M. Jan Artofidius C. 15., 7. Jindřich Špechna D. 12., 8. Jaroslav Tabor D. 14., 9. Viktoryn Kříž D. 18., 10. M. Jan Hradešinský F. 2., 11. Jeroným Strejček F. 5., 12. Jiřík Čtyrmečitý F. 16. Obnova f. IV. post Cantate.

1564. Konšelé z C. 44. a 45. a E. 63. obnova f. IV. post Mathei: 1. Rehoř Sabena G. 8. C. 44., 2. Sebastian Rezler z Lišic G. 9., 3. Jeroným Strejček H. 4., 4. Jindřich Špechna C. 45. C. 16. 5. M. Matyáš Kolínský G. 7., 6. Jaroslav Tabor z Lukovec H. 10., 7. Jakub písařovic H. 18., 8. Viktorýn Křížovic J. 9., 9. Jakub Sokol K. 2., 10. Rehoř Sabena K. 15., 11. Jan Šmatla L. 18., 12. Jan Koubek discessit, 13. Erasmus (?).

1565. Konšelé obnova I. E. 63. C. 44. a 45.: 1. Jiří Rozum z Bílejova F. 18, 2. Jakub Sokol H. 1., 3. M. Jan Hradešinský H. 16., 4. Viktoryn Křížovic H. 16., 5. Jindřich Špechna H. 17., 6. Jan Šmatla C. 45. C. 16., 7. Jakub písařovic M. 15., 8. M. Matyáš z Bílejova M. 20., 9. Jaroslav Tabor O. 5., 10. M. Jan Artofidius P. 2. 11. Jiřík Čtyrmečitý Q. 20., 12. Jeroným Strejček.

1566. Konšelé I. E. 63. obnova 24. srpna 1566 C. 44. a 45.: 1. M. Jan Hradešinský G. 1., 2. Jakub písařovic G. 7., 3. Viktorýn Křížovic H. 4., 4. M. Matyáš z Bílejova C. 45. R. 10., 5. Jaroslav Tabor z Lukovec R. 15., 6. M. Jan Artofidius S. 17., 7. Rehoř Sabena T. 13., 8. Jan Král T. 14., 9. Jan Šmatla U. 19., 10. Jeroným Strejček, 11. Jiří Čtyrmečitý.

1567. Konšelé obnova f. V. post Bartholomei C. 44. C. 45.: 1. M. Jan Artofidius, 2. Jeroným Bramburk, 3. Jaroslav Tabor z Lukovec G. 7., 4. M. Jan Hradešinský H. 4., 5. Jeroným Strejček H. 4., 6. Rehoř Sabena H. 16., 7. Jiřík Čtyrmečitý H. 16., 8. Jan Král H. 17., 9. Jakub

Sokol U. 18., 10. Jindřich Špechna C. 45. W. 19., 11. Viktorýn Křížovic X. 2., 12. Jan Šmatla Q. 15., M. Matyáš z Bílejova Q. 15.

1568. Konšelé C. 44., 45. a 46.: 1. Rehoř Sabena C. 44. H. 4., 2. Jeroným Bramburk H. 16., 3. Jan Šmatla C. 45. C. 17., 4. M. Jan Artofidius C. 18., 5. Jakub písařovic X. 7., 6. Jakub Sokol X. 16., 7. Viktorýn Křížovic Q. 17., 8. Jan Král C. 46. E. 15., 9. Václav Holých C. 46. F. 14., 10. Rehoř Sabena.

1569. Konšelé C. 44., 45., 46., obnova pátek po Petru a Pavlu: 1. Jeroným Bramburk C. 44. H. 4., 2. M. Matyáš z Bílejova C. 45. C. 17., 3. Rehoř Sabena X. 14., 4. Viktorýn Křížovic Q. 14., 5. Jakub písařovic Q. 10., 6. Jan Šmatla C. 46. H. 1., 7. Jiřík Rozum z Bílejova C. 46. H. 1., 8. Jaroslav Tabor z Lukovec, 9. Jakub písařovic C. 46. H. 11., 10. Václav Holých C. 46. A. 15.

1570. Konšelé, obnoveno 30./6. C. 45., 46.: 1. Jan Král C. 46. J. 13., 2. M. Jan Artofidius C. 46. J. 6., 3. Jaroslav Tabor z Lukovec C. 46. E. 16., 4. Jeroným Bramburk E. 12., 5. Jakub Sokol C. 45. X. 10., 6. Jiřík Dědek C. 45. C. 47., 7. Jan Mikšovic E. 28., 8. Viktorýn Křížovic E. 28., 9. Rehoř Sabena E. 28., 10. Jakub písařovic E. 28., 11. Šťastný Ležák (kšaft), 12. M. Matyáš z Bílejova primas C. 13. A. 9.

1571. Konšelé I. E. 64., obnova 1./1.: 1. M. Jan Artofidius (kšaft), 2. Rafael Valkovec (kšaft), 3. Šťastný Šmohař E. 28., 4. Tomáš Voda E. 28., 5. Jan Šmatla C. 44. H. 4., 6. Jiřík Rozum z Bílejova C. 44. H. 16., 7. M. Matyáš z Bílejova C. 45. C. 17., 8. Jiří Dědek C. 45. X 16., 9. Jaroslav Tabor C. 45. O. 8., 10. Jakub Sokol C. 46. D. 13., 11. Rehoř Sabena C. 46. E. 3., 12. Jan Král E. 18.

1572. Konšelé I. E. 65, 2./5. obnoven: 1. M. Matyáš z Bílejova, primator C. 13. O. 2., 2. Jiří Dědek, purkmistr E. VI. 66., 3. M. Jan Artofidius (kšaft), 4. Jan Král (kšaft), 5. Rafael Valkovec, 6. Jakub písařovic C. 45. Q. 16., 7. Jan Šmatla C. 46. H. 12., 8. Jan Stodola C. 46. H. 20., 9. Jakub Sokol C. 46. U. 2.

1573. Konšelé I. A. 1., obnova 4./5.: 1. M. Matyáš z Bílejova, primas, 2. Jakub Sokol, spoluúředník, 3. Jakub Písařů, 4. Jan Král, 5. Jan Šmatla, 6. Jakub Zákostelský z Bílejova, 7. Rafael Valkovec, 8. Jiří Kotnar, 9. Zikmund Rudman, 10. Šebestian Žalud, spoluúředník, 11. Václav Holých, 12. Jan Straka I. A. 1.

1573. Starší obecní: 1. Šťastný Šmohař, 2. Viktorýn Kříž †, 3. Vávra Zákostelských, úředník, 4. Šťastný Ležák, 5. Václav Písařů, úředník, 6. Jan Kapr z Kaprsteina, 7. Tomáš Voda, 8. Jiří Uždil, 9. Jan Vondřejovic, 10. Jan Tuček, 11. Jan Rudman, 12. Šimon Mikšů.

1574. Konšelé I. A. 1. 29., obnoven 30./4. 1. M. Matyáš z Bílejova, primas, 2. Jaroslav Tabor z Lukovec, 3. Jan Králů † 18./5. 1574, 4. Jakub Zákostelský z Bílejova, 5. Rafael Valkovec, 6. Šebestian Žalud, 7. Jan Straka, soukeník, 8. Jeroným Bramburk, 9. Jan Vondřejovic, 10. Šimon Mikšů, 11. Jakub Písařů, 12. Jan Šmatla.

1574. Obecní starší: 1. Jiří Kotnar, 2. Šťastný Šmohař, 3. Šťastný Ležák, 4. Václav Písař † 24./5. 1575., 5. Šimon Pěnkava, 6. Jiří Uždil, 7. B. Vokurka, 8. Jan Kyhar, 9. Bartoň Ověáků, 10. Urban Rezler, 11. Václav Říhů, 12. Jan Brodský.

1575. Konšelé z 8./5. I. A. 1. 1. M. Matyáš z Bílejova, primas, 2. Jaroslav Tabor z Lukovec, 3. Jan Šmatla, 4. Jakub Zákostelský z Bílejova, 5. Jiří Dědek, 6. Rafael Valkovec, 7. Šebestian Žalud, 8. Jan Strana, 9. Jeroným Bramburk, 10. Jan Lisý z Požova, 11. Mikuláš Omphalus, 12. Jiřík Uždil.

1575. Starší obecní: 1. Šťastný Šmohař, 2. Jiřík Kotnar, 3. Jiřík Vokurka, 4. Jan Kapr z Kaprsteina, 5. Šimon Mikšů, 6. Bartoloměj Ověákovic, 7. Jan Kyhar, 8. Jan Brodský, 9. Florián Pařízek, 10. Jan Rudman, 11. Jiří Dlouhý, 12. Jan Stika.

1576 obnovil 5./12. Konšelé: 1. Jan Šmatla, primas, 2. Jaroslav Tabor z Lukovec, 3. Jakub Zákostelský z Bílejova, 4. Jiří Dědek, 5. Rafael Valkovec, 6. Šeb. Žalud, 7. Jan Straka, 8. Jeroným Bramburk, 9. Jan Lisý z Požova, 10. Zikmund Rudman, 11. Mikuláš Omphalus, 12. Jiří Uždil.

1576. Starší obecní: 1. Šťastný Šmohař, 2. Jiří Kotnar, 3. Jiřík Vokurka, 4. Jan Kapr z Kaprsteina, 5. Šimon Mikšů, 6. Bartoloměj Ovčákovíc, 7. Jan Kyhar, 8. Jan Brodský, 9. Florian Pařízek, 10. Jan Rudman, 11. Jiří Dlouhý, 12. Jan Štíka.

1577. Konšelé, obnova 7./6. A. 1.: 1. Jan Šmatla, primas, 2. Jaroslav Tabor z Lukovec, 3. Jakub Zákostelský z Bílejova, 4. Jiří Dědek, 5. Rafael Valkovec, 6. M. Jan Artofidius, 7. M. Adam Pelhřimovský, 8. Šeb. Žalud, 9. Jan Šifl, 10. Jan Lisý z Požova, 11. Mikuláš Omphalus, 12. Jiří Uždil.

1577. Obecní starší: 1. Jeroným Bramburk, 2. Zikmund Rudman, 3. Šťastný Šmohař, 4. Jiří Kotnar, 5. Jan Kapr z Kaprsteina, 6. Jiří Vokurka, 7. Šimon Mijšů, 8. Bartoň Vovčák, 9. Florian Pařízek, 10. Jiří Dlouhý, 11. Florian Rokycanský, 12. Vít Nymburský.

1578. Konšelé (obnovil 12./4. hofrychtýř Jan Komedka z Rovín): 1. Jan Šmatla, primas, 2. Jaroslav Tabor z Lukovec, Jakub Zákostelský z Bílejova, 4. Jiří Dědek, 5. Rafael Valkovec, 6. Jan Šifl, 7. Jan Lisý z Požova, 8. Mikuláš Omphalus, 9. Jiří Uždil, 10. Jan Kapr z Kaprsteina, 11. Jan Mikšů, 12. Petr písařů.

1578. Starší obecní: M. Jan Artofidius, 2. Šebestián Žalud, 3. Šťastný Šmohař, 4. Jiří Kotnar, 5. Václav Holých, 6. Florian Pařízek, 7. Jiří Dlouhý, 8. Jiří Vokurka, 9. Florian Rokycanský, 10. Jan Kyhar z Černčic, 11. Václav Mejtzký, 12. Lukáš Mydlář.

1579. Konšelé (obnova 2./5., obnovil hofrychtýř Jan Komedka z Rovín): 1. Jan Šmatla, primas, 2. Jaroslav Tabor z Lukovec, 3. Jakub Zákostelský z Bílejova, 4. Jiří Dědek, 5. Rafael Valkovec, 6. Jan Šifl, 7. Jan Lisý z Požova, 8. Jiřík Uždil, 9. Jan Kapr z Kaprsteina, 10. Zikmund Rudman, 11. Šebestián Žalud, 12. Petr Písařovic.

1579. Starší obecní: 1. M. Jan Artofidius, 2. Šťastný Šmohař, 3. Mikuláš Omphalus, 4. Jan Mikšovic, 5. Šťastný ležák, 6. Jiří Vokurka, 7. Florian Pařízek, 8. Jan Kyhar z Černčic, 9. Jiří Dlouhý, 10. Florian Rokycanský, 11. Lukáš Mydlář, 12. Petr Koubek.

1580. Konšelé (obnovení 20./4., hofrychtýř Jan Komedka z Rovín): 1. Jan Šmatla, primas, 2. Jaroslav Tabor z Lukovec, 3. Jakub Zákostelský z Bílejova, 4. Jiří Dědek, 5. Rafael Valkovec, 6. Jan Šifl, 7. Jan Lisý z Požova, 8. Jiří Uždil, 9. Jan Kapr z Kaprsteina, 10. Mikuláš Omphalus, 11. Jan Mikšovic, 12. Petr písařovic.

1580. Starší obecní: 1. M. Jan Artofidius, 2. Šťastný Šmohař, 3. Šťastný Ležák, 4. Zikmund Rudman, 5. Šebestián Žalud, 6. Václav Holejch, 7. Jiří Vokurka, 8. Florian Pařízek, 9. Florian Rokycanský, 10. Lukáš Mydlář, 11. Jan Dlouhých, 12. Šebestián Michna † 15./9. 1580.

1581. Konšelé (obnova 12./4., podkomoří Burian Tréka z Lípy): 1. Jiří Dědek, 2. Jan Šmatla, 3. Jaroslav Tabor z Lukovec, 4. Jakub Zákostelský z Bílejova, 5. Rafael Valkovec, 6. Jan Lisý z Požova, 7. Jiří Uždil, 8. Jan Kapr z Kaprsteina, 9. Mikuláš Omphalus, 10. Petr písařovic bakalář, 11. Jan Mikšovic, 12. Urban Rezler z Lošic.

1581. Starší obecní: 1. Jan Šifl, 2. M. Jan Artofidius, 3. Šťastný Šmohař, 4. Zikmund Rudman, 5. Šebestián Žalud, 6. Václav Holejch, 7. Florian Rokycanský, 8. Florian Pařízek, 9. Lukáš Mydlář, 10. Jiřík Všečka, 11. Jiří Dlouhý, 12. Václav Řihů.

1582. Konšelé (obnovení 13./4., hofrychtýř Václav Komedka z Rovín): 1. Jiří Dědek, 2. Jan Šmatla, 3. Jaroslav Tabor z Lukovec, 4. Jakub Zákostelský z Bílejova, 5. Jan Lisý z Požova, 6. Jiří Uždil, 7. Jan Kapr

z Kaprsteina, 8. Mikuláš Pupeček, 9. Jan Šifl, 10. Štastný Ležák, 11. Petr pisařovic, 12. Urban Rezler.

1582. Starší obecní: 1. M. Jan Artofidius, 2. Štastný Šmohař, 3. Zikmund Rudman, 4. Jan Mikšů, 5. Florian Rokycanský, 6. Jiří Vokurka, 7. Lukeš Mydlář, 8. Florian Pařízek, 9. Jiří Všetečka, 10. Jiří Dlouhý, 11. Václav Říhů, 12. Daniel Rak.

1583. Konšelé (obnoveni 27./2., Václav Komedka z Rovin hofrychtýř): 1. Jiří Dědek primas, 2. Jan Šmatla, 3. Jaroslav Tabor z Lukovce, 4. Jakub Zákostelský z Bělejova, 5. Jan Lisý z Požova, 6. Jan Šifl jinak Štraka (A. 2. E. 12.) 7. Jiří Uždil, 8. Jan Kapr z Kaprsteina, 9. Štastný Ležák, 10. Urban Rezler z Lišic, 11. Jan Mikšů, 12. Florian Rokycanský.

1583. Starší obecní (I. A. 2. D. 14): 1. M. Jan Artofidius, 2. Štastný Šmohař, 3. Zikmund Rudman, 4. Jiří Vokurka, 5. Lukáš Mydlář, 6. Sebastian Zalud, 7. Florian Pařízek, 8. Jiří Všetečka, 9. Jiří Dlouhý, 10. Vít Nymburský, 11. Daniel Rak, 12. Václav Nosidlo.

1584. Konšelé obnoveni 5.—9. III. (tytéž osoby roku 1583, potvrzeny od Buriána Trčky z Lipy podkomořího).

1585. Konšelé (obnoveni 9./5. 1585 od hofrychtěře Václava Běšina z Běšin): 1. M. Adam (Cholossius) primas, 2. Jiří Dědek, 3. Jaroslav Tabor z Lukovce, 4. Jakub Zákostelský z Bělejova, 5. Jan Lisý z Požova, 6. Jan Šifl, 7. Jiří Uždil, 8. Jan Kapr z Kaprsteina, 9. Urban Rezler z Lišic, 10. Florian Rokycanský, 11. Václav Mejtský, 12. Václav Nosidlo.

1585. Starší obecní: 1. M. Jan Artofidius, 2. Štastný Ležák, 3. Jan Mikšovic, 4. Štastný Šmohař, 5. Zikmund Rudman, 6. Jiří Vokurka, 7. Jiří Všetečka, 8. Lukeš Mydlář, 9. Jiří Dlouhý, 10. Vít Nymburský, 11. Daniel Rak, 12. Zikmund Mach.

1586. Konšelé (obnoveni 19./3. od Václava Běšina z Běšin hofrychtěře): 1. Jakub Zákostelský z Bělejova primas, 2. Jan Lisý z Požova, 3. Jan Šifl, 4. Jiří Uždil, 5. Jan Kapr z Kaprsteina, 6. Urban Rezler z Lišic, 7. Florian Rokycanský, 8. Václav Mejtský, 9. Václav Nosidlo, 10. Jan Mikšovic, 11. Lukáš Mydlář, 12. Jan Tučka.

1586. Starší obecní: 1. M. Jan Artofidius, 2. Štastný Ležák, 3. Štastný Šmohař, 4. Zikmund Rudman, 5. Jiří Vokurka, 6. Jiří Všetečka, 7. Jiří Dlouhý, 8. Daniel Rak, 9. Zikmund Mach, 10. Matyáš bakalář, 11. Ondřej Pelhřimovský, 12. Isaiáš Dubský.

1587. Konšelé (obnoveni 13./2. od Václava Běšina z Běšin hofrychtěře): 1. Václav Mejtský primas, 2. Jakub Zákostelský z Bělejova, 3. Jan Lisý z Požova, 4. Jan Šifl, 5. Jiří Uždil, 6. Jan Kapr z Kaprsteina, 7. Urban Rezler, z Lošic, 8. Florian Rokycanský, 9. Václav Nosidlo, 10. Jan Mikšovic.

1587. Starší obecní: 1. Štastný Šmohař, 2. Štastný Ležák, 3. Matyáš bakalář, 4. Jiřík Všetečka, 5. Jan Kyhar z Černčic, 6. Jiřík Dlouhý, 7. Daniel Rak, 8. Zikmund Mach, 9. Ondřej Pelhřimovský, 10. Jan Děber, 11. Jan Serej, 12. Jan Kochman.

1588. Konšelé (obnoveni 15./1., [I. C. 20.] od Václava Běšina z Běšin hofrychtěře): 1. Václav Mejtský primas, 2. Jakub Zákostelský z Bělejova, 3. Jan Lisý z Požova, 4. Jan Šifl, 5. Jiří Uždil, 6. Jan Kapr z Kaprsteina, 7. Urban Rezler z Ližic, 8. Florian Rokycanský, 9. Václav Nosidlo, 10. Jan Mikšovic, 11. Jan Tučka, 12. Matyáš bakalář.

1588. Starší obecní (I. A. 2., J. 7.): 1. Štastný Šmohař, 2. Štastný Ležák, 3. Lukáš Mydlář, 4. Jiří Všetečka, 5. Jan Kyhar z Černčic, 6. Jiřík Dlouhý, 7. Daniel Rak, 8. Jan Šerý, 9. Zikmund Mach, 10. Ondřej Pelhřimovský, 11. Jan Děber, 12. Jan Kochman.

1589. Konšelé (od Václava Běšina z Běšin hofrychtěře): Od 1.—9. jako 1588, 10. Jan Tučka, 11. Matyáš Matebeus Svidnický, 12. Jan Šerý.

1589. Obecní starší: 1. Jan Mikšovic, 2. Štastný Ležák, 3. Lukáš

Mydlář, 4. Jan Kyhar, 5. Jiřík Dlouhý, 6. Daniel Rak, 7. Zikmund Mach, 8. Ondřej Pelhřimovský, 9. Jan Dčber, 10. Jan Kochman, 11. Jiřík Krčma, 12. Zikmund Zub z Gamzenberka.

1590. Konšelé (obnovení od Václava Běšina z Běšin hofrychtěře): 1. Václav Mejtský primas, 2. Jakub Zákostelský, 3. Jan Lisý z Požova, 4. Jan Šifl, 5. Urban Rezler z Lišic, 6. Florian Rokycanský, 7. Václav Nosidlo, 8. Jan Tučka, 9. Matyáš Matebeus Svidnický, 10. Jan Serý, 11. Jiřík Všetečka, 12. Daniel Rak.

1590. Starší obecní: 1. Jan Mikšovic, 2. Lukáš Mydlář, 3. Jan Kyhar, 4. Jiřík Dlouhý, 5. Zikmund Mach, 6. Ondřej Pelhřimovský, 7. Jan Dčber, 8. Jan Kochman, 9. Jiřík Krčma, 10. Zikmund Zub z Gamzenberka, 11. Jan Vávrovic, 12. Jindřich Kalivodský.

1591. Konšelé (obnovení od Václava Běšina z Běšin hofrychtěře): 1. Jiří Uždil, 2. Václav Mejtský, 3. Jakub Zákostelský z Bílejova, 4. Jiří Dědek z Vlkové, 5. Jan Lisý z Požova, 6. Jan Šifl z Vasersteina, 7. Urban Rezler z Lišic, 8. Florian Rokycanský, 9. Jan Tučka, 10. Matyáš bakalář, 11. Daniel Rak, 12. Jan Dčber.

Starší obecní nejsou známi.

1592. Konšelé (A. 3. F. 19., Matyáš Prekl z Proksdorfu hofrychtěř obnovil): 1. Jiří Dědek z Vlkové primas, 2. Jiří Uždil, 3. Jakub Zákostelský z Bílejova, 4. Jan Šifl z Vosrsteina, 5. Urban Rezler z Lišic, 6. Florian Rokycanský, 7. Jan Tučka, 8. Matyáš bakalář Svidnický, 9. Daniel Rak, 10. Jan Dčber, 11. Ondřej Pelhřimovský, 12. Jan Písecký.

1592. Starší obecní: 1. Václav Mejtský, 2. Jan Lisý z Požova, 3. Jan Mikšovic, 4. Jan Serý, 5. Jiřík Dlouhý, 6. Zikmund Mach, 7. Zikmund Zub z Gamsenberku, 8. Lukáš Mydlář, 9. Jan Vávrovic, 10. Jiří Vokurka, 11. Václav Rybička, 12. Václav Kus.

1593. Konšelé dle A. 3. J. 2.—19. (purkmistr, konšelé nejsou uvedeni): 1. Václav Nosidlo, 2. Jan Dčber, 3. Ondřej Cholossius, 4. Jan Mikšovic, 5. Jan Strejc Písecký z Třebska, 6. Jiří Dědek z Vlkové, 7. Jan Serý.

1594. Konšelé (obnovení 26./4. A. 3., od Matyáše Prekla z Proksdorfu hofrychtěře): 1. Jiří Uždil primas, 2. Jakub Zákostelský z Bílejova, 3. Florian Rokycanský, 4. Václav Nosidlo, 5. Jan Lisý z Požova, 6. Jan Tučka, 7. Jan Dčber, 8. Jan Vávrovic, 9. Ondřej Pelhřimovský, 10. Jan Mikšovic, 11. Jan Serý, 12. Václav Vopozdil.

Obecní starší chybějí.

1595. Konšelé (obnovil Matyáš Prekl z Proksdorfu hofrychtěř): jako r. 1594: 1., 2., 3., 6., 7., 9., 8. — Noví konšelé: 9. Urban Rezler z Lišic, 10. Jan Šifl, 11. Daniel Rak, 12. Jan Mikšovic.

1596. Konšelé (obnova 2./5., Matyáš Prekl z Proksdorfu hofrychtěř): 1. Jiří Uždil primas, 2. Jakub Zákostelský z Bílejova, 3. Florian Rokycanský, 4. Jan Tučka, 5. Václav Nosidlo, 6. Urban Rezler z Lišic, 7. Jan Šifl z Vasersteina, 8. Jan Dčber, 9. Ondřej Pelhřimovský, 10. Daniel Rak, 11. Jan Vávrovic, 12. Jan Serý.

1596. Starší obecní (I. A. 3. N. 18.): 1. Jan Mikšovic primas, 2. Jan Písecký z Třebska, 3. Václav Vopozdil, 4. Lukáš Mydlář, 5. Jiří Dlouhý, 6. Šimon Uždil, 7. Šimon Peřina, 8. Václav Kus, 9. Václav Rybička, 10. Jakub Černohorský, 11. Štrachota Kocorovský, 12. Václav Červenka.

1597. Konšelé (I. E. 13., I. C. 13.): 1. Jan Tučka, 2. Václav Vopozdil, 3. Václav Nosidlo, 4. Florian Rokycanský, 5. Urban Rezler z Lišic, 6. Jan Šifl z Vasersteina, 7. Jan Dčber, 8. Daniel Rak, 9. Ondřej Cholossius Pelhřimovský, 10. Jan Vávrovic, 11. Jan Strejc z Třebska, 12. Jan Serý.

1597. Starší obecní: 1. Šimon Uždil, 2. Václav Rybička.

1598. Konšelé: 1. Václav Nosidlo, 2. Florian Rokycanský, 3. Jan Tučka, 4. Urban Rezler z Lišic, 5. Jan Dčber, 6. Jan Serý, 7. Ondřej

Cholossius Pelhřimovský, 8. Václav Vopozdil, 9. Jan Strejc Písecký z Třebska, 10. Jan Vávrovic, 11. Lukáš Mydlář, 12. Simeon Užidil, 1598. Starší obecní nejsou uvedeni.

1599. Konšelé jako r. 1598: 1.—11., 12. Václav Chrudimský.

1600. Konšelé: 1. Václav Nosidlo, 2. Florian Rokycanský, 3. Jan Tučka, 4. Simeon Užidil, 5. Urban Rezler z Lišic, 6. Jan Písecký z Třebska, 7. Jan Dčber, 8. Ondřej Cholossius, 9. Václav Vopozdil, 10. Jan Šerý, 11. Václav Chrudimský, 12. Václav Červenka.

1600. Starší obecní se neuvádějí.

1601. Konšelé (obnova 7./5.): 1.—9. titěž jako r. 1600, 10. Řehoř Kladrubský, 11. Václav Chrudimský, 12. Václav Červenka.

1601. Starší obecní: 1. Zikmund Zub, 2. Šimon Peřina, 3. Jiřík Dlouhý, 4. Jan Mikšovic, 5. Václav Kus, 6. Václav Martínek, 7. Jakub Černožský, 8. Strachota Kocorovský, 9. Jeroným Čech, 10. Václav Čestínský, 11. Jan Flašar, 12. Bartoloměj Hrouda.

1602. Konšelé (obnovení 13./3.): 1. Václav Nosidlo, 2. Florian Rokycanský, 3. Jan Tučka, 4. Simeon Užidil, 5. Jan Písecký, 6. Jan Dčber, 7. Ondřej Cholossius, 8. Václav Vopozdil, 9. Jan Šerý, 10. Václav Chrudimský, 11. Šimon Peřina, 12. Václav Martínek.

1602. Obecní starší: 1. Václav Červenka, 2. Zikmund Zub, 3. Bartoloměj Písecký, 4. Jan Mikšovic, 5. Jakub Černožský, 6. Strachota Kocorovský, 7. Jeroným Čech, 8. Václav Čestínský, 9. Bartoloměj Hrouda, 10. Václav Rybička, 11. Petr Šedivý, 12. Matěj Pšanský.

1603. Konšelé (obnovení 12./4.): 1. Jan Písecký z Třebska primas, 2. Václav Nosidlo, 3. Florian Rokycanský, 4. Jan Tučka, 5. Simeon Užidil, 6. Jan Dčber, 7. Ondřej Cholossius, 8. Václav Vopozdil, 9. Jan Šerý, 10. Šimon Peřina, 11. Václav Martínek, 12. Zikmund Zub z Gamsenperka.

1603. Obecní starší: 1. Václav Červenka, 2. Václav Chrudimský, 3. Jan Rezler z Lišic, 4. Jakub Černožský, 5. Strachota Kocorovský, 6. Václav Čestínský, 7. Bartoloměj Kurka, 8. Bartoloměj Hrouda, 9. Václav Rybička, 10. Petr Šedivý, 11. Matěj Pšanský, 12. Jan Bakalářovic.

1604. Konšelé (obnovení 3./5.): 1. Jan Strejc z Třebska primas, 2. Václav Nosidlo, 3. Florian Rokycanský, 4. Jan Tučka, 5. Simeon Užidil, 6. Jan Dčber, 7. Ondřej Cholossius, 8. Václav Vopozdil, 9. Jan Šerý, 10. Šimon Peřina, 11. Václav Martínek, 12. Petr Šedivý.

1604. Starší obecní: 1. Václav Červenka, 2. Zikmund Zub z Gamsenberka, 3. Václav Chrudimský, 4. Strachota Kocorovský, 5. Jakub Černožský, 6. Václav Čestínský, 7. Bartoloměj Kurka, 8. Václav Rybička, 9. Matěj Pšanský, 10. Jan Bakalářovic, 11. Pavel Pacovský, 12. Jiřík Koudele.

1605. Konšelé (obnovení 5./7.): 1. Václav Nosidlo primas, 2. Florian Rokycanský, 3. Jan Tučka, 4. Simeon Užidil, 5. Řehoř Kladrubský, 6. Ondřej Cholossius, 7. Václav Vopozdil, 8. Jan Šerý, 9. Šimon Peřina, 10. Petr Šedivý, 11. Jan Bakalář, 12. Strachota Kocorovský.

1605. Obecní starší: 1. Václav Červenka, 2. Jan Dčber, 3. Zikmund Zub, 4. Václav Chrudimský, 5. Jakub Černožský, 6. Václav Čestínský, 7. Bartoloměj Kurka, 8. Matěj Pšanský, 9. Pavel Pacovský, 10. Jiřík Koudele, 11. Jakub Kvíčalka, 12. Jan Cholossius.

1606. Konšelé (obnovení 14./4. od Matyáše Prekla z Proksdorfu hofrychtě): 1. Václav Nosidlo primas, 2. Florian Rokycanský, 3. Jan Tučka, 4. Simeon Užidil, 5. Řehoř Kladrubský, 6. Ondřej Cholossius, 7. Václav Vopozdil, 8. Jan Šerý, 9. Petr Šedivý, 10. Jan Bakalář, 11. Strachota Kocorovský, 12. Kryštof z Gryllova.

1606. Obecní starší: 1. Václav Červenka, 2. Jan Dčber, 3. Zikmund Zub, 4. Václav Chrudimský, 5. Jakub Černožský, 6. Václav

Češtínský, 7. Bartoloměj Kurka, 8. Matěj Pšanský, 9. Pavel Pacovský, 10. Jiřík Koudele, 11. Jakub Kvíčalka, 12. Jan Cholossius.

1607. Konšelé (obnoveni 23./4. od Matyáše Prekla z Proksdorfu hotrychtěře): 1. Rehoř Kladrubský primas, 2. Václav Nosidlo, 3. Jan Tučka, 4. Simeon Užidil, 5. Jan Šifl z Vosrsteina, 6. Jan Dčber, 7. Ondřej Cholossius, 8. Václav Vopozdil, 9. Jan Sova, 10. Petr Šedivý, 11. Jan Bakalářovic, 12. Kryštof Gryllus z Gryllova.

1607. Starší obecní: 1. Václav Červenka; 2. Václav Chrudimský, 3. Jakub Černohorský, 4. Strachota Kocorovský, 5. Václav Češtínský, 6. Bartoloměj Kurka, 7. Matěj Pšanský, 8. Pavel Pacovský, 9. Jiřík Koudele, 10. Jakub Kvíčalka, 11. Jakub Žalud, 12. Jan Hrouda.

1608. Konšelé (obnoveni 5./4.): 1. Václav Červenka, 2. Václav Chrudimský, 3. Jakub Černohorský, 4. Strachota Kocorovský, 5. Václav Češtínský, 6. Bartoloměj Kurka, 7. Václav Vopozdil, 8. Jan Šerý, 9. Petr Šedivý, 10. Jan Bakalář, 11. Kryštof Gryllus Rakovnický, 12. Jakub Černohorský.

1608. Obecní starší: 1. Mikuláš Malecius, 2. Jiřík Dlouhý, 3. (neznáme), 4. Šimon Peřina, 5. Václav Češtínský, 6. Bartoloměj Kurka, 7. Matěj Pšanský, 8. Pavel Pacovský, 9. Jiří Koudele, 10. Jakub Žalud, 11. Jan Hrouda.

1609. Konšelé (8. 5. obnoveni od Matyáše Prekla z Proksdorfu hotrychtěře): 1. Jan Tučka primas, 2. Simeon Užidil, 3. Rehoř Zhorský Kladrubský, 4. Václav Nosidlo, 5. Jan Šifl, 6. Václav Vopozdil, 7. Jan Šerej, 8. Václav Červenka, 9. Petr Šedivý, 10. Jan Bakalářovic, 11. Kryštof z Gryllova Rakovnický, 12. Jakub Černohorský.

1609. Starší obecní: 1. Strachota Kocorovský, 2. Mikuláš Malecius, 3. Šimon Peřina, 4. Václav Češtínský, 5. Bartoloměj Kurka, 6. Václav Rybička, 7. Matěj Pšanský, 8. Pavel Pacovský, 9. Jiří Koudele, 10. Jakub Žalud, 11. Jan Hrouda, 12. Jan Krupský.

1610. Konšelé (obnovil 10. 5. podkomoří Purkart Tučník z Křimic): 1. Rehoř Zhorský Kladrubský primas, 2. Jan Tučka, 3. Simeon Užidil, 4. (neznáme), 5. Václav Vopozdil, 6. Jan Šerej, 7. Daniel Rak, 8. Petr Šedivý, 9. Jan Bakalář, 10. Strachota Kocorovský, 11. Jakub Černohorský, 12. M. Mikuláš Malecius.

1610. Starší obecní: 1. Václav Červenka, 2. Šimon Peřina, 3. Zikmund Zub, 4. Václav Češtínský, 5.—9. neznáme, 10. Jan Hrouda, 11. Jan Krupský, 12. Tomáš Černý.

1611. Konšelé (obnoveni 31./10. od podkomořího Purkarta Točníka z Křimic): 1. Jan Šerý primas, 2. Rehoř Zhorský, 3. Václav Nosidlo, 4. Václav Vopozdil, 5. Daniel Rak, 6. Petr Šedivý, 7. Jan Bakalářovic, 8. Strachota Kocorovský, 9. Jakub Černohorský, 10. M. Mikuláš Malecius, 11. Kryštof Gryllus, 12. Jiřík Šifl.

1611. Starší obecní: 1. Václav Červenka, 2. Jan Rezler z Lišic, 3. Václav Češtínský, 4. Bartoloměj Kurka, 5. Václav Rybička, 6. Matěj Pšanský, 7. Pavel Pacovský, 8. Jiří Koudele, 9. Jan Hrouda, 10. Jan Krupský, 11. Tomáš Černý, 12. Rehoř Šafář.

1612. Konšelé (obnoveni 25./5. sadil Purkart Točník z Křimic podkomoří): 1. Václav Vopozdil primas, 2. Václav Nosidlo, 3. Rehoř Zhorský, 4. Jan Šerý, 5. Petr Šedivý, 6. Václav Červenka, 7. Jan Bakalářovic, 8. Strachota Kocourovský, 9. Jakub Černohorský, 10. M. Mikuláš Malecius, 11. Kryštof Gryllus, 12. Jiřík Šifl z Vosrsteina.

1613. Konšelé (obnoveni 12./5. [l. A. 12. L. 6.] podkomoří Purkart Točník z Křimic): 1. Václav Vopozdil primas, 2. Václav Nosidlo, 3. Rehoř Zhorský, 4. Jan Šerý, 5. Petr Šedivý, 6. Daniel Rak, 7. Jan Bakalářovic, 8. Strachota Kocourovský, 9. Jakub Černohorský, 10. M. Mikuláš Malecius, 11. Jiří Šifl z Vosrsteina, 12. Jan Cholossius.

1613. Obecní starší: 1. Pavel Pacovský, 2. Václav Čestínský, 3. Václav Rybička, 4. Václav Červenka, 5. Matěj Pšanský, 6. Jiřík Koudele, 7. Jan Hrouda, 8. Jan Rejnský, 9. Tomáš Černý, 10. Rehoř Šafář, 11. Simeon Kyhar, 12. Jan Straka.

1614. Konšelé (obnovení 13./5., hofrychtýř Mates Prekl z Proksdorfu): 1. Václav Nosidlo primas, 2. Václav Vopozdil, 3. Rehoř Zhorský, 4. Jan Šerý, 5. Petr Šedivý, 6. Jan Bakalářovic, 7. Strachota Kocorovský, 8. Jakub Černožorský, 9. M. Mikuláš Malecius, 10. Jiřík Šifl z Vosrsteina, 11. Jan Cholossius, 12. Matěj Pšanský.

1614. Starší obecni: 1. Pavel Pacovský, 2. Václav Čestínský, 3. Václav Rybička, 4. Václav Červenka, 5. Jiří Koudele, 6. Jan Hrouda, 7. Jan Rejnský, 8. Tomáš Černý, 9. Rehoř Šafář, 10. Simeon Kyhar, 11. Jan Straka, 12. Jan Krupský.

1615. Konšelé (obnovení 4./5., Matyáš Prekl z Proksdorfu hofrychtýř): 1. Václav Nosidlo primas, 2. Václav Vopozdil, 3. Rehoř Zhorský Kladrubský, 4. Jan Šerý, 5. Petr Šedivý, 6. Jan Bakalářovic, 7. Strachota Kocourovský, 8. Jakub Černožorský, 9. M. Mikuláš Malecius, 10. Jan Cholossius, 11. Matěj Pšanský, 12. Simeon Kyhar.

1615. Starší obecni: 1. Jiřík Šifl z Vosrsteina, 2. Václav Čestínský, 3. Václav Rybička, 4. Jiřík Koudele, 5. Jan Hrouda, 6. Jan Rejnský, 7. Tomáš Černý, 8. Jan Straka, 9. Jan Krupský, 10. Martin Jahoda, 11. Šimon Ždánický, 12. Mikuláš Draštil.

1616. Konšelé (obnovení 20./4., Matyáš Prekl z Proksdorfu hofrychtýř): 1. Václav Vopozdil primas, 2. Rehoř Zhorský, 3. Jan Šerý, 4. Petr Šedivý, 5. Jan Bakalářovic, 6. Krvštof Gryllus, 7. Strachota Kocourovský, 8. Jakub Černožorský, 9. M. Mikuláš Malecius, 10. Jan Cholossius, 11. Matěj Pšanský, 12. Simeon Kyhar.

1616. Starší obecni: 1. Pavel Pacovský primas, 2. Václav Červenka, 3. Václav Čestínský, 4. Václav Rybička, 5. Jiřík Koudele, 6. Jan Hrouda, 7. Jan Rejnský, 8. Tomáš Černý, 9. Jan Uždil, 10. Jan Straka, 11. Jan Krupský, 12. Šimon Ždánický.

1617. Konšelé (obnovení 13./4., Matěj Prekl z Proksdorfu): 1. Václav Vopozdil, 2. Rehoř Zhorský Kladrubský, 3. Jan Šerý, 4. Jan Bakalářovic, 5. Jakub Černožorský, 6. M. Mikuláš Malecius, 7. Matěj Pšanský, 8. Šimon Kyhar, 9. Šimon Ždánický, 10. Tomáš Černý, 11. Zikmund Maršálka, 12. Petr Šedivý.

1617. Starší obecni (obnovení 24./4.): 1. Strachota Kocorovský, 2. Pavel Pacovský, 3. Václav Čestínský, 4. Václav Rybička, 5. Martin Jahoda, 6. Jiřík Koudele, 7. Jan Hrouda, 8. Jan Rejnský, 9. Jan Uždil, 10. Jan Straka, 11. Jan Krupský, 12. Jan Mokry.

1618. Konšelé (obnovení 2./5., Jan Kašnar Prekl z Proksdorfu hofrychtýř): 1. Václav Vopozdil primas, 2. Rehoř Zhorský Kladrubský, 3. Jan Šerý, 4. Jan Bakalářovic, 5. Jakub Černožorský, 6. M. Mikuláš Malecius, 7. Simeon Kyhar, 8. Tomáš Černý, 9. Zikmund Maršálka, 10. Rehoř Šafářovic, 11. Václav Čestínský, 12. Václav Ležák.

1618. Starší obecni (posazení 9./6.): 1. Strachota Kocourovský, 2. Pavel Pacovský, 3. Václav Rybička, 4. Martin Jahoda, 5. Jiřík Koudele, 6. Jan Hrouda, 7. Jan Rejnský, 8. Jan Straka, 9. Jan Krupský, 10. Jan Mokry, 11. Jan Dědek, 12. Tomáš Rosacius.

1620. (18./12. obnovení) úřad od pánů komisarův, I. C. 24.): 1. Matěj Pšanský J. M. C. rychtář, 2. Václav Vopozdil primas, 3. Rehoř Zhorský, 4. Jan Bakalářovic, 5. Jakub Černožorský, 6. M. Mikuláš Malecius, 7. Simeon Kyhar, 8. Tomáš Černý, 9. Zikmund Maršálka, 10. Rehoř Šafář, 11. Václav Čestínský, 12. Václav Ležák.

Dodatek k roku 1620:

18. XII. 1620 nový úřad konšelský obnoven a posazen skrze uroz. a statečného rytíře Divíše Markvarta z Hrádku na Bělé a Někmiří

J. M. C. radu, Václava nejstaršího Vratislava z Mitrovic na Starém Kníně a Václava Mladotu ze Solopisk a na Lišanech, komisaře J. M. C. knížete Karla z Lichtensteina (I. F. 1.).

1621. (18./12. Starší obecní I. A. 13., E. 12.): 1. Strachota Kocorovský, 2. Pavel Pacovský, 3. Václav Rybička, 4. Martin Jahoda, 5. Jiřík Koudele, 6. Jan Hrouda, 7. Jan Rejnský, 8. Jan Straka, 9. Jan Krupský, 10. Jan Mokrý, 11. Jan Dědek, 12. Tomáš Rozacius.

d) Písaři městští (notarius civitatis, také scriptores.)

Městští písaři nebyli tím jen, co slovo jejich značí, nýbrž osoby, které se vyznaly v právu městském. Dokud agenda městská nebyla rozsáhlá, stačil jeden písař pro obec. Brzy však, když se zapisovalo do soudních knih a mimo to vedly se seznamy berní, zvláštní knihy dluhů (obligationum), svědomí (testimoniorum), bylo potřebí více sil k vedení zápisů do knih. Budeme mítí písaře mladšího a služebníka konšelfův, kteří všichni psali do městských knih. Bylať také registra purkmistrská, rychtářská. Ze všech těchto knih zachovaly se jen některé. Kniha svědomí (to jest svědeckých výpovědí) zachovala se teprv třetí; první a druhá se ztratily. Mnoho-li tyto knihy v sobě obnášely věcí, týkajících se nejen města, ale i dalekého okolí, můžeme z těch knih, které ještě před rukama máme, souditi. Také pamětní knihy, které nyní znamenány jsou písmenem A, ztratily se první dvě nejstarší. Ale i z toho, co nerozumné časy věku císaře Josefa II. a ještě více nejnovější doba od r. 1848—70 nezničily, zůstalo přece tolik, že dobu od r. 1317—1848 můžeme nejen v hlavních rysech, ale i v podrobnostech šťastně sledovati.

Posledního písaře Jana z doby předhusitské, manželka Klára s dětmi svými Janem, Martou a Dorotou přichází ještě r. 1427. (I. C. 6.) Nástupce jeho jest opět Jan s Marketou manželkou, dle původu ze Žlutic, od r. 1426 11. ledna. (I. C. 6.) Dostává ještě plat v r. 1460.

Roku 1461 objevují se dva písaři a sice Mikuláš a Václav. (I. E. 9., 188.) Václav písař dostává ještě r. 1470 na sv. Martina 30 gr. (I. E. 9., 251.) Roku 1473 jest ještě zde. Manželka jeho sluje Dorota. (I. C. 7.)

1484 6./2. Václav písař a Kateřina, manželka. (I. C. 7.) Připomíná se ještě 1494 24. ledna. (I. C. 8.) Služné se vytyká: plat svatojirský 2 kopy, svatomartinský 30 gr. Snad po něm ujal písařství Kříž Příbram, 1497 po prvé se objevující, který zemřel r. 1516. Dcera jeho Regina vzala si bakaláře Michala Píku. Rod tento Píků později zvaných z Nadějova (ne z Navějkova, jak má Dvorský v pamětech o školách) trval v Lounech ve třech pokoleních a držel domy a mnohá zboží v Blšanech, o které byl s městem v nesnázi.

Již 1514, tedy dvě leta před smrtí písaře Příbrama, jest tu jiný Václav písařem, jehož manželka byla Magdalena. 1522, 1523, 1524, 1525 dostává služné na hrůmnice 30 gr., na Martina taktěž, na Jiří a Havla po 2 kopách. Posledně nalezli jsme ho 1545 jako starého písaře, ale již 1538 uvádí se Jan písař městský Klatovský — 1540. Neumíme však rozhodnouti, byl-li zde neb v Klatovech

písařem. 1546 a 1547 Matouš písař městský, který 1554 1. prosince umřel (bible Ročovská).

1556—1571 zastává místo písařské Jan Zákostelský z Bílejova. Po něm nastupuje M. Adam Cholossius Pelhřimovský, který tu 1569 byl mistrem školním. Vzal si Annu z Bílejova a druhou Markytu. Po něm stal se radním písařem Petr Hradecký, ale jen na krátko. 13. března 1593 Tomáš Brodský nastoupil jeho místo. 1593—1598 Petr Casselius Hradecký jest radním písařem. Mezi tím Tomáš Brodský jako druhý městský písař místo to zastával a r. 1600 27. září umřel (Mikšovic 221.).

Od r. 1601—1622 byl písařem Bartoloměj Hircius Písecký a od r. 1603—1617 zároveň s ním Rehoř Zhorský Kladrubský.

e) Úřední služebníci (famuli civiles.)

Byli k ruce písařům radním. Snad k nim patřil Jan písař a Benuše manželka, rozdílný od písaře radního Jana ze Zlutič a Markety manželky jeho. (I. C. 6.) 1453 a 1454 Dřímota famulus civilis, úřední služebník (E. 9.). 1456 již jím nebyl (E. 9., 129.). 1457 Kněžek služebník úřední, snad totožný s Janem služebníkem úředním, není-li to Jan Roh služebník úřední z r. 1463 (E. 9., 222.) a 1464 (E. 9., 220.). 1469 Bartoň služebník úřední. 1470, 1471, který zapisoval ve bráně cla (E. 9., 255.). 1471 jiný služebník úřední Blažek (E. 9., 257.).

1501. Václav služebník úřední a posel, 9./6. (orig. loun.).

1511. Vavřinec Březina služebník pánův (archiv český, XIII., 467.) též 1513 (arch. č. XIX., 220.).

1555. Endrle služebník panský (kšaft jeho).

1557. Zikmund služebník (E. 5., 219.).

1572. Daniel služebník ouřední, přísežný (kšaft).

1573. Daniel Albín Noslavský služebník (kšaft), 1574 (kšaft), 1575 (kšaft), 1576 (kšaft), 1577 (kšaft), 1578 potom mladší písař (Mikšovic).

1580. Václav, někdy služebník panský (C. 48., G. 2.).

1582. Jiřík Kroužek služebník panský (kšaft).

1585. Johannes služebník pánův (kšaft), 1586 Johannes Blitonus, radní služebník, vzal odpuštění (Mikšovic, 59.).

1589. Šimon Peřina služebník ouřední (C. 22., 195.). 1590 Šimon Peřina Nepomucký (kšafy), 1592 (kšaft), 1593 (kšaft), 1594 (šaft), 1595 (kšafy), 1596 (kšaft).

1597. Pavel Mikšovic ouřední služebník (kšaft), 1599 (kšaft), 1600 (kšaft), 1601 Pavel Mikšův služebník pánův (C. 34., 803.), známý kronikář lounský.

1603. Tomáš Přemysl služebník ouřední (C. 49. vzadu).

1605. Adam Kameš úřední služebník (kšafy).

1607. Matouš Hradecký služebník pánův (kšafy), 1608 (kšafy), 1609 (kšafy).

1609. Kryštof Dryander (neb Erkman úřední služebník) (kšafy), 1611 (kšafy), 1612 (C. 50.), 1613 (C. 35., 217.), 1614 (C. 35., 269.), 1615, 1616, 1617, 1618.

1609—1610. Václav Janeček úřední služebník (C. 50. inventáře), 1610 (kšafy).

f) Mladší písaři:

1434. Jan scriptor a Benuše manželka jeho (I. C. 6.).
 1452. Václav ingrossator dostává na Jiří a na Havla po
 30 gr. (I. E. 9., 42.—43.), 1453 taktěž na Havla 30 gr.
 1461, 1463. Vaněk písař městský, vedle Mikuláše písaře
 (I. C. 7.).
 1548. Jan Vážný, rychtář městský a písař městský
 (I. C. 12.), vedle radního písaře Matouše.
 1557. M. Matěj Kolonius vicenotarius (kšaft), byl tedy
 M. Matěj Kolínský z Břejeva zástupcem písaře Jana Zákostelského
 (kšaft).
 1567. Jiřík Dědek mladší písař, 1568 (C. 46., inventář
 Doroty Polákové).
 1577. Daniel Albín Nosislavský mladší písař (kšaft), 1579
 (C. 21., A. 9.), 1580 (kšaft), 1581 (kšaft), 1582 (C. 13., E. 14.).
 1582. Tomáš Brodský druhý písař (Mikšovic kronika (C. 13.),
 1591, 1592 jest učiněn písařem radním na místo Adama Cholossia.

g) Louny za hranicemi města; držba mimo město.

Za nastalých husitských válek měly Louny čelné účastenství. Nejprve stanuly po boku Táborů, 1420 byly pod mocí Zikmunda císaře, opět na straně Táborů i v bitvě u Lipan, načež se daly na stranu Pražan. Účastenství na bojích, které od r. 1420—1448 zemi českou znepokojovaly, dala si zaplatiti nejprv šlechta a to především od císaře Zikmunda, který statky církevní rozdával těm, kteří po boku jeho mu vojensky sloužili. Byla to šlechta, která na oko se tvářila katolickou, poněvadž Zikmund katolíky držel. Byla to šlechta husitská, která rozchvácené statky mocí ujala a později správcem království českého Jiříkem z Poděbrad v držení statků těch potvrzena byla. K uchvatitelům zboží duchovenstva klášterního i světského patřila i královská i jiná města. Že Lounští dali si boje ty také zaplatiti, dokazuje to, že kolem roku 1450 drželi následující vesnice: 1. Březno, 2. Brloh, 3. Brzvaný, 4. Dobroměřice, 5. Deštnice, 6. Hříškov, 7. Kamennou vodu, 8. Kostoloprty neb Postoloprty, 9. Lenešice, 10. Levunice, 11. Malnice, 12. Mnichov, 13. Novou ves, 14. Odolice, 15. Počeradec, 16. Pochválov, 17. Rannu, 18. Selitice, 19. Sinutec, 20. Smolnici, 21. Skupice, 22. Trhlavy, 23. Týnec Mnichův (neb Kamenný) 24. Vrbku, 25. Výkov. Či byly tyto vsi před válkami husitskými? Rozdělení jejich je lehké. Největší část jich náležela klášteru benediktinskému v Postoloprtech, na jehož zničení měly Louny se Slánskými a Žateckými největší podíl. Druhá část náležela klášteru cisterckému v Oseku a třetí část tvořily vesnice, jež náležely klášteru řeholních kannovníků sv. Augustina v Roudnici. Dobroměřice, Ranna, Nečichy, Trhlavy a Oblík byly jméním kláštera Magdalenek sv. Anny v Lounech, které zvláštním ujed-

náním mezi dědici zakladatele toho kláštera Bera spadly na město, o čemž při dalším vypravování bude podrobně se o tom zmíniti. Kdo by však chtěl zvěděti, jak jednotlivé vesnice přišly na město Louny, uvázne při mnohých odpověď a bude se míti za to, že právem válečným zabráný byly. Tak hned při 1. Březnu r. 1427 praví se, že město dává Blažkovi Rudmanovi za pole, které mu vzali na příkopy městské, jakousi nivu, která druhdy patřila k poplužní vsi Březnu s tou podmínkou, kdyby tato niva sirotkům Blažka Rudmana rukou mocnou vzata byla, že rada městská je jinak odškodní. Není-li v této podmínce obsaženo, že město jen mocí a ne právem popluží vesnice Března nabylo? Ještě větší důkaz, že město nabylo vsi Března mocí, jest smlouva o prodej mlýna v Březně 21. ledna 1427 uzavřená (I. C. 6), česky psaná: „Ve jménu Pána našeho všemohoucího Amen. My purgmistr, rada i obec m. lúnského žádajíce škody, nedostatky, dluhy, v něž jsme v těchto nynějších válkách o ctění a pravdy pána našeho Jezu krista i o jeho zákon vedle všech věrných k témuž příchýlných bojující upadlí, v některakém kusu ač neúplně navrátiti, z rozmyslu dobrého a z svorné jednoty a vůle naší mlýn a městiště mlýnové v Březně (!) na Ohři toliko s jedním košem v ty časy a s dvorem mlýnovým od nás potem bojovným dobytý a potom od nepřátel svrchupsaných pravd spálený pro vzdělání jeho zase k užitku s luhem s druhé strany Ohře, s břehy a lúkú k tomu luhu příslušející a přiměřenú v mezích jich jasně světlými znameními okázaných a obmezených rozšafnému Benešovi, mlynáři z Obory, Margaretce, manželce jeho, jich dědicům a budoucím za 40 kop g. peněz dobrých stříbrných měny české dali sme a prodali a stúpili, přijavše od nich peníze nám úplně zaplacené, pod výminkami... že budou platu úročního věčného sto strychů rži míry naší městské a kopu gr. měny svrchupsané na každý rok pololetně 50 strychů rži a půl kopy gr. platiti... Jestliže bychom kdy z obdarování božího pána a správci tohoto šířého království českého měli, kteréhož by všechny obce z jedno-svorné vůle bez dělení pravdy pána našeho Jezukrista a jeho zákona se přidrží, za pána a správci vyzdvihli a teď mlýn nám z rukou vysúti chtěl, slibujeme o to státi, aby ten mlýn... ráčil milostivě zachovati a zůstaviti k našemu požívání pro vše časy budoucí.“

Z této smlouvy jde, že Lounští mlýn zabrali na účet válečných výloh svých a že si toho dobře vědomi byli, až bude volen správce země, že ten moc má jim ho vzíti. Kdy z rukou lounských Březno vyšlo a jak se dostalo k panství postoloprtskému, najde se při zápisech krále Jiřího z Poděbrad.

2. Brloh, ves kláštera kanovníků Augustianů v Roudnici, zapsán byl 1420 28. října od krále Zikmunda Parcifalovi a Lotovi z Vinařic spolu s Pochválovem a Smolnicí. Část té vsi drželi

lounští r. 1450—1452. Jak k ní přišli, není známo. (Arch. Loun I. E. 9.)

3. Brzваны, také Břваны a fara Všechlapy, ves kláštera postoloprtského, držel 1436 21. září spolu se Skupicemi Beneš z Kolovrat zápisem od císaře Zikmunda v 500 kopách (arch. č. I. 495 a Čelakovský registra 108 č. 22. Kapitolní archiv XXXIII. 514). Kdy a jak se dostaly Lounům, není známo. Roku 1453 2. ledna stoupily je p. správci Jíříkovi z Poděbrad. R. 1459 23. května dostal je Zbyněk Zajíc z Hazmburka od krále Jiřího do života.

4. Deštnice. Z této vesnice měl vycházeti plat ke kostelu sv. Mikuláše. Později 1483 drží celou ves Žibřid ze Strojetic a 3 kopy dávají se kostelu sv. Mikuláše v Lounech.

5. Dobroměřice držel rychtář lounský Bér a větší část vsi s podacím kostelním, jednotlivé dvory drželi měšťané lounští takovým právem jako v Citolibi a v Blšanech. Z desk dvorských (XIII., archiv č. XXXI.) známe Blažka, Jana Zuka, který po Bohdalovi obdržel štěpnici a zahradu s půllánem polí a Omastu. Větší část drželi dědici rychtáře Bera, kterýž ji dal klášteru Magdalenek v Lounech. Po vymření klášternic dědici zakladatelé obdrželi všecko zboží jeho v Dobroměřicích, Ranné, Nečichách, Trhlavech a v Oblíce a zvláštním listem poručil král Jiří, aby vystavěn byl špitál v městě, poněvadž v předměstí Benátkách pro časté povodně klášter zašel. Po mnohých proměnách i po konfiskaci jmění císařem Ferdinandem I. za příčinou pomoci ve válce šmalkaldské zůstaly dotčené vesnice jako jmění kostelů a škol lounských.

6. Hříškov měl platiti spolu s Bedřichovici 5 gr. ročního platu.

7. Kamenná voda. Z této vesničky vycházel v l. 1450 až 1453 kolem 6 kop ročních. Že by byla dříve statkem kláštera postoloprtského, nikde nenalézám. Město Louny drží ves od r. 1450 do r. 1453.

8. Lenešice zapisuje císař Zikmund 1436 21. září spolu s Březnem Parcifalovi z Prostiboře v 500 kop. (Sedláček, Zbytky register král. č. 1341, str. 185.) Jak se dostaly Lounům, není známo.

9. Levunice, ves kláštera postoloprtského. Od koho a kdy tuto ves Lounští získali, není známo.

10. Malnice náležela jen částečně klášteru postoloprtskému. R. 1437 31. srpna zapisuje císař Zikmund náhradou za to, že jim byla některá zboží ve válkách opanovaná odňata, 1300 kop gr. na zboží kláštera postoloprtského. Navracuje jim Březan a Malnice a dává jim k držení klášter lounský, avšak tím způsobem, byl-li kdo z toho rodu Bérova zakladatelova schudlý, aby ti

tělesnou potřebou opatření byli. (Z rukopisné paměti r. 1878 předložené od Antonína Merze, opis listu v úterý po sv. Vavřinci 13. srpna). Z té paměti jde na jevo, že tento zápis byl výsledkem sporu, kterýž měli Lounští s Matyášem Loudou z Chlumčan; neb tento si vyprosil na císaři majestát na Smolnici, Lounští však měli slovo císaře, že jim zboží ve válkách opanovaná ponechá. (Sedláček: Zbytky reg. král. r. 1588, str. 216.)

11. Mníchov byla klášterní ves Osecká, kterou zapsal císař Zikmund r. 1421 Vláškovci z Kladna. Snad od něho ji dobrou vůlí dostali Lounští.

12. Nová ves založena klášteřem Augustianů, kanovníků v Roudnici, 1347 16. října podnikatelem Lvem z Divic, která se měla nazývati Větrín. Jméno to se ale neujalo. Od koho se dostala Lounům, není známo.

13. Odolice, ves kláštera Oseckého, zapsána jest od císaře Zikmunda r. 1421 Vláškovci z Kladna. Od něho asi se dostala Lounům.

14. Pochválov, ves Johanitů (Maltánů), byla králem Sigmundem zapsána Parcifalovi a Lotovi, bratřím z Vinařic. Od nich se dostala Plichtovi z Žirotína, který jej postoupil Martinovi Radickému, řečenému Smolík, měšťanu Starého města pražského. Po něm ji držel Albrecht z Kolovrat na Krakovci (arch. č. VI., 531). 1539 koupili Lounští tuto ves od velmistra Jana Lomnického z Budče a drželi ji až do r. 1548. Konfiskací přešla na krále Ferdinanda I. a tento ji prodal Janovi staršímu z Lobkovic a na Zbiroze, nejvyššímu sudímu. (Pam. arch. X. 470.).

15. Počeradce patřila částkou kláštera postoloprtskému. Jak se dostala Lounům, není známo. Ty držely Počeradce 1450 až 1453.

16. Ranna měla týž osud jako Dobroměřice.

17. Seletice patřily také klášteru postoloprtskému. Louny držely 6 poplatníkův od r. 1450—1453. Jak se jim dostaly, není známo. Správce království Jiřík z Poděbrad odňal je Lounským. (Arch. č. XIV. 379.)

18. Sinutec, ves kláštera Oseckého, zastaveňa Vláškovci z Kladna r. 1421. Od něho asi dostala se Lounům. R. 1453 vzata a dána jest Václavovi, synu písařovu z Loun, který se později Václavem z Černčic nazývá.

19. Skupice, farní ves kláštera postoloprtského, držel Beneš z Kolovrat zápisem císaře Zikmunda 21. září 1436. (Arch. č. I. 495). Lounští je drželi a od r. 1450—1453 brali platy z nich. 1453 2. ledna stoupili je správci království Jiříkovi z Poděbrad. R. 1459 dostal je do života od krále Jiřího Zbyněk Zajíc z Hazmburka.

20. Smolnice, ves kláštera řeholních kanovníků Augustiánů v Roudnici, zastavena 28. října 1420 králem Sigmundem Parcifalovi a Lotovi, bratřím z Vinařic. Majestátem téhož císaře a krále Zikmunda dostala se 29. října 1436 v 700 kopách gr. pražských stříbrných a dobrých Matyáši Loudovi z Chlumčan za služby králi prokázané. Leč zdá se, že Matěj Louda z Chlumčan nevesel v pokojné držení Smolnice. Louda vešel s Lounskými ve smlouvu listem v Praze 27. července 1443, v Praze daným, aby Lounští a on vesnice ze spolku užívali a o užítky se dělili a sobě vzájemně pomáhali. Již dvanáct dní před tím, 15. července 1443, vyznávají Lounští, že jen k polovici užitku ze Smolnice práva mají. Pečetí přivěsili Bohuše z Peruce, Záviš z Jimlína a Rytkěj z Polenska na Vršovcích. Lounští vybírají platy ze Smolnice v l. 1450—1453. Kšaftem Matyáše Loudy z Chlumčan z r. 1460 15. května (archiv český 28.217) odevzdal polovici platů ze Smolnice založené od něho koleji sv. apoštolů v Praze. Ale kšaft ten nebyl stvrzen od krále, protože Matěj Louda z Chlumčan neměl moc se zbožím manským (za takové považovány všechny zápisy zboží kněžského) pořizovati. Učinění jsou tedy synové Jiříka krále poručníci a ochránci koleje té (Tomek D. Prahy IX. 213). Teprv r. 1467 dal král Jiří Lounským celou ves Smolnici, aby z ní ročně odváděli 14 kop koleji sv. apoštolů. List ten se zachoval v archivu lounském a v něm praví král Jiří, že Lounští jemu proti těm poddaným, kteří se mu protivili, věrně pomáhali.

Od té doby zůstala Smolnice při Lounech až do r. 1547 a odváděli z ní ročně 14 kop ke koleji sv. apoštolů v Praze.

21. Trhlavy, malá víska, nyní v katastru nečišském, s tvrzí. Brzy potom zmizela a jen nepatrné zbytky po ní zůstávají.

22. Týnec nyní Mnichovský, dříve Mnichův — totiž Osekých, na rozdíl od Týnce panen klarisek v téměř okresu, zapsán jest od krále Zikmunda r. 1421 spolu s jinými ještě vesnicemi Vláškoví z Kladna. Od dědiců jeho dostal se Lounům, kteří od 1450—1453 platy z něho vybírají.

23. Vrbka taktéž v držení Loun byla od r. 1450—1453. Ač není mezi držbou kláštera postoloprtského jmenována, není pochybností o tom, že jako Lenešice a Rvenice kláštera postoloprtského i Vrbka k němu náležela; jsouc potom 1460 od krále Jiřího Janovi Děčinskému z Vartenberku zastavena (Sedláček, Zbytky král. registru 1720, str. 244). Od koho se dostala Lounům, paměti neudávají.

24. Výškov, ves kláštera postoloprtského, držena od Loun 1450—3, v níž 24 člověkův a ti platí 24 kop 51 gr., postoupena jest správci království Jiřímu z Poděbrad. Jak jí Lounští nabyli, není známo. Praví-li Sedláček (Místop. sl. 995), že patřila Lounům od r. 1420—53, nejsou známy doklady, že by od r. 1420—50 již Lounům náležela.

25. Rvenice jest ves kláštera postoloprtského. Páni Lounští ji stoupili 1453 správci Jiříkovi (dle arch. č. XIV. 378). Bylo v ní 9 člověků, kteří platili 27 kop, 52 dní žití, 26 kur, 8 kop a 40 vajec. A k tomu dvoru mají s lánou po dvou vozech sena svěží a ovce stříci. 1460 zastavuje ji Janovi z Vartenberka spolu s Vrbkou, Lenešici. (Sedláček: Zbytky reg. král. 1720, str. 244.) R. 1467 19. dubna král Jiří připisuje Kryštofovi a Zikmundovi z Vartenberka a z Děčína 700 kop na Lenešicích, Rvenicích a Vrbce kláštera postoloprtského, jež mají po svém otci Janovi v 1300 kopáči. (Sedláček: Zbytky reg. str. 183, č. 32.)

Ze všech těchto vesnic neměli Lounští žádných zápisů. Proto komise, zvolená sněmem v listopadu 1453, ustanovena k tomu, aby všechny zápisy statků církevních a klášterních i králem Sigmundem v jistých sumách zastavených registrovala neb zkoumala, zdali držba jejich na pravdě neb podvodu se zakládá (arch. č. I., 493). Jiří z Poděbrad, zvolený správcem království Českého, shledal, že Lounští drží statky klášterní, zvláště postoloprtského a oseckého kláštera, a proto jim byly odňaty. Vesnice ty jsou: Březno, Brloh, Brzvany, Kamenná voda, městečko Postoloprty, Lenešice, Levonice, Malnice, Mnichov, Nová ves, Odolice, Počeradce, Seletice, Sinutec, Skupice, Týnec Mnichův, Vrbka, Výškov. Vesnice kláštera Magdalenek v Benátkách lounských: Dobroměřice, Nečichy, Trhlavy, Oblík, Ranna zůstaly při dědicích zakladatele kláštera toho Bera, až s nimi jinak naloženo bylo, což v dalším vypravování se ukáže. Březno a Malnice byly Lounům za 170 kop gr. českých odprodány. Smolnice byla držena do polovice od Lounských, do polovice od Matyáše Loudy z Chlumčan a když tento kšaftem svým r. 1460 tuto polovici odkázal koleji sv. apoštolů, odváděli Lounští plat 14 kop ročně této koleji a drželi Smolnici až do roku 1547. Taktéž Blšany drželi až do r. 1547, ale ne celé již r. 1454. Jak držba tato povstala, ukázal jsem ve svém popisu Blšan (Sborník hist. Vlasti XXII., str. 77 — 1921). Březno měli dle zápisů knih E 9. od r. 1454—1491. V Hříškově brali plat na olej kostelní, v Telcích dva sousedé — Kroupa Matěj platil 18 gr. 2 peníze, Václav Vojnoska 42 gr. 2 den. Byl to úrok, který odkázala Dorota Šebkova r. 1517 a placen byl až do r. 1547. Hořenec získali od Kateřiny Hořešovicové. Zápisy o tom jdou od r. 1317—1547. Taktéž Mironice (nyní Merunice), ale jen část jich, náležely Lounům od r. 1517—1547. Slavětín městečko odňal Jiří z Poděbrad Janovi z Hasemburka, protože tento byl spojencem Jednoty Zelenohorské, a v 700 kopách zastavil Lounům. Kniha I. E. 9. má zápisy měšťanů slavětských z r. 1469, 1470 a 1471. Teprv za Vladislava krále byl Slavětín vrácen pravému majiteli Janovi z Hazmburka. R. 1479 23. dubna prodali Zichan z Vlkové, Václav (Vančira) z Všehrd a Mikuláš z Černčic (všichni tři byli měšťané

lounští) dvůr poplužní v Smilovicích, vysazený v plat, na kterémž seděl Mikuláš Kolouch, platě 3 kopy gr. platu ročního, s dědinami, lukami, lesy, potoky, rybníky i se vsí zvolí, jakž jim desky od Bicena ze Sádku a ze Smilovic plněji svědčí, purgmistru, konšelům, přísežným města Loun a za 30 kop gr. praž. (Emler P. DZ II., 378). Chlumčany a Vlčí prodala Lounům Johanka z Kleinsteina a z Roztok na Toužetíně a sice v Chlumčanech, tvrz a ves ve Vlčí, dvory kmetčí s platem a v Blšanech dvory kmetčí s platem tak, jakž se jí toho dědictví od sester na rozdíl dostalo, purgmistru a radě a vsí obci m. Lúna. Zpravuje s ní Václav Hugvic z Biskupic, manžel její. (DZ III. E. 16.)

Novou ves, kterou stoupiti museli Jiříkovi z Poděbrad r. 1453, opět drží od r. 1469—1547. Není známo, kdy a od koho jí opět nabyli. (E. 9. a E. 12.) Ves Deštnice jest majetkem Loun od r. 1455—1460 a sice jen 4 kop gr. platu, který náležel kněžím z Loun. Lze, tudíž majetek kněží lounských nejméně od r. 1443 do r. 1460 počítati.

1483 23. května Žibřid ze Strojetic prodává tři kopy platu na Polácích a Lomazicích obci lounské. Tento plat měli Lounští až do r. 1547. (Arch. Loun I. B. 6. 19. str.)

1539 koupili Lounští od převora řádu Melitenských Jana Lomnického z Lomnice a z Budče Pochválov a drželi jej až do roku 1547. (Sněmy II. 451.)

Lounští s jinými královskými městy, mezi nimiž zvláště Žatec, provinili se proti králi Ferdinandovi ve válce šmalkaldské tím, že nepříteli jeho Janovi Fridrichovi Saskému pomáhali a císaře ve válce opustili. Král Ferdinand I. na přímmluvu svého syna Ferdinanda, biskupů olomouckého a vratslavského, Václava knížete těšínského a poněvadž se někteří obyvatelé z nedorozumění a někteří pohružkami a přinucením k tomu navésti dali, milost činí a jich provinění odpouští a je jako komoru svou v ochranu a v obranu bēře a poroučí, aby toto jejich provinění a přčinění na dobré pověsti a poctivosti ke škodě nyní a na časy budoucí nebylo a z toho od žádného více obvinění býti nemají. (Dáno na hradě pražském 26. září 1547.)

Listem z 24. září 1547 potvrzuje Lounským list krále Jana na dlažebné z r. 1335 19. prosince, list císaře Karla na poplatek ze soli z r. 1352 28. března, list téhož císaře na odúmrtí a odkazy, daný v Praze 13. října 1372, list krále Václava, kterým potvrzuje odúmrtí a odkazy z r. 1372 13. listopadu, list císaře Karla na poplatek z měření soli, daný v Praze r. 1377 8. února, krále Václava potvrzující list Karla IV., daný v Praze r. 1377 8. února, list krále Václava na vybírání cla v městě, daný na Hrádku (Křivoklátě) 1. ledna 1389, list krále Václava na obnovení rady, daný v Praze 25. dubna 1393, list krále Václava na výroční trh, daný v Praze r. 1393 7. listopadu, list císaře Zikmunda,

potvrzující dva listy krále Jana na dlažebné a clo, daný v Praze 1436, list krále Jiřího, potvrzující výsady v Praze 15. května 1459, list krále Vladislava, obecní výsady stvrzující, v Praze z 11. prosince 1471, list krále Vladislava na clo, daný v Praze 15. ledna 1477, list krále Vladislava na clo dědičné, daný v Praze 23. března 1490, list krále Vladislava, jímž zapovídá stavbu hradu na Chlumu u Chlumčan, daný v Budíně 20. listopadu 1493 a list krále Ludvíka na trh, daný v Budíně 8. listopadu 1517.

Tyto listy král Ferdinand potvrzuje. Jestliže by mimo tyto ještě nějaké listy, privilegia a svobody měli, aniž by je jemu nepředložili, ty moci žádné míti nemají, ani jich užívati nesmějí.

Sobě a dědicům svým, králům českým, úřad rychtářství sobě pozůstavuje a kdo bude za rychtáře posazen, ten má úřad podle přísahy vydané spravovati a jestliže by nějaké překážky od kohokoliv měl, má to na úřad konšelský vznésti a ti nemají jej v ničem opouštět, nýbrž jemu nápomocní býti a bez rychtáře nemají konšelé žádné rady obecní v radním domě, ani kde jinde držeti a postranní schůze žádným vymyšleným způsobem odbývati, ani obec bez povolení rychtáře obesílati, leč by rychtáři prve zprávu dali, že jest potřebí obci, aby ve hromadu vešla a mu oznámili, o čem se jednati má, a když by tomu svolili, teprv potom to učiniti mohou, jinak ale nic.

Dále nedopouští se, aby jako předešlého času z Loun odvolání a apelace k právu do Magdeburka se činila a tam ortele se braly, čímž nemalé útraty se dělaly a protože město Magdeburk císař a bratr krále Ferdinanda Karel do achtu dal, proto taková apelace z Loun před krále, když bude v Praze a v nepřítomnosti jeho před rady apelační a nikomu jinam nebud' posílána.

Perkmistra hor viničních sobě zůstavuje ustanoviti. Pakli by se perkmistru jaké překážky od kohokoliv činily, nemají ho primas a konšelé opouštět, nýbrž nad ním ruku držeti a jemu pomocní býti.

Cechy rozličných řemesel zrušil a vyzdvihl. Jen pořádek při přijímání na řemesla se má zachovávat.

V prodeji všelijakých řemesel nemají si nic jistého ukládati, zač by koupeno neb prodáno bylo, tak, aby každý chudý jako bohatý potřeby své od řemeslníků laciněji kupovati a drahoty se jedenkaždý varovati mohl.

Úřad konšelský má povinnost nad pořádkem takovým ruku držeti a pilně dohlédati, aby se tomu zadost stalo.

Odúmrti sobě a dědicům, budoucím králům českým, pozůstavil tím způsobem: jestliže by který obyvatel lounský bez poručenství se světa sešel a v městě Lounech příbuzného krevního přítele neměl, tedy taková odúmrt' neb statek na krále spadne.

Viny a pokuty od obyvatelů lounských, zejména mordy, pálení, loupeže, moc, násilí, cizoložstvo a faleš sobě a dědi-

cum svým postavil, dá-li co z milosti na obecné dobré a opravu města, to na vůli královské bude.

Cl a poplatky a sůl do království vožená v tom ve všem primas, purkmistr, konšelé a starší obecní slíbili dle vyměření krále se zachovati.

Dán tento důležitý list na hradě pražském 24. září 1547.

Třetí list 29. září 1547, vydaný králem Ferdinandem, praví, že mezi důchody pozemskými, které městu vzal, i některé platy zádušní ke kostelu a špitálu náležely. Ty vrací všechny městu, vyhrazuje ale sobě a dědicům vrchnost nad těmi důchody a zavazuje sebe a dědice své, že ani nyní, ani budoucně kostelům a špitálu odcizovány aneb jinam obráceny býti nesmí.

Podle kvaternu relací z plného soudu zemského ze dne 22./10. 1561 nařizuje Ferdinand r. 1560 24. července, aby kdykoliv jim město nějaké statky, grunty aneb důchody oznámí, jim tyto statky do desk zemských vložiti dali.

Úředníkům menších desk zem. 1561 20.11. kvaternu trhový bílý. (Nyní č. 14 DZ. větších, E. 9.):

Ferdinand ráčil se přiznati, že některé vesnice purkmistru, konšelům, starším obecním i vši obci m. Loun ze štědrosti a milosti královské, jak ty samé dříve J. M. K. Ferdinandovi od nadepsaných purkmistra etc. postoupeny byly, opět odevzdává k faře, kostelu sv. Mikuláše, sv. Petra, Matky boží, sv. Maří Magdaleny, k špitálu, ke škole a záduším m. Loun na vychování a opatrování děkana, kněží, žákův a chudých lidí, kterýchž se drahný počet v témž špitálu ustavičně drží a chová na opravy města a vedení vody do města, zejména jsou to vesnice tyto: Dobroměřice s dvorem poplužním, ves Nečichy, pustá ves Trhlava, ves Ranna, pustá ves Oblík, ves Chraberce zápisní však s výminkou výplatního práva, které by na této vsi s dvory, dědinami, lukami, zahradami, vinicemi, chmelnicemi, kurmi, vejci, roboťami, hory (?), ospy, husami, lidmi usedlými i neusedlými neb s těch gruntův sběhlými, platy stálými i běžnými poplatky, vrchy, pahrbky či horami, ladami, rybníky, háji, porostlinami, potůčky, vodotoky, kostely, podacím i se vši zvolí, s plným panstvím, v mezích a hranicích, v nichž ta dědictví záleží, i také tak, jakž tyto vesnice ke kostelu a faře sv. Mikuláše a jiným záduším a k špitálu nadáním císaře Zigmunda a krále Jiřího a potom potvrzením krále Vladislava slavných a svatých pamětí náležely a jakž majestátové o tom plněji svědčí, též s poručenstvím, odkázáním neb přikoupením, což k těmž záduším a špitálu připojeno jest a co tu Lounští od starodávna a pak později J. M. Císařská měla, držela a užívala, i s vinicemi, ležícími při vsi Chlumčanech a vrchu čili hoře řečené Chlum s cestami a stezkami k nim, se všemi platy ročními z týchž vinic i také s těmi platy, z nichž J. M. Cís. předešle při prodeji a postoupení vsi Chlumčan podle

jiných statkův Janovi z Veitmile na Chomútově v moci své pozůstatiti a zanechati a v registřících Janovi z Veitmile vydaných patrně a světle vymíniťi a potom k témuž špitálu a záduší lounskému z milosti císařské pro dostatečnější opatrování a výživu chudého lidu v témž špitálu darovati a připojiti ráčila.

Z těchto vinic zejména obyvatelé lounští, kteří v jich držení již jsou, anebo ti, kteří později budou, nyní i budoucně každého roku na sv. Martina k tomu špitálu lounskému platiti mají takto: 1. Jan Starý řezník 1 kopu 4 groše české, 2. Anna Rousova provaznice se sirotky Jana Rouse 15 gr. čes., 3. Jan Hrouda 15 gr. č., 4. Bartoloměj Sladovník 22½ gr. č., 5. Vaněk Bílkovic 25 gr. č., 6. Anna Šarochova se sirotky Jana Šarocha 25 gr. č., 7. Zikmund Saul pekař 20 gr. č., 8. Jan Koudelka 1 kopu gr. č., 9. Mikeš Vrbenský 17½ gr. č., 10. Urban Veselec se sirotky Pavla Veselce 45 gr. č., 11. Vaněk Lisý 22½ gr. č., 12. Matouš Nejedlý 14 gr. č., 13. Daniel Kovář 12 gr. č., 14. Martin Beran, kožišník 10 gr. č., 15. Marketa Cihlířova se sirotky Zikmunda Cihlíře 7 gr. č., 16. Mikuláš Šafránek 2 gr. č., kterážto platy z dotčených vinic činí sumu 6 kop 16½ gr. č. Item také 3 kopy gr. č. ročního platí komorního na dědinách Polácích na tvrzi, dvoru poplužním, ve vsi dvořích kmetcích, s platem a v Lomažicích na dvořích kmetcích s pluhem, což předešle Lounští od Žibřida ze Strojetic ke kostelu fary sv. Mikuláše koupili a se jim platiti má pololetně 1½ + 1½ k. g., jakž desky v kvaternu trhovém výpisu z r. 1542 v pátek před sv. Jiřím E. 20 (nyní DZ V. 3. E. 20) plněji svědčí.

Item také plat na dědinách při Pšanech, který JMC. při prodeji a postoupení vsi Mikuláši Miřkovskému ze Stropčic a jeho dědicům k městu Lounům vymíniťi a ve Dsky Zemské vložití ráčila; tak jakž zápis téhož trhu v kvaternu trhovém brunátném (nyní DZ. V. 9.) plněji svědčí a kterýž platí Havel Kabeš 1½ kopy každého roku na hromnice a o vánocích 1½ kopy, k tomu do školy žákům 5 slepic. Toliko vrchnost sobě král ponechal, kteroužto vrchnost za 800 kop gr. purkmistru, konšelům a starším obecním odprodal.

Vklad do desk přijali Jan Čtyrmečtý a M. Matyáš Kolínský konšelé na místě purkmistra konšelů a starších obecních.

Následník Ferdinanda I., císař Maxmilian II., potvrdil majestát Lounským svého otce 1567 14. dubna, Rudolf II. taktéž 8. dubna 1579 a Matyáš 21. května 1614.

R. 1614 16. dubna Jan Rezler z Lišic v úplné radě JMC. panu rychtáři, p. purgmistru, pánům konšelům a pánům starším i vší obci prodal ves svou řečenou Hrádek, kterážto ves ve čtvrtek po památce rozeslání apoštolů dne 17./7. do desk zemských vložena (D. Z. 137., B. 11.)

Dne 25./7. nato v plné radě sedláci hrádečtí povinnost sli-
bovali. (Mikšovic: Kronyka 371, má 432.)

Tento trh jest poslední před bitvou bělohorskou.

III. Louny od bitvy bělohorské až do r. 1788.

A) Náboženství katolické obnoveno.

Poslední děkan lounský Mikuláš Sebastus Pacovský odešel v březnu 1619. Knihy jeho zůstaly byly odhadnuty ve 4 kopách 17 gr. 23 denárů (I. E. 37). Poněvadž 12. září 1621 páni a rada města Čáslavě o tomto knězi píše Lounským, jest možno, že odstěhoval se Mikuláš Sebastus (neb Sebastenus) Pacovský do Čáslavě a tam nějaký čas bydlel.

3. října 1621 přimlouvá se Adam ze Sternberka za kněze Jana Nazína, jinak Pospíšiliusa Tovačovského, aby za správce církevního přijat byl (I. F. 1. 95). Zatím na neděli květnou 4. dubna 1621 sloužil Jan farář v ornátě mši svatou a „mnohým na podivu byl“, praví Mikšovic ve své kronice, strana 433 (má 503). Byl tudíž tento farář dobroměřický Jan Scenophilus Heřmanoměstecký administrátorem děkanství lounského po odchodu Mikuláše Sebastu Pacovského až do ustanovení Václava Leitnera Hlubockého 21. dubna 1622. Tento Václav Leitner byl katolickým farářem posledně ve Vrbně. Hned 30. dubna 1622 bylo nařízeno, aby na expensí jemu týdně po 8 kopách se odvozovalo. (I. E. 37). Již před ním sloužival mši sv. kněz jesuitský a konala se slavnost božího Těla (Mikšovic: Kronyka 515—448). Kněz katolický Václav Leitner byl již starcem a při tom sám si stěžuje na dva dravce (faráře v Dobroměřicích a v Ranně), kteří mu dílo katolické velmi stěžují. 1623 na velký pátek stavěn boží hrob u malého oltáře u dveří malých kostelních, k nimž ke škole se chodí (Mikšovic 529—465). Zatím kalichy na obou branách vojáci španělští neb vlastní stesali. (Mikšovic 526—462.)

1624 30. září mnich (dominikán), od biskupa poslaný, tázal se obce, hodlají-li býti katolickými. Všichni odpověděli, že nechtí. (Mikšovic: Kronyka 543—475). 6. října 1624 oznámil děkan Václav Leitner, že křtíti bude latinsky, oddávati jen katolíky a pohřbívati jen katolíky. (Mikšovic: Kronyka 545—475). V ten rok 1624 byli zde v Lounech tři nekatoličtí kněží: Sigmund Jachym Třebenský, který byl 15 let knězem farářem v Citolibí, Jan Columella, býval farářem v Opočně, a Václav Georgides farářem v Smolnici. Že i tito kněží predikanté práci katolického děkana mařili, nelze zapírati.

A přece 5. září 1625 (v pátek po sv. Jiljí) obrátili jesuité 138 lidí. (F. 3. str. 223.)

Děkan Václav Leitner zemřel 5. září a 6. září pochován jest. (I. E. 31. 184) ve velkém kostele. (Mikšovic: Kr. 553—480.)

Po smrti p. děkana Václava Leitnera dominikán ve městě posluhoval a pochoval Annu Marii a Erazima Heidehliusa z Rasensteinu v kostele sv. Mikuláše: (A. V. F. 8.)

26. března 1625 nová archa na veliký oltář udělána a postavena od sochaře z Mostu (Mikšovic 548—477), 27. září 1625 kruchta českých literátů od Huerty pobořena jest (Mikšovic, 556—482). Literáti čeští ale nebyli zrušeni, kruchta asi protože odznaky pod obojích měla, zrovna tak jako stará archa s oltáře odstraněna a novou archou opatřena jest, protože dobu utrakvistů připomínala. Mezitím administroval Jan Dakazat jesuita. (I. A. 9. 78.)

12. ledna 1625 na poručení nejvyššího Don Martina de Hoeff Huerta všechna obec na rathouze shromážděna byla a tu p. purgmistru, konšelům a měšťtěníům, jakož i jiným obyvatelům města Luna knihy své všecky na rathouz nositi nařízeno bylo, kteréžto knihy nejprv jezuité z Chomútova u přítomnosti výšpsaného Dona Martina Huerty přehlédli a které za kacírské a pikartské uznali, ty na jednom plném kočárku do koleje jesuitské v Chomútově odvezli. Pan Jan Dakazat jesuita ostatní díl těch knih přehlédli, které kacírské byly, lajtnantu, v kvartýru v Lounech ležícímu, odevzdal (I. A. 9. 79. 80). Zatím přikročil Martin Huerta sám k provedení obnovy náboženství katolického. 1. října 1625 byla pospolu obec shromážděna na radnici a tu u přítomnosti Don Martina, Jana Začala a konšelův a kněze Pavla Sekery, děkana žateckého, mezi jiným předneseno: poněvadž pan purgmistr, páni jakožto ouřad jeho milosti císařské již v jednostejném náboženství se srovnávají, abychom také obec bez všeho rozpakování a odkladu k tomu také přistoupili. Po tom oznámení šli na rathouz Don Martin, Jan Začal, konšelé, všecka obec po čtvrtích po jedné osobě do rady byli puštěni a na každého otázka učiněna, chce-li se s jeho milostí císařskou v náboženství srovnati, aby oznámili.

Oznámili všichni, že chtějí. Někteří žádali, aby jim k zpovědi do dvou, čtyř neděl lhůta byla dovolena. Ničehož žádný užiti nemohl, krom Němci do dvou neděl, ale Čechové aby všichni do příští neděle zpovědi odbyli. A potom hned tu neděli přistoupili. Každému, kdo se přiznal, že k tomu náboženství přistupuje, kázali v radě usednouti. Žádného ven nepustili, až pořad celou čtvrt odbyli. Potom všem ze čtvrti kázali z rathouzu odejiti a tak všecky čtyry čtvrtě odbyty.

Ze všech sousedův z první čtvrti jenom Jan Moc kotlář nejprv k tomu přistoupiti nechtěl a on odpověď dal, že on katolickým býti nemůže, nýbrž jak rodičové jeho věřili, že i on také věřiti chce. Po té jeho odpovědi Don Martin poslal hned pro profousa a když přišel, kázal ho jíti a do pout dátí. Tehdy on zase chtěl hned jinak katolickým býti. Ale Don Martin přece profousu vzíti ho poručil, až se do pout dostal, k němuž žád-

nému jíti, jísti, píti obraněno jest. K tomu také, jak se obec k rathouzu dohromady sešla, soldáti s ručnicemi okolo sousedův stáli a žádnému pryč odejítí, až každý své odbyl, nedali. K tomu brány všechny zavřeli a všem sousedům pohrůžku učinili, pokud k tomu nepřivolí, a toho skutkem nesplní, že nás kyjmi bítí, do pout dáti a do temných žalářů odvésti dá. Kterýmižto pohrůžkami z obce někteří sousedé začali se zpovídati hned 5. října a tak každého dne až do posledního i některé ženy se zachovaly.

Don Martin Hueřta lid náš dobře poznal. První katolický děkan Václav Leitner dostal nástupce v Ondřeji Hortensiovi z Vidova (jmenoval se vlastně Zahrádka, ale po způsobu tehdejších polatinil jméno své v Hortensius). Kdy podán jest za děkana do Loun, jsme nenalezli. Byl z řádu cisterciáků a 1624 farářem v Královicích u Plas. Měl nesnáze s nově obrácenými osadníky a to s těmi, jejichž návrat k víře katolické nebyl opravdový, upřímný, jako Václav Ležák (I. F. 1. str. 132). Druhý případ obširně líčí Mikšovic (Kronyka 509—595 mé), v úterý po druhé neděli postní 1630 (26. února) obec všecka z města i obojího předměstí i z Benátek svolána na rathouz proto: patent od Jeho svatosti papežské na dveřích kostelních velkých proti faře přilepený že by někdo roztrhati, k tomu malé písmo nenáležitě na dveřích farních, kostelních, při kaple i jinde křídou psáti měl. Při shromáždění obce byla obširně dotázka učiněna, věděl-li by, kdo to učinil, aby oznámil. Všichni Pána Boha sobě za svědka berouce, že o tom nic nevědí. Pro dokonalejší toho zjištění toho dne přítomní podle práva náležitou přísahu učinili a ji po písaři městském říkali. Kteří přítomní nebyli, k zejtřejšímu dni střednímu jako i městští synové všickni neženatí, kde se vyhledávatí mohli, do místa radního obesláni byli a tolikéž přísahu učinili a tak nevinu svou dostatečně odvedli a počistili. (Podobného příkladu nad paměť lidskou ani snad od založení města tohoto se nenachází — poznamenal Mikšovic.)

Druhá nesnáze byly platy, které se děkanovi Hortensiovi odváděti měly (I. F. 1. 132), též v příčině dříví a stravování školních oficiálů (A. V. H. 12) 1628 kačichové na velké věži při krancích od zedníků stesání. Reformační komisař Ferdinand z Kolovrat na Hokově přijel 21. září do Loun s jedním jesuitou, aby všecka přístupná čeládka k přijímání pod jednou šla. Bylíť to nejvíce kopáči z vinic, kteří tak jako u vinic blíže Prahy tajně navštěvováni byli od predikantův a pod obojí přijímali. Děkan Hortensius přimlouvá se u kardinála Harracha, aby svým vlivem způsobil, by Lounským aspoň nějaké statky navráceny byly. (I. F. 1. 204. I. F. 2. 179.) Dokládá, že již Lounští katolíky jsou.

1629 3. prosince snešeno a zavřeno v obojí radě, aby panu děkanovi a budoucím děkanům na penězích každého čtvrt leta po 60 kopách se platilo, obilí pak po dvou stryších, též soli po

jednom věrtelu čtvrtletně, půl větele piva měsíčně a 15 kop váleků pooletně se odvozovalo. (A. V. H. 12. J. 6.)

Roku 1630 11. ledna jest ještě děkan Ondřej Hortensius z Vidova v Lounech. 1636 jest již farářem v Libčevsi.

1630 27. dubna přivezen jest z Mělníka kaplan tamější Tomáš Opolský z Pergen, rodilý Slezan, na kněžství svěcen 20. května 1629, instalován byl 1. května 1630. Smlouvu učinil s purkmistrem a pány takovou, že ke všemu přistupuje, co dostával předchůdce jeho, ale aby dostával po 4 stryších kvartálně žita, ječmene 1 věrtel, pšenice 1 věrtel, dříví má dostati tlusté na místo 5 váleků. Když konal visitaci Mistr Isák Fabricius, děkan mostský, 1631 25. října, nenalezl děkana doma a praví, že asi jako rodilý Moravan se do vlasti své nevrátí. Děkan Fabricius shledal v kostele tři oltáře: velký, nejsvětější Trojice, postranní, nanebevzetí Panny Marie a třetí sv. Jana Křtitele a sv. Jana evangelisty; v podměstí kostel sv. Petra a Narození Panny Marie.

1632 26. listopadu píše Jan Aquila z Pardubic o děkanství lounské. Obdržel je, ale dlouho tu nepobyl. Pocházel z Ledenic v Čechách, 1592 byl svěcen na kněze 23. května. Kamill Kajetán, nuncius apoštolský u císaře Rudolfa II., jej světil. Byl tu ještě 1633 10. října (recepta arch. arcib.). Za něho byl zde správcem školy Jan Columella, který již za dob utrakvistických zde býval správcem školy, potom pastorem v Opočně. Zachoval se od něho rozvrh hodin v archivu arcibiskupském. 1634 28. března žádají Lounští převora ročovského, aby v době velkonoční administroval. Jest tudíž patrné, že děkan Jan Aquila jinam se odebral hned na začátku roku. 21. listopadu 1634 koná již zádušní účty nový děkan Matouš August Vagner. Vytrval tu až do června r. 1640. 1636 počítá, že jest tu ještě 31 osob kacířských, ale sprostých (triviales). Roku 1639 20. dubna žádá o prominutí postu masitých pokrmů, protože jest v městě mnoho osob vojenských ubytováno. 1640 7. března prosí Lounští Ondřeje Kokra z Kokesberku, děkana a konsistoře, aby jim na místo Matouše Augustina Vagnera, který do Nového Bydžova se stěhuje, nový děkan dán byl. 1640 24. července ustanoven jest za děkana Jan Václav Blatenský. Taxy dal Ondřeji Kokrovi, oficiálovi arcib., 2 dukáty a tři dukáty zůstal dlužen. 1641 14. listopadu odešel do Starého Sedla s přítvřenými filiálkami Kovářovem a Lašovici. Téhož dne potvrdila konsistoř Blažeje Bechyňského cyriaka za děkana (archiv arcib. 284, z mých opisů nyní na Strahově se nalézajících). Z roku 1642 není zpráv a není jisto, kdy Blažej Bechyňský odešel. Roku 1643 16. března žádají Lounští děkana a oficiála arcibiskupského Klementa Kokra, by k nim brzy nový děkan poslán byl. Někdy koncem roku 1643 dostal se do Loun farář ve Světci Štěpán Zubeus, když před ním výpomocně posluhoval převor ročovský Valentin

Lisner. Ale Štěpán Zubeus se Lounským nelíbil, že nekáže a 6. července 1644 jest odtud odvolán.

1644 16. srpna přišel sem Jan Tlappa z Veinberku, před tím farář v Petrovicích. Ale i s ním byli Lounští brzy nespokojeni. Žalují naň, že jim kacírů a rebelantů nadává, kostelníka holí zbil, zvoníka klíčem do hlavy udeřil, věci zádušní, jako kalichy a jiné rád si osobuje, dva konšely z děkanství vyhnal, o nich poputně mluví. Prosí, aby jim nový děkan dán byl. Brzy se zdálo, že jejich přání bude vyhověno; neboť farář u sv. Jindřicha na Novém Městě pražském Ignác Marek připověděl jim děkanem býti. Arcibiskup jej totiž na faru sv. Jindřicha potvrdil, ale obec pražská odebrala klíče, zavřela kostel a faru svatojindřišskou a nepustila tam křížovníka Marka Fabra. A tak zůstal Jan Tlappa děkanem v Lounech až do 24. března 1646, kdy odešel do Nového Bydžova.

Děkan křížovník Marek Ignác Faber nastolen 1646 po sv. Jiří (24. dubna). 1648 13. února podává žádost konsistornímu předsedícímu Františkovi Visenteinerovi, aby mu Lounští přenechali kus zádušního pole, které jim žádného užítku nenese, jelikož má jen 200 zl. služby a žádnou filiálku.

Roku 1656 administroval faru Oborskou (I. F. 1., 111.). Dobroměřice a Rannou obstarával farář Chodžovský. Za něho a již před ním některé osoby nekatolické vyskytují se v Lounech. Nejvíce to byli vojáci, kteří se osadili a ženitbou přišli k majetku v městě. Roku 1652 23. září prodává Salomon Eckstein z Annaberku na trhu lounském kacírské kalendáře a žádá se, aby to přetřeno bylo. Děkan Marek Faber měl již kaplana Jana Oticha, též křížovníka od r. 1652—58 připomínaného, který pro pranic dostal se do vězení. Týž byl 1660—61 farářem v Unhošti. Po něm děje se zmínka o kaplanovi Janovi Václavovi Redličkovi 1659—61, který se stal 1662 farářem v Radonicích nad Ohří. Farář Marek Ignác Faber pochován v kostele sv. Mikuláše r. 1662 21. ledna. Konsistoř rozhoduje o jeho kšaftu, že nemohl jako řeholník kšaftovati a že vše, co zanechal, spadá na klášter. Zdá se, že ke konci svého života asi 1660—62 administroval také Cítoliby, protože 1662 26. října žádá farář Jiří Grab z Opočna administraci far Lounskému děkanu propůjčených. (I. F. 1., str. 127., archiv lounský).

Nástupce Marka Fabera byl Matěj Bílek z Bilenberka. Instalován byl 16. června 1662 (arch. loun., I. E. 38., str. 8.), rodem Moravan, studoval v Krumlově a v Praze, jest mistrem filosofie a bakalářem theologie. 1664 9. května svoluje se administrovati faru cítolibskou. 1667 1. července udán jest v konsistoři, že by matku svou k vůli sličné služce ěil. Konsistoř mu nařizuje, aby matku svou z fary vybyl a slušně ji opatřil. Za něho Lounští podali žádost konsistoři i místodržícím o navrácení jim kolatury

far i kostelů. 1668 16. června císař Leopold potvrzuje majestátem žádost Lounských s podmínkou, dokudž by Lounští ve víře svaté, samospasitelné, římsko-katolické, ve kteréž nyní upevnění jsou, setrvají (Wunš 161.). Pouť na vrchu oblíčkém, která od sekty kacířské a posléze vojanské za starých časů ke zkáze přišla skrze dobrodince, kdež i slavná komora česká na vystavení dobrotivě darovala, stavěti se počala 1674. Kapli tu světil biskup Filip 1506 ve čtvrtek sv. Jiří a bylo tam množství lidí, tak pravilo se na 10.000. (Z kroniky, kteráž obsažena jest ve strahovské knihovně, Veleslavín, měsíc leden XV.). Roku 1669 28. dubna stal se tam na vrchu Voblíku veliký rozbroj mezi Lounskými a panstvím Libčeveským, skrze šenkování piva. Libčevestí praví, že mají právo na vrchu o slavnosti pivo šenkovati a Lounští jenom víno. Strany proti sobě i střílely a koně se splášili. Děkan Bílek chtěje smírcem býti, jak z kaple vyšel, mezi ně se dostal a na něm komži a šaty roztrhali. (Arch. loun. I., A. 9., 90.)

Kaple ta 1675 23. dubna sroubena byla na valích a odvezena v 18 vozích na Voblík, kdež od mistra tesaře Jakuba Kaliny jest postavena. Na památku dávaly se žákům tři kopy. (Arch. loun. I., A. 9., str. 94.)

Později přišel zákaz od konsistoře, aby ne dřevěná, nýbrž kamenná kaple stavěna byla. Dnes není po ní památky.

Roku 1648 18. října dvorská komora vrací městu vsi Dobroměřice, Nečichy, Ranu a Oblík, vyjímaje Hrádek, jako majetek špitálu a kostelů, aby si je do desek zemských vložití mohli. Provinciál augustiánů obutých (eremitů) P. Alfons Hantsche, který se k nim táhl jako druhdy majetku augustiánů, byl se svými nároky odmrštěn (arch. loun. F. 2., 344.), protože šetřením se ukázalo, že statky ty patřily řádu kajících sv. vyznavačů (de poenitentia beatorum martyrum), kterážto kongregace vzala počátek v Římě ve století XIII. a rozdílna byla od augustiánů poustevníků. (Viz můj článek Magdalenky v Lounech ve Sborníku hist. Vlasti 1920, str. 65.) Děkan Matěj Bílek byl v nějakém příbuzenství s arcibiskupem Matoušem Sobkem z Bílenberka. Zemřel 11. dubna 1686. Knihovnu svou odkázal klášteru ročovskému. Po jeho smrti administroval Konrad Stephanus, kněz řádu sv. Augustina v Ročově, až do 12. května 1686. Louny dostaly nového děkana Krystyana Rašina z Rosenfeldu, který byl před tím farářem ve Vácově asi 1647—1680, pak ve Starém Sedle až do r. 1686; zde v Lounech pobyl toliko půl leta, od sv. Jiří do sv. Havla. Deputát jeho obnášel 4 strychy žita, 2 strychy ječmene, 2 věrtele pšenice. Odešel do Bubovic, kde jsme jej našli 1688—90. Ze šlechty nepocházel, přídomek z Rosenfeldu dostal asi od některého palatyna (comes palatonus). Těchto palatynů shledáváme mezi l. 1640—1700 drahně, ale výčet jejich není snadný, jelikož listiny o tom porůznu jsou roztroušeny.

Odchodem děkana Krystyána Rašina z Rosenfeldu nastala Lounským volba nová a to poprvé po 66 letech, kdy zbavení byli patronátního práva rebelií proti Ferdinandu II., který královským městům právo to odňal a kardinálovi Harrachovi právo dosazovati duchovní správce udělil. Po jeho smrti vykonávala to právo královská komora, až jednotlivá města, přijavše víru katolickou, toto právo zvláštní milostí císařskou opět nabyla. Lounům uděleno to právo, jak nahoře dotčeno jest, 11. června 1668. Krystyan Rašin byl první děkan podaný městem.

Nástupcem Rašinovým volen Jiří Vilém Strachovský ze Strachovic a nastolen téhož roku 1686, kolem sv. Havla. 14. prosince téhož roku kvítuje příjem deputátu 4 strychy žita, 2 strychy ječmene, jeden věrtel pšenice a k tomu přidali jeden věrtel hrachu. Byli tudíž k němu milostiví, ale ne na dlouho. Co jsme u dřívějších děkanů postřehli, že totiž deputátu přidávali neb ujímali, shledáváme i u Strachovského. Hned r. 1687 našli jsme žalobu na děkana Strachovského o 19 bodech, kterou pro zajímavost podáváme a která vrhá světlo na celé smýšlení a snažení tohoto kněze a zároveň co bylo kamenem úrazu pánů jich milostí.

1. Děkan slouží pozdě mši sv. v neděli a všední dny. 2. Na sv. Trojici nechal sloužit kaplana. 3. Přespolní odcházejí bez služeb božích. 4. Zpověď nechce slyšeti. 5. Zvoníka Jakuba Marše okrvavil. 6. Víta Neplechu, který chtěl slevení štóly, hrubě vyhnal. 7. Děti bez křtu umírají. (Ze Pšan patřily faře citolibské, která do r. 1680 byla administrována augustiány ročovskými, nyní přidělena děkanu lounskému až do r. 1700.) 8. Na hod boží velikonoční dva ministranty nechal zvoniti, „abysme na ofěru šli“. 9. Cedulku na zvonění hran roztrhl. 10. Šimona Boudu nafekl mordýřem své manželky. 11. Na kazatelně, že okrádáme záduší, se vyjádřil. 12. Oficíry štve proti měšťanům. 13. Ornát se stříbrným kováním odstranil. 14. Kšafty nemocných zbraňuje. 15. Bratr jeho loví zvěř všudy. 16. Na výtky podkomořího nedbá. 17. Stolicky sázel v Rakovnici, v Bílině, Roudnici a Plzni. 18. Voříškovi a jiným v hrdlo nadal. 19. Že až se obec svolá velkým zvonem, to nedovolí a zvoníka s věže shodí.

Co na tyto výtky děkan Strachovský odpověděl, nevíme. Ale z okolnosti, že tu zůstal až do 11. října 1690, ve kterém dnu resignoval, máme za to, že to byly jen obyčejné potyčky, které se stupňovaly u pánů, vědoucích, že děkan jest jejich stvůra. 1688, 27. února píše magistrátu, že má již stále ustanoveného kaplana pro služby boží v Raně. 1690 jmenuje se kaplan Jeroným.

Již z předešlých jednání seznali jsme, co bylo příčinou nespokojenosti děkanů lounských, ohledně časného zaopatření jejich. Dokud obec hradila služně děkanovo sbírkami a nebylo statku, ze kterého by se jim vyplácel deputát a služně, bylo neustále stěžováno s jedné strany na nedostatek výživy, s druhé strany od

města na schuzené důchody jeho. Proto se deputát i peníze skoro při každém děkanu měnil. I následující děkan Samuel Antonín Josef Šop, který přišel z Třebenic, toho důkaz podává. Za půl leta dostal 1691 na penězích 67 zl. 30 kr. a deputátu 2 strychy pšenice, 4 strychy žita, 2 strychy ječmene, půl strychu hráchu. Za něho byl kaplanem Jan Opelt, který se stal nástupcem Samuele Šopa, děkana. 13. ledna 1698 zve magistrát na instalaci. Děkan Václav Opelt byl z Dobřan a zpráva vikáře praví, že byl mužem vzorným, života svatého. Za něho založili měšťané druhé místo kaplanské a každou čtvrtou neděli mělo býti kázání německé. Zemřel v červnu 1708 a pochován byl v kostele děkanském mezi oltářem P. Marie bolestné a oltářem sv. Jana Nepomuckého. (Kde tyto oltáře stávaly, nevědí již ani staří pamětníci, protože všechny tyto postranní oltáře, které stávaly na jednotlivých pilířích v chrámu, byly odstraněny purkmistrem dr. Hilbertem. Sám jsem je viděl po roce 1874, jsa tenkrát kaplanem peruckým. Pamětní kniha děkanství nic o tom nevypráví.) Václav Opelt byl 12 let děkanem a zemřel, stár jsa 36 let. Za něho byl kaplanem Vojtěch Bek 1699—1700, který se stal farářem v Sedlici. 1705 byl Martin Sýkora kaplanem, 1707 Šimon Tadeáš Čeplichal až do r. 1710. Byl rodák z Litoměřic, stal se farářem ve Vrbně a zemřel tam 1744 5. září. Druhý kaplan slul Matěj.

Od r. 1708 až do své smrti 1729 24. března jest děkanem František Titus, mistr filosofie a bakalář theologie. Za jeho správy vystřídal se drahně kaplanů, které jen částečně známe.

1712—1713 Jan Vogtländer a Jan Skop, 1713—1714 Václav Růžička kaplan, stal se farářem v Kozlech 1717 a po Titusovi děkanem lounským. 1713—14 František Chotecký, 1715 Matěj Kriegelstein, František Kettl, 1716—18 Daniel Kouba, 1716—21 Josef Rulle, 1719—24 byli tři kaplani: Josef Rulle, Matěj Šlapanovský a František Cečátko. 1721—22 Jakub Lahovský, 1722—23 Jan Glotz, 1723—24 Ondřej Stengl z Holejšova u Stoda, stal se novofarářem v Oboře a zemřel 1744 11. listopadu. Po smrti děkana Titusa ucházel se o děkanství lounské a praví se o něm, že měl mezi radními a konšely mnoho hlasů pro své líbezný a uhlazený chování. 1724—28 Josef Tereba učiněn farářem v Lenešicích, kdež 1741 zemřel. 1725—1745 Antonín Rezon, syn zednického mistra, rodem Vlacha. 1726 Josef Majer, kaplan, jeden rok tu byl. 1727 Maxmilián Štos též jeden rok tu kaplanova. 1728—35 Josef Urbánek, kaplan a ředitel škol, 1736 děkanem po Václavovi Růžičkovi, který 9. dubna 1736 zemřel. 1729 Jan Pitner, kaplan, 1732 kaplan Antonín N., 1733—34 Karel Opolský, potom farář v Pozdni, 1741 farář v Lenešicích. 1734 Marcellin Bulla, bezpochyby řeholník, neznámo, kterého řádu, 1735 Vít Hainš, pavlán. 1735—36 Jacopone Schönbach, františkán. 1736—37 Vojtěch Pierstel, 1737 Ignác Christen, v letech 1738—40 kaplani neznámí. 1741 kaplan Jan Stuller a vypomáhal Vintýř Drtina, benediktin. 1742—43 kaplan František Ryba, 1744—50 Vojtěch Němec, 1744—1751 Rochus Bauer, nejspíš řeholník, 1746—1753 kaplan Jan Müller, 1746 Rehoř Waigner, františkán, 1751—62 kaplan Jan Barth, 1751 kaplan Václav Natali, 1752—59 František Haas, kaplan, 1751—1753 Václav Beneš, kaplan, potom farář ve Slavětíně od roku

1753—1792. 1757—58 kaplan Jan Fibiger, 1759—62 Jan Janda a Karel Hon, kaplani. Roku 1762—63 kaplani Michal Lorenc a Bernard Baumgartner, 1762—65 kaplan Jan Borchan. 1766 kaplani Antonín Kuttner a Václav Paroubek.

1767 9. května zemřel děkan Josef Urbánek a pohřben v kostele sv. Mikuláše.

1767 15. května uveden na děkanství Jan Karel Běšín, který býval 1740—3 kaplanem v Berouně (Vávra Beroun 282), 1760 farářem ve Volenicích až do r. 1770. Jednalo se dlouho o tom, aby Raná dostala svého kněze. Konečně učiněn jest Antonín Šváb, kaplan losinský, 1767—71 expositou v Raně. Děkan Běšín vzdal se děkanství 17. září 1770.

Jeho nástupcem byl Jan Barth téhož roku 1770 22. září, šest měsíců toliko děkanoval. Spravoval školu 13 let, zemřel 29. března 1771, 47 let star. Pochován jest v kostele Matky boží.

Po Barthovi stal se děkanem Jan Rocom, rodák mladoboleslavský, který tu kaplanoval od r. 1758—71. Za něho zrušeny jsou kostely sv. Petra, Matky boží a kaple 14. sv. pomocníků. Za něho se vystřídalo více kaplanů, 1771 Antonín Peytl a Jakub Cepl, 1771—5 Jan Burda, 1771—1799 Josef Enigl, který stal se nástupcem Jana Rocoma. 1775—9 kaplan Jan Elichman, 1779—84 kaplan Jan Simon, 1782 kaplan Veniger N. 1798 vypomáhal při správě duchovní augustián ročovský Kamil Listopad. Děkan Jan Rocom zemřel 9. ledna 1799 a pochován jest na hřbitově u sv. 14 pomocníků. Nástupcem děkana Jana Rocoma stal se dlouholetý kaplan Josef Enigl 1799 až do r. 1808. Za války francouzské nedostávalo se kněží. 1804—6 kaplan Jan Grossinger a Kamil Listopad, augustian ročovský, vypomáhal. 1806—1808 kaplan Josef Vydra, který se stal děkanem 1808—13. Kaplani jeho byli František Košťál 1808—1809, 1809—10 František Olič, 1810—13 kaplan František Holub.

Po děkanovi Vydrovi stal se katecheta Antonín Pankrác jeho nástupcem a zastával svůj úřad až do roku 1859.

Za něho drahně kaplanův se vystřídalo. 1813—16 Josef Stěhule, 1816—17 Josef Dobicer Louňan, zemřel jako farář v Morech, 1817—26 Antonín Hossa učiněn expositou v Raně, 1827—32 Jan Vittner, exposita v Raně, 1832—34 kaplan Josef Cervinka, 1835—42 František Vohánka, 1842—46 Vojtěch Zeman, 1846—47 Jan Vlasák, potom zámecký kaplan ve Vršovicích, zemřel jako děkan postoloprtský, 1847—54 Antonín Svatoš, 1854—59 Josef Pelc, později farář v Raně a okresní školní inspektor.

Po děkanovi Antonínu Pankrácovi volen jest katecheta na školách František Linhart r. 1860, který později byl prvním okresním školním inspektorem. Politické boje byly příčinou, že začalo odpadávati něco lidí k protestantství ve městě dosud ryze katolickém.

Kaplani při děkanovi Linhartovi byli 1859—60 František Šlesinger, který odešel do Libčevsi za faráře a potom do Lužce, kde zemřel 1860—61 František Stolec, 1861—68 Josef Černošouz, 1877—78 katecheta reálních škol, 1868—69 Vincenc Brzobohatý, potom farář v Cítolibech a jako farář v Hřivčích zemřel. 1870—72 Josef Jireš, naposled farář ve Mšeci, 1872—73 František Mouka, opustil stav kněžský a oženil se, 1873 kaplan Václav Oplít, 1884 po druhé kaplan, jest nyní děkanem v Li-bochovicích, 1873—77 Václav Španihel odešel za faráře v Březně, 1878—84 Václav Šimon kaplan, potom katecheta na zdejších školách, 1884—1890 Štěpán Trojan, který po smrti děkana Linharta administroval obročí.

Děkan Linhart měl nástupce Antonína Stejskala, který zvolen byl 28. října 1889. Za něho byli kaplany 1890—2 Josef Šplechtna, 1892—7 Jindřich Macoun, 1897—1903 Gustav Procházka, odešel do Jenšovic, 1905—1911 Josef Hradec, 1911—12 Josef Rosol, 1913—1918 Josef Voňavka (který padl ve válce), 1916 druhý kaplan Alois Dumek, 1918—20 Alois Vosátko, nyní čs. duchovní obce lounské, od 1. dubna do 31. srpna 1920 Stanislav Kožec, 1920—1922 Antonín Holata, po smrti Antonína Stejskala, děkana, administrator, nyní opět kaplanem u nového děkana dr. Felixe Hanouška.

B) Správa Loun od roku 1620—1788.

Jako za doby minulé od r. 1300—1620 stáli konšelé s rychtářem a od r. 1548 s císařským rychtářem v čele obce a soudili a zároveň spravovali jmění její, tak převratem po bitvě bělohorské nastalém nezměnily se věci tím způsobem, že všechna moc soudní byla při konšelech neb přísežných, jakož i administrace jmění. Rozdíl byl jen ten, že od válek husitských byli občané pod obojí a žádného katolíka nepřipouštěli k úřadu a obci, nyní směli toliko katolíci hodnosti v obci zastávat. Jako dříve královští podkomoří sázeli konšely, tak se dělo i nyní, někdy také jen hofrychtářem se dalo. Také se stávalo později, že polovina konšelů zůstávala stará a druhá polovice na návrh obce sázena podkomořím. Ještě za podkomořího Arnošta Malovce 1755 dopisovalo se obci česky, od té doby zaniká jazyk český a němčina panuje až do posledního podkomořího Margelika r. 1849. Při krajských hejtmanech žateckých vládla němčina již v druhé polovici století XVII.

a) Císařští rychtáři:

- 18. prosince 1620 Matěj Pšanský.
- 1622—1624 Jan Začal z Biletína.
- 1625 Kryštof Šrepl z Šreplsberku, c. k. dvořenín, zemřel v moru 31. srpna 1625 (I. E. 31., 184.).
- 1625 8. prosince Bartoloměj Banko z Weissenburku, který na čas propuštěn jest, 1626 16. října (Mikšovic kronika, 488.), ale zase 1627 16. října do 1629 17. ledna císařským rychtářem učiněn jest.
- 1629—1634 8. července Rehoř Zhorský Kladrubský u sv. Mikuláše v kostele pochován jest.

- 1634—1638 Hynek Bolenda z Křenovic sesazen.
 1638—1655 Matěj Pšanský po druhé císařským rychtářem, a 15. listopadu 1655 u sv. Mikuláše v kostele pochován.
 1656—1658 Václav Černý, 17. března u Matky boží pochován.
 1658 11. listopadu Matěj Vít až do 11. listopadu 1661, pochován u sv. Petra.
 1662—1666 Jan Pesselius, 16. srpna 1666 zemřel.
 1667—1680 22. září Ludvík Karel Vít u sv. Petra pochován.
 1680 koncem prosince Pavel Rak (I. A. 7., G. 20.), 1691 29. července pochován u Matky boží pod kůrem.
 1691 Jiří František Majer. 1697 10. června pochován u sv. Mikuláše.
 1697 Jan Vilém Müller. 1715 18. září pochován u sv. Mikuláše.
 1715 Jan Šlosar, 4. listopadu 1721 zemřel, pochován u sv. Mikuláše.
 1722—1730 21. května František Hainz, pochován u sv. Mikuláše.
 1730 Václav Löbl.
 1735 Karel Zukmandl, doktor lékařství, 1772 3. srpna zemřel.
 1772—1783 Jan Martinides z Grillova. Královští rychtáři zrušeni.

b) Rychtáři městští,

kteří měli toliko moc policejní, připomínají se tito:

- 1623—1624 Tomáš Rosacius (C. 23., G. 14.).
 1625 5. listopadu — 1626 3. května Rehoř Fanta rychtář (kšafty).
 1626 29. května Adam Seyfert, za rychtáře zvolen 1627 25. prosince (Mikšovic kronika, 495.).
 1628 22. května Jan Rejnský, rychtář (C. 24., 91.).
 1629 12. prosince Michal Sobolužný, rychtář. (E. 8., 74.).
 1630 4. listopadu Jan Kostka, rychtář.
 1631 21. května Jiřík Růžička, rychtář městský 1632, 1633, 1634. (A. 14., D. 6.)
 1635 Jan Listopad, městský rychtář (C. 23., F. 11.).
 1636 17. září Fridrich Tomejšl, městský rychtář (kšaft).
 1637 Václav Růžička, rychtář městský (A. 6., A. 2.).
 1638 30 července Jan Listopad.
 1638 Matyáš Martinides z Gryllova (C. 23., F. 17., A. 6., A. 17.).
 1640 Bohuslav Santman, rychtář městský (C. 23., F. 19.). 1641 (C. 23., G. 1.).
 1642 Daniel Červenka, rychtář městský (A. 6., D. 6.), 1643 (A. 6., D. 17.), 1644 (A. 6., E. 2.), 1645 (A. 6., E. 12.), 1646 (A. 15., D. 16., A. 6., E. 20.).
 1647 Jan Stránecký, městský rychtář (A. 15., E. 4., A. 6., F. 3.).
 1649 Tobiáš Tomejšl, rychtář městský (A. 6., F. 57.).
 1650 6. července Karel Vaňouch Želetavský, rychtář městský (A. 15., F. 15., G. 18., A. 6., H. 31.), 1651 16. února (A. 15., G. 8.).
 1651 6. května Rehoř Kocorovský, rychtář městský (A. 15., G. 15., A. 6., H. 17.).
 1652 26. srpna Jan Stránecký, rychtář městský (A. 15., H. 15., A. 6., J. 8.).
 1653 9. července Daniel Červenka (A. 15., J. 7., A. 6., J. 13.).
 1654 8. června Jan Stránecký, rychtář městský (A. 15., J. 23., A. 6., J. 22.).
 1655 Jiřík Černý, rychtář městský, 1656 (A. 7., A. 7., 8.).
 1657 Jan Paugner, rychtář městský (A. 7., A. 14.), 1658 (A. 7., A. 19.).
 1659 Jakub Kolečovský, rychtář městský (A. 7., B. 6.).
 1660 Martin Reichl, rychtář městský (A. 7., B. 11.).
 1661 Jan Paugner, rychtář městský (A. 7., B. 18.).

- 1662 Václav Trochopeus, rychtář městský (A. 7., C. 2., 3.).
 1663 Daniel mladší Černý, rychtář městský (A. 7., C. 7.), 1664 (A. 7., C. 19.).
 1665 Christián Mauryc, rychtář městský (A. 7., D. 6.), 1666 (A. 7., D. 16.).
 1667 Samuel Roškovský, rychtář městský (A. 7., D. 19.).
 1668 Adam Pergner, rychtář městský (A. 7., E. 4.).
 1669 Matyáš Žlutický, rychtář městský (A. 7., E. 8.), 1670 (A. 7., E. 12.), 1671 (A. 7., E. 17.).
 1672 Samuel František Roškovský, rychtář městský (A. 7., F. 10.), 1673 (A. 7., H. 4.), 1674 (C. 39., 1.).
 1677 20. ledna Petr Hoss, rychtář (originál).
 1677 27. října Fridrich Nedvídek, rychtář (originál).
 1681 Jan Keller, rychtář městský (A. 7., H. 3.).
 1682 neznámo.
 1683 Václav Kafka, rychtář městský (A. 7., L. 17.).
 1684 Jan Vovčička, rychtář městský (F. 4.), 1685 (F. 4.).
 1686 neznámo.
 1687 neznámo.
 1688 Jan Jiří Seiler, rychtář městský (matriky 496.).
 1689 Jiří Gross, rychtář městský (matriky 508.).
 1690 neznámo.
 1691 neznámo.
 1692 Jan Vovčička, rychtář městský (C. 28., 1.), 1693 (C. 28., 3.), 1694 (C. 28., 8.).
 1695 27. října Petr Paukner, rychtář městský volen (C. 28., 13.), 1696 (C. 28., str. 28.).
 1697 Pavel Smutný, rychtář městský (C. 28., 22.).
 1698 Václav Černý mladší (C. 28., 28.), 1699 11. prosince (A. 15./2., 28.), 1700 (C. 28., 46.), 1701 (C. 28., 48.).
 1702 Lorenc Kajárek, rychtář městský (C. 28., 53.), 1703 (C. 28., 55.).
 1704 7. ledna volen Krystián Pohl, rychtář městský (C. 28., 62.), 1705 (C. 28., 68.), 1706 (C. 28., 83.), 1707 (C. 28., 86.).
 1708 Marek Nedvídek, rychtář městský (C. 28., 97.), 1709 (C. 28., 104.).
 1710 9. ledna Mates Graas, rychtář městský volen (C. 28., 107.).
 1714 26. ledna volen Jan Pavel Kavka (C. 28., 128.), 1715 (152.), 1716 (157.), 1717 (185.), 1718 (XVII., 84. soudní akta).
 1719 Colmanus Jan Václav, rychtář městský (C. 28., 219.).
 1720 Krystián Khyttl (C. 28., 234.).
 1721 Matyáš Josef, Jan Verner z Geiersperku, rychtář městský (C. 28., 279.), 1722, 1723 1. ledna (C. 29., 1.), 1724 (C. 29., 36.).
 1725 Jakub Filip Ikajer, rychtář městský (C. 29., 85.), 1726 (C. 29., 125.).
 1727 30. ledna Matyáš Josef Verner z Geiersperku, rychtář městský (C. 29., 146.), 1728 (C. 29., 191.), 1729 4. února (C. 29., 207.), 1730 (C. 29., 245.).
 1731 Václav Neumaier, rychtář městský, volen 6. listopadu 1730 (C. 29., 262., 294.), 1732 (original).
 1733 Josef Michael Gross, rychtář městský (C. 30., 56.), 1734 (C. 30., 107.), 1735 (C. 30., 101.).
 1736 Filip Jakub Majer, rychtář městský (C. 30., 178.), 1737 (C. 30., 213.), 1738 (C. 30., 227.), 1739 (C. 30., 261.).
 1740 Antonín Jan Stloukal, rychtář městský (C. 30., 280.), 1741 (C. 30., 324.), 1742 (C. 30., 383.), 1743 (C. 30., 438.), 1744 (C. 30., 506.), 1745 (C. 30., 506.), 1746 (C. 32., 1.).
 1747 Jan Václav Tajzik, rychtář městský (C. 32., 70.), 1748 úřední rychtář městský (C. 32., 141.).

- 1749 Antonín Jan Stloukal, městský rychtář (C. 32., 174.).
 1750 Jan Stloukal, m. rychtář (A. 34.).
 1751 Jakub Höger, rychtář městský (A. 35.), 1752 (A. 36., A. 37.),
 1753 (A. 37.), 1754 (A. 38.).
 1755 Josef Klug, rychtář městský (A. 39.), 1756 (A. 40.), 1757
 (A. 40.), 1758 (A. 41.).
 1763 Jan Josef Klug, rychtář městský (originál žaloby na Marketu
 Bulínovou).
 1763 náměstek městského rychtáře: Vojtěch Neudek.
 1766 Ferdinand Majer, rychtář městský (A. 48., 23., A. 49.).
 1769 Ferdinand Pletinger, rychtář městský (F. 16.), 1770 (F. 16.),
 1769 Mates Kohl mladší rychtář (F. 16.).
 1771 15. července Ferdinand Majer, rychtář městský (F. 16.),
 1772 (C. 33., 1.).
 1772 Matěj Khol mladší, rychtář městský (C. 33., 1.), 1773 (C. 33.).
 1773 Karel Valentin Slosar, rychtář městský (C. 33.), 1774 (C. 33.),
 1775 (C. 33.).
 1776 Jan Antonín Myslíkovský, rychtář městský (C. 33.), 1777 (C.
 33.), 1778 (C. 33.).
 1779 Jan Josef Nyč, rychtář městský (C. 33.), 1780 (C. 33.),
 1781 (C. 33.).
 1781 Karel Slosar, výpomocný rychtář městský (C. 33.), 1782 (C.
 33.), 1783 (F. 17.).
 1787 rychtář městský (A. 103., str. 145.).

c) Úřady v městě od r. 1621 — 1788.

Úřady městské, konšelé a obecní starší zůstaly při své moci, jen s tím rozdílem, že žádný nekatolík nesměl býti volen. Na rok 1621 dosazen jest ne skrže podkomořího, nýbrž skrže komi-sary, jménem krále od knížete Karla z Lichtensteina, Jiřího Viléma Michny z Vacínova na Chýších a Oldřicha Bechyně z Lažan na Trhových Dušníkách. Rytíř Hynek Jiří Žďárský ze Žďáru byl Jeho Milosti císařské hejtmánem v městě a Jan Začal, císařský rychtář, který až do r. 1626 toto místo zastával. Všickni konšelé byli již katolíci, jak jsme je při letech 1622—1625 uvedli. Od roku 1624—1626 byl již úřad konšelský obnovován Přibíkem Jeníškem z Újezda a zástupcem jeho Janem Prekem z Proksdorfu, hof-rychtářem 1626—1628. Přibík Jeníšek z Újezda obnovuje radu 1629 a 1635—1636, v letech 1629—1640 Jan Kašpar Prekl z Proksdorfu, jen r. 1636 přichází naposled podkomoří Přibík Jeníšek z Újezda. Po něm jest podkomořím Jan Jindřich Chanovský z Dlouhé Vsi od r. 1641—6. 1647 a 1649 Oldřich Sejma Skuhrovský ze Skuhrova sází konšele (rok 1648 nebyl úřad obnoven pro boje, které celou zemi českou soužily). Po ukončení války třicetileté obnovuje úřad Šimon Aulík z Třebnice jako hofrychtář r. 1650 a 1651. Mikuláš Gersdorf z Gersdorfu, podkomoří, obnovil úřad 26. srpna 1652. Od roku 1633 až do r. 1663 jest Fridrich Leopold Věžník z Věžníků na Chotýšanech a Bílkovicích podkomořím a obnovuje úřad. R. 1664 přichází do Loun nový podkomoří František Šeidler z Šeidleru na Kácově, Chabřici a Rybá-

kově až do roku 1670. Nový podkomoří František Lambert z Harrachu na Chroustovicích a Královicích posazuje konšely až do r. 1682 se svým hofrychtýřem Václavem Grapperem z Háku. 1683—1685 obnovuje radu podkomoří Jan Petr Hubryk z Hennersdorfu. Paměti o něm až do r. 1691, jakož i o následujících podkomořích, Ferdinandu Kryštofovi z Šeidleru a Jiřím Bechyňovi z Lužan až do r. 1699 nejsou vyznačeny. Teprv 1699 Jan Václav Obytecký z Obytece přichází k obnově úřadu do Loun 4. září (I. A. 15./2.—17.). Zdáli následující podkomoří 1707—1737 Václav Arnošt Markvart z Hrádku, 1737—1739 Jan František z Golče a 1739—47 Václav Kazimír Netolický z Eisenberku v Lounech úřad konšelský sázeli, není jisto, jelikož v ty časy již podkomoří osobně k obnově úřadu se nedostavovali, nýbrž na návrh budoucích konšelů tyto potvzovali. 1748—1750 Josef Jachym Vančura z Řehnic a jeho nástupce Arnošt Vilém Malovec z Chýnova a Vinterberka 1751—1764 častěji dopisují Lounským. Tento poslední Arnošt Vilém Malovec ještě píše Lounským česky, všichni jeho nástupci, Jan Filip Běšín 1764—1780, Jan Marcell baron Hennet 1780—1814, 1814—1818 Josef rytíř Goldamer, 1820—34 Josef baron Kučera a poslední podkomoří rytíř František Margelik výhradně německy dopisují. Příchod podkomořího do města byl spojen s mnohými výlohami. Přijížděli s ním písaři, sluhové. Vystrojení obědu stálo mnoho peněz. Z let asi 1660—1680 zachoval se zápis, co se dávalo deputátu; panu podkomořímu 91 zl. 46 kr. 4 denáry, hofrychtýři 17 zl. 30 kr., komornímu písaři 14 zl., na kvitanci komornímu písaři 1 zl. 10 kr., komorníku jeho Milosti pána 1 zl 30 kr., trubači s písařem J. Milosti pána 3 zl., lokajům a pázatům 2 zl., písařům p. hofrychtýře a p. komorního písaře 3 zl., kuchaři jeho Milosti pána 30 kr., na landuvčího 8 zl. 10 kr., suma 143 zl. 36 kr. 4 den.

Války turecké a pozdější francouzské a pruské vyžadovaly mnoho lidí, ubytování vojska, stravování a pícování. V tom podléhalo město krajským hejtmanům žateckým, kteří nařizovali vojsko ubytovati a i opatřiti.

Správa jmění městského, dokud jim nejsou vráceny statky, někdy klášteru sv. Anny patřící, totiž Dobroměřice, Nečichy a Raná, nebyla obtížná; neboť přišlo město i o mlýny a nebylo tu jiných příjmů, nežli clo ve branách. Po navrácení statku špitálního, kterým se stal narovnáním mezi dědici Bérovyými rytíři z Divic a stvrzením krále Jiřika Poděbradského, nastala povinnost města udržovati špitál, kapli sv. Markéty a později za krále Ferdinanda I. kostely, kněze v Lounech a Dobroměřicích a Raně po bitvě bělohorské teprv od r. 1684. Podkomoří bděli nad tímto hospodářstvím. Každý správce statku dobroměřického byl potvrzován podkomořím. Účty zádušní kostela děkanského, filiálních kostelů dobroměřického a ranského, později farního, předkládány byly

podkomořímu a krajskému úřadu žateckému. Zvláště vytknouti můžeme, že se jměním nadačním mši svatých se nehospodařilo. Výtky proti tomu činily nejen úřad podkomořský, ale i samy konsistoře.

Podkomořský úřad vida, že nepořádné hospodářství pochází od lidí domácích, ustanovených za správce statků městských, nařídil, aby jiné osoby cizí, s domácími nesrozuměné, byly úředníky městskými ustanoveni, čemuž když bylo odpíráno, byli Jan Hainz primas, František Smicheus purkmistr a nejstarší rada Tomáš Vovčíčka opatření osmidenním vězením v Praze na Hradčanech, ostatní konšelé Jan Trochopeus, Jan Šlozar, Jan Tajzik, Jan Lerch, Bernard Alexius z Lovče, Jan Graas, Filip Benýško, Alexandr Štefan a Bohumír Deboef mají vězení domácí (totiž v domácí šatlanech) vždy dva á dva. Nařízení to vyšlo 26. března 1761. Listinu podepsal František hrabě Pachta, předseda komory královské a Arnošt Villicus (original v archivu).

d) Konšelé a obecní starší.

1620. 18. XII. obnoven ouřad od pánů komisarů Diviše Markvarta z Hrádku, na Bělé a Někmiří, JMC rady, Václava nejstaršího Vratislava z Mitrovic na Starém Kníně a Václava Mladoty z Solopiska a na Lišanech JMC pánů komisarů od JMC osvíceného knížete Karla z Lichtensteina (I. F. 1.)

1. Matěj Pšanský J. M. C. rychtář, 2. Václav Vopozdil primas † 7. V. 1621, 3. Rehoř Zhorský, 4. Jan bakalářovic, 5. Jakub Černo-horský, 6. Mistr Mikuláš Malecius, 7. Simeon Kyhar z Černčic, 8. Tomáš Černý, 9. Zikmund Maštálka † 11. VII. 1621, 10. Rehoř Šafář, 11. Václav Cestínský, 12. Václav Ležák (X. C. 24).

Starší obecní (1621 18. XI. A. 13. E. 12): 1. Strachota Kocorovský, 2. Pavel Pacovský, 3. Václav Rybička, 4. Martin Jahoda, 5. Jiřík Koudele, 6. Jan Hrouda, 7. Jan Rejnský, 8. Jan Straka, 9. Jan Krupský, 10. Jan Mokrý, 11. Jan Dědek, 12. Tomáš Rozacius.

1621 v pátek po Maří Magdaleně Purkart Točník z Křimic podkomoří propouští primatora Rehoře Zhorského a posazuje Rehoře Šafařovic (I. F. 1. 39).

1622 22. XI. úřad konšelský obnoven skrze ur. p. Jiřího Viléma Michnu z Vacinova na Chýžích, radu při apeláci, a ur. rytíře Oldřicha Bechyně z Lažan na Trhových Dušníkách jménem J. M. C. a krále a Karla knížete z Lichtensteina za JMC hejtmána v městě Luna ur. rytíře Hynka Jiřího Žďárského ze Žďáru, Jana Začala, J. M. C. rychtáře: 1. Pavel Vraštil primas a purkmistr, 2. Rehoř Šafařovic, 3. Jakub Slánský, 4. Rehoř Zhorský, 5. Jiří Voda, 6. Mistr Mikuláš Malecius, 7. Šimon Kyhar z Černčic, 8. Václav Ležák, 9. Jan Krupský, 10. Martin Jahoda, 11. Filip apatykář, 12. Jan Vostroviský, 13. Jan Straka, 14. Václav Uždil, 15. Matěj Papáček (A. 5. B. 14.)

11. XII. 1624 Přibík Jeníšek z Újezda obnovil radu (X. A. 5. C. 9. X. A. 13. J. 10.): 1. Rehoř Zhorský primas a purgmistr, 2. Pavel Vraštil, 3. Vilém Hynek Bolenda, 4. Jiřík Filip, 5. Rehoř Šafařovic, 6. Matěj Pšanský (X. A. 5. C. 11.), 7. Jiří Voda, 8. Mistr Mikuláš Malecius, 9. Simeon Kyhar, 10. Jan Krupský, 11. Martin Jahoda, 12. Matěj Papáček (X. A. 13. J. 10.).

1626 22. V. obnovena rada skrze podkomořího Přibíka Jeniška z Újezda: 1. Rehoř Šafářovic primas, 2. Rehoř Zhorský, 3. Matěj Pšanský, 4. Vilém Hynek Bolenda, 5. Jan Malobický, 6. Mistr Mikuláš Malecius, 7. Simeon Kyhar z Černčic, 8. Martin Jahoda, 9. Jan Cholossius, 10. Jan Bakalářovic, 11. Václav Ležák, 12. Jan Dlouhý z Šenpachu (X. C. 24, X. A. 5, C. 18, X. A. 13, K. 11.).

Starší obecni: 1. Jan Dědek z Vlkové primas, 2. Strachota Kocorovský, 3. Václav Čestínský, 4. Václav Ležák, 5. Jan Rejnský, 6. Matěj Papáček, 7. Jan Vostrovský, 8. Jiří Filip Tancar, 9. Daniel Knínský, 10. Václav Kořínek, 11. Jan Sadílek, 12. Jan Rak.

1627 28. VII. hofrychtěř Jan Kašpar Prekl z Proksdorfu obnovil radu: 1. Rehoř Šafářovic primas. Ostatní titíž jako roku 1626.

1628 15. V. Jan Prekl z Proksdorfu hofrychtěř obnovil a posadil koňšely: 1. Matěj Pšanský primas, 2. Rehoř Šafářovic, 3. Rehoř Zhorský, 4. Vilém Hynek Bolenda, 5. Jan Malobický, 6. Jan Čholossius, 7. Simeon Kyhar z Černčic, 8. Martin Jahoda, 9. Václav Ležák, 10. Tomáš Černý, 11. Jan Bakalářovic, 12. Jan Dědek z Vlkové (X. A. 13, M. 15.).

1628 22. května posazena rada: 1. M. Mikuláš Malecius primas, 2. Václav Čestínský, 3. Jan Dlouhý z Šenpachu, 4. Jan Rejnský, 5. Jan Papáček, 6. Jan Vostrovský, 7. Jiří Filip, 8. Václav Kořínek, 9. Mikuláš Roškovský, 10. Jan Rak, 11. Michal Balhonius, 12. Daniel Knínský.

R. 1629 29. V. obnoven úřad skrze Přibíka Jeniška z Újezda: 1. Matěj Pšanský primas, 2. Rehoř Šafářovic, 3. Rehoř Zhorský, 4. M. Mikuláš Malecius, 5. Vilém Hynek Bolenda, 6. Jan Malobický, 7. Jan Cholossius, 8. Simeon Kyhar z Černčic, 9. Jakub Slánský, 10. Václav Ležák, 11. Tomáš Černý, 12. Jan Dědek z Vlkové.

R. 1629 11. VI. obecni starší: 1. Jan Dlouhý z Šenpachu primas, 2. Jan Bakalářovic, 3. Václav Čestínský, 4. Jan Rejnský, 5. Jan Rak, 6. Matěj Papáček, 7. Jan Vostrovský, 8. Mikuláš Roškovský, 9. Daniel Knínský, 10. Václav Kořínek, 11. Michal Balhonius, 12. Adam Seifert.

1630 16. IV. úřad obnovil Jan Prekl z Proksdorfu hofrychtěř. Koňšelé: 1. Matěj Pšanský primas, 2. Rehoř Šafářovic, 3. Mistr Mikuláš Malecius, 4. Vilém Hynek Bolenda, 5. Jan Malobický, 6. Jan Cholossius, 7. Martin Jahoda, 8. Simeon Kyhar, 9. Jakub Slánský, 10. Václav Ležák, 11. Tomáš Černý, 12. Jan Dědek z Vlkové.

Rada posazena 1630 29. IV.: 1. Jan Rejnský primas, 2. Jan Dlouhý z Šenpachu, 3. Václav Čestínský, 4. Jan Bakalářovic, 5. Matěj Papáček, 6. Mikuláš Roškovský, 7. Daniel Knínský, 8. Václav Kořínek, 9. Michal Balhonius, 10. Adam Seifert, 11. Jakub Roháč, 12. Michal Sobolužský.

1631 1. V. obnoven úřad skrze Jana Kašpara Prekla z Proksdorfu hofrychtěře. Koňšelé: 1. Matěj Pšanský primas, 2. Rehoř Šafářovic, 3. M. Mikuláš Malecius, 4. Jan Malobický, 5. Jan Cholossius, 6. Martin Jahoda, 7. Simeon Kyhar z Černčic, 8. Mistr Jan Trochopeus, 9. Jan Dědek z Vlkové, 10. Matěj Papáček, 11. Jan Dlouhý z Šenpachu, 12. Mikuláš Roškovský (X. A. 14, A. 13.).

Rada posazena 7. V. 1631: 1. Jan Rejnský primas, 2. Tomáš Černý, 3. Václav Čestínský, 4. Jan Bakalářovic, 5. Daniel Knínský, 6. Václav Kořínek, 7. Michal Balhonius, 8. Adam Seifert, 9. Jakub Roháč, 10. Jan Rak, 11. Michal Sokolovský recte Soboluský, 12. Jan Vostrovský.

R. 1632 24. XI. obnoven úřad skrze Jana Kašpara Prekla z Proksdorfu hofrychtěře. Koňšelé: 1. Matěj Pšanský primas, 2. Jan Cholossius, 3. M. Mikuláš Malecius, 4. Jan Malo-

bický, 5. Martin Jahoda, 6. Tomáš Černý, 7. M. Jan Trochopeus, 8. Jan Dědek z Vlkové, 9. Jan Dlouhý z Šenpachu, 10. Daniel Knínský, 11. Václav Cestinský, 12. Mates Vít.

1632 obecní starší 24. XI.: 1. Jan Rak, primas, 2. Václav Kořínek, 3. Michal Balhoniús, 4. Matěj Papáček, 5. Václav Hádek, 6. Adam Seifert, 7. Michal Sokolovský, 8. Jakub Roháč, 9. Jan Vostrovský, 10. Jan Hirciús, 11. Jan Kostka, 12. Daniel Koudelka.

R. 1634 27. V. obnova úřadu skrze Jana Kašpara Prekla z Proksdorfu hofrychtýře. Konšelé: 1. Matěj Pšanský primas, 2. Jan Cholossius, 3. M. Mikuláš Maleciús, 4. Jan Malobický, 5. Rehoř Šafařovic, 6. Vilém Hynek Bolenda (A. 14, D. 11.), 7. Jan dědek z Vlkové, 8. Daniel Knínský, 9. Mates Vít, 10. Václav Hádek, 11. Mikuláš Roškovský, 12. Jan Sadílek.

Starší obecní: 1. Jan Kostka primas, 2. Jan Rak, 3. Václav Kořínek, 4. Matěj Papáček, 5. Michal Balhoniús, 6. Adam Seifert, 7. Michal Sokolovský, 8. Bartoloměj Leboldt, 9. Jan Písecký, 10. Daniel Koudelka, 11. Jiřík Růžička, 12. Jan Hošek.

1635 4. VIII. obnoven úřad skrze Přibíka Jeníška z Újezdu. (A. 14., F. 5.) Konšelé: 1. M. Jan Trochopeus primas, 2. Matěj Pšanský, 3. Jan Cholossius, 4. M. Mikuláš Maleciús, 5. Jan Dědek z Vlkové, 6. Jan Dlouhý z Šenpachu, 7. Daniel Knínský, 8. Václav Hádek, 9. Mikuláš Roškovský, 10. Adam Seifert, 11. Andreas Kuna, 12. Václav Černý.

Starší obecní: 1. Jakub Slánský primas, 2. Jan Kostka, 3. Jan Rak, 4. Václav Kořínek, 5. Matěj Papáček, 6. Michal Balhoniús, 7. Michal Sokolovský, 8. Jan Hirciús, 9. Daniel Koudelka, 10. Jiřík Růžička, 11. Jan Hošek, 12. Bernard Pinelle.

1636 7. IV. obnoven úřad skrze Jana Kašpara Prekla z Proksdorfu hofrychtýře. Konšelé: 1. Jan starší Dědek z Vlkové primas, 2. M. Jan Trochopeus, 3. Matěj Pšanský, 4. Jan Cholossius, 5. M. Mikuláš Maleciús, 6. Jan Dlouhý z Šenpachu, 7. Daniel Knínský, 8. Václav Hádek, 9. Adam Seifert, 10. Ondřej Kuna, 11. Václav Černý, 12. Jan Kostka.

Starší obecní 1636: 1. Jakub Slánský primas, 2. Jan Rejnský, 3. Václav Kořínek, 4. Matěj Papáček, 5. Michal Balhoniús, 6. Jan Sadílek, 7. Jan Hirciús, 8. Daniel Koudelka, 9. Jiřík Růžička, 10. Jan Hošek, 11. Bernard Pinelle, 12. Václav Mauryc.

R. 1637 25. V. obnova úřadu skrze Přibíka Jeníška z Újezda podkomořího. Konšelé: 1. Václav Černý primas, 2. Matěj Pšanský, 3. Jan starší Dědek z Vlkové, 4. Jan Cholossius, 5. Jan Dlouhý z Šenpachu, 6. Daniel Knínský, 7. Václav Hádek, 8. Adam Seifert, 9. Jan Kostka, 10. Jakub Slánský, 11. Mikuláš Roškovský, 12. Václav Kořínek.

Starší obecní: 1. Jan Rejnský primas, 2. Matěj Papáček, 3. Michal Balhoniús, 4. Jan Sadílek, 5. Jan Hirciús, 6. Jiří Růžička, 7. Jan Hošek, 8. Bernard Pinelle, 9. Václav Mauryc, 10. Friedrich Tomejšl, 11. Jan Listopad, 12. Václav Brtnický.

1638 17. IV. obnoven úřad skrze Jana Kašpara Prekla z Proksdorfu hofrychtýře. (A. 6, A. 17.) Konšelé: 1. Václav Černý primas, 2. Jan starší Dědek z Vlkové, 3. Jan Cholossius, 4. Jan Dlouhý z Šenpachu, 5. Daniel Knínský, 6. Václav Hádek, 7. Adam Seifert, 8. Jan Kostka, 9. Jakub Slánský, 10. Mikuláš Roškovský, 11. Mates Vít, 12. Pavel Hirciús.

Starší obecní 1638: 1. Jan Hirciús primas, 2. Jan Rejnský, 3. Matěj Papáček, 4. Michal Balhoniús, 5. Jiřík Růžička, 6. Jan Hošek, 7. Bernard Pinelle, 8. Friedrich Tomejšl, 9. Jan Listopad, 10. Václav Brtnický, 11. Václav Rak, 12. Matyáš Martinovic.

Roku 1639 pro vpád švédský úřad asi nebyl obnoven.

1640 4. VIII. obnovil Jan Kašpar Prekl z Proksdorfu. Konšelé: 1. Matěj Vít primas, 2. Jan starší Dědek, 3. Jan Dlouhý, 4. Daniel Knínský, 5. Václav Hádek, 6. Adam Seifert, 7. Jan Kostka, 8. Pavel Hircius, 9. Jan Hošek, 10. Matyáš Martinovic, 11. Daniel Černý, 12. Fridrich Tomejšl.

1640 V. VIII. obecní starší: 1. Jan Hircius primas, 2. Jan Rejnský, 3. Matěj Papáček, 4. Michal Balhonius, 5. Jiří Růžička, 6. Bernard Pinelle, 7. Jan Listopad, 8. Václav Brtnický, 9. Václav Rak, 10. Jan Peselius, 11. Jan Kořínek, 12. Bohuslav Santman.

1641 13. VII. obnovil Jan Jindřich Chanovský podkomoří (X. A. 15. A. 14, X. A. 6. C. 6.). Konšelé: 1. Jan Dlouhý z Šenpachu primas, 2. Mates Vít, 3. Jan starší Dědek z Vlkové, 4. Jan Cholasius, 5. Daniel Knínský, 6. Adam Seifert, 7. Jan Kostka, 8. Matyáš Martinovic z Grillova, 9. Daniel Černý, 10. Václav Kořínek, 11. Václav Brtnický, 12. Jan Peselius.

Starší obecní: 1. Jan Listopad primas, 2. Jiřík Růžička, 3. Matěj Papáček, 4. Jan mladší Dědek, 5. Michal Balhonius, 6. Jan Hošek, 7. Václav Rak, 8. Bernard Pinelle, 9. Bohuslav Santman, 10. Jan Kořínek, 11. Václav Mauryc, 12. Petr Vroutecký.

1642 30. VII. obnovil Jan Jindřich Chanovský podkomoří (A. 6. D. 4.). Konšelé: 1. Jan Dlouhý z Šenpachu, 2. Mates Vít, 3. Jan starší Dědek z Vlkové, 4. Jan Cholonius, 5. Daniel Knínský, 6. Adam Seifert, 7. Jan Kostka, 8. Matyáš Martinovic z Grillova, 9. Daniel Černý, 10. Matěj Papáček, 11. Václav Brtnický, 12. Jan Peselius.

Starší obecní: 1. Jan Listopad, 2. Jiřík Růžička, 3. Jan mladší Dědek, 4. Jan Hošek, 5. Matyáš Rozsévač, 6. Jan Hircius, 7. Václav Rak, 8. Bernard Pinelle, 9. Bohuslav Santman, 10. Jan Kořínek, 11. Michal Balhonius, 12. Václav Mauryc.

1643 19. IX. obnovil Jan Jindřich Chanovský podkomoří (A. 6. D. 16.). Konšelé: 1. Mates Vít primas, 2. Jan Dlouhý z Šenpachu, 3. Jan starší Dědek z Vlkové, 4. Daniel Knínský, 5. Adam Seifert, 6. Jan Kostka, 7. Jan Bernard z Dobřenic, 8. Matyáš Martinovic z Gryllova, 9. Daniel Černý, 10. Václav Brtnický, 11. Jan Peselius, 12. Jiří Růžička.

1643 19. IX. obecní starší: 1. Jan Listopad, 2. Matěj Papáček, 3. Jan mladší Dědek, 4. Matyáš Rozsévač, 5. Jan Hircius, 6. Bohuslav Santman, 7. Petr Fidroň, 8. Michal Balhonius, 9. Matyáš Cholossius, 10. Rehoř Rudolf Cigl, 11. Rehoř Pelikán, 12. Jan Straka.

1644 12. IX. obnovil Jan Jindřich Chanovský podkomoří (X. A. 6. E. 1). Konšelé: 1. Jan Dlouhý z Šenpachu, 2. Mates Vít, 3. Jan starší Dědek z Vlkové, 4. Adam Seifert, 5. Jan Kostka, 6. Matyáš Martinovic z Grillova, 7. Václav Brtnický, 8. Jan Peselius, 9. Jiří Růžička, 10. Pavel Hircius, 11. Matyáš Rozsévač, 12. Václav Rak.

Obecní starší 1644: 1. Jan mladší Dědek primas, 2. Jan Listopad, 3. Matěj Papáček, 4. Jan Hircius, 5. Bohuslav Santman, 6. Bernard Pinelle, 7. Petr Vroutecký, 8. Michal Balhonius, 9. Rehoř Rudolf Zigl, 10. Rehoř Pelikán, 11. Jan Straka, 12. Daniel Červenka.

1645 4. IX. obnovil Jan Jindřich Chanovský podkomoří (X. A. 6. E. 12, X. A. 15, D. 4.). Konšelé: 1. Jan starší Dědek z Vlkové primátor, 2. Jan Dlouhý z Šenpachu, 3. Mates Vít, 4. Jan Cholossius, 5. Adam Seifert, 6. Jan Kostka, 7. Daniel Černý, 8. Matyáš Martinovic, 9. Jan Peselius, 10. Pavel Hircius, 11. Václav Brtnický, 12. Bohuslav Santman.

Obecní starší: 1. Jan Listopad, 2. Jan mladší Dědek, 3. Matěj Papáček, 4. Václav Rak, 5. Jan Hircius, 6. Jan Franc Müller, 7. Kryštof Stefanides, 8. Rudolf Zigl, 9. Petr Vroutecký, 10. Jan Straka, 11. Rehoř Pelikán, 12. Daniel Červenka.

1646 5. XI. obnovil Jan Jindřich Chanovský podkomoří (X. A. 6, E. 19, X. A. 15, D. 15). Konšelé: 1. Jan Dlouhý z Šenpachu primas, 2. Mates Vít, 3. Jan starší Dědek, 4. Adam Seifert, 5. Václav Hádek, 6. Matyáš Martinovic, 7. Jan Peselius, 8. Pavel Hircius, 9. Václav Brtnický, 10. Jan Sadílek, 11. Bernat Pinelle, 12. (není zapsán).

1646 5. XI. obecní starší: 1. Jan Listopad, 2. Jan mladší Dědek, 3. Bohuslav Santman, 4. Jan Franc Müller, 5. Jan Hircius, 6. Kryštof Štefanides, 7. Rehoř Rudolf Zygel, 8. Daniel Mikšovic, 9. Jan Kořistko, 10. Rehoř Pelikán, 11. Daniel Červenka, 12. Jan Straka.

1647 9. IX. obnovil Oldřich Sezima Karel ze Skuhrova podkomoří (X. A. 6, F. 11, X. A. 15, E. 3). Konšelé: 1. Jan Dlouhý z Šenpachu primator, 2. Mates Vít, 3. Jan starší Dědek z Vlkové († 3. III. 1647), 4. Adam Seifert, 5. Václav Hádek, 6. Jan Kostka, 7. Matyáš Martinovic, 8. Jan Peselius, 9. Pavel Hircius, 10. Václav Brtnický, 11. Václav Rak, 12. Matyáš Cholossius.

Starší obecní 1647: 1. Jan Listopad, 2. Jan mladší Dědek, 3. Jan Franc Müller, 4. Jan Hircius, 5. Bohuslav Santman, 6. Kryštof Štefanides, 7. Rehoř Rudolf Zygel, 8. Jan Straka, 9. Rehoř Pelikán, 10. Daniel Červenka, 11. Mates Hainc, 12. Lorenc Venš.

Roku 1648 nebylo obnovy ouřadu.

1649 29. XI. obnovil Oldřich Sezima Skuhrovský podkomoří A. 6, F. 6. Konšelé: 1. Mates Vít primas, 2. Jan Dlouhý z Šenpachu, 3. Daniel Cerný, 4. Adam Seifert, 5. Jan Kostka, 6. Matyáš Martinovic, 7. Jan Peselius, 8. Matyáš Cholossius, 9. Václav Rak, 10. Krystof Štefanides, 11. Jan Listopad, 12. Bohuslav Santman dosazen z počtu starších obecních.

1649 starší obecní: 1. Jan mladší Dědek, 2. Jan Franc Müller, 3. Jan Hircius, 4. Jan Sadílek. 5. Jan Straka †. Za něho Tobiáš Tomejšl. 6. Rehoř Rudolf Zygel. 7. Václav Hádek, 8. Rehoř Pelikán, RR9. Daniel Červenka, 10. Mates Hainz, 11. Daniel Hemwerth, 12. Jiří Slanina.

1650 6. VII. obnovil Šimon Aulík z Třebnic hofrychtýř. (I. A. 6, G. 20, I. A. 15, F. 14.) Konšelé: 1. Mates Vít, 2. Daniel Cerný, 3. Adam Seifert, 4. Matyáš Martinovic, 5. Jan Peselius, 6. Kryštof Štefanides, 7. Pavel Hircius, 8. Jan Listopad, 9. Jan mladší Dědek, 10. Václav Rak, 11. Bohuslav Santman, 12. Tobiáš Tomejšl.

Obecní starší 1650: 1. Matyáš Fridrich Cholossius, 2. Jan Franc Müller, 3. Jan Hircius, 4. Jan Trochopeus, 5. Jakub Kolešovský, 6. Rehoř Rudolf Zygel, 7. Rehoř Pelikán, 8. Jiří Soc, 9. Jakub Procházka, 10. Jan Stranecký, 11. Jan Šprýmek, 12. Václav Pařibok.

R. 1651 6. V. obnovil Šimon Aulík z Třebnic hofrychtýř (A. 6, H. 16, A. 15, G. 14.) Konšelé: 1. Mates Vít primas, 2. Daniel Cerný, 3. Adam Seifert, 4. Matyáš Martinovic, 5. Jan Peselius, 6. Kryštof Štefanides, 7. Pavel Hircius, 8. Jan Listopad, 9. Jan Dědek, 10. Jan Franc Müller, 11. Bohuslav Santman, 12. Tobiáš Tomejšl.

Obecní starší: 1. Jakub Kolešovský, 2. Václav Rak, 3. Matyáš Fridrich Cholossius, 4. Silvestr Lorenc, 5. Jan Trochopeus, 6. Gabriel Leopoldt, 7. Jakub Karel Želetavský, 8. Rehoř Peikán, 9. Jakub Procházka, 10. Václav Pařibok, 11. Jan Straňecký, 12. Jan Šprýmek.

1652 26. VIII. obnovil Mikuláš Gersdorf (A. 6, J. 7, X. A. 15, H. 14.) Konšelé: 1. Mates Vít, primas, 2. Daniel Cerný, 3. Adam Seifert, 4. Matyáš Martinovic, 5. Jan Peselius, 6. Kryštof Štefanides, 7. Pavel Hircius, 8. Jan Franc Müller, 9. Jakub Kočovský, 10. Bohuslav Santman, 11. Tobiáš Tomejšl, 12. Jan Trochopeus.

Starší obecní 1652: 1. Václav Rak, 2. Matyáš Cholossius, 3. Silvestr Lorenc, 4. Gabriel Leopoldt, 5. Karel Jakub Želetavský, 6. Jakub

Procházka, 7. Václav Pařibok, 8. Jan Stránecký, 9. Jan Šprýmek, 10. Martin Raychl, 11. Pavel Pacovský, 12. Daniel Šmutný.

1653 9. VII. obnovil podkomoří Fridrich Leopold Věžník z Věžník (X. A. 6, J. 12, X. A. 15, J. 6.) Konšelé: 1. Mates Vít, primas, 2. Daniel Černý, 3. Adam Seifert, 4. Matyáš Martinovic, 5. Jan Peselius, 6. Pavel Hircius, 7. Jan Franc Miller, 8. Jakub Kolečovský, 9. Bohuslav Santman, 10. Tobiáš Tomejšl, 11. Jan Trochopeus, 12. Jan Dědek.

Obecní starší: 1. Václav Rak, 2. Matyáš Cholossius, 3. Silvestr Laurenc, 4. Gabriel Leopold, 5. Jakub Procházka, 6. Václav Pařibok, 7. Jan Stránecký, 8. Jan Šprýmek, 9. Martin Reichl, 10. Pavel Pacovský, 11. Daniel Šmutný, 12. Jan Paukner.

1654 8. VI. obnovil Fridrich Leopold Věžník podkomoří. (X. A. 6, J. 21.) Konšelé: 1. Mates Vít primas, 2. Daniel Černý, 3. Adam Seifert, 4. Matyáš Martinovic, 5. Jan Peselius, 6. Pavel Hircius, 7. Jan Franc Müller, 8. Jakub Kolečovský, 9. Bohuslav Santman, 10. Tobiáš Tomejšl, 11. Jan Trochopeus, 12. Jan Dědek.

Obecní starší 1654: 1. Václav Rak, 2. Matyáš Cholossius, 3. Silvestr Laurenc, 4. Gabriel Leopold, 5. Václav Pařibok, 6. Jan Stránecký, 7. Jan Šprýmek, 8. Martin Reichl, 9. Pavel Pacovský, 10. Daniel Šmutný, 11. Jan Paukner, 12. Vilém Bolenda.

1655 12. IV. obnovil Fridrich Leopold Věžník z Věžník na Chotýšanech a Bílkovicích, podkomoří. Konšelé titíž jako r. 1654.

Obecní starší 1655: 1. Jan Stránecký, 2. Matyáš Cholossius, 3. Silvestr Laurenc, 4. Václav Pařibok, 5. Jan Šprýmek, 6. Martin Reichl, 7. Pavel Pacovský, 8. Daniel Šmutný, 9. Jan Paukner, 10. Vilém Bolenda, 11. Jiří Ašaba, 12. Jan Chomútovský.

1656 28. IV. obnovil úřad Fridrich Leopold Věžník podkomoří. 1. Mates Vít, 2. Daniel Černý, 3. Adam Seifert, 4. Matyáš Martinovic, 5. Jan Peselius, 6. Pavel Hircius, 7. Jan Franc Miller, 8. Jakub Kolečovský, 9. Tobiáš Tomejšl, 10. Jan Trochopeus, 11. Jan Dědek, 12. Jan Stránecký.

Starší obecní: 1. Matyáš Cholosius, 2. Silvestr Laurenc, 3. Václav Pařibok, 4. Jan Šprýmek, 5. Martin Reichl, 6. Pavel Pacovský, 7. Daniel Šmutný, 8. Jan Paukner, 9. Jan Chomútovský, 10. Daniel Červenka, 11. Daniel Hempert, 12. Václav Salátek.

1657 13. IV. obnoven od Fridricha Leopolda Věžníka podkomořího. Konšelé: 1. Mates Vít, 2. Daniel Černý, 3. Adam Seifert, 4. Matyáš Martinovic, 5. Jan Peselius, 6. Pavel Hircius, 7. Jan Franc Miller, 8. Matyáš Cholossius, 9. Tobiáš Tomejšl, 10. Jan Trochopeus, 11. Jan Dědek, 12. Jan Stránecký.

1657 13. IV. obecní starší: 1. Pavel Pacovský, 2. Silvestr Lorenc, 3. Václav Pařibok, 4. Jan Šprýmek, 5. Martin Reichl, 6. Daniel Šmutný, 7. Jan Paukner, 8. Jan Chomútovský, 9. Daniel Červenka, 10. Daniel Hempert, 11. Václav Salátek, 12. Jan Kostka.

1658 20. III. obnoven úřad od Fridricha Leopolda Věžníka podkomořího. Konšelé: Vesměs jako roku 1657.

1658 20. III. starší obecní: 1. Pavel Pacovský, 2. Silvestr Lorenc, 3. Václav Pařibok, 4. Jan Šprýmek, 5. Martin Reichl, 6. Daniel Šmutný, 7. Jan Paukner, 8. Jan Chomútovský, 9. Daniel Hempert, 10. Václav Splátek, 11. Jan Kašpar Hegenwald, 12. Jakub Rudl.

1659 14. V. obnoven úřad skrze Fridricha Leopolda Věžníka. Konšelé: 1. Daniel Černý primas, 2. Jan Peselius, 3. Adam Seifert, 4. Pavel Hircius, 5. Jan Franc Miller, 6. Tobiáš Tomejšl, 7. Jan Trochopeus, 8. Jan Dědek, 9. Jan Stránecký, 10. Matyáš Fridrich Cholossius, 11. Pavel Pacovský, 12. Václav Pařibok.

1659 24. V. starší obecní: 1. Jan Šprýmek, 2. Silvestr Lorenc,

3. Martin Reichl, 4. Daniel Smutný, 5. Jan Paukner, 6. Jan Chomútovský, 7. Daniel Hempert, 8. Václav Salátek, 9. Jan Kašpar Hegenwald, 10. Jakub Rudl, 11. Gabriel Leopold, 12. Adam Pergner.

1660 10. V. obnoven úřad Fridrichem Leopoldem Věžníkem. (X. A. 15, L. 7.) Konšelé titíž jako 1659.

1660 starší obecní titíž 1—10. 11. Adam Pergner, 12. Hanzl Berounský.

R. 1661 4. V. rada obnovena skrze Fridricha z Věžník. Konšelé jako r. 1659 1.—11. 12. Jan Šprýmek.

1661 4. V. starší obecní: 1. Martin Reichl, 2. Silvestr Lorenc, 3. Daniel Smutný, 4. Jan Paukner, 5. Jan Chomútovský, 6. Daniel Hempert, 7. Václav Salátek, 8. Jan Kašpar Hegenwald, 9. Jakub Rudl, 10. Adam Perkner, 11. Daniel Berounský, 12. Pavel Rak.

1662 19. IV. obnovil Fridrich Věžník. Konšelé titíž jako 1661.

1662 19. IV. starší obecní: 1. Pavel Rak, 2. Silvestr Lorenc, 3. Daniel Smutný, 4. Jan Paukner, 5. Jan Chomútovský, 6. Daniel Hempert, 7. Václav Salátek, 8. Jan Kašpar Hegenwald, 9. Jakub Rudl, 10. Adam Perkner, 11. Daniel Berounský, 12. Václav Trochopeus.

R. 1663 7. II. obnovil Fridrich Věžník podkomoří. Konšelé: 1. Daniel Cerný, 2. Adam Seifert, 3. Pavel Hircius, 4. Jan Franc Miller, 5. Tobiáš Tomajšl, 6. Jan Trochopeus, 7. Jan Stránecký, 8. Matyáš Cholossius, 9. Pavel Pacovský, 10. Jan Šprýmek, 11. Pavel Rak, 12. Daniel Smutný.

1663 7. II. obecní starší: 1. Silvestr Lorenc, 2. Jan Paugner, 3. Jan Chomútovský, 4. Daniel Hempert, 5. Jan Kašpar Hegenwald, 6. Jakub Rudl, 7. Adam Perkner, 8. Daniel Berounský, 9. Jan Václ. Trochopeus, 10. Rehoř Pelikán, 11. Krystyan Mauryc, 12. Petr Vroutecký.

1664 30. IX. obnoven úřad podkomořím Františkem Seidlerem z Seidlerů na Kácově, Chabřici a Bybakově. Konšelé: 1. Daniel Cerný, 2. Adam Seifert, 3. Pavel Hircius, 4. Jan Franc Miller, 5. Tobiáš Tomajšl, 6. Ludvík Karel Vith, 7. Jan Stránecký, 8. Matyáš Cholossius, 9. Jan Václav Cerný, 10. Tobiáš Tomajšl, 11. Jan Šprýmek, 12. Pavel Rak.

1664 starší obecní: 1. Marek Nedvídek, 2. Silvestr Lorenc, 3. Jan Paugner, 4. Jan Kašpar Hegenwald, 5. Daniel Hempert, 6. Samuel Roškovský, 7. Jan Rejček, 8. Adam Perkner, 9. Václav Trochopeus, 10. Petr Vroutecký, 11. Krystyan Mauryc, 12. Karel Pícek.

1665 14. XI. obnoven František z Seidlerů na Kácově, Babčicích a Libochově. Konšelé: 1. Daniel Cerný primas, 2. Ludvík Karel Vith, 3. Adam Seifert, 4. Pavel Hircius, 5. Jan Franc Miller († 2. VIII. 1666), 6. Jan Trochopeus, 7. Matyáš Fridrich Cholossius, 8. Jan Václav Cernejch, 9. Tobiáš Tomejšl, 10. Pavel Rak, 11. Jan Stránecký, 12. Jan Šprýmek.

1665 starší obecní: 1. Marek Nedvídek, 2. Silvestr Lorenc, 3. Jan Jakub Lehman, 4. Jan Paugner, 5. Jan Kašpar Hegenwald, 6. Jakub Kolečovský, 7. Samuel Roškovský, 8. Adam Perkner, 9. Jan Rejček, 10. Václav Trochopeus, 11. Krystyan Mauryc, 12. Petr Vroutecký.

1666 22. XII. obnovil podkomoří František z Seidlerů. Konšelé: 1. Daniel Cerný primas, 2. Ludvík Karel Vith, 3. Pavel Hircius, 4. Jan Václav Cerný, 5. Jan Trochopeus, 6. Matyáš Cholossius, 7. Adam Seifert, 8. Tobiáš Tomajšl, 9. Pavel Rak, 10. Marek Nedvídek, 11. Jan Stránecký, 12. Jan Šprýmek.

1666 starší obecní: 1. Jan Jakub Lehman, 2. Jakub Kolečovský, 3. Silvestr Lorenc, 4. Jan Paukner, 5. Samuel Roškovský, 6. Jan Kašpar Hegenwald, 7. Adam Pergner, 8. Jan Rejček, 9. Jan Václav Trochopeus, 10. Krystyan Mauryc, 11. Petr Vroutecký, 12. Daniel mladší Cerný.

1667 8. X. obnovil podkomoří František z Seidlerů.

Konšelé: 1. Daniel Černý, 2. Pavel Hircius, 3. Jan Václav Černý, 4. Jan Trochopeus, 5. Matyáš Cholossius, 6. Adam Seifert, 7. Tob:áš Tomajšl, 8. Marek Nedvídek, 9. Pavel Rak, 10. Jan Stránecký, 11. Jan Šprýmek, 12. Jakub Lehmon.

1667 starší obecní: 1. Kašpar Hegenwald, 2. Silvestr Lorenc, 3. Jan Paukner, 4. Pavel Pacovský, 5. Samuel Roškovský, 6. Adam Pergner, 7. Jan Rejček, 8. Jan Václav Trochopeus, 9. Krystyan Mauryc, 10. Petr Vroutecký, 11. Daniel mladší Černý, 12. Jakub Kolešovský.

1668 15. XII. obnovil podkomoří František z Seidlerů. Konšelé titíž jako r. 1667.

R. 1668 starší obecní: 1. Kašpar Hegenwald, 2. Silvestr Lorenc, 3. Jan Paukner, 4. Pavel Pacovský, 5. Jiří Tobiáš Atsaba, 6. Jan Rejček, 7. Václav Trochopeus, 8. Krystyan Mauryc, 9. Jan Vilém Rudolf, 10. Petr Vroutecký, 11. Daniel mladší Černý, 12. Jakub Kolešovský.

1669 10. VII. obnovil František z Seidlerů podkomoří. Konšelé: 1. Daniel Černý primas, 2. Pavel Hircius, 3. Jan Trochopeus, 4. Adam Seifert, 5. Tobiáš Tomajšl, 6. Marek Nedvídek, 7. Pavel Rak, 8. Jan Stránecký, 9. Jan Šprýmek 10. Jakub Lehman, 11. Jiří Tobiáš Atsaba, 12. Jan Paukner.

1669 starší obecní: 1. Kašpar Hegenwald, 2. Silvestr Lorenc, 3. Václav Trochopeus, 4. Pavel Pacovský (umřel), 5. Jan Rejček (umřel), 6. Daniel mladší Černý, 7. Adam Pergner, 8. Christian Mauryc, 9. Jan Vilém Rudolf, 10. Petr Vroutecký, 11. Jakub Kolešovský, 12. Sebestián Straka.

1670 9. VII. obnovil podkomoří František z Seidlerů. Konšelé titíž, jako r. 1669.

1670 starší obecní: 1. Jan Kašpar Hegenwald, 2. Silvestr Lorenc, 3. Václav Trochopeus, 4. Daniel mladší Černý, 5. Adam Pergner, 6. Krystyan Mauryc, 7. Jan Vilém Rudolf, 8. Petr Vroutecký, 9. Jakub Kolešovský, 10. Sebestián Straka, 11. Matyáš Zlutický, 12. Jiří Franc Majer.

1671 7. XI. obnovil podkomoří Lambert Fr. z Harrachu. Konšelé: 1. Daniel Černý primas, 2. Pavel Hircius, 3. Jan Trochopeus, 4. Tobiáš Tomejšl, 5. Marek Nedvídek, 6. Pavel Rak, 7. Jan Stránecký, 8. Jan Šprýmek, 9. Jan Jakub Lehman, 10. Jan Tobiáš Atsaba, 11. Jan Paukner, 12. Jan Kašpar Hegenwald.

1671 starší obecní: 1. Mikuláš Payler, 2. Jan Kryštof Kobr, 3. Silvestr Lorenc, 4. Krystyan Mauryc, 5. Jan Vilém Rudolf, 6. Petr Vroutecký, 7. Jakub Kolešovský, 8. Sebestián Straka, 9. Matyáš Zlutický, 10. Jiří Franc Majer, 11. Daniel Berounský, 12. Matěj Chyba.

1672 26. IX. obnovil podkomoří František Lambert Harrach na Chroustovicích. Konšelé: 1. Jan Jakub Lehman primas, 2. Pavel Rak, 3. Daniel starší Černý, 4. Pavel Hircius, 5. Marek Nedvídek, 6. Tobiáš Tomejšl, 7. Jiří Tobiáš Atsaba, 8. Jan Šprýmek, 9. Jan Trochopeus, 10. Mikuláš Pailer, 11. Jan Kryštof Kobr, 12. Sebestián Straka.

1672 starší obecní: 1. Jiří Franc Nedvídek, 2. Silvestr Lorenc, 3. Jakub Kolešovský, 4. Jan Paukner, 5. Daniel mladší Černý, 6. Matyáš Zlutický, 7. Václav Trochopeus, 8. Krystyan Mauryc, 9. Jiří Franc Majer, 10. Petr Vroutecký, 11. Matěj Chyba, 12. Samuel Roškovský.

1673 28. VIII. obnovil podkomoří František Lambert Harrach na Královicích a Čkyni. Konšelé: 1. Jan Jakub Lehman primas, 2. Pavel Rak, 3. Pavel Hircius, 4. Marek Nedvídek, 5. Jan Trochopeus, 6. Tobiáš Tomejšl, 7. Jiří Tobiáš Atsaba, 8. Jan Šprýmek, 9. Mikuláš Pailer, 10. Jan Kryštof Kobr, 11. Sebestián Straka, 12. Matyáš Zlutický.

1673 starší obecní: 1. Jiří František Nedvídek, 2. Silvestr Lorenc, 3. Jan Paukner, 4. Daniel Černý, 5. Václav Trochopeus, 6. Krystyan

Mauryc, 7. Jiří Franc Majer, 8. Matěj Chyba, 9. Samuel Roškovský, 10. Jan Václav Nigrin, 11. Petr Haas, 12. Karel Picek.

Roku 1674 nejsou nikde zaznamenáni, jen porůznu se uvádějí (nejvíce D. 6.). Konšelé: 1. Pavel Hircius, 2. Jan Jakub Lehman, Pavel Rak, 4. Marek Nedvídek, 5. Jan Trochopeus, 6. Tobiáš Tomejšl, 7. Jiří Tobiáš Atsaba, 8. Mikuláš Pailer, 9. Fabian Sebastián Straka, 10. Matěj Žlutický, 11. Jan Václav Jakobides, 12. Jiří František Majer.

Starší obecní nejsou známi.

R. 1675. Konšelé jako 1674.

R. 1676. Konšelé: 1. Fabian Sebastian Straka, 16. VII. purkmistr, 2. Pavel Rak 16. VII., 3. Pavel Hircius 15. III., 4. Jan Trochopeus 9. IV., 5. Tobiáš Tomejšl 7. V., 6. Matěj Žlutický 23. VIII. a 10. VI., 7. Jiří Franc Majer 6. IX., 8. Samuel Roškovský 26. X., 9. Jan Kryštof Kobr 18. XII., 10. Jiří František Nedvídek (D. 7.).

1677. Konšelé: 1. Jiří František Majer, 1. VII. purkmistr, 2. Fabian Sebastián Straka, 3. Pavel Rak 12. I., 4. Pavel Hircius 18. IV., 5. Tobiáš Tomejšl, 6. Samuel Roškovský 26. VIII., 7. Jan Kryštof Kobr, 8. Jiří Franc Nedvídek 1. VII. (D. 7.), 9. Jan Jakub Lehman, 10. Mikuláš Pailer 9. XI., 11. Václav Trochopeus.

1677. Obecní starší: Neznámi.

1678. Konšelé: 1. Jiří František Majer 1. VII., 2. Fabian Sebastián Straka 21. IV., 3. Pavel Rak, 4. Pavel Hircius, 5. Tobiáš Tomejšl, 6. Samuel Roškovský, 7. Jan Kryštof Kóber, 8. Jiří Franc Nedvídek, 9. Jan Jakub Lehman, 10. Mikuláš Pailer, 11. Matěj Žlutický, 12. Václav Trochopeus.

1678. Obecní starší: Neznámi.

1679. Konšelé jako r. 1678.

1679. Obecní starší: Neznámi.

1680. Konšelé jako r. 1678.

1681. 18. I. obnovil Lambert František z Harrachu podkomoří na Ohroustovicích a Královicích. Konšelé: 1. Jiří Franc Nedvídek primas, 2. Pavel Hircius, 3. Mikuláš Pailer, 4. Jiří Franc Majer, 5. Samuel Roškovský, 6. Jan Daniel Stránecký, 7. Jan Paukner, 8. Petr Haas, 9. Jan Miller, 10. Krystyan Mauryc, 11. Václav Martinovic, 12. Fridrich Hora.

1681 starší obecní: 1. Jakub Kolečovský, 2. Václav Nedvídek, 3. Jan Martin Trochopeus, 4. Václav Tomejšl, 5. Martin Pergner, 6. Jiří Max Voříšek, 7. Jiří Illmon, 8. Jan Jaroš, 9. Jan Krupský, 10. Jakub Siedler, 11. Vilím Dlouhý, 12. Jan Keller.

1682 3. IX. 1681 obnovil Fr. L. z Harrachu a Václav Grupper z Haku hořrychtýř měst králové. Konšelé: 1. Jiří Franc Nedvídek primas, 2. Pavel Hircius, 3. Mikuláš Payler, 4. Jiří Franc Majer, 5. Samuel Roškovský, 6. Jan Paukner, 7. Petr Haas, 8. Vilím Miller, 9. Krystyan Mauryc, 10. Václav Martinovic, 11. Fridrich Hora, 12. Václav Tomejšl.

1682. Starší obecní: 1. Jakub Kolečovský, 2. Václav Nedvídek, 3. Martin Pergner, 4. Jiří Voříšek, 5. Jiří Illmon, 6. Jan Jaroš, 7. Karel Krupský, 8. Jakub Šindler, 9. Vilím Dlouhý, 10. Jan Keller, 11. Daniel Jarošík, 12. Jiří Cerný.

1683 27. X. obnovil podkomoří Jan Hubryk z Hengersdorfu na Závřší a Borovnici. Konšelé: 1. Primas Jiří Franc Majer, 2. Pavel Hircius, 3. Mikuláš Payler, 4. Samuel Roškovský, 5. Jan Paukner, 6. Petr Haas, 7. Jan Vilím Müller, 8. Krystyan Mauryc, 9. Václav Martinovic, 10. Fridrich Hora, 11. Václav Nedvídek, 12. Jakub Kolečovský.

1682. Obecní starší: 1. Jiří Voříšek, 2. Mates Witman, 3. Martin Pergner, 4. Jan Jaroš, 5. Karel Krupský, 6. Jakub Šindler, 7. Vilím

Dlouhý, 8. Jan Keller, 9. Daniel Jarošík, 10. Jiří Černý, 11. Ludvík Hegenwald, 12. Václav Kafka.

1684 21. I. obnovil Jan Petr Hubryk z Hennersdorfu na Borovnici, Závřší a Hokově, podkomoří. Konšelé: 1. Primas Jiřík Majer, 2. Mikuláš Payler, 3. Samuel Roškovský, 4. Jan Paukner, 5. Petr Haas, 6. Jan Vilím Müller, 7. Krystyan Mauryc, 8. Václav Martinovic, 9. Fridrich Hora z Ocelovic, 10. Václav Nedvídek, 11. Jakub Kolečovský, 12. Matyáš Witman.

1684 starší obecní: 1. Jiří Voříšek, 2. Martin Pergner, 3. Jan Jaroš, 4. Jakub Sindler, 5. Vilím Dlouhý, 6. Jan Keller, 7. Daniel Javořík, 8. Jiří Černý, 9. Ludvík Hegenwald, 10. Václav Kafka, 11. Ferdinand Sontag, 12. Jiří Černo-horský.

R. 1685 (bez data) obnoveni podkomořím Janem Petrem Hubrykem z Hennersdorfu.

Konšelé: 1. primas Jiří Franc Major, 2. Mikuláš Payler, 3. Jan Paukner, 4. Petr Haas, 5. Jan Vilím Müller, 6. Krystyan Mauryc, 7. Václav Martinovic, 8. Fridrich Hora z Ocelovic, 9. Václav Nedvídek, 10. Mates Vitman, 11. Ferdinand Sontag, 12. Maxmilian Verner.

1685 starší obecní: 1. Jiří Voříšek, 2. Martin Pergner, 3. Jan Jaroš, 4. Jakub Sindler, 5. Vilím Dlouhý, 6. Jan Keller, 7. Daniel Javořík, 8. Ludvík Hegenwald, 9. Václav Kafka, 10. Jiří Černý, 11. Jiří Černo-horský, 12. Jan Václav Rak.

1686. Konšelé: 1. Jiří Fr. Majer, 2. Mikuláš Payler, 3. Jan Paukner, 4. Petr Haas, 5. Jan Vilím Müller, 6. Krystyan Mauryc, 7. Václav Martinovic, 8. Václav Nedvídek, 9. Mates Vidman, 10. Ferdinand Sontag, 11. Maxmilian Verner, 12. Jiří Sailer.

1686 starší obecní nejsou známi.

1687 (obnova?) Konšelé: 1. Jiří Franc Majer, 2. Mikuláš Payler, 3. Petr Haas, 4. Jan Vilím Müller, 5. Krystyan Mauryc, 6. Václav Martinovic, 7. Fridrich Hora z Ocelovic (matriky 495), 8. Václav Nedvídek, 9. Mates Vidman, 10. Ferdinand Sontag, 11. Maxmilian Verner, 12. ?

1687 obecní starší neznámi.

R. 1688 obnova. Konšelé jako r. 1687.

1688 starší obecní neznámi.

R. 1689 obnova. Konšelé: 1. Jiří Franc Majer, 2. Mikuláš Payler, 3. Petr Haas, 4. Jan Vilím Müller, 5. Václav Martinovic, 6. Fridrich Hora z Ocelovic, 7. Václav Nedvídek, 8. Matěj Vidman, 9. Ferdinand Sontag, 10. Max Verner, 11. Jiří Černo-horský, 12. ?

R. 1689 obecní starší neznámi.

1690 obnova úřadu. Konšelé: 1. Mikuláš Payler, 2. Petr Haas, 3. Jan Vilím Müller, 4. Václav Martinovic, 5. Matěj Vidman, 6. Fridrich Hora z Ocelovic, 7. Krystyan Mauryc, 8. Max Verner, 9. Jiří Černo-horský, 10. Jiří Max Voříšek, 11. Václav Gross.

1690 obecní starší neznámi.

R. 1691 obnova (C. 53. 1.) Konšelé: 1. Jan Vilím Müller, 2. Jiří Fr. Majer, 3. Mikuláš Payler, 4. Petr Haas, 5. Fridrich Hora z Ocelovic, 6. Krystyan Mauryc, 7. Mates Vidman, 8. Ferdinand Sontag, 9. Maxmilian Verner, 10. Jiří Fr. Černo-horský, 11. Václav Gross, 12. Jiří Voříšek.

1691 starší obecní neznámi.

1692 obnova. Konšelé: 1. Jan Vilím Müller, 2. Mikuláš Payler, 3. Petr Haas, 4. Fridrich Hora z Ocelovic, 5. Matěj Vidman, 6. Ferdinand Sontag, 7. Max Verner, 8. Jiří Černo-horský, 9. Václav Gross, 10. Jiří Max Voříšek, 11. Fridrich Hainz, 12. ?

1692 obecní starší neznámi.

1693 obnova. Konšelé: 1. Jan Vilím Müller, 2. Mikuláš Payler, 3. Petr Haas, 4. Fridrich Hora z Ocelovic, 5. Matěj Vidman, 6.

Ferdinand Sontag, 7. Max Verner, 8. Jiří Černohorský, 9. Václav Gross, 10. Jiří Voříšek, 11. Krystyan Mauryc, 12. ?

1693 starší obecní neznámi.

R. 1694 konšelé: 1. Jan Vilém Müller, 2. Mikuláš Payler, 3. Petr Haas, 4. Fridrich Hora z Ocelovic, 5. Matěj Vidman, 6. Ferdinand Sontag, 7. Max Verner, 8. Jiří Černohorský, 9. Václav Gross, 10. Jiří Max Voříšek, 11. Krystyan Mauryc, 12. Fridrich Hainz.

1693 starší obecní neznámi.

1695 obnova (?) Konšelé: 1. Petr Haas, 2. Fridrich Hora z Ocelovic, 3. Matěj Antonín Vidman, 4. Ferdinand Sontag, 5. Max Verner, 6. Jiří Černohorský, 7. Václav Gross, 8. Maxmilian Voříšek, 9. Krystyan Mauryc, 10. Fridrich Hainz, 11. (?), 12. (?).

1695 obecní starší neznámi.

1696 obnova. Konšelé: 1. Petr Haas, 2. Fridrich Hora z Ocelovic, 3. Matěj Antonín Vidman, 4. Ferdinand Sontag, 5. Max Verner, 6. Jiří Černohorský, 7. Václav Gross, 8. Maxmilian Voříšek, 9. Krystyan Mauryc, 11. Jan Vilém Müller, 11. Václav Nigrin, 12. (?).

1696 obecní starší neznámi.

R. 1697 obnovil podkomoří Jiří Bechyně z Lažan. Konšelé: 1. Petr Haas, 2. Fridrich Hora z Ocelovic, 3. Matěj Vidman, 4. Ferdinand Sontag, 5. Max Verner, 6. Jiří Černohorský, 7. Václav Gross, 8. Jiří Max Voříšek, 9. Jan Vilém Müller, 10. Václav Nigrin (D. 10.), 11. (?), 12. (?).

1697 starší obecní nejsou známi.

1698 obnova (?) Konšelé: 1. Petr Has, 2. Fridrich Hora z Ocelovic, 3. Ferdinand Sontag, 4. Max Verner, 5. Jiří Černohorský, 6. Václav Gros, 7. Jiří Max Voříšek, 8. Václav Nigrin, 9. Fridrich Hainz. Ostatní neznámi.

1698 obecní starší nejsou známi.

1699 obnoven úřad skrze Václava Obyteckého z Obytec, podkomořího. (A 15./2. — 17.) Konšelé: 1. Matyáš Antonín Vidman primas, 2. Fridrich Hora z Ocelovic, 3. Ferdinand Sontag, 4. Maxmilian Verner, 5. Jiří Černohorský, 6. Václav Gross, 7. Jiří Max Voříšek, 8. Fridrich Hainz, 9. Václav Nigrin, 10. Ferdinand Ringer, 11. Václav Kavka, 12. Pavel Smutný.

1699 starší obecní: 1. Albrecht Chládek, 2. Jan Martinovic, 3. Jan Jaroš, 4. Jan Rak, 5. Ernest Kauč, 6. Daniel Jarošík, 7. Maxmilian Pletinger, 8. Lorenc Kajárek, 9. Ludvík Hegenwald, 10. Jiří Seiler, 11. Jan Vovčička, 12. Jakub Heger.

1700 obnova (X. A. 15./2. 47.). Konšelé: 1. Mates Vidman primas, 2. Fridrich Hora z Ocelovic, 3. Ferdinand Sontag, 4. Maxmilian Verner, 5. Jiří Černohorský, 6. Václav Gross, 7. Jiří Voříšek, 8. Václav Kostka, 11. Pavel Smutný, 12. Jan Ovčička.

Starší obecní: 1. Albrecht Chládek, 2. Jan Jaroš, 3. Václav Rak, 4. Daniel Jarošík, 5. Ernest Kauč, 6. Maxmilian Pletinger, 7. Lorenc Kajárek, 8. Ludvík Hegenwald, 9. Jiří Seiler, 10. Jakub Heger, 11. Rudolf Koterovský, 12. Andres Funk.

1701 obnova (X. A. 9). Konšelé: 1. Matyáš Antonín Vidman, 2. Ferdinand Sontag, 3. Maxmilian Verner, 4. Jiří Černohorský, 5. Václav Gross, 6. Jan Jiří Voříšek, 7. Ferdinand Ringer, 8. Václav Kafka, 9. Pavel Smutný, 10. Jan Ovčička, 11. Jan Albrecht Chládek, 12. (?).

1701 starší obecní: 1. Jiří Seiler, 2. Jan Václav Rak, 3. Daniel Jarošík, 4. Ernest Kauč, 5. Maxmilian Pletinger, 6. Vavřinec Kajárek, 7. Ludvík Hegenwald, 8. Jakub Heger, 9. Rudolf Koterovský, 10. Vilím Reichstern, 11. Ondřej Funk, 12. Václav Nigrin.

1702 obnova. Konšelé: 1. Matyáš Antonín Vidman primas, 2. Jan Ferdinand Sontag, 3. Jan Max Verner, 4. Jiří Černohorský, 5. Václav Gros, 6. Jiří Max Voříšek, 7. Václav Nigrin, 8. Ferdinand

Ringer, 9. Pavel Smutný, 10. Jan Vovčička, 11. Albrecht Chládek, 12. Jakub Heger.

1702 páni starší: 1. Jiří Seiler, 2. Jan Václav Rak, 3. Daniel Jarošík, 4. Ernest Kauč, 5. Max Pletinger, 6. Lorenc Kajárek, 7. Ludvík Hegenwald, 8. Rudolf Koterovský, 9. Jiří Schreiber, 10. toto místo zanechává z jisté příčiny, 11. Ondřej Funk, 12. Václav Černý mladší.

1703 obnova úřadu (12. I., D. 11.). Konšelé: 1. Matyáš Antonín Vidman, 2. Ferdinand Sontag, 3. Max Verner, 4. Jiří Cernohorský, 5. Václav Gross, 6. Jiří Voříšek, 7. (Václav Nigrin), 8. Ferdinand Ringer, 9. Pavel Smutný, 10. Jan Vovčička, 11. Albert Chládek (vypsáni z D. 11.).

1703 obecní starší se neuvádějí.

1704 obnova 7. I. podkomoří Jan Václav Obytecký z Obytec. Konšelé: 1. Matěj Antonín Vidman, 2. Ferdinand Sontag, 3. Max Verner, 4. Jiří Cernohorský, 5. Václav Gros, 6. Jiří Voříšek, 7. Ferdinand Ringer, 8. Pavel Smutný, 9. Jan Vovčička, 10. Albrecht Chládek, 11. Jakub Heger, 12. Kašpar Hegenwald.

1704 starší obecní: 1. Jiří Seiler, 2. Jan Rak, 3. Daniel Jarošík, 4. Ernest Kauč, 5. Max Pletinger, 6. Lorenc Kajárek, 7. Ludvík Hegenwald, 8. Rudolf Koterovský, 9. Franc Hainz, 10. Vilím Reichstern, 11. Jiří Schreiber, 12. Ondřej Funk.

1705 obnova 9. I. Konšelé titíž jako r. 1704.

1705 obecní starší se neuvádějí.

1706 obnova ouřadů 8. I. Konšelé titíž jako r. 1704.

1706 starší obecní tito jsou: 1. Ondřej Funk, 2. Jiří Schreiber, 3. Jan Václav Rak, 4. Daniel Jarošík, 5. Ernest Kauč, 6. Max Pletinger, 7. Lorenc Kajárek, 8. Rudolf Koterovský, 9. Vilím Reichstern, 10. Franc Hainz, 11. Petr Paukner, 12. Václav Trochopeus.

1707 obnova 3. I. Konšelé: 1. Matěj Antonín Vidman, 2. Ferdinand Sontag, 3. Max Verner, 4. Jiří Cernohorský, 5. Václav Gross, 6. Jiří Max Voříšek, 7. není znám, 8. Pavel Smutný, 9. Jan Vovčička, 10. Albert Chládek, 11. Jakub Heger, 12. Jan Kašpar Hegenwald.

1707 obecní starší nejsou známi.

1708 obnova 9. I. Konšelé: 1. Matěj Antonín Vidman, 2. Ferdinand Sontag, 3. Max Verner, 4. Jiří Cernohorský, 5. Václav Gross, 6. Jiří Max Voříšek, 7. není zapsán, 8. Pavel Smutný, 9. Jan Vovčička, 10. Albert Chládek, 11. Jakub Heger, 12. Jan Kašpar Hegenwald.

1708 starší obecní nejsou zaznamenáni.

1709 podkomoří obnovil 8. XI. (Volencové z rady byli Max Verner a Václav Gross, ze starších obecních Max Pletinger a Rudolf Koterovský, z obce pak Jakub Roháč a Matěj Kořistko.)

Konšelé: 1. Matyáš Antonín Vidman, primas, 2. Ferdinand Sontag, 3. Max Verner, 4. Jiří Cernohorský, 5. Václav Gross, 6. Jiří Voříšek, 7. Ferdinand Ringer, 8. Pavel Smutný, 9. Jan Vovčička, 10. Albrecht Chládek, 11. Jakub Heger, 12. Kašpar Hegenwald.

1709 starší obecní: 1. Ondřej Funk, 2. Jiří Schreiber, 3. Arnošt Kauč, 4. Max Pletinger, 5. Rudolf Koterovský, 6. Jan Václav Rak, 7. Daniel Jarošík, 8. Vavřínek Kajárek, 9. Vilím Reichstern, 10. Jan Paukner, 11. František Hainz, 12. Václav Trochopeus.

1710 9. I. obnoven úřad. Všichni konšelé zůstali, jen Jiří Cernohorský se nejmenuje.

1710 obecní starší nejsou známi.

R. 1711 obnova. Konšelé: 1. Matěj Antonín Vidman, 2. Ferdinand Sontag, 3—12 zůstali jako roku 1709.

1711 starší obecní se nejmenují.

1712 obnova. Konšelé: 1. Matyáš Antonín Vidman primas, 2. Ferdinand Sontag, 3. Max Verner † 1724 24./6. 4. Václav Gross, 5. Jiří Voříšek, 6. Pavel Smutný † 1714 17./4. 7. Jan Vovčička, 8.

Albert Chládek, 9. Jakub Heger, 10. Ondřej Funk, 11. František Hainz, 12. Václav Trochopeus.

1712 starší obecní: 1. Vavřinec Kajárek, 2. Rudolf Koterovský, 3. Jan Václav Rak, 4. Daniel Jarošík, 5. Vilém Reichstern, 6. Petr Paukner, 7. Krystyan Pohl, 8. Martin Gros, 9. Jan Santman, 10. Jan Khüttl († 1714), 11. Marek Nedvídek, 12. Jan Pavel.

R. 1713 obnova (D. 13.). Konšelé: 1. Matěj Antonín Vidman, 2. Ferdinand Sontag, 3. (Max Verner), 4. Václav Gros, 5. Jiří Voříšek, 6. Pavel Smutný, 7. Jan Vovčíčka, 8. Albert Chládek, 9. Jakub Heger, 10. Ondřej Funk, 11. František Hainz, 12. Václav Trochopeus.

1713 obecní starší neznámi.

1714 obnova (A. 53. 4.). Konšelé: 1. Matěj Antonín Vidman, 2. Ferdinand Sontag, 3. Max Verner, 4. Václav Gros, 5. (?), 6. Pavel Smutný † 1714 12./4., 7. Jan Vovčíčka, 8. Albert František Chládek, 9. Jakub Heger, 10. Ondřej Funk, 11. František Hainz, 12. Václav Trochopeus.

1714 starší obecní (jen známi): 1. Lorenc Kajárek, 2. (?), 3. Jan Václav Rak, 4. (?), 5. (?), 6. Petr Paukner, 7. Krystyan Pohl, 8. (?), 9. (?), 10. Jan Khüttl († 1714), 11. Marek Nedvídek, 12. (?).

R. 1715 obnova (D. 14.). Konšelé: 1. Matěj Antonín Vidman, 2. Ferdinand Sontag, 3. Max Verner z Geiersperku, 4. Václav Gross, 5. (?), 6. (?), 7. Jan Vovčíčka, 8. Albert Chládek, 9. Jakub Heger, 10. (?), 11. František Hainz, 12. Václav Trochopeus.

1715 starší obecní neznámi.

1716 17. I. obnova menších úřadů (D. 14.). Konšelé: 1. Matěj Antonín Vidman, 2. Ferdinand Sontag, 3. Max Verner z Geiersberku, 4. Václav Gros, 5. Jan Vovčíčka, 6. Albert Chládek, 7. Jakub Heger, 8. František Hainz, 9. Rudolf Koterovský, 10. Matěj Graas, 11. Václav Lebl, 12. (?).

1716 starší obecní neznámi.

R. 1717 8. I. obnova menších úředníků (A. 10., A. 100). Konšelé: 1. Ferdinand Sontag primas, 2. Max Verner, 3. Václav Gros, 4. Jan Vovčíčka, 5. Albert Chládek, 6. Jakub Heger, 7. Franc Grün, 8. Václav Trochopeus, 9. Rudolf Koterovský, 10. Matěj Graas, 11. Václav Lebl, 12. Jan Smicheus.

1717 starší obecní (A. 10., A. 100.). 1. Vavřinec Kajárek, 2. Jan Kriegl, 3. Jan Václav Rak, 4. Daniel Jarošík, 5. Vilém Reichstern, 6. Petr Paugner, 7. Krystyan Pohl, 8. Marek Nedvídek, 9. Jan Pavel Kavka, 10. Vojtěch Tajzik, 11. Jan Kohout, 12. Václav Waltz.

R. 1718 (soudní akta XVII. č. 77) obnova: Konšelé: 1. Václav Josef Lebl, 2. Ferdinand Sontag, 3. Jan Vovčíčka, 4. Albert Fr. Chládek, Heger, 6. Václav Trochopeus, 7. Rudolf Koterovský, 8. Matěj Graas, 9. Jan Jakub Smicheus, 10. Jan Pavel Kavka, 11. (?), 12. (?).

1718 starší obecní neznámi.

R. 1719 obnova (30. 1.). Konšelé: 1. Ferdinand Sontag, 2. Max Verner, 3. nic až do další resoluci, 4. Jan Vovčíčka, 5. Albert Chládek, 6. Jakub Heger, 7. Franc Hainz, 8. Václav Trochopeus, 9. Rudolf Koterovský, 10. Matěj Graas, 11. Václav Lebl, 12. Jan Smicheus.

1719 starší obecní neznámi.

R. 1720 (X. A. 10. B. 21.) obnova. Konšelé: 1. Ferdinand Sontag, 2. Max Verner, 3. nic až do další resoluci, 4. Jan Vovčíčka, 5. Albrecht Chládek, 6. Jakub Heger, 7. Franc Hainz, 8. Václav Trochopeus, 9. Rudolf Koterovský, 10. Matěj Norbert Graas, 11. Václav Lebl, 12. Jan Smicheus.

1720 starší obecní: 1. Vavřinec Kajárek, 2. Jan Krieger, 3. Jan Václav Rak, 4. Vilém Reichstern, 5. Petr Paukner, 6. Krystyan Pohl, 7. Marek Nedvídek, 8. Jan Pavel Kavka, 9. Vojtěch Tajzik, 10. Jan Kohout, 11. Václav Waltz, 12. Josef Vidmon.

R. 1721 obnova (17. I. X. C. 39, D. 16). Konšelé: 1. (?), 2. Max Verner, 3. (?), 4. Jan Vovčíčka, 5. Albert Chládek, 6. Jakub Heger, 7. Franc Hainz, 8. (?), 9. Rudolf Koterovský, 10. (?), 11. Václav Lebl, 12. Jan Smicheus.

1721 obecní starší neznámi.

R. 1722 (X. A. 10, B. 37). Konšelé: 1. Ferdinand Sontag, 2. Max Verner, 3. (?), 4. Jan Vovčíčka, 5. Albert Chládek, 6. Jakub Heger, 7. Václav Trochopeus, 8. Rudolf Koterovský, 9. Matěj Norbert Graas, 10. Václav Lebl, 11. Jan Smicheus, 12. Jan Pavel Kavka.

1722 starší obecní: 1. Vavřinec Kajárek, 2. Jan Diviš Krieger, 3. Vilím Reichstern, 4. Petr Paugner, 5. Krystyan Pohl, 6. Marek Nedvídek, 7. Vojtěch Tajzik, 8. Jan Kohout, 9. Josef Vidman radní, 10. František Englert, 11. Matěj Verner z Geiersperku, 12. Franc Lehman.

R. 1723 13. I. obnova menších úřadů (A. 10, B. 41). Konšelé: 1. Ferdinand Sontag, 2. (?), 3. (?), 4. Jan Vovčíčka, 5. Albert Chládek, 6. Jakub Heger, 7. Václav Trochopeus, 8. Rudolf Koterovský, 9. Matěj Norbert Graas, 10. Václav Lebl, 11. Jan Smicheus, 12. Jan Pavel Kavka.

1723 starší obecní nejsou známi.

1724 obnova. Konšelé: 1. Ferdinand Sontag, 2. (?), 3. Jan Alois Vovčíčka, 4. Albrecht Chládek, 5. Jakub Heger, 6. Václav Trochopeus, 7. Rudolf Koterovský, 8. Matěj Norbert Graas, 9. Václav Josef Lebl, 10. Jan Jakub Smicheus, 11. Jan Pavel Kavka, 12. Antonín Leopold Kocián.

1724 starší obecní: 1. Vavřinec Kajárek, 2. Jan Diviš Krieger, 3. Petr Paukner, 4. Krystyan Pohl, 5. Marek Nedvídek, 6. Vojtěch Tajzik, 7. Josef Vidman, 8. František Englert, 9. Matěj Verner, 10. František Lehman, 11. (?), 12. Tomáš Vovčíčka.

R. 1725 obnova menších úředníků (X. A. 21, X. A. 22). Konšelé: 1. Ferdinand Sontag, 2. (?), 3. Jan Vovčíčka, 4. Albert Chládek, 5. Jakub Heger, 6. Václav Trochopeus, 7. Rudolf Koterovský, 8. Matěj Norbert Graas, 9. Václav Lebl, 10. Jan Smicheus, 11. Jan Kavka, 12. Leopold Kocián.

1725 obecní starší nejsou známi.

R. 1726 obnova (A. 21, A. 22). Konšelé: 1. Ferdinand Sontag, 2. Jan Vovčíčka, 3. Albert Chládek, 4. Jakub Heger, 5. Václav Trochopeus, 6. Rudolf Koterovský, 7. Matěj N. Graas, 8. Václav Lebl, 9. Jan Smicheus, 10. Pavel Kavka, 11. Antonín Kocián, 12. (?).

1726 starší obecní neznámi.

R. 1727 obnova (A. 10, B. 76). Konšelé: 1. Ferdinand Sontag, 2. Alois Vovčíčka, 3. Albert Chládek, 4. Jakub Heger, 5. druhé místo prázdné, 6. Rudolf Koterovský, 7. Matěj Norbert Graas, 8. Václav Lebl, 9. Jan Jakub Smicheus, 10. Jan Pavel Kavka, 11. Antonín Leopold Kocián, 12. Josef Vidman.

1727 obecní starší: 1. Vavřinec Kajárek, 2. Jan Diviš Krieger, 3. Petr Paukner, 4. Krystyan Pohl, 5. Marek Nedvídek, 6. Vojtěch Tajzik, 7. Franc Englert, 8. Matěj Verner z Geiersperku, 9. František Lehman, 10. Tomáš Vovčíčka, 11. Kolman Kolman, 12. Jan Michal Küttl.

1728 obnova (X. A. 22). Konšelé: 1. Ferdinand Sontag, 2. Jan Vovčíčka, 3. Albert Chládek, 4. Jakub Heger, 5. (?), 6. Rudolf Koterovský, 7. Matěj N. Graas, 8. Václav Lebl, 9. Jan Smicheus, 10. Jan Kavka, 11. Antonín Kocián, 12. Matěj (?) Vidman.

1728 starší obecní neznámi.

1729 orig. K. II. č. 210. Konšelé: 1. Ferdinand Sontag, 2. Jan Vovčíčka, 3. Albrecht Chládek, 4. Jakub Heger, 5. Rudolf Koterovský, 6. Matěj Norbert Graas, 7. Václav Lebl, 8. Jan Jakub Smicheus, 9. Jan Pavel Kavka, 10. Antonín Kocián, 11. Josef Rehoř Vidman.

1729 obecní starší neznámi.

R. 1730 (23. X., X. A. 23) obnova. Konšelé: 1. Jan Pavel Kavka, 2. Jan Antonín Vovčička, 3. Albert František Chládek, 4. Adolf Arnošt Koterovský, 5. Mates Norbert Graas, 6. Václav Gross, 7. Jakub Heger, 8. Jan Jakub Verner, 11. Jan Kohout, 12. Vojtěch Čečík.

1730 obecní starší neznámi.

1731. X. A. 11., A. 5. orig. soudní akta XXII. č. 106. Konšelé: 1. Jan Jakub Smicheus, 2. Jan Pavel Kavka, 3. Jan Vovčička, 4. Albrecht Fr. Chládek, 5. Jakub Heger, 6. Matěj N. Graas, 7. Václav Gross, 8. Josef Jiří Vidman, 9. Matěj Verner z Geiersperku, 10. Jan Josef Kulhánek, 11. Vojtěch Jiří Tajzik, 12. Vavřinec Kajárek.

1731 obecní starší neznámi.

R. 1732 26. V. obnova (X. A. 23). Konšelé: 1. Jan Pavel Kavka primator, 2. Jan Alois Vovčička, 3. Matěj Norbert Graas, 4. Václav Ignác Gross, 5. Jan Jakub Smicheus, 6. Josef Jiří Vidman, 7. Matěj Verner, 8. Jan Kulhánek, 9. Vojtěch Tajzik, 10. František Englert, 12. Marek Nedvídek.

1732 starší obecní (X. A. 11). 1. Josef Rehoř Vidman, 2. Mates Josef Verner, 3. Jan Kulhánek, 4. Vojtěch Tajzik, 5. Petr Paukner, 6. František Lehman.

R. 1733 (orig. soudní akta XXIII. č. 98). Konšelé: 1. Jan Jakub Smicheus, 2. Jan Pavel Kavka, 3. Jan Vovčička, 4. Mates Norbert Graas, 5. Václav Gross, 6. Mates Verner, 7. Jan Josef Kulhánek, 8. Vojtěch Jiří Tajzik, 9. František Lehman, 10. František Englert, 11. Marek Nedvídek, 12. Josef Rehoř Vidman.

1733 obecní starší nepovědomi.

R. 1734 (X. A. 12, 42, X. C. 30, 107) obnova. Konšelé: 1. Jan František Englert, 2. Jan Pavel Kavka, 3. Jan Vovčička, 4. Matěj Norbert Graas, 5. Václav Gross, 6. Jan Jakub Smicheus, 7. Matěj Verner z Geiersperku, 8. Jan Josef Kulhánek, 9. Vojtěch Jiří Tajzik, 10. František Tadeáš Lehman, 11. Marek Nedvídek, 12. Josef Rehoř Vidman.

1734 obecní starší nepovědomi.

R. 1735 (X. A. 23, X. A. 24) obnova. Konšelé: 1. František Englert. Ostatní jako r. 1734.

1735 obecní starší neznámi.

R. 1736 obnova (A. 11., str. 37, C. 30, 178). Konšelé: 1. Jan Jakub Smicheus, 2. Jan Pavel Kavka, 3. Matěj Norbert Graas, 4. Matěj Verner z Geiersberku, 5. Jan Josef Kulhánek, 6. Vojtěch Jiří Tajzik, 7. František Tadeáš Lehman, 8. Tomáš Vovčička, 9. Václav Gross.

1736 obecní starší nepovědomi.

R. 1737 obnova. (A. 21, 15, 26, F. 13, X. C. 30, 213.) Konšelé: 1. Jan František Englert, 2. Jan Pavel Kavka, 3. Matěj Norbert Grass, 4. Tomáš Vovčička, 5. Jan Smicheus, 6. Matěj Josef Verner z Geiersperka, 7. Jan Josef Kulhánek, 8. Vojtěch Jiří Tajzik, 9. František Tadeáš Lehman, 10. Marek Nedvídek, 11. Josef Rehoř Vidman, 12. Jan Michal Küttl.

1737 obecní starší nepovědomi.

R. 1738 obnova. (A. 11, 47, 48, A. 21, 49, 52, A. 26, F. 13.) Konšelé: 1. František Englert, 2. Matěj Norbert Graas, 3. Tomáš Vovčička, 4. Jan Jakub Smicheus, 5. Matěj Josef Verner z Geiersperka, 6. Jan Kulhánek, 7. Vojtěch Jiří Tajzik, 8. František Tadeáš Lehman, 9. Marek Nedvídek, 10. Josef Rehoř Vidman, 11. Jan Michal Küttl, 12. Jan Pavel Kavka (?).

1738 starší obecní (orig. podkomoř. II. č. 149). 1. Jan Václav Pletinger, 2. František Pohl, 3. Filip Jakub Majer, 4. Ondřej Schütz, 5. Rehoř Rais 6. Martin Drtina, 7. Jan Santman, 8. Jan Jiří Man, 9.

Václav Neumeier, 10. Bernard Gross, 11. Jan Václav Tajzik, 12. Jan Hainz.

R. 1739 (X. A. 26) obnova. Konšelé: 1. Jan František Englert, 2. Matěj Norbert Graas, 3. Tomáš Vovčíčka, 4. Jan Smicheus † 2./9., 5. Matěj Verner z Geiersperku, 6. Jan Kulhánek, 7. Vojtěch Tajzik, 8. Marek Nedvídek, 10. Josef Vidman, 11. Jan Michal Küttl, 12. Jan Pletinger.

R. 1740 obnova (A. 26, A. 11, 57, C. 30, 280). Konšelé: 1. Jan František Englert, 2. Matěj Norbert Graas, 3. Tomáš Vovčíčka, 4. Jan Bartoloměj Volf, 5. Matěj Verner z Geiersperku, 6. Jan Josef Kulhánek, 7. Vojtěch Tajzik, 8. Marek Nedvídek, 9. František Tadeáš Lehman, 10. (?), 11. Jan Küttl, 12. Jan Pletinger.

1740 obecní starší neznámi.

R. 1741 (A. 26). Konšelé: 1. Jan František Englert, 2. Matěj Norbert Graas, 3. Tomáš Vovčíčka, 4. Jan Bartoloměj Volf, 5. Václav Pergner, 6. Jan Kulhánek, 7. Vojtěch Tajzik, 8. Marek Nedvídek, 9. František Tadeáš Lehman, 10. Václav Neumeier, 11. Jan Michal Küttl, 12. Jan Pletinger.

1741 starší obecní neznámi.

R. 1742 obnova. (A. 26, Y. F. 14, X. A. 11, 61). 1. Jan František Englert, 2. Matěj Norbert Graas, 3. Tomáš Vovčíčka, 4. Jan Bartoloměj Volf, 5. Václav Antonín Pergner, 6. Jan Josef Kulhánek, 7. Jiří Vojtěch Tajzik, 8. Marek Nedvídek, 9. František Tadeáš Lehman, 10. Václav Neumeier, 11. Filip Jakub Majer, 12. (?).

1742 starší obecní neznámi.

R. 1743 obnova (X. A. 27, Y. F. 14, X. C. 30, 438). Konšelé: 1. Jan František Englert, 2. Matyáš Norbert Graas, 3. Tomáš Vovčíčka, 4. Jan Bartoloměj Volf, 5. Václav Pergner, 6. Jan Kulhánek, 7. Vojtěch Jiří Tajzik, 8. Marek Nedvídek, 9. František Tadeáš Lehman, 10. Václav Neumeier, 11. Filip Jakub Majer, 12. (?).

1743 starší obecní neznámi.

1744 (X. A. 28). Konšelé: 1. Jan František Englert, 2. Matěj Norbert Graas, 3. Tomáš Krystián Vovčíčka, 4. Jan Bartoloměj Volf, 5. Václav Antonín Pergner, 6. Jan Josef Kulhánek, 7. Vojtěch Jiří Tajzik, 8. Marek Nedvídek, 9. Jan František Smicheus, 10. Václav Neumeier, 11. Filip Jakub Majer, 12. František Tadeáš Lehman.

1744 obecní starší neznámi.

1745 (X. A. 29). Konšelé: 1. Jan František Englert, 2. Matěj Norbert Graas, 3. Tomáš Krystián Vovčíčka, 4. Jan Bartoloměj Volf, 5. Václav Antonín Pergner, 6. Jan Josef Kulhánek, 7. Vojtěch Jiří Tajzik, 8. Marek Nedvídek, 9. Jan František Smicheus, 10. Václav Neumeier, 11. Filip Jakub Majer, 12. František Tadeáš Lehman.

1745 obecní starší neznámi.

R. 1746 obnova (A. 29, X. A. 30). Konšelé: 1. (?), 2. Matěj Norbert Graas, 3. Tomáš Krystián Vovčíčka, 4. Jan Bartoloměj Volf, 5. Václav Antonín Pergner, 6. Jan Josef Kulhánek, 7. Vojtěch Jiří Tajzik, 8. Marek Nedvídek, 9. (?), 10. Václav Neumeier, 11. Jan Hainz, 12. Václav František Vorel.

1746 obecní starší neznámi.

R. 1747 obnova (X. A. 11, X. A. 21). Konšelé: 1. František Tadeáš Lehman, 2. Matěj Norbert Graas, 3. Felix Jakob Majer, 4. (?), 5. (?), 6. Jan Josef Kulhánek, 7. (?), 8. Marek Nedvídek, 9. (?), 10. Václav Neumeier, 11. (?), 12. Jan Jakub Vyskočil.

1747 obecní starší (?).

R. 1748 obnova (X. A. 21, X. F. 14). Konšelé: 1. Jan Josef Kulhánek, 2. Vojtěch Jiří Tajzik, 3. František Tadeáš Lehman, 4. Marek Nedvídek, 5. Tomáš Vovčíčka, 6. Jan Bartoloměj Volf, 7. Filip Majer,

8. Jan Petr Hainz, 9. Václav Vorel, 10. Matyáš Norbert Graas, 11. Jakub Vyskočil, 12. (?).

1748 obecní starší neznámi.

R. 1749 obnova (X. A. 33, 201). Konšelé: 1. Josef Kulhánek, 2. Vojtěch Jiří Tajzik, 3. František Th. Lehman, 4. Marek Nedvídek, 5. Tomáš Vovčíčka, 6. Jan Volf, 7. Filip Majer, 8. Jan Hainz, 9. Václav Vorel, 10. Jan Trochopeus, 11. Jan Šlosar, 12. Jan Graas syndik.

1749 obecní starší nejsou známi.

R. 1750 obnova (X. A. 34.) Konšelé: 1. Jan Kulhánek, 2. Matěj Graas, 3. Vojtěch Tajzik, 4. František Lehman, 5. Marek Nedvídek, 6. Tomáš Vovčíčka, 7. Jan Volf, 8. Filip Majer, 9. Jan Hainz, 10. Václav Vorel, 11. Jan Trochopeus, 12. Jan Šlosar.

1750 starší obecní neznámi.

R. 1750 obnova (X. A. 34). Konšelé: 1. Jan Kulhánek, 2. Matěj Graas, 3. Vojtěch Tajzik, 4. František Lehman, 5. Marek Nedvídek, 6. Tomáš Vovčíčka, 7. Jan Volf, 8. Filip Majer, 9. Jan Hainz, 10. Václav Vorel, 11. Jan Trochopeus, 12. Jan Šlosar.

1750 starší obecní nejsou známi.

R. 1751 obnova (X. A. 35). Konšelé: 1. Jan Kulhánek, 2. Vojtěch Jiří Tajzik, 3. František Tadeáš Lehman, 4. Tomáš Krystyan Vovčíčka, 5. Jan Volf, 6. Filip Maier, 7. Jan Petr Hainz, 8. Václav Vorel, 9. Jan Trochopeus, 10. Jan Šlosar, 11. Matěj Norbert Graas, 12. Marek Nedvídek.

1751 obecní starší: 1. František Pohl (dostal 14 zl.), 2. Martin Drtina (7 zl.), 3. Jiří Man (7 zl.), 4. Jan Saitman (7 zl.), 5. Bernard Gross (7 zl.), 6. Jiří Neumeier (7 zl.), 7. Antonín Stloukal (7 zl.), 8. Ignác Leopold (7 zl.), 9. (?), 10. Karel Šlosar (7 zl.), 11. Martin Veselý (dostal 7 zl.), 12. František Vovčíčka (dostal 7 zl.). (Besoldungstabelle.)

R. 1752 obnova (X. A. 35, X. A. 36). Konšelé: 1. Jan Josef Kulhánek, 2. Vojtěch Jiří Tajzik, 3. František Th. Lehman, 4. Marek Nedvídek, 5. Tomáš Vovčíčka, 6. Jan Volf (?), 7. Filip Majer, 8. Jan Hainz, 9. Václav Fr. Vorel, 10. Jan Ferdinand Trochopeus, 11. Jan Šlosar, 12. Matěj Norbert Graas.

1752 obecní starší neznámi.

R. 1753 obnova (X. A. 36, I. A. 37). Konšelé: 1. Jan Josef Kulhánek, 2. Vojtěch Jiří Tajzik, 3. František Thadeáš Lehman, 4. Jan Václav Tajzik, 5. Tomáš Vovčíčka, 6. (?), 7. Filip Majer, 8. Václav Vorel, 9. Jan Petr Hainz, 10. Jan Ferdinand Trochopeus, 11. Jan Šlosar, 12. Matěj Norbert Graas.

1753 obecní starší nejsou známi.

R. 1754 obnova (X. A. 37, I. A. 38). Konšelé: 1. Jan Josef Kulhánek, 2. Vojtěch Jiří Tajzik, 3. František Thadeáš Lehman, 4. Jan Václav Tajzik, 5. Tomáš Vovčíčka, 6. (?), Filip Jakub Majer, 8. Václav Vorel, 9. Jan Petr Hainz, 10. Jan Ferdinand Trochopeus, 11. Jan Šlosar, 12. Matěj Norbert Graas.

1754 obecní starší neznámi.

R. 1755 (X. A. 38, I. A. 39) obnova. Konšelé: 1. Jan Kulhánek, 2. Vojtěch Jiří Tajzik, 3. František Th. Lehman, 4. Tomáš Vovčíčka, 5. (?), 6. Filip Majer, 7. Jan Petr Hainz, 8. Václav Vorel, 9. Jan Ferd. Trochopeus, 10. Jan Šlosar, 11. Matěj Norbert Graas, 12. Marek Nedvídek zemřel v květnu (original 8./5. 1755).

1755 obecní starší neznámi.

R. 1756 obnova (X. A. 39). Konšelé: 1. Jan Josef Kulhánek, 2. Vojtěch Jiří Tajzik, 3. František Tadeáš Lehman, 4. Tomáš Vovčíčka, 5. Jan Tajzik, 6. Filip Majer, 7. Jan Petr Hainz, 8. Václav Vorel, 9. Jan Ferd. Trochopeus, 10. Jan Šlosar, 11. Matěj Norbert Graas, 12. Jan Antonín Lerch.

1756 obecní starší neznámi.

R. 1757 obnova (X. A. 40). Konšelé: Jan Josef Kulhánek, 2. Vojtěch Jiří Tajzik, 3. František Tadeáš Lehman, 4. Tomáš Vovčíčka, 5. Jan Václav Tajzik, 6. Filip Majer, 7. Jan Petr Hainz, 8. Václav Vorel, 9. Jan Ferd. Trochopeus, 10. Jan Šlosar, 11. Bernard Alexius z Lovče, 12. Jan Antonín Lerch.

R. 1758 obnova (X. A. 41). Konšelé: 1. Jan Josef Kulhánek, 2. Vojtěch Jiří Tajzik, 3. František Tadeáš Lehman, 4. Tomáš Vovčíčka, 5. Jan Václav Tajzik, 6. Filip Jakub Majer, 7. Jan Petr Hainz, 8. Václav Vorel (suspensus A. 41, 170), 9. Jan Ferdinand Trochopeus, 10. Jan Šlosar, 11. Bernard Alexius z Lovče, 12. Jan Antonín Lerch.

R. 1759 (X. A. 42) obnova. Konšelé: 1. Jan Josef Kulhánek, 3. František Lehman, 4. Tomáš Vovčíčka, 5. Jan Václav Tajzik, 6. Filip Jakub Majer, 7. Jan Petr Hainz, 8. Václav Vorel (suspensus I. A. 42, 1.), 9. Jan Ferdinand Trochopeus, 10. Jan Šlosar, 11. Bernard Alexius z Lovče, 12. Jan Antonín Lerch.

1757 obecní starší neznámi.

R. 1760 obnova (X. A. 43). Konšelé: 1. Jan Josef Kulhánek, 2. Jan Josef Graas, 3. František Lehman, 4. Tomáš Vovčíčka, 5. Jan Václav Tajzik, 6. Filip Jakub Majer (17./3. zemřel), 7. Jan Petr Hainz, 8. Václav Vorel (suspensus I. A. 43, 21), 9. Jan Ferdinand Trochopeus, 10. Jan Šlosar, 11. Bernard Alexius z Lovče, 12. Jan Antonín Lerch.

1760 obecní starší nejsou známi.

R. 1761 obnova (X. A. 44). Konšelé: 1. Jan Hainz primas (zavřen na 8 dní na Hradčanech), 2. Tomáš Vovčíčka (zavřen na 8 dní), 3. Jan Trochopeus, 4. Jan Šlosar, 5. Jan Tajzik, 6. Jan Lerch, 7. Bernard Alexius z Lovče, 8. Jan Graas, 9. Filip Benýško, 10. Alexandr Štefan, 11. František Smicheus purkmistr (26./3. zavřen na 8 dní na Hradčanech), 12. Bohumír Debeuf.

1761 starší obecní: 1. Antonín Hainz, 2. František Vovčíčka, 26./3. ostatní konšelé mimo purkmistra Františka Smicheusa, primasa Jana Hainze a nejstaršího radu Tomáše Vovčíčky mají vězení osmidenní domácí vždy dva a dva. (Original podepsal František hrabě Pachta a František Arnošt Villicus.)

R. 1762 obnova (X. A. 44). Konšelé: 1. Jan Petr Hainz, 2. Tomáš Vovčíčka, 3. Jan Trochopeus, 4. Jan Šlosar, 5. Jan Tajzik, 6. Jan Lerch, 7. Bernard Alexius z Lovče, 8. Jan Graas, 9. Filip Benýško, 10. Alexandr Štefan, 11. František Smicheus, 12. Josef Debeuf.

R. 1762 obnova (X. A. 44/2). Konšelé: 1. Jan Petr Hainz, 2. Tomáš Vovčíčka, 3. Jan Trochopeus, 4. Jan Šlosar, 5. Jan Tajzik, 6. Jan Lerch, 7. Bernard Alexius z Lovče, 8. Jan Graas, 9. Filip Benýško, 10. Alexandr Štefan, 11. František Smicheus, 12. Josef Debeuf.

1763 obecní starší nejsou známi.

R. 1764 obnova (X. A. 44/2). Konšelé: 1. Jan Petr Hainz, 2. Tomáš Vovčíčka, 3. Jan Trochopeus, 4. Jan Šlosar, 5. Jan Tajzik, 6. Jan Lerch, 7. Bernard Alexius, 8. Jan Graas, 9. Filip Benýško, 10. Alexandr Štefan, 11. František Smicheus, 12. Josef Debeuf.

1764 starší obecní: 1. Jiří Neumeier, 2. Antonín Hainz, 3. František Josef Vovčíčka.

R. 1765 obnova (X. A. 44/2, X. A. 47). Konšelé: 1. Jan Hainz, 2. (?), 3. Jan Trochopeus, 4. Jan Šlosar (suspensus ab officio), 5. Jan Tajzik, 6. Jan Lerch, 7. Bernard Alexius, 8. Jan Graas, 9. Filip Benýško, 10. Alexandr Štefan, 11. František Smicheus, 12. Josef Debeuf.

1765 obecní starší nejsou známi.

R. 1766 obnova (X. A. 48, X. A. 49, X. A. 50). Konšelé: 1. František Smicheus, 2. Jan Petr Hainz, 3. Tomáš Vovčíčka, 4. Jan Trochopeus, 5. Jan Tajzik, 6. Bernard Alexius, 7. Filip Benýško, 8.

Alexandr Štefan, 9. Václav Polenský, 10. Jan Šlosar, 11. Josef Deboeuf, 12. Jan Graas suspensus.

1766 obecní starší: 1. Jiří Majer. Ostatní neznámi.

R. 1767 obn o v a (X. A. 50). Konšelé: 1. Jan Petr Hainz primas, 2. Tomáš Vovčíčka, 3. Jan Šlosar, 4. Jan Tajzik, 5. Bernard Alexius, 6. Jan Graas, 7. Filip Benýško, 8. Alexandr Štefan, 9. František Smicheus, 10. Bohumír Deboeuf, 11. Václav Polenský, 12. Jiří Neumaier.

1767 starší obecní neznámi.

R. 1768 obn o v a. Konšelé: 1. Jan Trochopeus, 2. Jan Petr Hainz, 3. Tomáš Vovčíčka, 4. Jan Šlosar, 5. Bernard Alexius, 6. Jan Graas, 7. Filip Benýško, 8. Václav Polenský, 9. Alexandr Štefan, 10. František Smicheus, 11. Josef Bohumír Deboeuf, 12. (?).

1768 starší obecní neznámi.

R. 1769 obn o v a (X. A. 16). Konšelé: 1. Jan Ferdinand Trochopeus, 2. Jan Petr Hainz, 3. Tomáš Vovčíčka, 4. Jan Šlosar, 5. Jan Tajzik, 6. Jan Graas, 7. Filip Benýško, 8. Václav Polenský, 9. Alexandr Štefan, 10. František Smicheus, 11. Josef Bohumír Deboeuf, 12. Tomáš Ferdinand Trochopeus.

1769 obecní starší neznámi.

R. 1770 obn o v a (X. F. 16). Konšelé: 1. Jan Trochopeus, 2. Jan Petr Hainz, 3. Tomáš Vovčíčka, 4. (?), 5. Jan Tajzik, 6. Jan Graas, 7. Filip Benýško, 8. Václav Polenský, 9. Alexandr Štefan, 10. František Smicheus, 11. Bohumil Bohumír Debeuf, 12. (?).

1770 obecní starší neznámi.

R. 1771 obn o v a (X. A. 11, X. F. 16). Konšelé: 1. Jan Trochopeus, 2. Jan Petr Hainz, 3. Tomáš Vovčíčka, 4. František Barth, 5. Jan Tajzik, 6. Jan Graas, 7. Filip Benýško, 8. Václav Polenský, 9. Alexandr Štefan, 10. František Smicheus, 11. Ferdinand Pletinger, 12. Václav Gallina.

1771 obecní starší neznámi.

R. 1772 obn o v a (X. A. 51, X. A. 53, X. A. 54). Konšelé: 1. Jan Trochopeus, 2. Jan Petr Hainz, 3. Tomáš Vovčíčka, 4. Jan Fr. Parth, 5. Jan Tajzik, 6. Jan Graas, 7. Filip Benýško, 8. Jan Kašpar Kokeš, 9. Alexandr Štefan, 10. František Smicheus, 11. Ferdinand Pletinger, 12. Václav Gallina.

1772 starší obecní: 1. Jiří Neumeier (zemřel 4./8.), 2. Antonín Hainz.

R. 1773 obn o v a (X. A. 51). Konšelé: 1. Jan Trochopeus, 2. Jan Petr Hainz, 3. Tomáš Vovčíčka, 4. Jan Fr. Parth, 5. Jan Tajzik († 11./2.), 6. Jan Graas, 7. Filip Benýško, 8. Jan Kašpar Kokeš, 9. Alexandr Štefan, 10. František Smicheus, 11. Ferdinand Pletinger, 12. Ferdinand Majer.

1773 starší obecní: 1. Antonín Hainz, 2. František Vovčíčka.

R. 1774 obn o v a (X. A. 21, I. F. 17). Konšelé: 1. Jan Trochopeus (zemřel 9./12.), 2. Jan Petr Hainz, 3. Tomáš Vovčíčka, 4. František Parth, 5. Václav Gallina, 6. Jan Josef Graas, 7. Filip Benýško, 8. Jan Kašpar Kokeš, 9. Alexandr Štefan, 10. Karel Wölfel.

1774 starší obecní neznámi.

R. 1775 obn o v a (X. F. 17). Konšelé: 1. Jan Petr Hainz, 2. Tomáš Vovčíčka, 3. František Parth, 4. Václav Gallina, 5. Jan Graas, 6. Filip Benýško, 7. Jan Kašpar Kokeš, 8. Alexandr Štefan, 9. Karel Wölfel, 10. Ferdinand Pletinger, 11. Ferdinand Majer, 12. Karel Šlosar.

1775 obecní starší neznámi.

R. 1776 obn o v a (X. A. 17). Konšelé: 1. Jan Petr Hainz, 2. Tomáš Vovčíčka, 3. František Parth, 4. Václav Gallina, 5. Jan Graas, 6. Filip Benýško, 7. Jan Kašpar Kokeš, 8. Alexandr Štefan, 9. Ferdinand Majer, 12. Karel Šlosar.

1776 obecní starší neznámi.

R. 1777 obn o v a (X. A. 55, fol. 1.). Konšelé: 1. Jan Petr Hainz primas, 2. Tomáš Vovčíčka, 3. Jan Graas, 4. Filip Jakub Benýško, 5.

Alexandr Štefan, 6. Ferdinand Leopold Pletinger, 7. Václav Vít Gallina, 8. František Parth, 9. Jan Kašpar Kokeš, 10. Ferdinand Konstantin Majer, 11. Karel Valentin Šlosar, 12. Jan Jakub Christ.

1777 obecní starší neznámi.

R. 1778 obnova (X. F. 17). Konšelé: 1. Jn Hainz, 2. Tomáš Vovčíčka, 3. Jan Graas, 4. Filip Benýško, 5. Ferdinand Pletinger, 6. Alexandr Štefan, 7. Václav Gallina, 8. František Parth, 9. Kašpar Kokeš, 10. Ferdinand Majer, 11. Karel Šlosar, 12. František Christ.

1778 obecní starší neznámi.

R. 1779 obnova (X. F. 17). Konšelé: 1. Jan Petr Hainz, 2. Jan Graas, 3. Tomáš Vovčíčka, 4. Filip Benýško, 5. Alexandr Štefan, 6. Ferdinand Pletinger, 7. Václav Gallina, 8. František Parth, 9. Jan Kašpar Kokeš, 10. Ferdinand Majer, 11. Karel Šlosar, 12. František Christ.

1779 obecní starší neznámi.

R. 1780 obnova (X. F. 17). Konšelé: 1. Jan Petr Hainz, 2. Tomáš Vovčíčka (?), 3. Jan Michal Xraas, 4. Filip Benýško, 5. Ferdinand Pletinger, 6. Alexandr Štefan, 7. Václav Gallina, 8. Jan František Parth, 9. Jan Kašpar Kokeš, 10. Jan Myslíkovský, 11. František Gruncel.

1780 obecní starší neznámi.

R. 1781 obnova (X. F. 17). Konšelé: 1. Jan Petr Hainz, 2. Tomáš Vovčíčka (†), 3. Jan M. Graas, 4. Filip Benýško, 5. Ferdinand Pletinger, 6. Alexandr Štefan, 7. Václav Gallina, 8. Jan František Parth, 9. Jan Kašpar Kokeš, 10. Jan Myslíkovský, 11. František Gruncel, 12. František Nedvídek.

1781 starší obecní: 1. Jan Lehman.

R. 1782 obnova (X. F. 17). Konšelé: 1. Jan Petr Hainz, 2. (?), 3. Jan Graas, 4. Filip Benýško, 5. Ferdinand Pletinger, 6. Alexandr Štefan, 7. Václav Gallina, 8. Jan Fr. Parth, 9. Jan Kašpar Kokeš, 10. Jan Myslíkovský, 11. František Gruncel, 12. František Nedvídek.

1782 obecní starší neznámi.

R. 1783 obnova (F. 17). Konšelé: 1. Jan Petr Hainz, 2. (?), 3. Jan Graas, 4. Filip Benýško, 5. Ferdinand Pletinger, 6. Alexandr Štefan, 7. Václav Gallina, 8. František Parth, 9. Jan Kašpar Kokeš, 10. Jan Myslíkovský, 11. František Gruncel, 12. František Nedvídek.

1783 obecní starší neznámi.

R. 1784 obnova (X. F. 18). Konšelé: Jan Petr Hainz, 2. Jan Martin de Grillova, 3. Jan Graas, 4. Filip Jakub Benýško, 5. Ferdinand Pletinger, 6. Alexandr Štefan, 7. Václav Vít Gallina, 8. František Parth, 9. Jan Kašpar Kokeš, 10. Jan Myslíkovský, 11. František Gruncel, 12. František Nedvídek.

1784 obecní starší neznámi.

R. 1785 obnova (X. F. 18). Konšelé: 1. Jan Petr Hainz, 2. Jan Martinides z Grillova, 3. Jan Graas, 4. Filip Benýško, 5. Leopold Pletinger, 6. Alexandr Štefan, 7. Václav Vít Gallina, 8. František Parth, 9. Jan Kašpar Kokeš, 10. Jan Myslíkovský, 11. František Gruncel, 12. František Nedvídek.

1785 obecní starší neznámi.

R. 1786 obnova (X. A. 58, str. 1.). Konšelé: 1. František Václav Nedvídek, primas, 2. Jan Petr Hainz, 3. Jan Martinides z Grillova, 4. Jan Graas, 5. Alexandr Štefan, 6. Ferdinand Pletinger, 7. Václav Vít Gallina, 8. Jan František Parth, 9. Jan Antonín Myslíkovský, 10. František Gruncel, 11. (?), 12. (?).

1786 obecní starší: 1. Antonín Hainz, 2. František Vovčíčka, 3. Jan Lehman.

R. 1787 obnova (X. A. 58/2, str. 1.). Konšelé: 1. Jan Martinides z Grillova purkmistr (l. A. 103, str. 197), 2. Jan Josef Michal Graas, 3. Alexandr Štefan, 4. Václav Vít Gallina, 5. František Emanuel Gruncel, 6. František Václav Nedvídek, 7. Tomáš Jeroným Gallina, 8.

Ferdinand Pletinger, 9. Jan František Parth, 10. Filip Benýško, 11. Jan Petr Hainz, 12. (?).

1787 obecní starší: 1. František Vovčíčka, 2. Antonín Hainz, 3. Jan Lehman.

R. 1788 obnova (X. A. 11, 222). Konšelé: 1. Ferdinand Leopold Pletinger purkmistr, 2. Jan Petr Hainz primator, 3. Jan Martinides z Grillova, 4. Alexandr Štefan, 5. Václav Vít Gallina, 6. Jan František Parth, 7. František Emanuel Gruncl, 8. František Václav Nedvídek.

Obecní starší: 1. Antonín Hainz, 2. František Vovčíčka, 3. Jan Lehman byli poslední úřad/volený.

d) 1788 24. září nastolen nový úřad dle nařízení císařského. — Purkmistrem Václav Senft, rodem z Krupky. Prvním radním zkoušeným Antonín Schödl, který byl před tím advokátem a syndikem v Buškovicích. Český neuměl. Druhým radním Alexandr Štefan, třetím August Christ z Goldberku. Representanti obce byli: 1. Josef Antonín Bienert, 2. František Valter, 3. Matěj Lihne. Tito tři representanti měli toliko hlas poradní ve věcech hospodářských.

(A. 11. 223.) R. 1789 10. září vzdal se purkmisterství Václav Senft, který bydlel v čísle 1. na malém náměstí (nyní č. 305). Za důvod uvádí, že mu byl tento úřad od zemské vlády nucen a že bez platu má jej zastávat, že tím úřadem jeho hospodářství a zdraví trpí. Oznámil toto vzdání se úřadu 21. listopadu 1789. Při té příležitosti poznamenal písař v knize I. A. 21 strana 223, že tento resignující purkmistr své podřízené obdařil zpropitným a sice radní kancelista Ignác Alois Novák a pan Fr. Hübner, dřívější kancelista, obdrželi po 4 zl. 30 kr., p. Kohl 2 zl., Leopold 1 zl. a hejtmáné jednotlivých městských čtvrtí po 1 zl. Roku 1789 stali se občanskými representanty: 1. Karel Šlozar, 2. František Valter, 3. Matěj Lihne. Téhož roku 2. prosince 1789 stal se purkmistrem na místo Václava Senfta Jan Martinides z Grillova, zkoušený rada Antonín Schödl a nezkoušený rada August Christ z Goldberku.

R. 1790 purkmistr Jan Martinides z Grillova, rada Antonín Schödl a August Christ z Goldberku. Representanti: 1. Mates Lihne, 2. Jan Tomáš Vovčíčka, kteří i v r. 1791, 1792, 1793.

R. 1794 jest purkmistrem Augustin Christ z Goldberku (A. 108., 357.), rada Antonín Schödl a senátor Arnošt z Vernerů.

R. 1795 jest též úřad jako 1794 v činnosti, koncem roku jest purkmistrem Václav Senft (A. 109., 1.), který 22. února 1789 úřadu se vzdal.

R. 1796, jako 1795, jen representantem stal se 20. VII. Antonín Ludvík Graas. (A. 110., 285.)

1797 purkmistr Václav Senft, I. rada Antonín Schödl, II. rada Alexandr Štefan, representanti: 1. Jan Vovčíčka, 2. Václav Hainz, 3. Antonín Graas.

1798 purkmistr Václav Senft, I. rada Antonín Schödl, II. rada Arnošt Verner, návladní Alexandr Stefan, representanti: 1. Jan Vovčíčka, 2. Václav Hainz, 3. Antonín Ludvík Graas.

1799 Václav Senft purkmistr odstoupil 22. II., I. rada Antonín Schödl, II. rada Jan Arnošt Verner, návladní Alexandr Stefan.

1800 purkmistr František Filzbauer, I. rada Antonín Březovský, II. rada Jan Arnošt z Vernerů, representanti: 1. Jan Tomáš Vovčíčka, 2. Václav Hainz, 3. Antonín Graas.

1801 jako r. 1800.

1802 jako r. 1800, jen II. rada Antonín Hübner.

1803 jako r. 1802, purkmistr František Filzbauer, I. rada Antonín Březnovský, II. rada Antonín Hübner, nezkoušený, representanti titíž jako r. 1800.

1804 purkmistr František Filzbauer, I. rada Antonín Březovský, II. rada František Antonín Hübner, representanti: ?

R. 1805 jako r. 1804, jen representanti: 1. Antonín Greif, 2. Antonín Griesbach.

R. 1806 jako 1804 a 1805.

R. 1807 purkmistr František Filzbauer, I. rada zkoušený Antonín Březovský, II. rada František Antonín Hübner, representanti: 1. Antonín Greif.

R. 1808 purkmistr František Filzbauer až do 12. XI. 1808, čís. 38.301, I. rada Antonín Březovský, od 12. IV. purkmistr Jan Flössl, II. rada František Antonín Hübner, representanti: 1. Antonín Greif, 2. Leopold Parth 18. III. 1808.

R. 1809 purkmistr Jan Flössl, I. rada Antonín Březovský, II. rada Frant. Antonín Hübner, representant: 1. Antonín Greif.

1810 jako r. 1809 (I. A. II., 240.).

1811 jako 1809.

1812 jako 1809.

1813 jako 1809.

1814 jako 1809. Representanti: 1. Antonín Greif, 2. Leopold Parth.

1815 jako 1814.

1816 jako 1814.

1817 jako 1814.

1818 jako 1814.

1819 jako 1814, jen representanti: 1. Antonín Greif, 2. Leopold Parth, 3. František Kayl.

1820 jako 1814.

1821 purkmistr Jan Flössl, I. rada Antonín Březovský, II. rada Josef z Goldberka, representanti: 1. Dominik Endler, 2. Leopold Parth, 3. Jan Kokeš (I. A. 11., 247.).

1822 Jan Flössl, purkmistr, I. rada Antonín Březovský, II.

rada Josef z Goldberka, representanti: 1. Dominik Endler, 2. Leopold Parth, 3. Antonín Greif, 4. Jan Kokeš, náhradní representant.

1823 jako 1822.

1824 jako 1822.

1825 jako 1822.

1826 jako 1822.

1827 jako r. 1822, jen representanti: 1. Dominik Endler, 2. Jan Jiří Hauser, 3. Václav Valter.

1828 jako 1822, jen representanti: 1. Jan Jiří Hauser, 2. Jan Tauterman.

1829 jako 1822, jen representanti: 1. Jan Jiří Hauser, 2. Jan Růžek.

1830 jako 1822, jen representanti jiní. Antonín Greif, policejní rada.

1831 jako 1830.

1832 purkmistr Josef Pihera 13. X. (A. 132.). —

1835. Radní: 1. Antonín Březovský, 2. Emanuel Ulrich, nezkoušený, 3. Karel Andrlé, 4. Bernard Glaser (Wunš D., L. 93.), Antonín Greif, policejní rada.

1833 purkmistr Josef Pihera, I. radní Antonín Březovský, II. radní Jiří Jesenský, III. radní Emanuel Ulrich, IV. radní policejní Antonín Greif, representanti: 1. Jan Jiří Hauser, 2. Jan Růžek.

1834 jako 1833, jen representanti: 1. Jan Jiří Hauser, 2. Jan Tauterman.

1835 jako 1833, jen representanti: 1. Jan Jiří Hauser, 2. Jan Růžek.

1836 purkmistr František Rudolf Grünwald, I. radní zkoušený Vojtěch Lippe, II. radní nezkoušený Bernard Glaser, III. radní nezkoušený Karel Andrlé, representanti: 1. Jan Jiří Hauser, 2. Jan Růžek, 3. Jan Tauterman (Wunš: D. L. 94).

1837 a 1838 jako r. 1836.

1839 purkmistr JUDr. Jan Rafael Vladyka, rada: 1. Vojtěch Lippe, zkoušený, 2. Bernard Glaser, nezkoušený, 3. Karel Andrlé, nezkoušený, representanti: 1. Jan Jiří Hauser, 2. Jan Vidman, 3. Jan Kostka.

1840 jako 1839.

1841 jako 1839.

1842 jako 1839.

1843 jako 1839, jen representanti: 1. Jan Jiří Hauser, 2. Ludvík Dvarra, 3. Václav Kostka.

1844 jako 1839 a 1843.

1845 purkmistr JU-Dr. Jan Rafael Vladyka, 16. VIII. 1845 ustanoven Matyáš Rudolf Křížek krajským úřadem žateckým, 13. X. 1845, čís. 12.432, radové jako 1839, totiž: Lippe, Andrlé, Glaser.

1846 jako 1845.

1847 jako 1845.

1848 jako 1845.

1849 Matyáš Rudolf Křížek stal se soudcem v Sedlčanech.
(Wunš.)

e) 1849—1925 správci svobodně volení:

1849. (Wunš: Dějiny Loun, 103.). 1. Jiří Hauser, předseda prozatímní vlády, 2. Jan Bienert, 3. Jan Havránek, 4. Jan Vidman, 5. Karel Zirkler, 6. Karel Rödling, 7. Alois Greif, 8. Václav Valter, 9. Václav Kostka, 10. Jindřich Günter, 11. František Grus, 12. Štěpán Šubert, 13. Josef Berka, 14. František Kunc, 15. Petr Roháč, 16. Leopold Riedel, 17. Antonín Lippe, 18. Augustin Herman, 19. Kašpar Hüttig, 20. Josef Minářík, 21. Hynek Rösler, 22. Jan Grötsl.

1850 24. VIII. Josef Valter, purkmistr, Jindřich Günter, I. radní, Jan Havránek, II. radní, Josef Berka, III. radní. — Výbor: 1. Dominik Šley, 2. Antonín Leist, 3. Jan Hainz, 4. Jan Grötsl, 5. Štěpán Šubrt, 6. František Pakandl, 7. Alois Greif, 8. Jiří Hauser, 9. Václav Kostka, 10. Jan Vidman, 11. Václav Valter, 12. Jan Brdlík, 13. Jan Osumbor, 14. Karel Rödling. — Josef Valter úřadoval jako purkmistr 10 let 177 dní.

R. 1861 27. února zvolen Bedřich Sekera a úřadoval 320 dní. Náměstek (I. radní byl Adolf Kuchynka).

Roku 1862—1865 Adolf Kuchynka, purkmistr a Karel Richter, I. radní; úřadoval 4 leta 150 dní.

1866 12. června Jan Kostka, purkmistr, Alois Greif, I. radní. Úřadoval 1 rok 167 dní.

1867 25. listopadu zvolen Alois Greif purkmistrem, Jan Havránek, I. radní. Úřadoval 309 dní.

1868 1. října zvolen Antonín Vidman purkmistrem, Jindřich Günter I. radním.

1871 Antonín Vidman, náměstek. I. radní Dr. Petr Hilbert.

1874 2. srpna Antonín Vidman, purkmistr, Josef Glaser, prvním radním.

1877 22. února zvolen Bedřich Vagner, c. k. okresní soudce, úřadoval 131 dní.

1878 10. ledna MUDr. Josef Frotzel, I. radní Dr. Petr Hilbert.

1881 25. dubna zvolen opět MUDr. Josef Frotzel, I. radní Dr. Petr Hilbert. Úřadoval Dr. Frotzel 4 leta 29 dní.

1881 27. října zvolen Dr. Petr Hilbert, který byl šestkrát zvolen po sobě starostou a 1. května 1899 resignoval. I. radní byl Dr. Jan Veltrubský.

1899 10. května zvolen Dr. Valentin Stopka, notář, který se vzdal úřadu 1. srpna 1903.

1903 13. srpna zvolen dr. Jan Veltrubský, advokát, který zemřel jako starosta 26. srpna 1911. Následoval Adolf Šaroch, jako úřadující první radní až do srpna 1913.

Dosazena po čase války správní komise, jejíž předsedou byl Vilém Günther, statkář, až do převratu 1918 v říjnu.

1918 v říjnu volen František Kozel, architekt a jeho náměstkem Ladislav Bäumlér, inženýr státní dráhy, kteří úřadovali až do všeobecných voleb 1919. V těch volbách vyšel Josef Fousek, český socialista, a úřadoval do r. 1921. Po jeho vzdání se úřadu volen Eduard Fastr, knihkupec, až do 16. září 1923. Při nových volbách stal se Josef Rybka, profesor a inspektor škol okresu lounského, purkmistrem, který se vzdal úřadu r. 1925. Jeho nástupcem jest od září 1925 až dodnes Josef Fousek.

f) Dluhy města Loun. Bílek: Konfiskace 1141.

Wunš 81., archiv loun., pass. 35.

Obec lounská půjčila císaři Matyášovi dle obnoveného upsání 17. října 1611 5000 kop. Téhož roku u téhož císaře Matyáše nový dluh 4000 kop a po odrážce 2030 kop 20 gr. 6 den., které obci v renthausu sraženy byly, zbylo 1909 K 39 gr 1 d. 1621 6. ledna půjčeno komoře k nevyhnutelným vydáním na vydržení lidu válečného při úřadě rentmistrském v městech pražských 3000 kop, dne 2. července 1621 opět k té potřebě zapůjčeno 2500 kop, též tak r. 1624 5142 kop.

Roku 1630 dle dlužního úpisu císaře Ferdinanda II. 600 zl., na míšensko 514 kop 13 gr 1 d.

Roku 1644 povolil císař Ferdinand III. za vybyté výlohy vojenské, z posudného, sněmem zvoleného, 4000 zl., že však taková suma v Lounech z vázek na poplatky mimořádné se nesešla, vyplaceno obci lounské místo 4000 zl., toliko 747 zl. 17 1/2 kr., zbývá tedy 3252 zl. 43 kr., neb na míšensko 2788 kop 2 gr. 4 d.

Veškeré dluhy za císařskou komorou obnášely u města Loun úhrnem 20.914 kop 50 gr. 2 d.

To bylo aktivum města Loun.

Zato dluhy, jiným osobám povinné, rozvrhujeme na dluhy:

1. osobám emigrantským a rebelantským;
2. jiným osobám, zvláště židům, které vymáhány byly od r. 1622—1644.

Osoby emigrantské a rebelů byly tyto:

1. Dorotě Laurynové 2000 kop dle jistoty v I. knize dluhů

(obligationum sublitera B. 14.), v pondělí po památce sv. Jiří r. 1622 25. dubna. Ta suma půjčena na tolařích po 4 kop. míš.)

2. Rosině a Pavlovi paní Magdaleny Macerové, měštce Nového města pražského dítkám 1200 kop míš. Na to jistota, kteréž datum v středu po neděli sexagesima 17. II. 1. 1621.

3. Vítovi Sojkovi a Alžbětě manželce 1500 kop m. Na to in libro obligationum lit. B. 15. v pondělí po památce sv. Havla (17. X.) r. 1622 příjem na dukátích po 6 kop míš.

4. Havlovi Průšovi v téže knize dluhů lit. B. 16. (17. X. půjčeno na tolařích po 4 kop. 1731 kop 8 gr. 4 d.)

O tomto dluhu zachovala se tato pamět: (arch. loun. I. A. II. 217—220) František Fořtík, hostinský ze Srbce, pohání purkmistra a košely lounské jménem svým a své manželky ze dluhu 3000 kop gr., které má dlužním úpisem 16. X. 1622 od Havla Pruši a Víta Sojky na 6% obec lounská vypůjčené a které do městských knih vloženy, kteréžto podle novell deklaratorií nikdy se nepromlčí. Věřitel položil listiny této pře (jen v prepisech). Město ale nemělo moc dluhy dělati a dřívější majitel nepředložil je r. 1654 komisi revisionis a liquidationis a byl tudíž a limine odmrštěn. Purkmistr a rada a celá obec lounská sprostují se žaloby, škody a výlohy se tím zrušují. Celý akt nalézá se v 5. citronovém registru výpovědí sub. lit. A. 18., opis dán za nejvyššího purkrabí Karla Egona Fürstenberka 31. května 1774.

5. Kateřina Kutnauerova jinak Vodňanská 300 kusů dukátů, jistota 1621 v pondělí po sv. Dorotě, emigrantka.

6. Kateřina Vřesovcova rozená Bejčkova, emigrantka, půjčila 1622 500 kop. m.

7. Eufrosina Selmická z Citova půjčila obci lounské 400 kop na minci lehké, po ní pretenduje dluh ten Zikmund Maxera z Rovného. Eufrosina Selmická zemřela nekatolická v Lounech.

8. Kateřina Audrcká, rozená Kaplířova ze Sulevic, půjčila obci 250 kop gr. českých — emigrantka.

9. Daniel Jan Trupl půjčil 1621 obci 2000 kop, na tolařích 1000 kop; emigrant. (Bílek konfiskace 1132.)

10. Anna Vodova po † Janovi Simonis 500 kop m.

11. Šimonovi Frycovi z Litoměřic 1000 kop, dle pojištění na minci lehké 1500 kop. (E. IX. 521.)

12. Mikuláši Hagiochoranovi jistota, 1621 na minci lehké, pojištěno pod ourok 1000 kop.

13. Václavovi Frycovi z Litoměřic dle pojištění na minci lehké 1500 kop.

14. Václavovi Nigrinovi (neb Vicenovi) z Šonova r. 1622 1000 kop.

15. Dorota Kaplířova z Oudrče na Třebívlicích (přijato na rejnských tolařích) 4000 kop.

16. Simon Smicheus 1000 kop (predikant Jan Smicheus)
17. Václav Hoštěcký do Litoměřic, emigrant, na lehké minci 1500 kop.

Tyto dluhy osobám emigrantským a rebellantským daroval císař Ferdinand městu Lounům.

Dluhy jiným osobám:

1. Anně Marii Volfstírnové, vdově po Janovi Adolfovi Volfstírnovi, nařízeném komisaři vojenském (1626—1628) (dle B. 8, 64, 108) 1554 kop.

2. Janovi Karlovi Semonovi 1500 kop

3. Václav Toman z Litoměřic půjčil na tolařích po 3 kop., na dukátích po 4 kopách, na minci lehké 1731 kop 8 gr. 4 den.

4. Židům Simonovi, Markovi a Leblovi 60 kop.

5. Samueli Kavkovi, židu pražskému, na tolařích dle jistoty pod lichvou židovskou na lehké minci (E. IX. 520.) 1000 kop.

6. Václavovi Pyšnému a Janovi Matoušovému 1000 kop.

7. Pavlovi Pacovskému a Anně sestře, jistota v letu 1617, 2000 kop míš.

8. Matěji Pšanskému 1614 666 kop 40 gr.

9. Dorotě Rakové a Anně Dorotě, sirotku bakaláře, 400 kop m.

10. Zuzaně Porubské za oves 170 strychů po 2 kop. 382 kop 30 gr., jistota 15. VI. 1622, item post Galli 1613 1000 kop.

11. Janovi Václavovi Novohradskému z Kolovrat 900 kop.

12. P. Janovi Vendlicherovi, plnomocníku p. z Henzků — či Genzků (?) 200 kop.

13. Simonovi Celestýnovi 473 říš. tolarů.

14. P. Václavovi hraběti z Vacínova 330 kop.

15. Pí. Lidmile Fišerové rozené Šifflové, jistota 24. IV. 1620 1000 kop gr. čes.

16. Anně Žatecké 77 kop.

17. Anně Jandové (snad dcera Mikuláše Hagiochorána) 1000 kop míš.

18. Janovi Jahnovi 502 kop m.

19. Josefovi Prošvicovi, židu pražskému (12. IX. 1622 3000 kop).

20. Štefanovi Štěrbovi 472 kop gr. čes.

21. Ezechielovi Ignáci Konerovi 200 kop (1650 registratorovi berního úřadu, 1640 byl poslem do Žatce).

22. Janovi Albertovi Devitte z Lilienthalu o dluh 300 kop. „Těchto dnů (1651, I. G. A. B. C. archiv loun. relace ke sněmu) se při nás ohlašoval, zdalíž spravedlivý jest, anebo odkud pochází nikdež poznamenáno se nenachází (I. E. IX. 525)“.

23. Don Francisco, hrabě de Maradas, dluh 1000 kop, pocházející na generalstab, z kontribuce (arch. loun. I. B. 8, 23, 24).

24. Jiříkovi Závětovi dle pojištění pod ourok na minci lehké (E. IX. 520) 1000 kop.

25. Václavovi Frycovi do Litoměřic 1500 kop dle pojištění na minci lehké.

26. Dorotě Avanovic 3000 kop. dle knihy obligationum B. 17. na tolařích po 4 kopách 1622.

Dluhy tyto zvláště židům byly po odnětí vesnic Lounům žalovány, ale již r. 1629 udělil král Ferdinand II. přímocí (moratorium), po druhé r. 1641—1642 a po třetí 1644. (Arch. loun. I. B. 8, 39, 66, 67, 68, 108, 112.) Věřitelé, kteří při komisi revisionis a liquidationis r. 1654 dluhy své neohlásili, byli se svými nároky odmrštěni. Kteří pak to byli, nevíme. Jen pamět o dluhu Havla Beneše a Víta Sojky z r. 1622 16. října zdělaného, se zachovala, jak jsme již nahoře šíře se zmínili pod číslem 4.

g) Školy lounské.

Již před bitvou bělohorskou, když Albrecht Ensel z Valdsteina oblehl Louny, aby nemohli lounští jíti na pomoc vojsku stavovskému a překázeli vojsku císařskému na pochodu k Bílé hoře, nedávala se od 31. října až do 6. prosince 1620 žádná expense žakovstvu, protože tito odešli, když k městu přitáhl lid vojenský. Teprv od 6. prosince nařízeno, aby se expense žakovstvu dávala týdně po 1 kopě 15 gr. míš. (arch. loun. E. 37.).

V létě 1621 vyučoval Jan Špale Vožický jako náměstek správce školy, který obdržel 11. listopadu Václava Šprýmka (Šprymecia) za skutečného správce školy, jež potvrzuje Mistr Jan Kampan Vodňanský, prof. akademie pražské (arch. loun. F. 1.). Václav Cyrill pražský byl kustošem až do sv. Ducha (15.V.) 1622. Václav Šprýmek žádá 22. dubna 1622, aby byl propuštěn ze správy školy. Při kvartálu svatodušním 1622 dostávají služné Bartoloměj Mikyska Prachatický, Václav Šprýmek, Ambrož Pražák Žďárský a Adam Kryštof Prachatický, při kvartále svatokřížním zůstávají v povinnosti první tři, jen succentor jest jiný, totiž Michal Táborský. Dle nařízení a snesení radního mají oficiálové školští dostávati tři kopy na expensi, protože stravy na faře nemají. (Arch. loun., I. C., 37.). Jak Bartoloměj Mikyska Prachatický, tak i konrektor Václav Šprymecius byli ustanoveni a propouštěni od M. Mikuláše Troila Hagiochorána, posledního rektora university, a byli tudíž ještě nekatoříky, jako i sám rektor, který je ustanovoval. Od r. 1623 až 1625 není záznamů, kdo by rektorem, kantorem, succentorem a kustošem byli. Teprv 1625 stojí poznamenáno (arch. loun., I. C. 37., str. 129.), že po smrti Martina, rektora školního, vzal všechny věci jeho k sobě i s truhlicí (vzav z ní klíče) Ambrož Korec. Kdo by Martin rektor školní byl a kdy přišel do Loun, knihy počtů zádušních neudávají.

Teprv od r. 1629—1635 byl správcem školy Jan Colu-
mella Stříbrský. Toho známe již z doby předbělohorské.
Byl zde správcem školy, potom kazatelem v Opočně. Složil 2.
října 1627 veřejné vyznání víry a od r. 1629 byl správcem školy
lounské. Zachoval se od něho sdělaný rozvrh hodin školního vy-
učování (bez data) v archivu arcibiskupském. Spolu s ním byl
kantorem Kryštof Štefanides (arch. loun. I. C. 66.).

R. 1635 26. října Jiří Berounský, správce školy lounské.
Měl nějaké nedorozumění s děkanem Matoušem Vagnerem v pří-
čině religionu (arch. loun. B. 8., 51.). 1639 koupeny dětem ka-
techismy Canisiovy (I. E. 37., str. 138., 139.). S ním se připomíná
kantor Kryštof Štefanides (arch. zemský, opis). Jest tu ještě
1641. (B. 8., 51.) Kdo by byl nástupcem Jiříka Beroun-
ského, v pamětech se nenalézá.

Jen r. 1644—1661 uvádí se kantor Šimon Dvorský (I. C.
37., 248.). Snad r. 1151 (matrika křestní loun., nejstarší 289., 291.).

4. VIII. Magister filosofie Jiří Tobiáš Roscius prosí
lounské, aby jej spokojili ohledně viktualii, by jako magister fi-
losofie mohl živ býti a nejen mateřštině, ale i latině a muzice svě-
řenou sobě mládež vyučovati. (Jest to soukromý list, datovaný
4. VIII. bez roku a poněvadž jsme našli žalobu jeho 23. září
1651 datovanou, domníváme se, že i první list ze 4. srpna do
téhož roku patří.)

List Magistra filosofie Jiřího Roscia (1651) stízně si vede
radě 15. aprile, že místo obědů, které se před časy do školy
dávaly, na týden jedna kopa vycházela, nyní místo jedné kopy
20, 30, nejvýše 40 grošů přichází a to ještě s neslušným vinšo-
váním. Snad prý to přichází od těch, kteří ze svých synů za
jeden, dva měsíce doktory míti chtějí a jich ani metlou, ani jiným
způsobem trestati nedají. Také sobotales někdy sotva od
polovice pacholat se schází.

R. 1652 16. ledna jest již Mistr Jiří Atsaba mistrem
školním. Proto se domníváme, že M. Jiří Tobiáš Roscius již
r. 1651 školu opustil. Mistr Jiří Tobiáš Atsaba byl správcem školy
ještě 1667. R. 1668 jest již inspektorem školy (I. A. 7., E. 3.),
což značí, že asi v tom roce učení ve škole opustil.

R. 1658, 1659 a 1660 jest spolu s Atsabou správcem (con-
rector) školy lounské Mistr Nykodým František Brod
(I. C. 37., 335., I. F. 2., 391.). R. 1661 9. února zve magistrát
lounský na svatbu svou a zároveň činí pořádek na kůru lite-
rátském a zanechává tam mnohé ze svých skladeb. (I. F. 2., O. 391.)

1662 jest správcem školy Mistr Samuel Urtica (bezpo-
chyby Kopřiva rodem, jak zvykem bylo těm, kteří pokročili v učení
svém, zlatinili své české jméno). R. 1661 byl ještě kantorem.
Roku 1662 Jan Smitalius — 1663, mládenec školní (neb
succentor).

1663—1676 Jan Ludvík Fabricius, novopražský kantor školní, měl zde postranní školu ještě 1681. Držel dům č. 10 mezi r. 1669—1683. R. 1668—1678 Samuel Krulich.

R. 1674 22. listopadu žádá succentor u sv. Vojtěcha na Novém městě pražském o místo v Lounech. Byl zde kantorem až do r. 1679.

R. 1674 a 1675 byl zde Václav Martinides kantorem (I. C. 39., 18.). Jest ještě živ v Lounech r. 1689. Bydlel 1675 v domě č. 115. Poněvadž jen tato dvě léta jako kantor školy zdejší se připomíná, jest možno, že se zde oženil a školu zanechal.

Mezi učiteli Samuelem Krulichem a Ludvíkem Fabriciusem nebylo dobré vůle. Samuel Krulich žaluje na Fabriciusa, že by ouskoků k samé svádě a zlé vůli směřujících proti němu užíval. To dříví, které mládež přináší, jemu všecko zůstává, jakož i peníze od některých přespólních, kteří dříví nenosí, sám běře. Jedinkou krávu prý pro vychování dítek svých od sebe do nájmu dání musel a jiné pomluvy od manželky jeho a dcer a příkoří trpěti musí (originál bez data). Naproti tomu brání se Fabricius, že se ho dotýká v tom, jakoby v přijímání a odvozování sabatales neupřímný byl a jej chrapounem selským i manželku jeho slovy potupnými nazývá. Práví, že Samuel Krulich sám sabatales přijímá od rodičů mládeže, buď slámu, buď pivo běře, akcidence pak z festivací tu jen, když se mu líbí, pohotově býti musím, kteréž on sobě všecky běře a k svému dobrému obrací. Nutká dítky, aby dříví z příbytků rodičů svých nosily, z něhož on polovic k světnici hořejší k pohodlí svému bráti chce, tady pak mládež u velké světnici, kteréž se dotopiti nelze, majíce mnozí špatné šaty zimu trpěli, na zdraví škodu trpěti musí. Dále k obživení svému, praví, mám od úředníků zádušních v restu 7 zl. 30 kr., žita jeden strych a jeden věrtel, pšenice dva věrtele, ječmene dva věrtele. A k obživení sebe a dítek svých nijak dosáhnouti nemohu. Prosí o přichránění sebe. Jelikož podané kvitance na účely zádušní se zachovaly a 20. ledna 1676 týž Fabricius obdržel pak deputát obilní, tak i své služné, padají hádky tyto do r. 1675.

Z této hádky dovídáme se, jak to ve škole městské vypadalo. Dole v přízemí byla velká světnice jako učebna a nahoře, v prvním poschodí, bylo více bytů pro učitele, v němž v jednom bydlel učitel Ludvík Fabricius. Zároveň z toho usuzujeme, proč rodiče posílali raději děti své do škol postranních, když v městské škole nemohly se dotopiti pro její rozsáhlou. Také chodily do městské školy děti přespólní, které přinášely na zatopení dříví z domova. Téhož léta 1676 byl zde kantorem Václav Martinides, který téhož roku vzdal se učitelství, potom Jiří Michal neb Michaelides, o němž jiné zprávy nemáme, a Jachym Oliva. Samuel Krulich byl správcem školy. Svědčilo by to o tom, že zde

tenkrát až do r. 1693 tré učitelů vyučovalo. 1678 jest tu Jan Hofman kantorem, který rok na to (1679) nazývá se mistrem školním a kantorem. 1680 byli tu Jan Franc Herink kantor a Jan Rudolf kantor, kteří si stěžují na kantora postranní školy Jana Fabriciusa, ku kterému mnoho dětí do školy chodí, aby to staveno bylo.

Byla tu vedle postranní školy Jana Fabriciusa druhá škola, kterou měl Jan Romulus (I. A. 7., J. 8., J. 11.).

R. 1681 2. srpna žádá Jan Horník kantor propuštění ze služby. Byl zde asi na krátko, někdy koncem roku 1680. Sneseno, aby se mu dal dekret, poněvadž častokráte stoličku před dvěře stavěl, že ho páni zdržovati nechťejí (I. A. 7., H. 19.).

Roku 1681 23. března hlásí se k povinnosti učitelské kantor z Nového města Strašecí Adam starší Arietini. (Originál arch. loun.)

R. 1683 24. listopadu kantor Kubin, prostřednictvím opata plaského přijat jest, není však jisto, zdali službu nastoupil.

R. 1684 zmínka se činí o kantorovi Kryštofovi Šmídovi (I. F. 4.). Téhož roku přijat jest nový kantor 29. listopadu Ferdinand František Spurný (I. F. 4., matrika nejstarší 473., 483.). Magistrát usnází se, aby škola byla opravena a děti v soukromém domě se necvičily. Kantor Ferdinand Spurný vytrval na škole až do r. 1687.

18. února 1688 nový kantor Ernest Majer přijat (I. F. 15., R. 271.).

R. 1689 4. dubna uvádí se Jan František Martinides Příbramský jako kantor lounský (originál arch. loun.).

R. 1691 30. ledna Jan Müller kantor (úcty zádušní) a 1691 16. října Jiří Ludvík Hegenwald kantor (original).

R. 1692 14. července nový kantor, ale jmenován není jménem. (I. F. 5.)

R. 1692 14. dubna píší lounští Viktorynovi Vařešovi, kantorovi týnskému v Praze, že mládenec od něho doporučený sice dobrý jest muzikant, ale že ho promovati nemohou, protože německého jazyka nemnoho povědom jest a na zdejší škole větším dílem obojím jazykem, jak českým, tak německým, se vyučuje. (I. B. 10. a 1.)

R. 1693 26. srpna žádá Jiří Ludvík Hegenwald vysvědčení od pánův, jak dlouho za kantora sloužil (original). Roku 1693 12. října nový kantor přijat jest. (I. F. 6.) Jméno jeho se neudává.

R. 1693 6. července přijat byl první mistr školní Vojtěch Jankovský k cvičení mládeže latinsky. Učily se čtyři školy. Byl muž učený, geometr, exjesovita. R. 1694 profesor humanitních studií, které rebelií za Ferdinanda přestaly a nyní za císaře

Leopolda opět vzkříšeny byly. Byl rozen v Ledči. Kateřina, manželka jeho, zemřela jako vdova 28. dubna 1753. Zastával své místo 42 let až do r. 1736, kdy zemřel. Archiv lounský má po něm katastrální mapu a katastr všech držebností kolem města. 1695—1700 Jiří Zelenka kantor (I. F. 7.). Lidmila, manželka jeho (nejstarší matrika Obory 32, 36). (I. F. 8.) R. 1699 22. IV. Jiří Zelenka a Roškovský Samuel, kantoři, mají býti propuštěni do čtvrt leta a Karel Siebert se bedlivě napomíná, aby se polepšil a s dětmi v cvičení byl pilen, sice se mu propuštění tak jako druhým dáti má. (Byl zde $\frac{3}{4}$ léta, tedy od kvartálu svatokřížního do sv. Jiří. I. F. 8.)

R. 1699 29. května Jan Exel, kantor velvarský, službu zde přijal a na žádost jeho přidal mu úřad 2 strychy žita a jeden věrtel soli. (I. A. 15./2. 8.) 1. července 1699 přidala rada od cvičení pacholat lounských 6 zl. (I. A. 15./2. 12.) 10. srpna 1699 Jan Exel s vědomostí pana děkana za rektora instaluje se a Karel Siebert pro křivdy magistratu učiněné ze služby se propouští a až bude chtítí vysvědčení, ponechává se pořízení jeho na vůli magistratu.

15. září 1699 Jiljí Ooppel přijímá se za kantora do školy a služby ročně má míti 70 zl., 6 strychů žita, 2 strychy pšenice, 2 strychy ječmene, 1 strych a 1 věrtel hrachu a deset láter dříví.

21. října 1699 Janovi Exelovi přidává se 10 zl., pšenice 2 strychy, žita 2 strychy a hrachu půl strycha. (I. A. 15./2. 22.)

5. října 1699 muzikalie Jiřího Zelenky koupeny za 30 zl. Peníze za ně z kasy literatů latinských se vzaly. (I. A. 15./2. 18.)

21. října 1699 Karel Siebert sem dopisoval, by se mu od cvičení dětí 15 zl. poslalo. Rada mu odpovídá, že již 2 zl. spokojen byl a že mu více dáti povinna není. (I. A. 15./22. 22.)

Jiljí Ooppel dostal vysvědčení 12. června 1702, byl zde tudíž od září 1699 až do června 1702. Poněvadž 20. března 1702 připomínají se novotní kantoři (I. F. 9), z toho zápisu vychází, že oba bývalí kantoři byli propuštěni, totiž Jiljí Ooppel i Samuel Roškovský a jiní dva přijati jsou. Jedním byl Václav Plánický, kantor z Příbramě, který tu je 23. ledna 1703. Kdo by ten druhý byl, není ze zápisu I. F. 9. zřejmo.

František Styxa byl zde $2\frac{1}{2}$ roku (I. F. 9.) a poněvadž 12. dubna 1706 na službu kantorskou resignoval a 5. července zde ještě zůstával, byl tu od r. 1704—1706 do kvartálu svatojakubského. Novotný kantor 30. srpna 1706 žádá úřad, by proň kvartýr spraven byl. Byl to Václav Messner, který od r. 1694—1705 v Citolibi kantorem byl (matriky citolib. fary 57, 175, 640). Ještě 1717 13. prosince jest kantorem v Lounech. (I. A. 19., f. 90.)

R. 1710 28. prosince jest František Šmíd lektorem (neb succentorem), později kantorem 1725 (I. A. 22), když Jan Verner 1717 lektorem učiněn (I. A. 19, 56). Jak bídný byl život tehdejších učitelů, poznáváme ze záповědi úřadu, aby magister

(M. Vojtěch Jankovský) nadržel drubež a kantor (František Šmíd) svinský dobytek (I. C. 20, 30). Není tudíž divu, že postranní školy 1723 trvají a to škola Matěje Fialy a písaře Rychtra (I. A. 21. 58). R. 1724 Jan Verner, lektor neb succentor, učiněn rektorem neb regenschori (soudní akta XVIII., 206).

R. 1730—1753 jest kantorem František Pavel Černaj (I. A. 11, 157, 160).

Mistr Vojtěch Jankovský, správce škol latinských, zemřel r. 1735 a jeho nástupcem stal se Josef Urbánek, zdejší kaplan, 1735 3. června. Salár a deputát z důchodu dvora dobroměřického se mu pasíruje (I. A. 24). Byl pak Josef Urbánek magistr školy a s ním rektor, kantor a subcantor (I. A. 24). Ujal se dobrovolně správy škol, což v radě přijato s povděkem. Mezitím volen za děkana městského a jiný rodák lounský František Nedvídek hlásí se k magisterství školy.

R. 1735 17. srpna suppluje magisterium, poněvadž se čeká resolucí piaristův, má míti strpení, pokud takové rozhodnutí nepřijde. Toto rozhodnutí řádu piaristů sice neznáme, ale, jak z pozdějších vyjednávání s dominikány se jeví, nechtěla obec lounská přistoupiti na podmínky, aby nejen pro školu, ale i pro řád zvláštní domy vykázali. Byl tudíž František Nedvídek 31. října 1735 jedenácti hlasy volen za magistra. František Nedvídek byl rodák lounský. Zastával úrad svůj až do r. 1742. Pro nemírnou přísnost svou byl složen s úradu svého a nastoupil po něm Jan Kryštof od r. 1743—1747. Ujal se školy opět František Nedvídek 25. ledna 1748 (I. A. 32 a 1). Po složení s úradu Františka Nedvídky žádal o magisterium školy zdejší Jan Smicheus (1742 25. listopadu — I. A. 42). P. Vincenc Kramář, převor řádu sv. Dominika u sv. Jiljí v Praze, žádá totéž. Fabian Keller a František Kryštof 26. října 1743 hlásí se podobně o správcovství školy. Prvému uloženo, aby složil zkoušku, druhému odepřeno jest. Fabián Keller neobstál při zkoušce. Shledáno, že má špatnou výřečnost.

R. 1745 4. října zpravuje syndik městský pana děkana o mistrovi škol (Janu Kryštofovi), že ovšem něco darebný jest, než však bude propuštěn, myslí, aby jemu puncta commissionaliter postavena byla, dle kterých se zachováti má (I. A. 29 a 1).

R. 1747 19. dubna deputát a štance (služné) správce škol latinských znovu se stanoví. Má užítí 6 korců žita, po 2 korcích pšenice a ječmene. Ostatek zůstává jako předešle. Dává se 4 sáhy dříví a ostatek dříví pro školy. Děti žádného dříví do školy nenostež, ani na dříví nepřispívejtež. (I. A. 31.) Důležitý tento dodatek nás poučuje, jak dlouho městské děti nosily dříví do školy. Na školách vesnických trval tento zvyk mnohem déle.

Kdo z těch nadřečených žadatelů obdržel správu školy, víme ze žádosti Jana Kryštofa, kterou 25. října 1748 poníženež podal, aby zase za magistra škol latinských zachován a na další čas potvrzen byl. (I. A. 32.) Poněvadž však již František Nedvídek za magistra přijat jest, zůstává se při učiněném snešení. Slíbil totiž, že s větší a význačnou mírností, nežli se předešle stalo, povinnosti své se uchopí. Obdržel také řízení škol jen na rok a mají se mu nějaká puncta, jak se zachovati má, postavití. Těž zvoneček k zvonení na mládež, když do školy jíti mají, má se obstarati.

S obnovením a zlepšením učení literního ve školách mělo dle vůle radních pánů kráčetí ruku v ruce polepšení zpěvu a hudby na kůru, neboť 1747 9. ledna volán jest říditel kůru a kantor úřadem. Bylo jim stíženo (t. j. stížně na ně žalováno), že mládeže nemírně trestají, chůr zpěváky dle návodu neopatřují. Tito se vymlouvají, že sami rodiče jsou příčinou, že je stále k muzice neposílají, ale když se nejlépe učiti začínají, s toho je strhají (I. A. 31). A rok potom, poněvadž tak mizerná muzika na chóru častokráte se provozuje, aby ta věc napravena byla, za ředitele kůru ustanovuje se syndik Jan Graas. Staré škváry a muzikalie produciovati tímto zcela se zapovídá. (I. A. 32.)

Jaké ceny měli u pánů radních rektor, kantor, subkantor a kaplani, viděti z toho, že když se lovil rybník „Podkova“ 1748 12. listopadu, nemají tiho deputátníci svrchupsaní dostati žádných ryb. Jedině děkan má dostati čtvrt centu, magistratu a obecním starším po 15 librách kaprů, štiky žádné (I. A. 32). Pro ředitele škol Františka Nedvídku vymožena jest od konsistoře právomoc posluhovati svátostmi.

Roku 1751 20. ledna byl Kašpar Herink kantorem a Ignác Verner subkantorem.

R. 1753 23. května shledali dozorcí škol s p. děkanem velikou nepořádnost. Byl to starý stesk, že pro ušetření dříví dětem ve škole málo se topilo a tyto, strádající zimou, utíkaly do postranních škol, kde nalezly lepší opatření.

R. 1757 není více mistrem školním František Nedvídek. Ucházel se o faru ranskou, jejíž zřízení se osadníci mnichovští a hrádečtí domáhali. Nebyl však přijat on, nýbrž kaplán Antonín Šváb stal se expositou v Raně (I. A. 53) r. 1771.

R. 1780 8. října slavil své padesátileté kněžství. (I. A. 56., str. 197.) Dostal od obce 20 zl. Trpěl po svém složení úřadu bídu a zůstává tu úřadu městskému úhonou, že muž, který pro školu latinskou tolik učinil, nedostatkem trpěl a nenalezlo se jiné pomoci proň, než že mu děkan městský předával k odsloužení založené mše sv. Pense tehdejší doba neznala a tak zůstává úkol učitele jen věkem mladším, kteří jej opouštějí, kdykoliv se jim nahodí příležitost lepšího zaopatření pro budoucnost. Nástupcem Františka Nedvídky ve správě škol latinských byl Jan Barth, doktor

filosofie a bakalář bohosloví. Kaplanem lounským byl od r. 1751 až 1757. Za něho nalézám Josefa Vernerera (I. A. 48, 2) r. 1765, r. 1768 rektorem kúru Jana Vernerera a Jana Mojžíše kantorem (I. A. 51). Rektor Barth byl neduživcem a nepřitelem hudby. Stal se děkanem 22. září 1770, zemřel 29. III. 1771.

Po něm učiněn jest rektorem škol Antonín Šváb, kaplan. (I. A. 52.)

Po smrti děkana Jana Bartha nastala též změna ve správě latinských škol.

Osada Ranská hlásila se již dříve o zřízení samostatné duchovní správy. Po dlouhém boji s děkany lounskými i s pány lounskými uznáno od krajského úřadu i od konsistoře, že potřebí jest zříditi v Raně samostatnou duchovní správu. Dán tam za místního kaplana se stálým sídlem v Raně správce škol Antonín Šváb a to resolucí konsistoře 10. června 1771. (I. A. 53.) Tím se opět uprázdnilo místo správce škol latinských, o které žádal zdejší kaplan Jakub Cepl (19. června 1771) a dostal je. I za něho byly obtíže s vytápěním škol. Dozorci školní jednali s rektorem o tom, aby peníze, které se sejdou od žáků na otop, byly k tomu ustanoveny, by nejen dříví, ale i jiné výlohy, zvláště odměna ženě, která vytápí, z nich byla vyměřena. Opět vyrazí zde napovrch staré hospodářství školní, kde obec nechce nic dáti, jen na jednotlivců bedra břímě skládajíc.

Ředitel Jakub Cepl vzdal se 23. ledna 1775 úřadu. Neodešel však v dobré vůli. Nasvědčuje tomu okolnost, že když nabízel knihy své ke koupi obci, tato se usnesla, že beztoho každý profesor má míti své knihy a proto že není potřebí kupovati knihy pro nástupce.

Nastala povinnost úřadu starati se o nástupce Jakuba Cepla. Dozorce škol Jan Graas měl psáti piaristům do Slaného, nechtěl-li by někdo v úřad učitelský se uvázati.

Zatím z nouze svěřeno jest vyučování Františku Nedvídkovi. Někdo z rady zmínil se o totn, když ze Slaného přišla zpráva záporná, aby se psalo pateru profesorovi do Pelhřimova, zdali by nechtěl místo učitelské přijmouti. Rada vzala na vědomí tuto zprávu a není známo ani jméno profesora, ani výsledek poptávky. Konečně 8. dubna 1775 hlásil se Václav Charvát o místo učitele. Rada přijala jej 2. června 1775 a poslala proň příležitost do Prahy. Uveden byl do škol 14. června na to. Hned, jak přišel, žádal pány za opravu bytu svého. Pokoj ve škole mu vykázaný jest prý úzký a nedá se vytopiti. Páni se usnášejí, by se promluvilo s děkanem, zdali by nějaký byt kaplanský nepopustil. Toto vyjednávání mělo dobrý výsledek a bylo začátkem, že potomní katecheti lounští bydlívali na děkanství, kdežto až do těchto dob měli byt ve škole. Charvát Václav byl učitelem dobrým a dbalým. Vychází to najevo ze sporu, který měl s ředitelem kúru,

od kteréhož byl žalován, že nechce pouštětí dítek ve středu, pátek a sobotu ke zpěvu, nýbrž jen v úterý a ve čtvrtek. Katecheta bránil se, že tím děti v zimě ztrácejí tři hodiny a rada mu dala za právo a dovolila dětem jen v létě, v zimě pak toliko v úterý a ve čtvrtek účastnit se zpěvu. Náležel Charvát druhdy řádu jesuitskému a po jeho zrušení volil si dráhu učitelskou. Setkáme se s ním ještě jednou a seznáme jej se stránky jiné.

Zatím připravovala se v Čechách a v Rakousku opravami, vyššími císařem Josefem II. a jeho rádci, doba nová. V diecési litoměřické, ku které v té době kraj žatecký byl přivtělen, působil známý Ferdinand Kinderman ze Schulsteinu, později biskup litoměřický. Zřizovány školy vzorné, normální, které obdržely svou zvláštní osnovu, rozdílnou od škol obecních venkovských (triviálních zvaných). Škola normální chtěla býti pro život a učiti jen tomu, čeho člověk pro život nezbytně potřebuje.

Dne 7. září 1776 odešel Jan Nepomuk Verner, učitel školy latinské, na zkoušky do Prahy, aby si odtamtud přinesl vysvědčení, že smí vyučovati na školách normálních. Místní dozorcí škol lounských dali 29. září 1776 zhotoviti velkou tabuli do škol a starali se o to, by se zde učilo jako na normálce. Dali poříditi více lavic do škol, učebny vybíli a vybídlí ostatní učitele, by se o způsob vyučování dohodli s Vernerem, který se nové metodě naučil. Choulostivě dotýkají se otázky, by ze svého služného něco témuž Vernerovi postoupili. (I. A. 52, 53, 54, 55 a, b.) Roku 1777 objevuje se nový učitel Josef Tichý, ale jen tento rok. Dne 27. listopadu 1777 dána výpověď i správci školy Václavu Charvátovi.

Tím končí druhé období latinských škol v Lounech.

h) Škola normální.

Po dané výpovědi Václavovi Charvátovi hlásili se o místo učitelé ti:

1. Josef Tichý má zkoušku z normálky, umí hráti na varhany, housle, zpívá bas, ale neumí ani latinsky ani německy. Zato chce vydržovati preceptora (to jest pomocníka), který by se v těchto jazycích znal.

2. byl rodák lounský, Jan Verner. Jakých zkoušek měl a co uměl, bylo nahoře pověděno.

3. byl kantor cítilibský Václav Kopřiva. Chvála jeho jest jako výtečného hudebníka.

4. byl Josef Skydánek, správce školy na Mělníce, hrál na varhany a ukázal se býti mistrem, má zkoušky z normálních škol, umí česky, německy, latinsky a francouzsky. To vše — jakož i jeho jemný mrav — doporučují ho v té míře, že celá rada prosí krajský úřad o jeho potvrzení. Ohledně služného dává se mu

totéž, co se dávalo předešlým správcům škol, jen má z toho vydržovati pomocníka (preceptora).

Dotazník krajského úřadu žateckého na obec ve 13 bodech zodpověděn. Nemohli jsme se ho dopídití, toliko obsah jeho jest znám. Točil se kolem dostatečné budovy školní, služného učitelstva a počtu dítek do škol chodících. R. 1777 měly Louny 287 domů a 533 dětí, školu navštěvujících. (I. A. 55.b.).

Jiné potíže nastaly obci, když se jednalo o vyučování náboženství. Obec se domnívala, že náboženství má obstarati děkan a že má k tomu ustanoviti jednoho z kaplanů. Obdržela však odpověď, že řád školní týká se jen škol triviálních a v těch že duchovenstvo vyučuje z povinnosti, ale nikoli ve škole normální. Duchovenstvo městské samo neznalo toto ustanovení a proto prosí 26. ledna 1778 kaplan Josef Enikl u podkomořského úřadu o místo katechety a z té příčiny o nějaký příspěvek. Též druhý kaplan Josef Elichman podává podobnou prosbu. Děkan namítal, že nikdo ho nemůže nutiti, aby na své útraty kaplana podal ke zkoušce do Prahy. Tak povolila konečně obec a když kaplan Enikl složil zkoušky z normálky, obdržel ročně 25 zl. a druhý kaplan, který jej zastával v duchovní správě, obdržel ročně 15 zl. Mezitím zemřel učitel Josef Skydánek před 16. srpnem 1779. Vdova jeho Marie Anna prosí, by jí byt a služné bylo ponecháno, dokud se pozůstalost po manželu jejím nevyřídí. Zatím vymohl si Václav Charvát, dřívější učitel škol latinských, před úřadem podkomořským a krajským, jako zkušený z normálky, že jej obec za katechetu měla přijmouti. Obec se vymlouvala, že neumí německy, což se s pravdou nesrovnává, protože zkoušky složil v obojím jazyku. Zato však vyšla s barvou ven: Nelíbil se pánům, protože prý měl zlou povahu a nezbedný jazyk. Po smrti Josefa Skydánka hlásí se o místo ředitele škol 17. září 1779 Jan Prucha, učitel v Bystřici u Benešova a Tomáš Macek, varháník katedrálního chrámu v Litoměřicích. Prucha je obdržel a v listopadu přistěhoval se do Loun. Pomocníka měl Augusta Weismana. Zatím věc katechety krajským úřadem vyřízena jest. Dne 12. července 1780 Josef Enigl žádá služné za půl leta. Obdržel je, ale nikoliv ode dne působení, nýbrž ode dne, kdy obdržel dekret. (I. A. 56., 57.).

Mnohým měšťanům počalo se stýskati po bývalých latinských školách. Žádali u podkomořského úřadu za povolení, kteréž jim dáno v ten rozum, že na vlastní útraty mohou si je zřídití, ale z důchodů obecních že ničeho nemůže býti vykázáno. Tak zůstaly Louny celé století bez školy střední na velkou vlastní ujmu svou. Pokusy o ni dály se ještě později, ale vydržování její narazilo vždy na nesnáze rozličného druhu. Koncem roku 1781 vzal odpuštění pomocník Pruchův Weisman Augustin. Příčina odchodu

jeho byla, že neznal německy. Nástupce jeho Jiří Friedrich při zkoušce obstál, to jest německy uměl.

Konečně upraveno služné katechetovi, výnosem krajského úřadu žateckého 5. března 1782. Týž píše, že nejvyšší dvůr latinské školy nezrušil, nýbrž že je toliko přetvořil v německé, obecně prospěšné hlavní a městské školy. Latinští učitelé s tímž platem, jaký měli, mají na nových školách vyučovati náboženství, německé řeči, počátkům latiny a jiným vědomostem, prospěšným stavu městskému a živnostnictvu.

Tak upraveno služné katechetovi, jak je měl druhdy na latinských školách. Uvidíme později, že bylo pak rozličným změnám podrobno. Uvedeme je tam, kde se výslovná o něm děje zmínka. Prvním zkoušeným katechetou s novou úpravou služného byl Josef Endler 11. září 1782. Kdykoli se uprázdnilo místo a nebylo hned obsazeno, vždy vypomáhali kaplani lounští. Psali sice měšťané I. Samueli Krolupperovi, který byl městský synek, ale řádu dominikánského. Tento odepsal, bude-li řád zrušen, že místo přijme. Poněvadž se tak nestalo, odřekl 28. srpna.

O Janu Pruchovi a jeho slabé polovici zachovalo se zpráv hojně. Učiteloval v městě pět let. Státní dozor, který nad normální školou vykonával pán ze Šulšteina, seznamuje nás především, v jak bídém stavu nalézala se školní budova. Ředitel Prucha si na to stěžoval a krajský úřad nařizoval rozličné opravy jak učebních síní tak bytů učitelských. Milostné plotky paní rektorky s mladým Parthem, synem jednoho z městských radů, zavdaly příčinu, že někdo (nepraví se kdo) paní rektorovou vystěhoval na ulici a rada učitelů dala výpověď. Prucha se odvolal, pán ze Šulšteina vyšetřoval, ve škole shledal vše v pořádku a že není příčiny proti učitelům zakročiti. Kdo učitelku vybil na ulici, ať opět věci její kam patří uloží. Městská rada užila i katechety jako žalobce, ale nepochodila. Konečně vzpomněli si páni, že Prucha nemá zkoušek pro normálky, oznámili to školské komisi normální a Pruchovi dána výpověď. Zpráva o tom pochází od Fr. Partha a Ferd. Plettingra 25. listopadu 1784. Pán ze Šulšteina nejprv se diví, proč jsou proti Pruchovi tak zaujati, davše mu vysvědčení, že jest ve škole příčinlivý a pilný. Oni se vymlouvají, že tak učinili proto, aby se dostal na školu peruckou, o kterou se hlásil. Neumí prý německy, není zkoušen pro městské školy, hraje v hospodách proti záповědi pánův. Se svou manželkou se pral na ulici, při které příležitosti utřil si od ní díru v hlavě. Děti hubbě neučí. Na tyto důvody přistoupil pán ze Šulšteina a dovolil, aby ihned dekret byl zaslán Tom. Mackovi, varhaníku při katedrálím chrámě litoměřickém (A. 57.), který se hlásil již dříve s Pruchou o místo.

Tento dává výpověď čtvrtletní 22. února 1792. Máme o něm vědomost, že žádal pány o úpravu učebny i svého bytu a r. 1791

o příspěvek na byt. To by svědčilo, že ve škole již nebydlil. Místnosti ve staré škole již nestačily. Byly tam tehdy tři učební síně. Proto dostal katecheta byt na děkanství a správce školy bydlil v soukromém domě. Jen preceptor (pomocník) Friedrich zůstal ve škole.

Po Mackovi vzdal se místa katecheta Jos. Endler, jenž 9. ledna 1793 dává čtvrtletní výpověď. Dostal se za učitele na hlavní školu v Šejnově (Mariaschein) a byl tam ještě r. 1797, kdy se ho lounští páni tázali, jak se za jeho doby rozdělovala nadace Kralupperovská, věnovaná na podílení chudých dětí školních knihami.

Nástupcem jeho byl Ant. Vočka z Březnice, doporučený radě skolastikem litoměřickým Lenhartem. Přišel v červnu do Loun, jmenuje se ředitelem škol, stará se o úpravu třetí učební síně, žádá za služné druhého učitele, za čistotu v zahrádce školní, by cechmířtři učeníky posílali na opakovací hodiny. Požíval úcty mezi měšťanstvem, ale s děkanem Rocomem nebyl v dobré vůli. Žádáno na něm, by měl mši sv. v 10 hodin. Rada stojí při něm, že v zimě nemůže tak učiniti. Napomíná děkana, by mu nějaká stipendia (odměnu za odsloužení mše sv.) přepustil a vůbec k němu se lépe choval. Vidíme na něm, že upřímnou a účinnou snahu o zvelebení školy páni uznávali. Zemřel v Lounech r. 1806 asi v září. (A. 72.)

Na jeho místo hlásil se Fil. Kratochvíl, o němž nevíme nic, než že nebyl knězem diecése Litoměřické a že na něm žádáno, by se postaral o své propuštění do diecése této 26. září 1806. Nevíme ani, nastoupil-li místo nebo zdali zastávali katechetu místní kaplani. Po roce dne 19. září 1807 hlásí se rodák lounský Ant. Pankrác o místo katechety a jest 25. září t. r. od konsistoře presentován (A. 73). 6. května 1814 stvrzen za děkana (A. 77). Prozatímne zastával jej kaplan Jos. Stěhule. Dekretem gubernia 30. října 1814 za katechetu potvrzen F. Jelínek. Služné jeho i předchůdce Ant. Pankráce jest na penězích 135 zl. 24 kr., 2 sudy piva, 4 korce pšenice, 10 žita, 2 ječmene, 2 hrachu, 12 sáhů dříví a svobodný byt. (Orig. dekret. č. 256.) Žádal náhrady za své přesídlení 61 zl. 36 kr., ale nepovolena mu. Dne 3. října 1816 vzdává se místa.

Dne 6. prosince t. r. žádají za místo to dva rodáci lounští, Fr. Kepler, kaplan v Opočně, a Václ. Dobicer, kaplan v Lounech (A. 78). Konsistoř 11. prosince připomíná, že na místo katechety dle politického zřízení školního § 5., odst. 9. a dle výnosu gubernia 11. září 1807 má se vypsati konkurs. R. 1817 14. února obdržel Dobicer dekret od vikáře Jana Jelče a vytrval zde do listopadu 1824. (A. 84.) Konsistoř se táže městské rady po služném katechety, načež tato odpovídá, že jest placen z důchodů obecních a že požívaje stravy na děkanství, když zastává místo kaplanské, dobře jest opatřen. Dne 11. února 1825 prosí Václ.

Plachta za dekret. Služné jemu vyměřené liší se od toho, jaké měl druhdy Ant. Pankrác a to v deputátě přidáno pšenice 6 měřic dolnorak. m., 3 ječmene, 3½ m. hrachu, ale dříví jen 8 sáhů. Povinnost má v 1. třídě učiti 1 hodinu týdně, 2. a 3. třída jsou spojeny a tam má jíti 4krát týdně, třetí neděli má míti cvičení v kostele pro mládež škoie odrostlou. Mimo to má učiti ve škoie německému jazyku, přírodopisu a zeměpisu, se srozuměním p. děkana obětovati mši za mládež školní. Výlohy se stěhováním se mu nenahrazují.

Plachta vzdal se místa koncem října 1827 a po něm je obdržel Václ. Doškář s platem od 1. listopadu 1827. Byl zde ještě 1831. Nástupcem jeho byl Fr. Linhart; po prvé jsem jej nalezl v povinnosti. Muž ten byl v počátcích svého úřadu velice horlivý, staral se o chudé dívky, sbíral na ně almužny, dbal o pilnou návštěvu školy. Hrával s dětmi divadla, aby tak získal rodiče a vzbudil v nich lásku ke škoie. Po smrti Ant. Pankráce stal se děkanem a zemřel zde jako kmet 86letý. Neblahé rozmišky politické zakalily památku jeho, když přijal místo školního okresního dozorce, ale události našich dnů daly mu za pravdu. Doba působení jeho sahá již k oddílu poslednímu této práce, totiž ke škoie mezináboženské s dozorem státním.

Proto přejdeme k učitelským silám světským, které na normální škoie působily po Tom. Mackovi.

R. 1792 potvrzen za rektora Eman. Faulhaber (I. F. 20, f. 167). Platil za výborného hudebníka. Když žádal o místo 28. března, měl jen zkoušky pro školy triviální. Dala se mu lhůta tří neděl, by je doplnil zkouškami pro normálku, což 18. května t. r. učinil. Měl soupeře v Fr. Horákovi, učiteli v Broumově, Václ. Pavlovském, učiteli městském v Mladé Vožici. Aloisu Romováčkovi, učiteli v Radonicích, Petru Kienle-ovi a Janu Zapfovi, jinak neznámých. Těšil se zvláštní přímluvě pánův, že nad tolika žadateli zvítězil. Mnoho o něm víme. Podám jen prostě zprávy, úsudek učíš si každý sám. Dne 10. dubna 1793 žádá za vysvědčení, že od nového roku samojediný bez katechety vyučoval a že při zkoušce, 21. března konané, děti se vyznamenaly. Dne 29. května žádá za příspěvek na byt. Dne 12. června dožaduje se graciálu za vyučování, než přišel katecheta. Byl odmrštěn s prvou žádostí, protože prý kaplani v nepřítomnosti katechety vyučovali a příspěvek na byt nemůže dostati bez svolení podkomořského úřadu, protože při ustanovení jeho svobodný byt mu byl ponechán. Dne 3. července 1793 chtěl, by se druhému učiteli, totiž Václ. Stupkovi, dala výpověď, ale rada uznala, že tento má zůstatí a Faulhaber má jemu 90 zl. služného vypláceti. Dosud vždy choval první učitel druhého na vlastní groš. Tu spojil se i katecheta Ant. Vočka s Faulhabrem a od městské rady žádali za služné pro druhého učitele. Tato je odmrštíla. Oba se utekli ke

konsistoři s prosbou, kteráž je poukázala na gubernium. Krajský úřad po dvou letech opětných proseb 16. září 1796 sděluje svolení, že 2. učitelí Václ. Stupkovi povolen jest ze záduší přídavek 40 zl., k čemuž obec přidala 12. října t. r. čtyři sáhy dříví. Dary novoroční sbíral až do r. 1794 sám Faulhaber. V tom roce 15. ledna žádal, by mu je někdo vybral. Ustanoven Ignác Husák, čtvrtník hejtman. R. 1795 14. ledna žaloval ho Faulhaber, že za sebou nechal 3 zl. 30 kr. I vyzván jest, by celý sebraný graciál vydal učitelí. V těch letech těšil se vůbec učitel Stupka větší přízni pánův radních tak, že 1797 na přímluvu katechety Ant. Vočky tříletý příspěvek na byt po 12 zl. ročně mu byl nahrazen. Ač Stupka zdál se státi v lásce, žádal přece odtud do Třebenic a obdržel 10. října 1800 místo toto.

Dne 31. října hlásil se Jos. Hůla, učitel z Březnice, Fr. Hink ze Zavidova na faře Petrovické a Jan Náhlovský, pomocník z Peruce, o druhé místo učitele. Hůla zdál se býti nejpůsobilejší a dostaviv se osobně, přijat jest. Leč byl zde jen do konce škol. roku 1802. V Třebenicích nelíbilo se zase Stupkovi, který žádal 1. října t. r. nazpět do Loun s podmínkou, když se mu zvýší služné na 200 zl. Místo obdržel, ale přídavek se mu dá až po čtvrt letě, až se vymůže svolení, ze zádušního jmění. Dne 10. prosince t. r. byl kraj. úřadem potvrzen. R. 1803 2. května přišel rozkaz od téhož úřadu, by složil zkoušky v Chomutově, jinak že jako prozatímní učitel bude složen s úřadu svého. Týž šel do Litoměřic a podrobil se 15. října zkoušce z normální školy a pak jest potvrzen. R. 1805 opět žádá Stupka za přídavek 50 zl., ale jest odmrštěn. Dekretem 16. prosince 1808 stala se škola lounská vzornou a Faulhaber vzorným učitelem. (A. 74.) Ale to nevdalo, že mezi ním a druhým učitelem nastal boj o vybírání školného z třídy první, který trval až do smrti Stupkovy, která se udála v lednu 1810 (A. 75). Obec byla při Stupkovi, krajský úřad zastával se Faulhabra, protože skutečně výhody požívá (beatus possidens). Ale smrtí Stupkovou boj se pošinul na stranu obce. Faulhaber tázán jest, jak velké služné chce dát druhému učitelí, a když určitě se nevyslovil, uloženo mu radou, aby mu dal třetinu své štanice. Tento se odvolal ke kraj. úřadu a po dlouhém vyjednávání přidalo se Faulhabrovi 12 zl. ze školního fondu. (A. 76.)

Z učitelů, hlásících se o místo Stupkovo byl Jos. Gallina, Jos. Grund a Ant. Preybš. Tento je obdržel prozatímně a měl 90 zl., 4 sáhy dříví a 40 zl. ze záduší Dobroměřického od 1. listopadu 1811. Alois Maděra vymohl si od konsistoře dekret na 2. místo učitelské 15. prosince 1812, i nevíme, jak rozepře svrchu dotčená skončila. Jen 12 zl. přidáno jest učitelí 24. dubna 1817. (A. 77.) Zemřel 27. srpna 1830. Dne 15. března 1840 žádá vdova jeho Anna o špitálskou porci. (A. 92.) Missiva kraj. úřadu 9.

prosince 1822 žádá, by obce samy školné vybíraly. Tímto výnosem nachýlila se škola státní s rázem konfessionálním nynějším poměrům našim.

Faulhaber zemřel 9. prosince 1835. (Matr. VI. 107.) Nástupcem jeho byl Jan Jedlička (F. 50. b.), který později byl ředitelem kůru a zemřel 1877. Jako druhý učitel snad po Al. Maďerovi jest tu Ant. Knopf od r. 1838 až asi do 1845.

Konečně uznáno, že pro tolik dětí dvě učitelské síly nestačí a přibrána jest třetí. Podkomořský úřad schválil již 1803 15. srpna vydání 397 zl. na zřízení 4. třídy. Ale jak jsme viděli, vyučování ve 2. a 3. třídě dělo se z počátku pohromadě, tedy učitelem jedním. Teprv r. 1840 shledáváme Jana Jedličku učitelem prvním, Ant. Knopfa druhým a Václ. Fouska třetím čili pomocníkem. Místo Fouska, který zemřel 16. února 1841, přišel jeho bratr Josef, který r. 1861 15. června mrtvicí raněn ve škole zemřel. (Zpráva soukromá.)

I v této době trvají školy postranní. Štěpán Wiethe z Chlumu, učitel soukromý, žádá 26. dubna 1824 za vysvědčení mravní zachovalosti, 28. května t. r. učitelka dívčí Eleonora Šmidova radu obecní prosí za vymožení jí nějakého příspěvku. (A. 84.)

Také pokusy vzkřísiti někdejší latinské školy dály se opět. Poněvadž nadace Jana Martinidesa z Gryllova zní pro žáky latinských škol, žádáno, aby z této nadace zřídily se školy latinské; odepráno guberniálním výnosem 19. dubna 1810 (A. 75) a opět 24. března 1815 (A. 77). Ještě r. 1855 někteří měšťané žádali o zřízení hlavní školy s reálkou u místodržitelství v Praze. Z neznámých příčin žádost odložena ad acta.

Ač jsme již vytkli hlavní známky této státní školy s přísným rázem konfessionálním, zbývá nám poohlédnouti se po jejich výsledcích a úsudek o ní pronésti. Škola městská byla zřízena normálně, t. j. dle pravidel, jakáž ustanovovala dvorská školní komise a politické zřízení škol. Měla z počátku tři síly učitelské, totiž katechetu s platem na dvou svrchu jmenovaných místech vykázaným z oněch příjmů, jako druhdy správce škol latinských. Zkoušky skládal pro normální školy obyčejně v biskupském sídle v Litoměřicích. Bydlil z počátku ve školní budově, později na děkanství. Při tom vypomáhal v duchovní správě, zvláště ve válkách francouzských od r. 1799—1813, kde počet kněžstva velice se ztenčil.

Vedle katechety byl první učitel, který zároveň byl ředitelem kůru. Dva z nich, Faulhaber a Jedlička, působili zde více než 40 let. Faulhaber počten byl titulem vzorného učitele a Jedlička sloužil i v dobách nejnovější školy jako veterán. Ač vyučovalo se česky a německy ze zákona, Louny se neponěmčily. Že se tak stalo, jest zásluha mnohých kněží, na př. vikáře Puby, a zvláště purkmistrův od vlády jmenovaných a radů zkoušených (Břežov-

ského, Vladyky, Křížka). Dál se sice pokus r. 1849 od některých měšťanův o zavedení školy německé, ale i ten neměl úspěchu, protože vědomí národní bylo již tak mocné, že mu tyto pokusy, jsouce pomíjející, neuškodily. Na Peruci úřadovalo se již česky před r. 1848 a v Cítolibech vlastenecký ředitel Polák dopisoval si s městem také česky od r. 1848.

Třetí síla učitelská byl zvaný pomocník, kterého z počátku platil učitel první. Žádalo se na něm, aby mu dal třetinu své štanice (stálého platu). Viděli jsme, jak málo dětí městských chodilo do této veřejné školy. Z 287 domů nebylo dětí více než 53, ač všeobecná povinnost do školy choditi zákonem se žádala. Viděli jsme, že t. zv. postranní školy trvaly po celou dobu a že nejméně dvě byly současně. Katechetové a učitelé žádali radu městskou, by se starali o návštěvu školy, podávali výkazy ne-dbalců, ale výsledek dlouho nebyl patrný. Teprv když se přikročilo ke zřízení školy třetí, viděti nenáhly pokrok. Vyučovalo se sice již r. 1803 ve třech odděleních, ale teprv r. 1829 přibrán učitel třetí. Jak se to stalo, že od r. 1849—60 sklesla škola naše na triviální, neumím pověděti.

i) Literáti kůru latinského.

Knih literátů se nezachovala. Při zrušení jeho r. 1788 přišla asi na zmar. Podáváme tuto jen regesta, pokud z knih kšaftovních a jiných zmínky o literátech se zachovaly.

1515 Matouš Rameš odkazuje literátům při zdejší faře 10 kop. (I. C. 5., str. 42.)

1530 způsobil jistý Ondřej (Rozum) latinským literátům dvoje na pergameně ozdobně zlatem malované a psané kancionály. (I. A. 9., 26.)

1573 10. ledna Zikmundovi Janečkovi od notování partes literatských do kostela a jiných potřeb k latinskému kůru psaní dáno 4 kopy. (I. E. 35, 51.)

1573 4. dubna kompositorovi Ondřeji Jevíčskému, který literátům officium velikonoční zkomponoval, dáno 2½ kopy. (I. E. 35.)

1577 14. srpna starší literáti kůru latinského Jiří Dědek, Mistr Adam (Cholossius Pelhřimovský) a Mikuláš Omfalus kvitují Adama Voplatníka z 10 kop míš., které Marta Hradešinská na příkrov k pohřbu odkázala. (I. C. 47, T. 4.)

R. 1577 2. ledna Jiřík Dědek na místě všech bratří literátů kůru latinského maje od nich sobě poručeno před purkmistrem (Janem Lisým z Požova), ohlásil: „Jakož dotčení pp. literáti mají přípověď jistou od Matouše Šavrlíka skrze vyslaného p. Jeronýma Bramburka do společnosti jejich v domě Jana Brodského v neděli po mláďátkách (30. prosince) 1576 učiněnou, že těch

315 kop míš. na domě č. 121, který ctihodnému knězi Mikulášovi Crispusovi, děkanovi zdejšímu, prodal, sobě náležitých, když mu na prodaji budou, mimo ně žádnému jinému prodati nechce a nemá. Ale však porozumívaje tomu, že by některé osoby od něho takové peníze kupovati a něčto mu na to již vydávati měli, toho žádal, jestliže by kdokoli co toho před se bráti a jakého zápisu při ouřadě na ty peníze žádati chtěl, aby toho nic p. purgmistr bez vyslyšení radního dopustiti neráčil, což k žádosti téhož p. Jiříka na poručení p. purgmistra jest zaznamenáno. (Na poručení p. primasa jest to překancellováno.) Item z poručení p. purgmistra t. č. Jiříka tento nadepsaný zápis překancellovaný má v své celosti zůstatí.“ (I. A. 1, F. 7.)

1585 2. ledna literáti kůru latinského Florian Rokycanský, Jirí Dědek, Mistr Jan Artofidius, Mistr Adam Pelhřimovský na místě všech bratří kůru latinského dlužní jsou 40 zl. uherských knězi Jindřichovi Hermikovi Miletínskému, na ten čas faráři smolnickému s tou podmínkou, kdyby ho P. Bůh smrti neuchoval do času sv. Jirí, že ta suma při bratřině zůstatí má. (I. C. 48, F. 6.)

1858 16. dubna od opravení pulpitů na kůru latinském dáno 4 gr. (I. E. 36, 58 str.)

1590 Mikuláš Omphalus kšaftem odkázal literátům latinským 15 kop, kteréž splaceny jsou: 6. února 1585 10 kop, 2. února 1590 5 kop, jak Zikmund Mech, Mistr Adam (Pelhřimovský), Jakub Žalud, Martin Žoldán a Mistr Jan Artofidius svědčí. (I. C. 49, C. 2.)

1591 literáti kůru latinského i českého obdrželi z prodaného dvora Čapnice se zahradou 23 kop 20 gr. Mistr Jan Artofidius na místě Doroty manželky své taktěž tolik a Mandalena Helebrantova též tolik. (I. C. 49, E. 15.)

1581 prodal kůr latinských literátů 80 kop za 40 kop na statku Trefilovském v Raně, který dříve držel Martin syn Hruškův. (I. C. 54, 113.)

1583 Jiřík Dědek na místě starších literátů přijal k sobě oněch 40 kop. (I. C. 54, 113.)

1583 Jiřík Mauryčka Blovský, t. č. vuzový či věžný (?), osobně se přiznal před rychtářem Šalamounem Klímovic, že na místě pánů starších literátů od Jana Trefila přijal na sumu 40 kop, opět 10 kop.

1584 Jiřík Dědek přijal 10 kop a opět 1585 10 kop. Celou sumu kvituje M. Adam Pelhřimovský 1587. (I. C. 54, 114.)

1588 29. prosince byla konvokací držána od literátů kůru latinského. Bylo nařizeno, kdož by zmeškal prvního introitum, aby pokuty dal bílý groš, kdož by per totum nepřišel, aby složil 4 bílé groše, však toliko přes advent, krom adventu aby staré pokuty dali. Tehdáž přijati byli do společnosti Jiřík Ležák,

dal půl věrtele vína a Jan Dlouhý mladší dal 10 kaprů. (I. A. 9., 58.)

1584 starší literátů latinských: 1. Jiří Dědek primas, 2. M. Jan Artofidius, 3. M. Adam Cholossius, 4. Václav Mejtský. (Manual rychtářský, 318 str.)

29./11. 1586 starší literati latinští: 1. M. Jan Artofidius, 2. Jan Kapr z Kaprsteina, 3. Jiřík Dědek, 4. M. Adam Cholossius. (Manual rychtářský.)

1588 2. prosince starší literati latinští jako r. 1586.

1589 starší lit. lat.: 1. Jiřík Dědek z Vlkové, 2. M. Jan Artofidius, 3. Florian Rokycanský, 4. Matyáš Bakalář. (Manual rychtář., 300.)

1590 starší lit. latin. (28. XI.): 1. Václav Mejtský, 2. Jiří Dědek z Vlkové, 3. Florian Rokycanský, 4. M. Adam Cholossius. (Manual rychtář., 307.)

1592 8. XII. starší literati latinští: 1. Jiří Dědek z Vlkové primas, 2. Václav Mejtský, 3. Florian Rokycanský, 4. Jan Strejč Písecký. (Manuál rychtář. 307.)

1593 12. III. Kšaft Jakuba Sokola z Meziklas praví (třetí bod): „Vinice dvě ležící pod Oblíkem řečené Skeřilky vedle vinice Trnárky s jedné a prezu Jiřího Dlouhého se strany druhé ty odkazují pánům bratřím literátům latinského kůru, v jejichžto počet i já přijat jsem po mé smrti k dědičnému jich držení, vládnutí a užívání bez překážky člověka všelikého.“ (I. C. 13, H. 4, 5.)

1599 23. XI. Mistr Bartoloměj Hircius, Gregorius Kladrubský, Andreas Stodolius jsou přijati do bratřiny mezi latinské literáty. M. Bartoloměj a Gregorius dali po 30 gr. a Stodolius dal 1 kopu míš. (I. A. 9, 65.)

1609 29. ledna: Mistr Mikuláš Mačecius a Pavel Pacovský. starší literati kůru latinského, přijali 50 kop odkázaných kšaftem Pavla Vavřincovic (I. A. 12, G. 7) od Daniele Rulky a manželky jeho.

1605—1619 literáti k. latinského dlužní jsou 19 kop míš. (I. E. 30, 7.)

1617 18. V. Mistr Mikuláš Mačecius a Pavel Vraštil, starší literátů latinských, činí přípověď k statku Mistra Šimona Ždánického pro sumu 47 kop m. za víno jim povinnou. (I. A. 12, Y. 5.)

1620 přispěli literáti latinští 9 sudy vína na dávku Albrechtovi z Valdsteina 749 sudů vína. (I. E. 14.)

1626 7. II. Tomáš Rosacius Kantor jak latinského tak českého kůru zemřel: dáno 40 gr. (I. E. 31, 188.)

1627 23. VII. zmocnění pánů starších i mladších kůru latinského na vinici Václava Smicheusa pro dluh 135 kop 30 gr. (I. C. 24, 64.)

1629 3. II. Daniel Knínský a Michal Balhonijs na místo literátů latinských obeslali Jiříka Růžičku pro dluh 50 kop, které jim dáti připověděl o velkonoci r. 1620. (I. A. 13, N. 11.)

1629 23. XI. sneseno, jak ti, kteříž kůru latinskému přináležejí, do téhož kůru nechodili, tak také jiní k kůru nepřináležející do stolice blíž oltáře velkého se nadjíti nedávali, pokaždé pokuty 25 gr. 5 den. složití povinni byli. (I. A. 5, H. 11.)

1638 25. III. Daniel Knínský a Jan Listopad jménem bratřiny kůru latinského připovídají se k dluhu 18 kop, které Martin Jahoda též bratřině za víno povinen jest. (I. A. 14, J. 12.)

1645 zahrádku skrovnou kůru a bratřině literátů latinských drží městský písař v nájmu, letos za ovoce 5 kop. (I. B. 8, 126, 8.)

1649 13. XII. starší kůru latinského volení: Daniel Černý a Kryštof Štefanides z konšelů, Jiří Dědek mladší a Václav Hádek ze starších obecních. (I. A. 6., F. 18.)

1650 literáti latinští mají regal (malé přenosné varhany), křídlo, violu, malé housle i jiná instrumenta muzikální. (I. C. 37, 284.)

1650 11. III. starší literáti kůru latinského dali obeslati paní Justínu Cholossiovu, protože její první manžel Mikuláš Roškovský na domě svém 18 říš. tolarů bratřině dlužen byl a ona domu nevyvazuje, ač ho 10 let užívá a nájemnické bře. Usneseno, by pp. literáty do 6 neděl spokojiti hleděla. (I. A. 6., G. 4.)

1650 7. XII. literáti latinští žádali Ambrože Korce, aby splatil dluh za víno 14 kop zrostlé r. 1631. On pravil Mistru Janu Trochopeusovi, že splatil dluh. Nahlédli do register kůru latinského a nenalezli leč jen dluh. Má zaplatiti do 6 neděl. (I. A. 6, H. 8.)

1662 literátům latinským odkázala Alžběta Pšanská nájemné z půl dědiny oslíčkovské za pražským předměstím od cesty černčické až dolů pod břeh, aby rekviem na 4 mších zpívali. (Wunš, D. L. 88.)

1670 šacunk majetku: dědina od Pšanské 50 kop, zahrada v Oborce 5 kop, lada viničné pod Oblíkem — dohromady 55 kop literátů latinských. Berně 18 gr. 2 den.

1672 starší literáti kůru latinského volení: 1. Pavel Rak, 2. Pavel Hircius, 3. Tobiáš Tomejšl, 4. M. Jiří Tobiáš Atsaba. (I. A. 7, F. 11.)

1674 starší kůru latinského volení titíž jako 1672. (I. A. 7, G. 20.)

1675 15. II. Kšaft M. Jiřího Atsaby: dává pole jdouc k celně choru latinskému, aby za to rekviem v pondělí po květné neděli za manželku jeho slouženo bylo. (R. 289 originál kšaftu.)

1677 23. VIII. psaní a poručení p. podkomořího v příčině Pavla Raka, aby se mu dovolilo do latinského chóru jíti a tam P. Boha zpěvem svým chváliti. (I. B. 3.)

1684 4. XII. volba starších literátů kůru latinského: 1. Pavel Rak, 2. Samuel Roškovský. (I. A. 7, O. 11.)

R. 1689 šacunk literátů kůru latinského: 1. kus pole paní Pšanské k Černčicům 25 kop, pole po Sadílkovi v předních horách 15 kop, půl zahrady Ležákovské v Vobůrce 15 kop, vinice lada pod Oblíkem —, pole po † paní Pšanské k záduší odkázané 190 kop. Berně 1 kopa 3 gr. 2 d.

1699 23. III. dispozicí choru latinského pp. muzikantům přechtěna byla. Varhaníkovi Hegrovi ještě na $\frac{1}{4}$ leta až do sv. Jana jeho stanc pasírována býti má. Po vyjití téhož času a pokudž svou ceduli nenajde, má jemu ročně po 40 zl. pasírováno a placeno býti. (I. A. 15/2.)

1699 5. X. musicalia od p. Zelenky za 30 zl. koupené a peníze z kasy latinsko-literátské se vzíti mají. (I. A. 15/2.)

1700 1. III. Pavel Smutný a P. Pletinger složivše účet kůru latinského takový skrze inspectores scolae revidirován býti má a oni se zase konformují. (I. A. 15/2.)

1706 22. X. fundací učiněna u oltáře sv. Cecilie v kostele sv. Mikuláše za duše chóru latinského. Tenkrát byli členy Antonín Kocian, Jan Arnošt Verner rektor, Václav Messner kantor, František Černožský, Jakub Heger varhaník a J(an) K(ašpar) Hegenwald. (I. E. 39, 27.)

1706 nadace literátů latinských 30 zl. výn., úrok 4% na dvě mše — 1 zl. 22 kr.

Fundace literátů latinských k oltáři P. Marie v kostele sv. Mikuláše — ročně 1 zl. 30 kr. (I. E. 40, 51.)

1760 nadace literátů latinských založena Barborou Opolskou. 1759 rektor školy přišel o pole literátů latinských. Má počkatí, až výkaz bratrstva literátského hotov bude. (I. A. 59, 38.)

1762 nadace za pány z Divic. 1790 Literatenkaufschillings-gelder-Quittung 1169 fl. (I. A. 59, 287.)

Nadace Barbory Lužičné na 10 mší 100 zl. Tato nadace jest vzata k náboženské matici, když jmění literátů latinských k ní potaženo bylo 1800 8. X. (1792 krajský úřad R. 314, Antonín Břejovský rada podepsán.)

1769 5. I. nadace literátů na dvě mše sv. na sv. Cecilií, založena 1702.

k) Literáti kůru českého.

1541 byli již bratří chóru českého v Lounech (I. A. 9, 46).

1561 českým literátům obec kůr neb kruchtu darovala (I. A. 9, 47).

1576 1. prosince p. purkmistr a páni pánům literátům chóru českého koupili z Prahy od Jana Hronka kancional za 22 kop 50 gr. (I. A. 9, 52).

Dáno 15 kop. (I. E. 35.)

1551 za vazbu tohoto kancionálu dáno 5 kop 4 gr. (I. E. 35.)

1584 literáti čeští: 1. Jan Lisý z Požova, 2. Jiří Užidil, 3. Zikmund Zika, 4. Václav Břevno. (Manual rychtáře, str. 318, 321.)

1586 literáti čeští: 1. Jan Lisý z Požova, 2. Zikmund Zika, 3. Jan Benátský, 4. Václav Břevno. (Manuál rychtářův.)

2. XII. literáti čeští: 1. Daniel Rak, 2. Zikmund Mach, 3. Jan Benátský, 4. Václav Břevno. (Manuál rychtářův.)

1589 literáti čeští jako r. 1588. (Manuál rychtářův, str. 300.)

1591 literáti kůru latinského i českého obdrželi z prodaného dvora Čapince se zahradou 23 kop 20 gr. M. Artofidius na místě Doroty manželky své taktéž tolik obdrželi a Mandalena Helebrantova též tolik. (I. C. 49, E. 15.)

1592 literáti čeští: 1. Daniel Rak, 2. Zikmund Mach, 3. Jan Motejlek, 4. Kryštof Cibulka. (Manual rychtářův, 313.)

1596 starší kůru literátů českých přiznali se, že jim Jiřík Chomútofský podle odkupu někdy Jakuba Sokola na domě svém 15 kop vyplnil, které Václav Chrudimský k sobě přijal na místě pp. starších i mladších kůru českého. (I. A. 3, N. 16.)

1596 Lidmila, vdova po Zikmundovi Rudmanovi, prodala vinici pod Oblíkem, mezi vinicí Jiříka Dlouhého a vinicí Jana a Václava, synů jeho, literátům kůru českého za 250 kop m. a Václav Chrudimský, Kryštof Cibulka a Simeon Knínský, starší kůru českého, zápis přijali. (I. C. 49, M. 19.)

1597 Václav Voda odkazuje literátům českým louku za Vískou vedle louky Zuzany Kostkové s jedné a louky Václava Drtiny s druhé strany. (I. C. 13.)

1593 kšaft Jakuba Sokola z Meziklas praví, aby Markyta, dcera Jakuba Starých ze Solan, schovanice jeho, byla povinna 100 kop vyplniti, ročně po 10 kopách, bratřím literátům kůru českého. (I. C. 13, H. 4, 5.)

1609 29. I. Václav Červenka a Jan Motejlek, starší kůru literátů českých, přijali 50 kop odkázaných od Pavla Vavřincovic, od Daniele Rulky a Anny m. (I. A. 12, G. 7.)

1613—1622 literáti čeští platí šosu z louky na Strakově 5 gr., ze zahrady od Kryštofa Gryllusa 2 gr. (I. E. 51, 27, 479.)

1616 31. III. Václav Červenka a Pavel Pacovský, starší kůru českého, přípověď činí na 40 kop m., které Tomáš Žlutický královodvorský, m. m. Luna, Jakobovi Slánskému k schování dal. (I. C. 24, 15.)

1616 7. VII. Literáti kůru českého měli 40 kop zadržalých na domě Alexandra Pacovského na velkém předměstí mezi d. Adama Michalce s jedné a d. Řehoře Hrubše s druhé strany. (I. A. 12, T. 5.)

1620 7. I. Kateřina Tatova prodala sud vína literátům kůru českého, které Jiřík Hrouda, Jakub Kopal a Jan Mojžíšovic splatiti mají. (I. A. 13, C. 4.)

1620 literáti kůru českého přispěli na víno od Albrechta z Valdsteina požadované 4 sudy vína na 749 sudů vína. (I. E, 14.)

1620 literáti kůru českého přispěli na sumu 16.250 k. m. od Albrechta z Valdsteina požadovanou 20 kopami. (I. E. 14.)

1621 literátům kůru českého mělo se dostat od Ambrože Jóna a Anny Payerové z domu jejich ročních peněz dle poručení pánův. (I. A. 13, F. 9.)

1621 9. IX. páni starší literáti kůru českého obsílají Ambrože Jóna (č. 175) a Annu Pajerovou (č. 17 a 18) pro roční peníze na domech jejich. (I. A. 13, F. 9.)

1625 21. XI. literáti čeští Martin Jahoda (č. 41) a Václav Černý starší hlásí se o dluh 16 kop na statku † Tomáše Rosaciusa (č. 79). (I. A. 13, J. 17.)

1626 7. II. Tomáš Rosacius, kantor jak latinského tak i českého kůru literátů, 40 gr. dali za zvonění. (I. E. 31, 190.)

1630 16. I. Erazim Payer obeslán jest od bratřiny kůru českého pro zadržalé na domě svém č. 17. a 18. peníze 50 kop (vedle domu Adama Seiferta a Jiříka Hyntnyše), by je v 6 nedělich spokojil (I. A. 5, H. 18.)

1640 19. IX. Dorota po Janu Litomyšlském vdova zůstala dlužna bratřině kůru českého r. 1637 290 kop, proto jí starší obstavili zahradu pro ten dluh. (I. C. 24, 189.)

1643 literáti kůru českého voleni: 1. Matyáš Martinides z Gryllova, 2. Václav Brtnický, oba z konšelů, 3. Jan Rak z obce, 4. Jan Listopad z obce. (I. A. 6, B. 17, D. XVII.)

1645 literáti kůru českého voleni: 1. Matyáš Martinovic z Gryllova, 2. Jan Pesselius z konšelů, 3. Jan mladší Dědek ze starších obecních, 4. Jan Rak z obce. (I. A. 6, E. 7.)

1646 byli titíž voleni jako r. 1645. (I. A. 6, E. 15.)

1647 starší lit. českých voleni: 1. Jan Pesselius z konšelů, 2. Václav Brtnický z konšelů, 3. Jan Listopad z obce, 4. Jan Rak z obce.

1648 Matyáš Martinovic z Gryllova.

1649 28. I. voleni starší: Jan Pesselius, Jan Listopad, Jan Rak. (I. A. 6, F. IX.)

1650 literáti kůru českého: 1. Matyáš Martinovic z Gryllova, konšel, 2. Jan Pesselius, konšel, 3. Jan Listopad z obce, 4. Jan Rak z obce. (I. A. 6, F. XVIII.)

K téměř roku 1650 svědomí J. M. C. rychtáře Matěje Pšanského, že žádná instrumenta musikální pro kostel nekupovali, ani toliko chorálem vždycky zpívali.

Graduál jejich vyzdvihl Jan Začal z Biletína do Prahy a

skrze Don Martina Huertu zase do Loun dopraven jest. (I. C. 37, 284.)

1651 literáti čes. kůru voleni: 1. Jan Pesselius, 2. Jan Listopad, 3. Bohuslav Santman, 4. Václav Rak. (I. A. 6, J. 1.)

1653 literáti čeští: 1. Jan Pesselius, 2. Bohuslav Santman, 3. Václav Rak, 4. Jan Listopad. (I. A. 6, J. 10.)

1654 liter. čeští voleni: 1. Jan Pesselius, 2. Jakub Koliškovský, 3. Bohuslav Santman, 4. Jan Rak. (I. A. 6, J. 14.)

1662 Alžběta Pšanská odkázala literátům českým jednu louku na modlení. (D. Z. Wunš 88.)

Volení starší kůru českého r. 1660, 1661, 1662: 1. Jan Peselius, 2. Jan Dědek, 3. Jan Šprýmek (I. A. 7, B. 8.)

1663 starší kůru lit. čes.: 1. Jan Pesselius, 2. Jan Listopad, 3. Jan Rak. (I. A. 7, B. 2.)

1663 literáti starší kůru českého voleni: 1. J. M. C. rychtář Jan Peselius, 2. Jan Stranecký, 3. Pavel Pacovský, 4. Jan Šprýmek. (I. A. 7, C. 7, O. 283.)

1664 starší lit. českých voleni: 1. Daniel Černý, 2. Pavel Hircius, 3. Pavel Rak, 4. Jiří Tobiáš Atsaba Mistr. (I. A. 7, C. 14, O. 283.)

1665 starší lit. českých voleni: 1. Jan Peselius JMC. rychtář, 2. Jan Stranecký, 3. Jan Šprýmek, 4. Pavel Pacovský. (O. 283, I. A. 7, D. 2.)

1666 starší lit. českých voleni: 1. JMC. rychtář Jan Peselius, 2. Jan Stranecký, 3. Jan Šprýmek, 4. Jan Paukner (O. 283, I. A. 7, D. 6.)

1667 starší literátů českých voleni: 1. Jan Stranecký, 2. Jan Šprýmek, 3. Jan Paukner, 4. Kašpar Hegenwald. (O. 285, I. A. 7, D. 20.)

1669 starší literátů českých voleni titíž jako 1667. (I. A. 7, E. 7.)

1670 starší lit. čes. voleni titíž jako 1667. (I. A. 7, E. 13.)

1670 šacunk. Páni literáti kůru českého mají: 1. kus dědiny Černecké od Rudolfa 70 kop, 2. louka od Pšanské Alžběty 30 kop, zahrada 80 kop. (Šacunky asi z r. 1670.)

1672 starší literáti kůru českého voleni: 1. Jan Šprýmek, 2. Jan Daniel Stranecký, 3. Jan Paukner, 4. Krystyán Mauryc. (I. A. 7, F. 11.)

1674 starší kůru českého literáti voleni: 1. Jan Daniel Stranecký, 2. Krystyán Mauryc, 3. Jan Bílek. (I. A. 7, G. 19.)

1682 literáti kůru českého voleni: 1. Petr Haas, 2. Jan Paukner, 3. Christian Mauryc (I. A. 7, K. 5—10.)

1684 literáti kůru českého: 1. Petr Haas, 2. Krystyan Mauryc, 3. Jan Paukner, 4. Václav Martinovic. (I. A. 7, O. 11, 293.)

1689 šacunk literátů kůru českého: kus pole po Rudolfovi k Pšanům 50 kop míš., zahrada v Lužeradech po Litomyšlské

není in calcule, louka po paní Pšanské za Vískou 7 k. 30 gr., dvě loučky na trávníčku nejsou in calcule, vinice pod Hoblíkem není in calcule, berně: 38 gr. 2 den., 19 gr. 1½ d., 9 grošů 3 den., 4 gr. 4½ den., 14 gr. 1½ den.

1732 literáti čeští voleni: 1. Matěj Graas, 2. Kulhánek st., 3. Vojtěch Tajzik. (I. A. 23, R. 239.)

7./12. 1733 literáti kůru českého zvoleni: 1. Jan Kulhánek, 2. Matěj Verner. (I. A. 23, R. 240.)

1736 literáti kůru českého zvoleni: 1. Vojtěch Tajzik, 2. Smicheus, 3. Marek Nedvídek. (I. A. 23, R. 241.)

1790 Literatenkaufschillingsgelder producirt Josef Bienert, Kirchenrechnungsführer (I. A. 59, 287.)

1792. Krajský úřad wegen für den Rector (chori) zuerkanten Marianischen und Litteratengelder. (I. F. 20/183, R. 314.)

1) Kostel sv. Petra.

Kdy kostel sv. Petra stavěn byl, o tom žádné paměti není. Po prvé se připomíná r. 1359 21. června, kdy Mikeš krejčí (vetešník, renovator vestimentorum) dává jeden ort (čtvrt kopy) na kostel sv. Petra (I. C. 1, str. 100). Že by však teprv toho roku vystavěn byl, nikde není doloženo. Ač od té doby několikrát byl obnovován, dá se souditi ze stavby jeho, že byl původně románský a loď jeho, tvořící obdélník, na to ukazuje. K této lodi románské v neznámém čase přistavěn byl gotický presbytář. O tom by naprostou jistotu podalo prozkoumání zdíva lodi i presbytáře. My však podáme o něm toliko ony zprávy, které jsme postihli v městských knihách až do jeho zrušení a vyprodání zvonů jeho 22. září 1797.

1390 16. srpna Hanuš z Duchcova, švec, se svou manželkou Alžbětou dávají kostelu sv. Petra půl kopy grošů, kostelu sv. Mikuláše jednu kopy a klášteru dominikánů též půl kopy. (I. C. 2, 138.)

1400 27. srpna Pavlík z Lišan a manželka jeho Anna, chystajíce se na pouť k hrobům sv. Petra a Pavla (do Říma), činí poslední pořízení statkem svým tak, aby matka Magdalena řečené Anny, manželky Pavlíka z Lišan, pro ten případ, že by oba na cestě zemřeli, dala kostelu sv. Mikuláše 8 kop, kostelu sv. Petra 1 kopy a klášteru dominikánskému také jednu kopy (I. C. 2.)

1410 7. března Jaklík zahradník kšaftuje 1 kopy gr. kostelu sv. Petra a kostelu sv. Mikuláše dvě kopy. (I. C. 3, 54.)

1451 24. září Káča Jindřicha z Těchlevic vdova odkazuje kostelu sv. Petra 10 kop a na šat pro chudé 20 kop. (I. C. 3, 274.)

1451 2. XI. Jan písař městský odkazuje 5 kop na stavbu kostela sv. Petra. (I. C 7, IX. 51.)

1451 29. října dává Jan Bečka 10 kop na stavbu (pro fabrica) kostela sv. Petra a 2 kopy úroku ročního, aby dány byly chudým. (I. C. 3, 279.)

1456 Mikuláši Provodovi za práci na kostele sv. Petra (I. A. 9, 38, VI., 3.)

1458 19. května Dorota Kyselova odkazuje jednu kopy ročně na lampu k sv. Petru a 1 kopy na chudé. (I. C. 7, 12.)

1461 kostelník Blažek obdržel těch 10 kop odkázaných od Důry Kyselové a propustil Vaňka Trkala a Mikuláše Šebka z rukojemství toho. (IV., 30.)

1461 Alžběta Bláhova, vdova po Janovi Bláhovic, odkazuje na kalich a vornát k sv. Petru 30 kop. Kalich stříbrný, v prostředku pozlacený, s patenou a na ní kříž; vornát měl býti červený damaškový, aby ten kalich a vornát odtud nebyl vzat a prodáván v časech budoucích, ale aby tu věčně chován byl. (IV. 31., 33.)

1462 dříví pro kostel sv. Petra (V. 270, I. E. 9, 217).

1463 12. listopadu Baltazar Gluk odkazuje 10 kop pro kostel sv. Petra, aby za ně kalich koupen byl a kostelu P. Marie v Opočně 3 kopy a dva postavy sukna na šaty chudým. (I. C. I., 365.)

1463 21. ledna Káča vdova Mikuláše Benty soukeníka posledním pořízením svým dává 6 kop na obnovení kostela sv. Petra, do špitálu na skutky milosrdné 5 kop a 1 kopy na nový most. (IV., 38.)

1463 10. května Kateřina, vdova Jana Hájka, kšaftuje na opravu kostela sv. Petra za městem 10 kop gr. Ze stříbrných klenotů dává témuž kostelu na kalich. (I. C. 7., IV. 41.)

1463 17. XII. Šipařovi za háky ke dveřím sv. Petra. (I. E. 9, 220, V. 271.)

1463 3. prosince Barbora, vdova Jakuba Paši, činí poručníky všeho zboží Annu Rudmannovou a Marketu, vdovu Mikuláše krejčího, aby z toho zboží vydaly ke kostelu sv. Petra 1 kopy gr. (I. C. 7., IV. 48.)

1464 30. října Marketa dcera Matěje Soukala a Markety m. činí poručníky Filipa Tábora a Václava Mikánka, aby vydaly ze zboží jejího 3 kopy na kostel sv. Petra. (I. C. 7, IV. 56.)

1466 4. července Markéta Hlupá, vdova Jana Hlupého soukeníka, vše zboží Janovi synovci dává, aby z něho 5 kop vydal kostelu sv. Mikuláše a 5 kop kostelu sv. Petra. (I. C. 7, IV. 66.)

1456 7. srpna za trámy pro kostel sv. Petra 8 gr. 8 den., za latě 25 gr. 30 gr., za hřebíky 6 gr. 8 den. (I. E. 9, 132, V. 268.)

1475 20. ledna Jan Průvod dvůr svůj s vápenicí vedle hřbitova sv. Petra vydal Marketě Zalamové. a tato jest mu dlužna 50 kop grošů. (IV., 111.)

1464 7. listopadu Janský za pokrytí zvonice u sv. Petra (pro laminibus) plechy přijal závdavku 15 gr. (I. E. 9, 221, V. 272.)

1475 18. srpna Václav Frycek řezník dal kalich stříbrný, pozlacený, kostelu sv. Petra a tento kalich nemá býti zcizen, ani odnesen kýmkoliv, ale zachován kostelníky nynějšími i budoucími. (IV., 115.)

1476 3. května Marketa Jakubova kus dědiny městské na Mašově podle dědiny Strádalovské kostelu sv. Petra na předměstí toho města řečené žatecké, k tomu záduší k dědičnému vladení zapsala jest, z kteréžto dědiny kostelníci nynější i budoucí všecky poplatky, pořádky, šosy od komory královské příslušné i k obci a k jiným potřebám městským příležitoste bez všech proseb vedle obce a jiných sused dávatí mají bez všeho zadržování. Pakli by která prosba od kněze neb faráře tudíž bylého aneb člověka kteréhokoliv i purkmistra předešla, ta buď zmařena a ovšem oslyšena a za nerozumnou prosbu položena. Slibuje zpravití... (I. C. 7., IV. 120.)

1478 12. června Marketa Jakubova lúku svú okrúhlú na záduší k kostelu sv. Petra zde na předměstí vydala hned toho roku, aby kněz puožítky z ní bral a prosby za Jakuba, muže Jejího, duši její a dítek jejich i předkáv jejich a všech odpočívajících vokoło božího domu. A poručníky činí kostelníky u sv. Petra šosy, poplatky a důchody k městu příslušející vydávati majíce. Pakli by kněze nebylo, na opravu toho domu božího a kdyby oprav nebylo, potřebí na skutky milosrdné obrátiti mají. (I. C. 7.)

1480 9. června Marketa Zalamova dvůr a cihelnu i s zahrádkú vedle křehova sv. Petra Tůmovi Zrakanovi zapsala jest. (I. C. 7.)

1483 26. října paní Anna Hasisteinova těch 160 kop gr., kteréž za dvůr od Matěje soukeníka, zetě svého, pod roky určené vzíti má, tímto obyčejem odkázala jesti a kšaftovala, aby po smrti její od něho vydány byly, když by ti rokové k placení podle počtu smluveného přišli: nejprvé kostelu sv. Mikuláše zde v městě u fary 100 kop gr. a 30 kop odkazuje k kostelu sv. Petra zde na předměstí, řečeném žateckém, 20 kop gr. a do špitálu zde v městě 10 kop dává a kšaftuje. A což by za svého zdravého života ona vyzdvihla a vzala, to má před se jíti a na tom odkázání umenšeno býti a ujíti. A on, zeť její, nemá výše tištěn býti, jakož úmluva mezi nimi stala se... na ten dluh přijala od něho 10 kop gr. (I. C. 7.)

1483 14. února Klimeš koníř (mango) odkazuje 4 libry vosku kostelu sv. Petra. (Týž má dům u Žatecké brány vedle Diviše řezníka č. 12., tedy dům č. 11.)

1487 9. února Jakub, syn nebožky Hanině, ze statku svého dává 50 kop k sv. Petru. (VIII., 53.)

1492 25. května: Šavel z Vlkové plat svůj dědičný, kterýž má na lidech a na dvořích na velikém předměstí, zejména na

Hurtíkovi 8 grošů, na Šimonovi Lezkovi 8 grošů, na Valentinovi 8 grošů, na Pyšnici kováři 12 gr., na Kalinovi 5 gr. takovým obyčejem mocný zápis učinil jest a činí, aby on Šavel, dědici a budoucí jeho ten plat nahořepsaný na těch lidech a budoucích jich vybírali na den sv. Martina nejprve příštího a knězi faráři Jírovi nyní u sv. Petra bylému i jiným budoucím farářům, kteříž u sv. Petra budú, aby ten plat k živnosti jemu a jim dávali věčně a budoucně. Pakli by v budoucích časech on Šavel, dědici a budoucí jeho sešli, že by toho rodu žádného nebylo, tedy poručil jest a poručí mocně kostelníkům, kteříž věčně a budoucně kostelníci budú u sv. Petra na velkém předměstí, vybrali a dávali těm kněžím a farářům, kteříž u sv. Petra budú.

Jakub Trkalův syn plat svůj dědičný, kterýž má na lidech a na dvořích na velikém předměstí, zejména na Křížkovi kožišníkovi 5 gr., na Petruši Lužeradkovic 8 gr., na Faráříkovi 8 gr. takovým obyčejem mocný zápis učinil jest a činí, aby on Šavel (Jakub) dědici a budoucí jeho ten plat... dávali věčně a budoucně.

1493 8. března Petruše Hroudova odkazuje všechen statek svůj Martinovi Suchanovi bratranu svému, aby z něho vydal 10 kop kostelu sv. Petra na předměstí, 10 kop kostelu sv. Bartoloměje v Smolnici.

1493 10. května Jána Trkalova odkázala statek svůj Kateřině, sestře své, a z toho 10 kop na kostel sv. Petra.

1493 11. října Mikuláš Tábor purkmistr... domek farářský od sv. Petra vedle kerchova Mikulášovi Polákovi zapsal.

1495 8. května Lidmila někdy Václava Starého, písaře městského, manželka vešken statek svůj dává na skutky milosrdné... Knězi k sv. Petru 10 kop na pomoc k živnosti po jedné kopě ročně... (IV. 238.)

1495 30. října Lexa pekař polovic statku svého dává Svatě manželce své a z druhé polovice kostelu sv. Petra 10 kop. (IV. 242, 243.)

1496 21. října kostelníci u sv. Petra koupili čtvrt dědiny u Suchana, co od toho půllánu vedle Hanovic, dědiny a Blažka sladovníka leží, za 100 kop a 10 k. mečových takto: aby on Suchan tu dědinu požíval za 4 leta pořád zběhlá a knězi svatopetrskému z ní aby 4 kopy dvě na Jiří, dvě na Havla, k tomu šosy a úroky královské platil. A v těch čtyřech letech p. purkmistr s kostelníky budú se starati, aby mohli kúpiti plat na zemi k užítku knězi svatopetrskému. A týž Suchan, anebo ten, který toho půllánu užívati bude, budou povinni těch 110 kop m. položití. (IV. 249.)

1497 20. ledna: Jindřich Knap, bratr Václava Sokola, dává po své smrti 30 kop na záduší k Matce boží a 30 kop kostelu sv. Petra. (I. C. 8.)

1497 23. června: Martin Suchan veškeren statek svůj Janovi Hruškovi zapsal, aby z něho 25 kop vydal na záduší sv. Petra. (I. C. 8, IV. 261.)

1500 6. května zapsala Marketa Chraberova statek i peníze hotové Kateřině sestře... a na záduší k sv. Petru 2 kopy. (I. C. 8, IV. 268.)

1500 10. května Vávra sladovník zapsal 10 kop na zvon k sv. Petru. (I. C. 8.)

1500 10. května Jan mlynář muž Sadčín 10 kop odkázaných k sv. Petru kostelníkům vyplatil. (I. C. 8.)

1500 20. srpna Makuše, nebožtíka Kouby sladovníka lúky, kterouž má od Šimona sladovníka, zapisuje k záduší sv. Petra, aby kostelníci od sv. Petra nynější i budoucí peníze z lúky té brali s vědomím p. purgmistra a pánův a za ně kupovali buď vosk, aneb náklad kterýkoliv na dům boží sv. Petra, na oltáře a potřeby a z té lúky kostelníci šosy, úroky, na vojny platiti budú vedle výsady první. (I. C. 8, IV. 270.)

1501 6. srpna Uršila Penyova statek svůj Šavlovi z Vlkové a Dorotě m. zapsala, z toho aby vyplatili 1 kopu k sv. Petru a 1 kopu Kateřině, Martina Tichavy manž. (I. C. 8, IV. 275.)

1501 18. června Jiří Šebek a Dorota m. odkazují 19 grošů ročních platů a 2 slepice k záduší sv. Petra, toliko požívání toho zůstavil si a Dorotě manželce až do obů smrti. (I. C. 8, IV. 274.)

1502 2. července Alžběta Matěje koželuha z Benátek odkazuje ze svého statku 6 kop m. na zvon k sv. Petru. (I. C. 8, 278.)

1503 dům kněžský u sv. Petra (I. C. 8, IV. 281, 282).

1503 20. ledna Důra Lazebkova všeho statku svého, kterýž má, činí mocného poručníka kněze Jíru (od sv. Petra), aby statek obrátil na záduší, kdež ona jemu rozkáže, jakož ona jemu toho úplně věří, že se tak zachová jako dobrý člověk, ale moc na tom sobě zachovala. (I. C. 8, IV. 281.)

1505 24. října kostelníci sv. Petra přiznali se, že jakož Uršila Penyova odkázala na záduší k sv. Petru 1 kopu gr., tu jest vyplnil Šavel z Vlkové a k tomu také i dal Tichavové 1 kopu, jakož jí Uršila Penyova zapsala. (I. C. 8, 293-IV.)

1506 13. března kostelníci sv. Petra přiznali se, že odkaz Doroty Tomkové 4 kopy k záduší sv. Petra obdrželi od Matěje Tichavy, který tu viničku a zahradu drží. (I. C. 8, IV. 293.)

1507 13. července Marta Jírovic panna odkazuje kostelníkům 100 kop na potřeby kostelní. (I. C. 8, V. 6.)

1507 7. května Janák pekař odkázal 4 kopy k faře městské a 4 kopy k sv. Petru na záduší. (I. C. 8, V. 2.)

1507 3. září Kateřina Brožkova odkazuje 10 kop k záduší sv. Petra. (I. C. 8, V. 3.)

1507 3. září Makuše Koubova odkazuje bratranu svému, knězi Pavlovi, louku pod Mělci a 60 kop na kalich a vornát. (I. C. 8, V. 3.)

1509 6. listopadu Barbora Rudmanová stará veškeren statek synu svému Jiřímu Rudmanovi zapsala, po její smrti aby na záduší k sv. Petru 5 kop, do města 5 kop, k Matce boží 10 kop, v pěti letech aby vydal. (I. C. 8, V. 17, 247.)

1511 21. března Jan Bohuše splatil úplně 10 kop zapsaných k záduší sv. Petra. (I. C. 8, 263.)

1515 9. března Matuš Rameš odkazuje k faře sv. Mikuláše 30 kop, 10 kop k sv. Petru a 10 kop k Matce boží. (I. C. 8, 289, V. 42.)

1516 24. dubna: Knězi Jírovi od sv. Petra na kvartál sv. Jiří 5 kop gr. (I. E. 11.)

1517 31. října: knězi Jírovi při sv. Havle 5 kop, při sv. Jiří (I. E. 11, 13) při sv. Havle 5 kop. (I. E. 11, 31.)

1518 21. října: knězi Jírovi při sv. Havle 5 kop.

1518 8. května: knězi Jírovi při sv. Jiří 5 kop. (I. E. 11, 60.) (I. E. 11, 48, Kinl trdlo I. A. 9, 103, kronyka Jana Mojžíše.)

1519 12. srpna Jan Beran sladovník odkazuje k sv. Petru na záduší 6 kop. (I. C. 9, V. 64.)

1521 13. prosince kšaftuje totéž 6 kop k sv. Petru. (I. C. 9, V. 74.)

1521 25. května knězi Janovi svatopetrskému při sv. Jiří 5 kop gr. (I. E. 11, 149.)

1521 2. listopadu knězi Janovi od sv. Petra za půl leta 5 kop. (I. E. 11, 168.)

1522 26. dubna knězi Janovi svatopetrskému 5 kop. (I. E. 11, 177.)

1522 18. října knězi Pavlovi od sv. Petra 5 kop. (I. E. 11, 198.)

1526 19. ledna kněz Pavel Misera zapsal louku pod Mělci bratru svému Bohuslavovi. (I. C. 9.)

1531 28. července Petr Hruška z Března odkázal kostelu sv. Petra 20 kop gr. (I. C. 9.)

1533 7. listopadu Jan Zákostelský maje moc k tomu zřízení od Václava Pelhřimovského v radě 2 kopy platu ročního a dědičného zádušního na louce téhož Václava Pelhřimovského v Lužeradech podle zahrady Tomka Štěňatovic p. purgmistru odevzdal, aby oni 1 kopy obraceli žákům do školy zdejší na maso a druhú kopy k sv. Petru na předměstí na světlo. (I. C. 9, V. 122.)

1535 18. června Kříž kožišník dům svůj i veškeren statek zapisuje po své a své manželky smrti Anně, přítelkyni manželky své, manželka ale bude do smrti mocnou hospodyní, z toho vydá 20 kop na záduší sv. Petra, 20 kop aspoň po dvakrát. (I. C. 9, V. 130.)

1536 21. července Bohuslav Misera a kněz Pavel, bratr jeho, louku svou pod Mělci zádušní k záduší sv. Petru, aby kněz u sv. Petra dostatečněji mohl držán býti, zapsali jsú, aby plat obracován byl k dobrému toho záduší a jinam nikam. (I. C. 9, V. 133.)

1539 4. listopadu Řehoř příjmím Kysterský dává veškereň statek svůj Jílkovi a Anně a dítkám jejich... aby z toho statku po jeho smrti dali 10 kop na opravu božího domu u sv. Petra a pakli by opravování na tomto božím domě za jeho života se dělo, že je chce sám vyplniti. (I. C. 12, 35, E. IX., 301.)

1539 13. VI. Jan Koudelka dává kšaftem 10 kop na špic kostela sv. Petra na předměstí. (I. C. 12, 34, E. VII., 297.)

1550 23. června na velkém předměstí (žateckém) nalézala se fara vedle domu Vaňka Rekovic. (I. C. 10.)

1556 platy ke kostelu sv. Petra na domích 1556 o sv. Martině:
1. Michalka 8 gr., 2. Lhocký 4 gr., 3. Junáček 14 gr., 4. Holej kovář 2 gr., 5. Kučera 8 gr., 6. Roháček 5 gr., 7. Jan Černý 8 gr., 8. Mates Benácký 10 gr., 9. Veselec 6 gr., 10. Kluzavý 8 gr., 11. Jeptišský 16 gr., 12. Chobot 2 gr., 1 slepici, 13. Slonek 2 gr. Summa 1 k. 33 gr.

1556 z Mašova k kostelu sv. Petra při sv. Martině (11./11.):
1. Šebestián Rezler 40 gr., 2. Václav Mates 40 gr., 3. Matouš Mutin 3 kopy, item od Zikmunda z cihelny 20 gr., 4. Matouš ladař 1 kopy, 5. Jindřich Špechna 20 gr., 6. Martin Křižta 30 gr., 7. Řehoř Suchý 40 gr., 8. Kroupova 1 k. 50 gr., 9. Duchek pernář 30 gr., 10. Jan Královic 1 k., 11. louka okrouhlá Šimek 2 kopy 30 gr., 12. louka mistrovská Matouš Mutin 6 kop, 13. louka Mikšovská Mikeš řezník 6 kop 20 gr. Summa 26 kop. (I. E. 222, E. VI., 221.)

1561 panu faráři služby 3 kopy, od sv. Petra 5 kop, od Matky boží 2 kopy, ze špitála 5 kop. (O. 16., I. E. 34, 21, 23.)

1561—1571 platí se ze záduší kostela sv. Petra p. faráři po 5 kopách. (I. E. 34, O. 16—33.)

1573 13. dubna Vincentovi (Strašrybovi neb Šrekenišovi) kameníku od krchova sv. Petra dveří za figuru vytesanou — „hodie mihi, cras tibi“ (dnes mně, zítra tobě) — dáno 29 kop. (I. E. 35.)

1577 na dolejších dveřích u sv. Petra na kamenu vytesána následující slova s erbem městským, kdežto při tom dva psi hryzouce koš visící na řetězích s tímto nápisem: O, Pane, přihrň duši mou k Tobě a zachovej mne v pokojném čistém svědomí. Chvála, jasnost, moudrost, díkůčinění, čest, moc i síla buď Bohu našemu na věky věkův Amen. Vystoupiv ale do cesty uhlídáš třetího psa hryzoucího hlavu, naučení dávající tím, aby po smrti lidé umrlé nepomlouvali a nehryzli kosti jejich jako psi, secundum illud: de mortuis nil nisi bene. (I. A. 9, 52, VI., 14.)

1579 Mistr Vincent Štrašryba dveře kamenné štukové mistrně ke krchovu sv. Petra vytesal. (I. A. 9, 54, VI. 15.)

1568 fara svatopetrská prodána Janovi Zákostelskému za 140 kop m. 1569 splatil 30 kop, zůstává dlužen 110 kop, 1569 dal 15 kop. (I. E. 42, O. 463.)

1613 3. září na stavení zvonice u sv. Petra odvedla Dorota Pilátka 20 kop.

1613 10. října odvedla Dorota Pilátka na stavení zvonice u sv. Petra 30 kop gr. (I. E. 14, VI. 144.)

1591 epitaf Mistra Adama Cholossia Pelhřimovského na krchově u sv. Petra. (I. A. 9, 60, VI. E. 20.)

1631 kostel sv. Petra dláždili. (I. A. 9, 82.)

1651 udává se rozpočet na opravu kostela sv. Petra 100 kop. (I. E. IX. 533.)

1726 6. května vízka u sv. Petra pro sešlost dříví a zpuchřelost sebrána spolu s bání. Měď z ní 11. května na rathouze na obecní váze vážena. Byly 243 pláty, které 12 centů 46 liber vážily. Koule neb bání 15 liber vážila. Měď do Libně (židům) prodána jest, 1 cent za 48 zl. V té bání se vynašlo vosku od včel sdělaného asi 15 liber a z něho na památku dvě svíce učiněny a v témž kostele nad sakristií pověšeny, které až posud se tam vynacházejí. (Totiž do r. 1784, kdy Jan Mojžíš psal svou kroniku. I. A. 9.)

1789 byly všechny tři kostely lounské: sv. Petra, Matky boží a 14 sv. pomocníků, jinak sv. Trojice, zrušeny.

1789 25. února dává první císařský purkmistr Loun Václav Senft zprávu, že v kostele sv. Petra a Pavla byl velký oltář černý a málo zlacený sv. Petra a Pavla, dva malé oltáře sv. Jana Nepomuckého a sv. Jana Křtitele, jeden velký krucifix s dvěma figurami Marií a Annou, ve výšce 4 velké obrazy Pána Ježíše jmenované Ježíš a na stěně sv. Antonín, 15 lavic, které byly prodány. (Kousek listu E aus 1789.)

1789 11. října byl velký zvon u sv. Petra, který vážil 8 centů 95 liber, dán do Tisé a obec Tisská potvrzuje 27. října 1790, že si proň přijela. (I. A. 21, 222—3.)

Druhý zvon od sv. Petra (Wandlungsglöckel), kterým se zvonilo při pozdvihování, koupil v dražbě r. 1791 8. května od barona Menshengen, krajského komisaře žateckého, nařízené, Jan Martinides z Grillova, druhý císařský purkmistr v Lounech. Vážil 31 liber a prodán za 5 zl. 35 kr. Zvonec ten dal dotčený purkmistr opravit a k počtě boží v kostele sv. Petra opět pověsiti.

Všechny lavice, které se nalézaly u sv. Petra, Matky boží a 14 sv. pomocníků, koupili měšťané Václav Senft, Václav Benýško, Josef Küncl a Jan Püfel a dali je opět do kostelů těch postaviti.

Kostel sv. Petra prodán jest obci lounské k účelům světským se zvoničkou a hřbitovem od náboženské matice za 296 zl. Koupě uzavřena jest 15. června 1792 a schválena c. k. guberniem 7. listopadu 1792 (podepsán H. (hrabě?) Rottenhan a Josef Rosenthal). (Kniha smluv 16. viridis (zelená) a Kniha smluv 19. X. 7.)

1827 7. prosince Abraham Mendl spachtoval kostel sv. Petra za 20 zl. stří. (I. F. 40.)

1840 27. března návladní dává zprávu o přenechání kostela sv. Petra Abrahamovi Mendlovi. (I. F. 50. A.)

1841 12. listopadu návladnictví podává zprávu o prodeji kostela sv. Petra. (I. F. 52 a.)

m) Kostel Matky boží na malém předměstí.

1488 29. listopadu Matěj Hasistein soukeník slíbil a řekl z těch peněz, které stará Hasisteinka Martě, dceři své a manželce jeho dala, 20 kop míš. anebo 10 kop gr. českých ke kostelu, kterýž by na předměstí, řečeném pražském, dělán byl, dáti beze všeho odporu. (I. C. 8, 94, V. 198).

1491 lamačům kamene na kostel, který se má stavěti na malém předměstí, dáno 19. března 1491 109 gr. 3 d. a 26. března 109 grošů 2 den. (I. E. 9, 9. 10. E. IX. 59).

1493 8. března Mikeš z Černčic odkazuje kšaftem všecken statek, který má při městě kostela Matky boží a Mnichov statek své manželce. Kostel Matky boží tudíž stál v tomto roee. (I. E. VIII., 121.)

1495 8. května Lidmila někdy Václava starého písaře městského manželka odkazuje knězi při kostele Matky boží 10 kop. (I. C. 8, 167, IV. 238).

1495 30. října Lexa pekař kšaftuje kostelu Matky boží 10 kop opět 8. ledna. (I. C. 8, 173, IV. 242.)

1496 10 kop. (I. C. 8, 176, IV. 243.)

1497 29. ledna Jindřich Knap (bratr Jana Sokola) z těch 60 kop, které od Jana Korandy vzíti má, dává 30 kop po své smrti záduší k Matce boží a 30 kop k sv. Petru. (I. C. 8, 191, IV. 251.)

1499 9. srpna Mikeš z Černčic a v Lúnech 6 kop platu ročního odkazuje kostelu Matky boží. (Byl tudíž kostel Matky boží již postaven.) (I. E. VIII., 143, I. C. 8, 218.)

1505 30. května Běta Hroudova Mikuláši synu svému všecken statek zapisuje, aby z toho vydal 30 kop na záduší Matce boží. (I. C. 8, 260, IV. 290.)

1506 30. ledna Mikeš z Černčic t. času hofrychtýř dává plat, který má na vinici a zahradě pod touž vinicí i s rybníčkem kostelu Matky boží. (I. C. 8, 266, I. E. VIII. 105).

1508 11. února Marketa Hlupá půl louky, kteráž jest největší, k Matce boží dává, aby nájem z ní šel na kostel Matky boží. (I. C. 8, 292, I. E. VIII., 173.)

1508 11. února Jan Houška z Března mocí svú a pánu konšelů na soudě sedících kus lúky obecní v Oboře, která dána byla Doušovi řezníkovi za to místo, kdež kostel Matky boží ustaven jest, v svých mezích položené Filipovi krajčímu právem dědickým zapisuje, z kteréhožto kusu on Filip i budoucí jeho mají úroku svatomartinského platiti 4 peníze gerlické. (I. C. 8, 292, I. E. 10.)

1509 20. července Svata Lexova jakož má dluh zapsaný knihami u pana purgmistra na domu Menšíkově mocně ho dává k Matce boží na záduší, aby kostelníci vyupomínajice tu a na záduší to obrátili. (I. C. 8, 271, V. 16.)

1509 9. listopadu Barbora Rudmanová stará veškeren statek svůj Jiříkovi Rudmanovi, synu svému, zapsala jest; po její smrti aby na záduší sv. Petra 5 kop a k Matce boží 10 kop v pěti letech vydal. (I. C. 8, 247, V. 17.)

1511 21. března pan Mikeš z Černčic plat svůj, kterýž má na vinici a na zahradě pod touž vinicí i s rybníčky za Dobroměřici to vše dává po smrti své k kostelu Matky boží na malém předměstí, aby tím vládli hajtmané nynější i budoucí a z toho aby kaplanu, kterýž by v tom kostele posluhoval, dávali, a pakli by kdy kaplana nebylo, aby hajtmané ten plat k opravě toho záduší obracovali. (I. C. 8, 324, V. 25.)

1512 9. února statek Mandaleny staré zvoníkovic, takto rozdělen jest... hotové peníze na záduší obráceny jsou a louka k Matce boží dána jest. (I. E. VIII., 189, kšafy C. 13.)

1515 9. března Matuš Rameš kšaftuje... k Matce boží 10 kop. (I. C. 8, 289, V. 42.)

1516 4. ledna Anna Zajíčkova kšaftuje... na záduší k Matce boží jeden ubrus na oltář. (I. C. 8, 373, V. 46.)

1516 6. června Běta Jíšova pořizuje statkem na záduší k Matce boží 5 kop. (I. C. 8, 379, V. 50.)

1519 3. září Vít Herynk 15 gr. platu na zahrádce Jana Soběhrda hned po tomto roku dává k záduší Matky boží. (I. C. 9, V. 65, VI- 4.)

1531 3. února Jakub Touchovský kovář veškeren statek svůj Janovi Chrápkovi mocně zapisuje. A co platiti má za domek jemu Kohout Kovář, aby z toho 4 kopy na záduší k Matce boží hajtmanům malého předměstí vydáno bylo. (I. C. 9, V. 109.)

1556 platil se úrok o sv. Martinu 11. XI. kostelu Matky boží: Marta Kyselka 1 kopu 30 gr., Slonek 42½ gr., Morávek švec 42½ gr., Jíra Královic 24 gr., Marta Kyselka opět 1 kopu 27 gr., Jíra Košinář 24 gr., Kryštof Hedvika 22 gr., Jakub Žalud 40 gr., Jan Koudelka ze dvora 30 gr., louka Markěty Hloupé: a) Matouš

Kocourek, b) Holáček, c) Jan Masopust — úhrnem 3 kopy 40 gr., louka Blažka zvonika, drží: a) Jakub Cikán, b) Poláček, c) Jan Krejčířovic — úhrnem 2 kopy 20 gr.

1578 knězi Mikulášovi Krispusovi, tehdaž děkanu lounskému, vysazena taxa při pohřbu mrtvých těl ... zvoníkovi, když se zvoní u Matky boží 10 gr., když se toliko v malé (zvonu) zvoní 3 gr. (I. A. 9, 56, E. VI. 173.)

1580 12. února Dorota Chrápalka, na ten čas manželka Jana Střely bečváře, řídí ... k záduší k Matce boží 20 kop ročně po 10 kopách aby manžel její vydal. (I. C. 13, E. 3, V. 298.)

1592 Jan Želivský pro outok v žatecké bráně a okrvavení Václava Říhovic 50 kop pokuty složití musel. Mělo k hrdlu sáhnuto býti, že se toho dopustil na výsadním místě. Za tu pokutu cesta dlážděná k Matce boží. (I. A. 9, 61, VI. 20.)

1610 Anna Mejšťická z Bílejova odkázala na zvon k Matce boží 400 kop a na zavěšení toho zvonu na zvonici 50 kop (kterýžto nyní nachází se v městě na věži zavěšený nad schody). (I. A. 9, 68, VI. E. 26.)

1612 stavěna jest zvonice pro dva zvony u Matky boží nákladem p. Jana Rezlera z Lišic. (Wunš, 64.)

1631 kostel Matky boží obnovili, vížku plechem pobili, též kostel sv. Petra se dláždil. Vynaloženo 35 kop 46 gr. (I. A. 9, 36, E. VI. 35.)

1620 2. dubna Kateřina vdova po Pavlovi Tatrovi kšaftuje na klenutí kruchty u Matky boží 20 kop, až se bude dělati. (I. C. 13, M. 13, VI. E. 169.)

1789 25. února bylo všecko náradí v kostelích zavřených, totiž u 14 sv. pomocníků, u sv. Petra a u Matky boží, poručením krajského úřadu žateckého, popsáno.

1789 3. dubna krajský úřad nařizuje, aby všechny věci odhadnuty byly, zvláště zvony.

Odhadci byli Václav Skořepa a Mates Janda.

Zvonec u 14 pomocníků 34 liber dolnorakouských po 15 kr., libra — činí 8 zl. 30 kr.

Zvon u sv. Petra 8 centů 95 liber za 238 fl. 30 kr., malý zvon 31 liberní à 15 kr., činí 7 fl. 45 kr.

Zvon u Matky boží 13 centů 94 liber po 16 kr. činí 375 zl. 44 kr., malý zvon 20 liber à 15 kr. činí 5 zl. — Dohromady 635 zl. 39 kr.

1789 14. října nařizuje krajský úřad: když se budou hlásiti o zvony obce Bílé a Tisá v okresu děčínském, v diecési litoměřické, mají se vydati, a sice v Bílé zvon od Matky boží 13 ctů 94 liber, Tisá svatopetrský zvon 8 ctů 95 liber.

1789 27. října obec Tisá odvezla si velký zvon svatopetrský. Velký zvon od Matky boží jest na místo do Bílé do města

Boru, nařízením krajského úřadu 8. května 1791, vydán. (I. A. 21., 223.)

1791 8. března ustanovena dražba ostatních zvonů krajským hejtmanem baronem Menshengenem, při níž byly:

1. zvon malý (k podzvihování Wandlungsglöckel) od sv. Petra vydražen Janem Martinidesem z Grillova, toho času purkmistrem lounským, vážící 31 liber za 5 zl. 35 kr. Týž dal jej opravit a ke cti a chvále boží u sv. Petra opět zavěsiti.

2. zvon malý, 34 liber vážící, od sv. 14 pomocníků koupil měšťan Antonín Šmíd za 10 zl. a ponechal jej tomuto kostelu. Druhý zvonek, který visel vedle tohoto malého zvonku, nebyl dražbou prodán, protože jako poledník a klekáník a jako umíráček nutný byl uznán.

3. zvon od Matky boží, 20 liberní, koupil měšťan Josef Kimel, soukeník za 9 zl. 40 kr. jako inventář kostela, k čemuž všecko měšťanstvo přispělo.

Všecky lavice, které se v kostelích těch nalézaly, koupili měšťané Václav Senft, Václav Benýško, Josef Kúmel a Jan Püfel a opět je do nich postavili. (I. A., 21., 223.)

n) Hřbitov a kaple sv. 14 pomocníků neb sv. Trojice. (Dle Wunše 90., 91.)

Když císařské vojsko 1620 pod hrabětem Albrechtem z Valdsteina oboje předměstí velké i malé spálilo, shořel i obecní dvůr, který tehdež na velkém předměstí stával, kde nyní hřbitov 14 pomocníků se nalézá. Toto spáleniště pustým místem zůstávalo až do roku 1680. Toho roku vypukl mor v Mostě. Všecky cesty v Lounech jsou uzavřeny, aby se cestujícími lidmi nákaza tato do města nedostala. Když ale proti všemu nadání a opatření již některé osoby za obět morové rány padly, učinili Lounští slib, že když Bůh nešťestí to odvrátí, chtějí v chrámu Páně sv. Mikuláše oltář postaviti, což se i stalo. Oltář sv. Šebestiána a Rocha postaven roku 1682, který tam po levé straně sakristie postaven jest. Oltář ten postavil Jan Otta, mistr truhlářský z Rakovníka. V tomto moru zemřelo 864 osob. Tehdejší děkan Matěj Bílek přikoupil k místu tomu kus zahrady za 38 zl.

Roku 1713 13. prosince vypukl mor v Lounech a trval až do 2. září 1714. (Obora, fara, soupis můj 126.). Pochováváno u 14 pomocníků, protože místní hřbitovy u sv. Mikuláše, u sv. Petra a u Matky boží nestačily. 1714 16. dubna povoluje konsistoř pražská vystavěti kapli sv. Trojice neb 14 sv. pomocníků. (I. A., 10., A. 56.)

1758 16. října Jan Kopřiva zakládá mešní nadací 100 zl. na 5 %. Jest to jediná dosud známá nadace pro tuto kapli.

1791 25. července dává krajský hejtman žatecký Ignác z Ottilienfeldu poukázku na věci kaple 14 pomocníků v Lounech, aby vydány byly patronátnímu úřadu Červeného hrádku pro lokalii Kleinhan (Malé Chvojno), totiž:

1. oltář velký s obrazem nejsvětější Trojice, se vším k tomu oltáři příslušenstvím,
2. varhany neštafirované,
3. dvě plátěné pokrývky (nalezla se jen jedna),
4. 4 oltářní polštáře (nalezeny byly jen dva),
5. modrá plátěná pokrývka,
6. malá lampa (olověná).

1791 17. srpna kvituje Ondřej Süß, rychtář z Rudelsdorfu a Ignác Šinka, mistr truhlářský z Údlic, že věci z kaple lounské 14 pomocníků, správně obdrželi.

Městská rada lounská chtěla na místo oltáře sv. Trojice dáti jiný oltář, P. Marie, ale krajský hejtman Ottilienfeld 1. srpna 1791 odepsal, že se tak státi nemůže, protože jak konsistoř, tak i vyšší úřad to nepovolily. Oltář sv. Trojice byl 23 loket zvýší a 7 loket zšíří. Oltář P. Marie měl 14 loket výšky a 6 loket šířky. Lounští chtěli oltář sv. Trojice zachovati pro kostel ranský, ale nebylo to povoleno 6. srpna 1791.

o) Poustevna u kaple 14 pomocníků.

Kdy ke hlídání hřbitova a zvonění klekání v kapli 14 pomocníků dosazen byl první poustevník, není známo. Ale že 1738 žádá místo to Antonín a sancta Maria, ivanita poustevník, který byl dříve na Volšanech na svatém poli u Prahy, na odporučení Antonína Obyteckého, konsistorního komisaře a Josefa Schönpluga, faráře u sv. Jindřicha, lze souditi, že asi to místo obdržel. (I. A., 11., 50., 51.)

Druhý známý poustevník jest bratr Pachomius a s. Maria, který 1747 1. září dostal 12 zl. na habit. (Originál. listina.)

Třetí poustevník jest jen znám 1773 14. ledna bratr Pafnucius, který toho roku zemřel, kde vikář mostský a děkan Jan Josef Böhm oznamuje radě, že není dovoleno žádného poustevníka přijmouti. Má vikář přikročiti k ukončení pozůstalosti po něm a co učiniti s oltářem sv. Barbory, který v 50 zl. nebožtík Pafnucius za živa daroval.

1782 24. ledna nadace pro zdejšího poustevníka od Kašpara Dřtiny, který odkázal 100 zl. dlužných od Jakuba Santmana (kniha obligací červeno-zelená, folio, sub litera D. 7.).

2. Jan Tajzik, dluh Jana Hübnera na 50 zl. (liber obligationum ruber II., folio Q., 14.).

1782 24. ledna poustevník má odložit šat do 14 dnů, než si opatří civilní šaty. Byt má mít u 14 pomocníků, kde zastával službu kostelníka a strážce kaple. (Opis téhož data, arch. loun.)

p) Kaple sv. Jiří na Oblíku.

1506 24. dubna světil kostel na Hoblíku u Loun biskup Filip a bylo tam množství lidí, tak pravilo se na 10.000. (Jest to biskup italský z Villa novy, který světil kandidáty utrakvistické v Čechách na kněze.) (Strahov, Veleslavín jamar XV. Jest to přídavek kalendáře, psaný nějakým písařem litoměřickým.)

Jak dlouho tato kaple tam stávala, nevíme. Po tomto roce o žádné kapli na Oblíce zmínka se nečiní.

1667 24. dubna postavil se na Voblíku dřevěný kříž, který tam mnoho let leží pochovaný a spálený. (I. A. 9., 90.)

1669 28. dubna stal se veliký rozbroj na Voblíku, skrže šenkování piva mezi Lounskými a panstvím Libčevským. Tito praví, že mají právo na vrchu sami o slavnost pivo šenkovati, Lounští pak toliko víno šenkovati. Koně se v různici té splášili, neboť stříleli jedni proti druhým. Tehdejší děkan Matěj Bílek, chtěje smírcem býti, jak z kaple se dostal mezi ně a komži a šaty na něm roztrhali. (I. A. 9., 90.)

1673 17. dubna zakázána jest pouť svatojirská na Oblíku konsistoří pražskou, dokud se žádná kaple tam nevystaví.

1674 pomýšleno jest opět na stavbu kaple sv. Jiří na vrchu Hoblíku, která v nedávných bouřlivých časech vojskem rozkotána byla a přičiněním některých dobrodinců, zatím mnohé příspěvky sebrány byly. Pro menší útraty, se stavbou touto spojené, jest následujícího roku 1675 kaple tato k nařízení tehdejšího děkana Matěje Bílka na městských valích zbudována a napotom 23. dubna na 18 vozích na Hoblík odvezena a pak druhého dne 24. dubna o sv. Jiří od mistra tesařského Kaliny postavena jest.

1692 měly ženy na Voblík svou vlastní novou korouhev z nákladu ženského. Stála na 80 zl. (I. A. 9., 94.)

r) Kněží při špitále.

1498 Jíra kněz ve špitále (I. E. 252, I. C. 8). Jest to Mistr Jíra Klučovský, o kterém praví Kronyka Mojžíšova, že křtil trdlo (I. A. 9, 103). 1517 odešel na odpočinek do Hřivic ke svému bývalému kaplanu Janu Lukvínovi a byl tam ještě 1541 (viz Hřivice 28. str.).

1518 kněz Vojtěch kaplan ve špitále dostává 5 kop za půl leta (I. E. 11, 39).

1519 Pavel kněz ve špitále (I. E. 11, 78).

1520 Jan kněz ve špitále (I. E. 11, 105).

1521 a 1522 kněz Václav Špitálský (I. E. 11, 164 a 172).

1523 a 1524 Jan kněz špitálský (I. E. 207).

1525 Václav kněz špitálský (I. E. 11, 254, 287).

1526 Vít kněz špitálský (I. E. 313).

Všichni dostávají pololetně po 5 kopách.

1568 a 1569 Jakub kaplan ve špitále (I. C. 34, I. C. 46, E 18).

Od tohoto roku není více žádný kaplan špitálský ustanovován. Byla nouze o kněze, kteří již tehdyž znali se více k luterství. Jen výminkou některý zachovával řády utrakvistů českých.

Děkanové dostávali plat nejen ze špitálu, ale i z kostela sv. Petra a Matky boží.

s) Kaple sv. Maří Magdaleny.

1481 31. července Jan starší z Divic činí smlouvu s purkmistrem a konšely a celou obcí města Loun, aby na místo kláštera a kostela sv. Maří Magdaleny (recte sv. Anny) na Benátkách, který pro časté povodně v nebezpečí byl a ke zkáze přišel, nový kostel v podměstí velkém vedle špitálu sv. Maří Magdaleny zbudován byl. (Originál archivu loun.)

Posluhovali v kostele tomto kaplani špitálští a známe je od r. 1498—1569.

1561 20. listopadu král Ferdinand I. klade Lounským zboží špitálské u kostelů sv. Mikuláše, Petra, Matky boží a sv. Maří Magdaleny. (I. E. VII., 423. D. Z. 14, C. 9.)

1834 jest kostelík sv. Maří Magdaleny u špitálu zbořen a na tom místě nová budova vystavěna. Obraz sv. Maří Magdaleny od Škréty, znamenitého malíře, malovaný jest z téhož kostelíka na městskou radnici odnešen a tam uschován. (Wunš, 98.)

Oprava.

Na str. 44., řádek 14. shora čti místo ... titul písaře lounského — titul faráře lounského.

OBSAH:

A. Louny vesnicí	1
B. Louny městem královským	3
I. Louny do válek husitských	5
1. Duchovní správa do r. 1418	5
2. Klášter dominikánský	9
3. Klášter Magdalenek	11
4. Škola	17
5. Správa obce — konšelé a rychtáři	18
6. Češi a Němci v městě od r. 1347—1418. — Za- městnání	23
7. Privilegia městská	26
8. Židé	31
9. Další privilegia	31
II. Dějiny Loun od válek husitských až do Bílé hory .	40
1. Dějiny vnitřní:	
A. Fara	40
B. Škola	49
a) Seznam správců (rektorů škol) od r. 1420—1620	52
b) Bakaláři jako náměstkové správců školních, někdy samostatně vedli školy	57
c) Kantoři	57
d) Succentores	59
e) Kustošové	59
C. Škola židovská	59
D. 1. Literáti latinští	59
2. Správa a soudnictví:	
a) Rychtáři městští	61
b) Královští rychtáři (též císařští rychtáři)	63

c) Konšelé, přísežní, obecní starší od r. 1418 do r. 1620, pokud v pamětech se zachovali	64
d) Písaři městští (notarii civitatis, také scriptores)	79
e) Úřední služebníci (famuli civiles)	80
f) Mladší písaři	81
g) Louny za hranicemi města; držba mimo město	81
III. Louny od bitvy bělohorské až do r. 1788	91
A. Náboženství katolické obnoveno	91
B. Správa Loun od roku 1620—1788	100
a) Císařští rychtáři	100
b) Rychtáři městští	101
c) Úřady v městě od r. 1621—1788	103
d) Konšelé a obecní starší	105
e) 1849—1925 správci svobodně volení	128
f) Dluhy města Loun. Bílek: Konfiskace 1141. Wunš 81., archiv loun., pass. 35.	129
g) Školy lounské	132
h) Škola normální	140
i) Literáti kůru latinského	147
k) Literáti kůru českého	151
l) Kostel sv. Petra	155
m) Kostel Matky boží na malém předměstí	163
n) Hřbitov a kaple sv. 14 pomocníků neb sv. Trojice. (Dle Wunše 90., 91.)	166
o) Poustevna u kaple 14 pomocníků	167
p) Kaple sv. Jiří na Oblíku	168
r) Kněží při špitále	168
s) Kaple sv. Maří Magdaleny	169